FREDRIK BACKMAN

ENDİŞELİ İNSANLAR'IN
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

büyükannem size özürlerini iletmemi istedi

"Roald Dahl
ve Neil Gaiman'la
kesinlikle
aynı kulvarda."
–Kirkus Reviews

KAİROS

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

ATRIA BOOKS
Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2015 Fredrik Backman Çeviri © 2014 Henning Koch

Bu kitabın veya kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir biçimde çoğaltılması da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurun.

İlk Atria Books ciltli baskı Haziran 2015.

Daha önce 2014 yılında Büyük Britanya'da Hodder & Stoughton tarafından yayınlanmıştır.

ATRIA BOOKS ve colophon, Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Toplu alımlara yönelik özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 numaralı telefondan veyabusiness@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Özel Satış Departmanı ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize davet edebilir. Daha fazla bilgi almak veya bir etkinlik rezervasyonu yapmak için Simon & Schuster Konuşmacı Bürosu ile 1-866-248-3049 numaralı telefondan iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım: Paul Dippolito Kapak
tasarımı: Alan Dingman Kapak
fotoğrafları: Getty Images
Yazar fotoğrafı: Henric Lindsten

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri

Backman, Fredrik, 1981–
[Min mormor hälsar och säger förlåt. İngilizce]
Büyükannem sana özür dilediğini söylememi istedi: bir roman / Fredrik Backman ; İsveççeden çeviren: Henning Koch.
sayfa cm
1. İlk basım: Min mormor hälsar och säger förlåt. Stockholm : Månpocket, 2013. 2. Büyükanne ve torun — Kurgu. 3. Büyükanneler — Ölüm — Kurgu. 4. Kızlar — Kurgu. 5. Bireysellik — Kurgu. 6. Masallar — Kurgu. 7. Hayatındaki önemli olaylar — Kurgu. I. Koch, Henning, 1962– çevirmen. II. Başlık.
PT9877.12.A32M5613 2015
839.73'8—dc23

2015000829

ISBN 978-1-5011-1506-6

FREDRIK BACKMAN

büyükannem size özürlerini iletmemi istedi

KAİROS

Maymuna ve kurbağaya. Sonsuzluk boyunca binlerce hikâye.

1

TÜTÜN

Her yedi yaşındaki çocuk bir süper kahramana layıktır. Durum budur.

Buna katılmayanların kafasını kontrol ettirmesi gerekir.

En azından Elsa'nın büyükannesi öyle diyor.

Elsa yedi yaşında, sekize basmak üzere. Yedi yaşında olmanın pek de iyi bir şey olmadığını biliyor. Farklı olduğunu biliyor. Okul müdürü, "arkadaşlarıyla daha iyi uyum sağlayabilmesi" için "sıraya girmesi" gerektiğini söylüyor. Diğer yetişkinler ise onu "yaşına göre çok olgun" olarak tanımlıyor. Elsa bunun, "yaşına göre son derece sinir bozucu" demenin başka bir yolu olduğunu biliyor, çünkü bunu genellikle "déjà vu" kelimesini yanlış telaffuz ettiklerinde ya da cümlenin sonunda "me" ile "I" arasındaki farkı ayırt edemediklerinde onu düzelttiğinde söylüyorlar. Ukala çocuklar genellikle bunu yapamaz, bu yüzden de genellikle ebeveynlerine zoraki bir gülümsemeyle "yaşına göre olgun" yorumu yapılır. Sanki zihinsel bir engeli varmış gibi, sanki Elsa sırf yedi yaşında olduğu için tamamen aptal olmadığı için onları rezil etmiş gibi. İşte bu yüzden büyükannesi dışında hiç arkadaşı yok. Çünkü okulundaki diğer tüm yedi yaşındaki çocuklar, yedi yaşındaki çocukların genellikle olduğu gibi aptal, ama Elsa farklı.

Büyükannesi, o kuklaların ne düşündüğüne aldırış etmemesi gerektiğini söylüyor. Çünkü en iyi insanlar farklıdır — süper kahramanlara bakın. Sonuçta, süper güçler normal olsaydı, herkesin süper gücü olurdu.

Büyükanne yetmiş yedi yaşında, yetmiş sekize basmak üzere. Bu konuda da pek başarılı sayılmaz. Yüzü ıslak ayakkabının içine tıkıştırılmış gazete kağıdına benzediği için yaşlı olduğu belli oluyor, ama kimse Büyükanne'yi yaşına göre olgun davranmakla suçlamıyor. "Neşeli," derler bazen Elsa'nın annesine, annem iç çekip hasarın ne kadar tutacağını sorarken, ya oldukça endişeli ya da oldukça kızgın bir ifadeyle. Ya da büyükannenin hastanede sigara içmesi yangın alarmını çalıştırdığında ve güvenlik görevlileri sigarasını söndürmesini istediğinde, "bu günlerde her şeyin bu kadar politik olarak doğru *olması gerekiyor*!" diye bağırıp çağırmaya başladığında. Ya da bir keresinde Britt-Marie ve Kent'in bahçesinde, tam da balkonlarının altında bir kardan adam yapıp ona yetişkin kıyafetleri giydirerek sanki bir insan çatıdan düşmüş gibi göstermişti. Ya da bir keresinde o gözlüklü, ciddi adamlar tüm kapı zillerini çalmaya başlayıp Tanrı, İsa ve cennet hakkında konuşmak istediklerinde, ve büyükanne bornozunun etekleri havada uçuşurken balkonda durup onlara paintball silahıyla ateş ettiğinde, Britt-Marie paintball silahı meselesinden mi yoksa bornozun altında hiçbir şey giymemesi meselesinden mi daha çok rahatsız olduğuna karar veremedi, ama tedbirli davranmak için her ikisini de polise bildirdi.

Elsa, insanların büyükannesi yaşına göre ne kadar neşeli buldukları zamanların bunlar olduğunu düşünüyor.

Herkes Büyükanne'nin deli olduğunu söylüyor, ama aslında o bir dahi. Sadece aynı zamanda biraz da kaçık biri. Eskiden doktordu, ödüller kazandı, gazeteciler onun hakkında yazılar yazdı ve herkes oradan kaçarken o dünyanın en berbat yerlerine gitti. Hayatlar kurtardı ve dünyanın her yerinde kötülükle savaştı. Tıpkı süper kahramanların yaptığı gibi.

Ama bir gün biri, hayat kurtarmak için çok yaşlı olduğuna karar verdi; Elsa, "çok yaşlı" derken aslında "çok deli" demek istediklerini kuvvetle şüphe ediyor olsa da. Büyükanne bu kişiden "Toplum" olarak bahsediyor ve günümüzde her şeyin o kadar politik olarak doğru olması gerektiği için artık insanlara bıçak atmasına izin verilmediğini söylüyor. Ve asıl meselenin, Toplum'un ameliyathanelerde sigara içme yasağı konusunda aşırı titiz davranması olduğunu, bu tür koşullar altında kim çalışabilir ki?

Bu yüzden şimdi çoğunlukla evde, Britt-Marie ve annesini çileden çıkarıyor. Britt-Marie, büyükannenin komşusu; anne ise Elsa'nın annesi. Aslında Britt-Marie, Elsa'nın annesinin de komşusu çünkü Elsa'nın annesi, Elsa'nın büyükannesinin yan komşusu. Ve Elsa da tabii ki büyükannenin yan komşusu, çünkü Elsa annesiyle yaşıyor. Her iki haftada bir, babası ve Lisette ile yaşadığı zamanlar hariç. Ve tabii ki George de büyükannenin komşusu, çünkü o da annesiyle yaşıyor. Biraz karışık bir durum.

Neyse, konumuza dönelim: Hayat kurtarmak ve insanları çıldırtmak büyükannenin süper güçleridir. Bu da onu belki biraz *işlevsiz* bir süper kahraman yapar. Elsa bunu biliyor çünkü *Wikipedia'da* "işlevsiz" *kelimesini* aradı. Büyükannenin yaşıtları *Wikipedia'yı* "bir ansiklopedi, ama internette!" olarak tanımlar. Ansiklopediler ise Elsa'nın "*Wikipedia*, ama analog" olarak tanımladığı şeydir. Elsa her iki yerde de "işlevsiz" kelimesini araştırdı ve bunun anlamının, bir şeyin olması gerektiği gibi tam olarak işlev görmemesi olduğunu öğrendi. Bu da Elsa'nın büyükannesinde en sevdiği özelliklerden biri.

Ama belki bugün olmaz. Çünkü saat sabahın bir buçuk ve Elsa oldukça yorgun, gerçekten de yatağına dönmek istiyor. Ama bu pek mümkün görünmüyor, çünkü büyükanne bir polise pislik atıyor.

Durum biraz karmaşık.

Elsa küçük dikdörtgen odaya bakınıyor ve o kadar geniş bir şekilde esniyor ki, sanki kendi kafasını yutmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

"Sana çitlere tırmanmamanı söylemiştim," diye mırıldanır, saatine bakarak.

Büyükanne cevap vermez. Elsa Gryffindor atkısını çıkarır ve kucağına koyar. Yedi yıl önce (neredeyse sekiz) Noel'in ertesi günü doğmuştur. Aynı gün, bazı Alman bilim adamları, Dünya üzerinde bir manyetardan gelen en güçlü gama ışını emisyonunu kaydetmişlerdir. Elsa'nın manyetarın ne olduğunu bilmediği doğrudur, ama bu bir tür nötron yıldızıdır. Ve kulağa biraz "Megatron" gibi geliyor, ki bu *Transformers'daki* kötü karakterin adıdır; yeterince kaliteli edebiyat okumayan ahmakların "çocuk programı" dedikleri şey. Aslında Transformers robotlardır, ama akademik açıdan bakarsanız süper kahramanlar olarak da sayılabilirler. Elsa hem *Transformers'a* hem de nötron yıldızlarına çok meraklıdır ve "gama ışınımı yayılımı"nın, büyükannesinin Elsa'nın iPhone'una Fanta döktüğü ve onu tost makinesinde kurutmaya çalıştığı zamanki duruma biraz benzeyeceğini hayal eder. Büyükannesi ise, böyle bir günde doğmuş olmasının Elsa'yı özel kıldığını söyler. Ve özel olmak, farklı olmanın en iyi yoludur.

Büyükanne, önündeki ahşap masanın üzerine küçük tütün yığınları dağıtmakla ve bunları hışırdayan sigara kağıtlarına sarmakla meşgul.

"Sana çitlere tırmanma demiştim!"

Büyükanne burun kıvırır ve çok büyük paltosunun ceplerinde çakmak arar. Bu durumu pek ciddiye almıyor gibi görünüyor,

Çoğunlukla hiçbir şeyi ciddiye almıyor gibi göründüğü için. Tabii sigara içmek istediğinde çakmak bulamadığı zamanlar hariç.

"Tanrı aşkına, o küçücük bir çitti!" diyor neşeyle. "Kızacak bir şey yok."

"Bana 'Tanrı aşkına' deme! Polise pislik atan sensin." "Yapma şunu. Annen gibi konuşuyorsun. Çakmağın var mı?"

"Ben yedi yaşındayım!"

"Bunu ne kadar süre daha bahane olarak kullanacaksın?" "Artık yedi yaşında olmayana kadar mı?"

Büyükanne, "Sormak suç değil, değil mi?" gibi bir şey mırıldanır ve ceplerini karıştırmaya devam eder.

"Aslında burada sigara içilemez sanırım," der Elsa, artık daha sakin bir sesle, Gryffindor atkısındaki uzun yırtığı parmaklarıyla okşayarak.

"Tabii ki sigara içebilirsin. Pencereleri açarız." Elsa pencerelere şüpheyle bakar.

"Bence bu pencereler açılabilecek türden pencereler değil." "Neden?"

"Pencerelerde parmaklıklar var."

Büyükanne pencerelere hoşnutsuz bir bakış attı. Sonra da Elsa'ya.

"Demek artık karakolda bile sigara içemiyorsun. Tanrım. Sanki *1984'teymişiz* gibi."

Elsa yine esner. "Telefonunu ödünç alabilir miyim?" "Ne için?"

"Bir şeye bakmak için."

"Nereye?"

"İnternette."

"O internet işine çok fazla zaman ayırıyorsun." "Yani, 'harcıyorsun' demek istedin."

"Anlamadım?"

"Demek istediğim, 'yatırmak' kelimesini bu şekilde kullanmazsın. *'Harry Potter ve Felsefe Taşı'nı* okumak için iki saat yatırdım' diye dolaşmazsın, değil mi?"

Büyükanne sadece gözlerini devirdi ve telefonu ona uzattı. "Çok fazla düşündüğü için havaya uçan kızı hiç duydun mu?"

Odaya sürünerek giren polis memuru çok, çok yorgun görünüyor.

"Avukatımı aramak istiyorum," diye talepte bulundu büyükanne hemen.

"Annemi aramak istiyorum!" diye bağırır Elsa hemen.

"O halde ben önce avukatımı aramak istiyorum!" diye ısrar eder büyükanne.

Polis memuru onların karşısına oturur ve elindeki küçük kağıt yığınını karıştırır.

"Annen yolda," diye iç çekerek Elsa'ya söyler.

Büyükanne, sadece kendisinin yapabileceği türden dramatik bir nefes alır.

"Neden *onu* aradın? Delirdin mi?" diye itiraz ediyor, sanki polis az önce Elsa'yı ormanda bırakıp bir kurt sürüsünün büyütmesine izin vereceğini söylemiş gibi. "Kız çılgına dönecek!"

"Çocuğun yasal vasisini aramamız gerekiyor," diye polis memuru sakin bir şekilde açıklıyor.

"*Ben* de çocuğun yasal vasisiyim! Ben çocuğun *büyükannesiyim*!" Büyükanne öfkeyle, sandalyesinden hafifçe kalkarak, yakılmamış sigarasını tehditkar bir şekilde sallıyor.

"Saat sabahın bir buçuk. Birinin çocuğa bakması gerekiyor." "Evet, ben! Çocuğa ben bakıyorum!" diye bağırır.

Polis memuru, sorgu odasının diğer ucuna dostça bir jest yapmaya çalışır.

"Peki, şu ana kadar nasıl gittiğini düşünüyorsunuz?" Büyükanne biraz kırılmış görünüyor.

"Şey... sen peşimden koşmaya başlayana kadar her şey yolunda gidiyordu." "Hayvanat bahçesine izinsiz girdin."

"*Çok küçük* bir çitti..."

"'Küçük' hırsızlık diye bir şey yoktur."

Büyükanne omuz silkiyor ve sanki bu konuyu yeterince uzattıklarını düşünüyormuş gibi masanın üzerinde elini sallıyor. Polis sigara fark ediyor ve şüpheyle ona bakıyor.

"Hadi ama! Burada sigara içebilirim, değil mi?"

Polis sertçe başını salladı. Büyükanne öne eğildi, polisin gözlerinin içine baktı ve gülümsedi.

"Bir istisna yapamaz mısın? Benim gibi yaşlı bir kadın için bile mi?"

Elsa, büyükannesini hafifçe dürter ve gizli dillerine geçer. Çünkü büyükanneler ve torunları arasında gizli bir dil olması gerekir, büyükannenin dediğine göre bu kanunen zorunludur. Ya da en azından öyle olmalı.

"Bırak şunu, büyükanne. Polislerle flört etmek yasadışı bir şey." "Kim demiş?"

"Şey, öncelikle polis!" diye cevaplar Elsa.

"Polisin görevi *vatandaşların* iyiliği için orada bulunmaktır," diye tısladı büyükanne. "Ben vergilerimi ödüyorum, biliyorsun."

Polis memuru, gece yarısı bir karakolda yedi yaşındaki bir çocukla yetmiş yedi yaşındaki bir kadının gizli bir dilde tartışmaya başladığını gördüğünde vereceği tepkiyle onlara bakar. Sonra Büyükanne, bir kez daha yalvarırcasına sigarasını gösterirken, göz kirpiklerini ona çekici bir şekilde kırpıştırır, ama polis memuru başını sallayınca, Büyükanne sandalyesine yaslanıp normal bir dille haykırır:

"Yani, şu politik doğruculuk! Bu lanet ülkede sigara içenler için durum artık apartheid'den bile beter!"

"Nasıl yazılır bu?" diye sorar Elsa.

"Ne?" Büyükanne, vergilerini ödediğin halde tüm dünya sana karşıymış gibi iç geçirir.

"Şu *apartight denen* şey," der Elsa.

"A-p-p-a-r-t-e-i-d," diye heceler büyükanne.

Elsa hemen büyükannenin telefonundan Google'da aratır. Birkaç deneme yapar; büyükannenin imla bilgisi her zaman berbat olmuştur. Bu sırada polis memuru, onları serbest bırakmaya karar verdiklerini, ancak büyükannenin daha sonra hırsızlık ve "diğer ağırlaştırıcı unsurlar" hakkında açıklama yapmak üzere çağrılacağını söyler.

"Ne tür ağırlaştırıcı unsurlar?"

"Öncelikle, yasadışı araç kullanmak."

"Yasadışı derken ne demek istiyorsunuz? O benim arabam! Kendi arabamı sürmek için izne ihtiyacım yok, değil mi?"

"Hayır," diye cevaplar polis sabırla, "ama ehliyetiniz olması gerekiyor."

Büyükanne öfkeyle kollarını açar. Tam da bunun bir Big Brother toplumu olduğu konusunda bir başka tiradeye başlamak üzereyken, Elsa telefonu masaya sertçe vurur.

"Bunun apartheid meselesiyle hiçbir ilgisi yok!!! Sigara içememeyi apartheid'la karşılaştırdın ama ikisi hiç de aynı şey değil. Aralarında hiçbir benzerlik yok!"

Büyükanne boyun eğmiş bir şekilde elini salladı.

"Demek istediğim... bilirsin, aşağı yukarı öyle bir şeydi..."

"Hiç de öyle değil!"

"Tanrı aşkına, o bir metafordu..." "Lanet olası berbat bir metafor!"

"Sen nereden bilirsin ki?"

"WIKIPEDIA!"

Büyükanne yenilgiyi kabul ederek polise döner. "Çocuklarınız da böyle mi davranıyor?" Polis rahatsız görünür.

"Biz... çocukların gözetimsiz olarak internette gezinmesine izin vermiyoruz "

Büyükanne, Elsa'ya doğru kollarını uzatır, bu hareket sanki "Gördün mü!" der gibidir. Elsa sadece başını sallar ve kollarını sıkıca kavuşturur.

"Büyükanne, polise pislik attığın için özür dile, o zaman eve gidebiliriz," diye gizli dilde homurdanır, ancak apartheid meselesinden hâlâ çok açıkça rahatsızdır.

"Özür dilerim," der büyükanne gizli dilde.

"Polise özür dile, bana değil, seni aptal."

"Burada faşistlerden özür dilemeyeceğim. Vergilerimi ödüyorum. Ve aptal olan *sensin*." Büyükanne somurtur.

"Kendi gibileri tanır."

Sonra ikisi de kollarını kavuşturup, birbirlerinden açıkça yüzlerini çevirerek otururlar, ta ki Büyükanne polise başını sallayıp normal dilde şöyle diyene kadar:

"Lütfen şımarık torunuma, bu tavrı sergilerse eve yürüyerek gitmesinin hiç sorun olmayacağını söyler misiniz?"

"Ona, annemle eve gideceğimi ve yürüyebilecek olanın o *olduğunu* söyle!" Elsa hemen cevap verir.

"Ona söyleyin ki..."

Polis memuru tek kelime etmeden ayağa kalkar, odadan çıkar ve arkasından kapıyı kapatır; sanki başka bir odaya gidip başını büyük, yumuşak bir yastığa gömmek ve olabildiğince yüksek sesle bağırmak niyetindeymiş gibi.

"Şimdi bak ne yaptın," der büyükanne.

"Sen ne yaptın bir bak!"

Sonunda, keskin yeşil gözlü, iri yapılı bir kadın polis memuru içeri girer. Büyükannenin karşısına ilk kez çıkmıyor gibi görünüyor, çünkü Büyükannenin tanıdıklarına özgü o yorgun gülümsemeyle gülümser ve şöyle der: "Bunu yapmayı bırakmalısınız, bizim de endişelenmemiz gereken gerçek suçlular var." Büyükanne sadece "Neden siz kendiniz bırakmıyorsunuz?" diye mırıldanır. Ve sonra eve gitmelerine izin verilir.

Kaldırımda annesini bekleyen Elsa, atkısındaki yırtığı parmaklarıyla okşar. Yırtık, Gryffindor ambleminin tam ortasından geçmektedir. Ağlamamak için elinden geleni yapar, ama pek başarılı olamaz.

"Ah, hadi ama, annen onu onarabilir," der büyükanne neşeli görünmeye çalışarak ve omzuna hafifçe vurur.

Elsa endişeyle yukarı bakar.

"Ve, bilirsin... annene, maymunlara ulaşmak için çitin üzerinden atlamamı engellemeye çalışırken atkının yırtıldığını söyleyebiliriz."

Elsa başını sallar ve parmaklarını yine atkının üzerinde gezdirir. Atkı, büyükanne çiti tırmanırken yırtılmamıştır. Elsa'yı neden sevmediklerini kendisi de tam olarak anlamadığı üç büyük kız, okulda kafeteryanın dışında onu yakalayıp dövdükten sonra atkısını yırtıp tuvalete atmışlardır. Onların alaycı sözleri hâlâ Elsa'nın kafasında yankılanmaktadır. Büyükanne, Elsa'nın gözlerindeki bakışı fark eder ve öne doğru eğilerek gizli dillerinde fısıldar:

"Bir gün okulundaki o ezikleri Miamas'a götürüp aslanların önüne atacağız!"

Elsa elinin tersiyle gözlerini siler ve hafifçe gülümser.

"Ben aptal değilim, büyükanne," diye fısıldar. "Bu gece tüm bunları, okulda olanları unutmam için yaptığını biliyorum."

Büyükanne çakıl taşlarına tekme atıp boğazını temizledi.

"Bu günü atkının yüzünden hatırlamanı istemedim. O yüzden, bunun yerine büyükannenin bir hayvanat bahçesine girip kaçtığı gün olarak hatırlayabilirsin diye düşündüm..."

"Ve hastaneden kaçtığı gün olarak hatırlasan iyi olur,"
der Elsa gülümseyerek. "Ve hastaneden kaçtığı gün
olarak," der büyükanne gülümseyerek. "Ve polislere
pislik attığı gün olarak."
"Aslında, o toprak! Ya da en azından çoğunlukla
topraktı." "Anıları değiştirmek iyi bir süper güç,
sanırım." Büyükanne omuz silker.
"Kötü şeylerden kurtulamıyorsan, üzerine daha fazla iyi şey eklemelisin." "Böyle bir kelime yok."
"Biliyorum."
"Teşekkürler, Büyükanne," diyor Elsa ve başını koluna yaslıyor.

Sonra büyükanne sadece başını sallar ve fısıldar: "Biz Miamas krallığının şövalyeleriyiz, görevimizi yerine getirmeliyiz."

Çünkü tüm yedi yaşındaki çocuklar süper kahramanları hak eder.

Ve buna katılmayanların kafasını kontrol ettirmesi gerekir.

2

MAYMUN

Annem onları karakoldan aldı. Çok kızgın olduğu belliydi, ama kendini kontrol ediyordu ve hiç sesini yükseltmedi, çünkü annem Elsa'nın büyükannesinin tam tersi biridir. Elsa emniyet kemerini bağlamadan hemen uykuya daldı. Otoyola çıktıklarında, o çoktan Miamas'a gitmişti.

Miamas, Elsa ve büyükannesinin gizli krallığıdır. Neredeyse Uyanık Ülke'deki altı krallıktan biridir. Büyükannesi, Elsa küçükken, annesi ve babası yeni boşanmışken ve Elsa internette uykusunda ölen çocuklar hakkında bir şeyler okuduğu için uyumaktan korktuğunda bu krallığı uydurmuştu. Büyükannesi bir şeyler uydurmakta iyidir. Böylece, babası daireden taşındığında ve herkes üzgün ve yorgunken, Elsa her gece ön kapıdan gizlice dışarı çıkıp, çıplak ayakla merdiven sahanlığını geçerek büyükannesinin dairesine koştu. Sonra o ve büyükannesi, büyümeye devam eden büyük gardıroba girdiler, gözlerini yarı kapalı tutarak yola çıktılar.

Çünkü "Neredeyse Uyanık" Diyarı'na ulaşmak için gözlerini kapatmana gerek yok. Aslında mesele de bu, bir nevi. Sadece *neredeyse* uykuya dalmış olman yeter. Ve gözlerin kapanırken, sisin düşüncelerinle sadece bildiğin şeyler arasındaki sınırdan içeri süzüldüğü o son birkaç saniyede, işte o zaman yola çıkarsın. Neredeyse Uyanık Ülke'ye bulut hayvanlarının sırtında gidersin,

çünkü oraya ulaşmanın tek yolu budur. Bulut hayvanları Büyükanne'nin balkon kapısından içeri girip onu ve Elsa'yı alır, sonra da Elsa Neredeyse Uyanık Ülke'de yaşayan tüm sihirli yaratıkları görene kadar gittikçe daha yükseğe, daha yükseğe uçarlar: enfantlar, pişmanlar, Noween'ler, wurs'lar, kar melekleri, prensler, prensesler ve şövalyeler. Bulut hayvanları, Wolfheart ve diğer tüm canavarların yaşadığı sonsuz karanlık ormanların üzerinde süzülür, sonra göz kamaştırıcı parlak renkler ve yumuşak rüzgarların arasından Miamas krallığının şehir kapılarına doğru alçalırlar.

Granny'nin Miamas'ta çok fazla zaman geçirdiği için mi biraz tuhaf olduğunu, yoksa Granny'nin orada çok fazla zaman geçirdiği için mi Miamas'ın biraz tuhaf olduğunu kesin olarak söylemek zor. Ancak Granny'nin tüm o şaşırtıcı, canavarca ve büyülü masallarının kaynağı budur.

Büyükanne, bu krallığın en az on bin masal boyunca "Miamas" olarak anıldığını söyler, ama Elsa, büyükanne bunu sırf Elsa küçükken "pijama" diyemediği ve onun yerine "mjamas" dediği için uydurduğunu bilir. Tabii ki büyükanne hiçbir şeyi uydurmadığını ısrarla savunuyor ve Miamas ile Neredeyse Uyanık Ülke'deki diğer beş krallığın sadece gerçek olduğunu değil, aynı zamanda "herkesin ekonomist olduğu, laktozsuz süt içtiği ve gereksiz yere yaygara kopardığı" şu an içinde bulunduğumuz dünyadan çok *daha* gerçek olduğunu da söylüyor. Büyükanne gerçek dünyada yaşamakta pek iyi değil. Çok fazla kural var. Monopoly oynarken hile yapıyor, otobüs şeridinde Renault sürüyor, IKEA'dan sarı taşıma poşetlerini çalıyor ve havaalanındaki konveyör bandında sıra çizgisinin arkasında durmuyor. Tuvalete gittiğinde de kapıyı açık bırakıyor.

Ama o, gelmiş geçmiş en güzel masalları anlatır ve bu yüzden Elsa, onun pek çok karakter kusurunu affedebilir.

Büyükannem, değerli olan tüm masalların Miamas'tan geldiğini söyler. Neredeyse Uyanık Ülke'deki diğer beş krallık başka işlerle meşgul: Mirevas, rüyaları koruduğu krallık; Miploris, tüm kederi depoladığı krallık; Mimovas, müziğin geldiği yer; Miaudacas, cesaretin geldiği yer; Mibatalos ise, Sonsuz Savaş'ta korkunç gölgelere karşı savaşan en cesur savaşçıların yetiştirildiği krallık.

Ama Miamas, Büyükanne ve Elsa'nın en sevdiği krallıktır, çünkü orada hikaye anlatıcılığı en asil meslek olarak kabul edilir. Oradaki para birimi hayal gücüdür; bir şeyi parayla değil, iyi bir hikayeyle satın alırsınız. Kütüphaneler kütüphane olarak değil, "banka" olarak bilinir ve her masal bir servet değerindedir. Büyükanne her gece milyonlar harcar: ejderhalar, troller, krallar, kraliçeler ve cadılarla dolu masallar. Ve gölgeler. Çünkü tüm hayali dünyaların korkunç düşmanları olmak zorundadır ve Neredeyse Uyanık Ülke'de düşmanlar gölgelerdir, çünkü gölgeler hayal gücünü öldürmek ister. Ve gölgelerden bahsedeceksek, Wolfheart'tan da bahsetmeliyiz. Sonsuz Savaş'ta gölgeleri yenen oydu. Elsa'nın duyduğu ilk ve en büyük süper kahramandı.

Elsa, Miamas'ta şövalye ilan edildi; bulut hayvanlarına biniyor ve kendi kılıcı var. Büyükannesi her gece onu oraya götürmeye başladığından beri, bir kez bile uykuya dalmaktan korkmadı. Çünkü Miamas'ta kimse kızların şövalye olamayacağını söylemez, dağlar gökyüzüne kadar uzanır, kamp ateşleri asla sönmez ve kimse Gryffindor atkını parçalamaya çalışmaz.

Elbette, Büyükanne ayrıca Miamas'ta kimse tuvalete giderken kapıyı kapatmadığını söylüyor. "Kapı açık" politikası, Neredeyse Uyanık Ülke'nin her yerinde, her durumda az çok yasal olarak uygulanabilir. Ama Elsa, Büyükanne'nin burada gerçeğin başka bir versiyonunu anlattığından oldukça emin. Büyükanne yalanlara işte böyle diyor: "gerçeğin başka versiyonları." Ertesi sabah Elsa, hastanede Büyükannenin odasındaki bir sandalyede uyandığında, Büyükannenin kapısı açık bir şekilde tuvalette olduğunu görür. Elsa'nın annesi koridordadır ve Büyükannenin başka bir gerçek versiyonunu anlatmakta olduğu anlaşılır. İşler pek de iyi gitmiyor. Sonuçta gerçek şu ki, Büyükanne dün gece hastaneden kaçmış, Elsa da annesi ve George uyurken daireden gizlice çıkmış, Renault ile birlikte hayvanat bahçesine gitmişler ve Büyükanne çiti tırmanmış. Elsa, gece yarısı yedi yaşındaki bir çocukla tüm bunları yapmanın biraz sorumsuzca olduğunu sessizce kendine itiraf ediyor.

Giysileri yerde bir yığın halinde duran ve hala kelimenin tam anlamıyla biraz maymun kokan Büyükanne, maymun kafesinin yanındaki çiti tırmanırken gardiyanın ona bağırdığını, onun "ölümcül bir tecavüzcü" olabileceğini düşündüğünü ve *bu* yüzden ona ve polise pislik atmaya başladığını iddia ediyor. Annem çok kontrollü bir şekilde başını sallıyor ve Büyükanne'nin tüm bunları uydurduğunu söylüyor. Büyükannem, insanların olayların uydurma olduğunu söylemesinden hoşlanmaz ve anneme, daha az aşağılayıcı olan "gerçeklikle başa çıkamayan" terimini tercih ettiğini hatırlatır. Annem açıkça aynı fikirde değildir ama kendini kontrol eder. Çünkü o, büyükannemin olmadığı her şeydir.

"Bu, yaptığın en kötü şeylerden biri," diyor annem banyoya doğru sert bir sesle.

"Bunu hiç de olası bulmuyorum, sevgili kızım," diye cevaplar büyükannem içeriden, hiç aldırış etmeden.

Annem, büyükannenin yol açtığı tüm sorunları tek tek sayarak cevap verir. Büyükannem, annemin bu kadar sinirlenmesinin tek nedeninin mizah anlayışının olmaması olduğunu söyler. Annem de büyükannemin sorumsuz bir çocuk gibi davranmayı bırakması gerektiğini söyler. Bunun üzerine büyükannem şöyle der: "Korsanların arabalarını nereye park ettiklerini biliyor musun?" Annem cevap vermez, büyükannem tuvaletten bağırır: "Garajaaa!" Annem sadece iç çeker, şakaklarını ovuşturur ve banyo kapısını kapatır. Bu, büyükannemi gerçekten, gerçekten, gerçekten kızdırır çünkü tuvaletteyken kapalı kalmaktan hoşlanmaz.

İki haftadır hastanede yatıyor ama neredeyse her gün kaçıp Elsa'yı alıyor ve annem evde yokken dondurma yiyorlar ya da daireye gidip merdiven sahanlığında sabun köpüğü kaydırağı yapıyorlar. Ya da hayvanat bahçelerine giriyorlar. Kısacası ne zaman isterse, ne hoşuna giderse onu yapıyorlar. Ama büyükanne bunu kelimenin tam anlamıyla bir "kaçış" olarak görmüyor, çünkü bir şeyin kaçış sayılabilmesi için temel bir zorluk unsuru olması gerektiğine inanıyor—bir ejderha ya da bir dizi tuzak ya da en azından bir duvar ve makul büyüklükte bir hendek gibi. Annem ve hastane personeli bu konuda onunla pek aynı fikirde değiller.

Bir hemşire odaya girip annemden sessizce bir dakika zamanını ister. Anneme bir kağıt verir, annem üzerine bir şeyler yazar ve geri verir, sonra hemşire çıkar. Büyükannem hastaneye yatırıldığından beri dokuz farklı hemşireyle çalıştı. Bunlardan yedisiyle işbirliği yapmayı reddetti, ikisi de onunla işbirliği yapmayı reddetti; bunlardan biri, büyükannemin ona "güzel kıçın var" demesi yüzünden. Büyükannem, bunun ona değil, kıçına bir iltifat olduğunu ve bu kadar abartmaması gerektiğini ısrarla söylüyor. Sonra annem Elsa'ya kulaklıklarını takmasını söyledi, ama Elsa yine de "cinsel taciz" ile "mükemmel bir kıça duyulan basit takdir" arasındaki fark hakkında tartışmalarını duydu.

Annem ve büyükannem çok tartışırlar. Elsa'nın hatırlayabildiği kadarıyla hep tartışmışlardır. Her şey hakkında. Eğer büyükannem işlevsiz bir süper kahramansa, annem tam anlamıyla işlevsel bir süper kahramandır. Elsa sık sık, aralarındaki etkileşimin biraz *X-Men'deki* Cyclops ve Wolverine'e benzediğini düşünür ve ne zaman bu tür düşünceler aklına gelse, ne demek istediğini anlayabilecek birinin yanında olmasını diler. Elsa'nın çevresindeki insanlar yeterince kaliteli edebiyat okumuyor ve *X-Men* çizgi romanlarının tam da buna dahil olduğunu kesinlikle anlamıyor. Elsa, bu tür cahillere

, X-Men'in gerçekten de süper kahramanlar olduğunu, ancak her şeyden önce mutantlar olduğunu ve aralarında belirli bir akademik fark olduğunu çok yavaşça açıklardı. Her neyse, çok fazla ayrıntıya girmeden, bunu büyükannesinin ve annesinin süper kahraman güçlerinin birbirine zıt olduğunu söyleyerek özetlerdi. Sanki Elsa'nın en sevdiği süper kahramanlardan biri olan Örümcek Adam'ın, süper gücü bir bankın üzerine bile tırmanamayan Slip-Up Man adında bir düşmanı varmış gibi. Ama iyi anlamda.

Temelde, annesi düzenli, büyükannesi ise kaotiktir. Elsa bir keresinde "Kaos, Tanrı'nın komşusudur" diye bir şey okumuştu, ama annesi, Kaos'un Tanrı'nın sığınağına taşınmasının tek nedeninin, Kaos'un artık büyükannesinin komşusu olmaya tahammül edememesi olduğunu söyledi.

Annemin her şey için dosyaları ve takvimleri var; ayrıca toplantısından on beş dakika önce telefonundan küçük bir zil sesi çalıyor. Büyükannem ise hatırlaması gereken şeyleri doğrudan duvara yazıyor. Hem de sadece evdeyken değil, nerede olursa olsun herhangi bir duvara. Bu mükemmel bir sistem değil, çünkü belirli bir işi hatırlayabilmesi için onu yazdığı yerin tam olarak aynısında olması gerekiyor. Elsa bu kusuru işaret ettiğinde, büyükannem öfkeyle cevap verdi: "Benim mutfak duvarını kaybetme riskim, annenin o lanet telefonu kaybetme riskinden daha az!" Ama sonra Elsa, annemin hiçbir şeyi kaybetmediğini söyledi. Bunun üzerine büyükannem gözlerini devirdi ve iç geçirdi: "Hayır, hayır, ama annen bir istisna, elbette. Bu sadece... bilirsin... mükemmel olmayan insanlar için geçerli."

Mükemmellik, annemin süper gücüdür. Büyükannem kadar eğlenceli değildir, ama öte yandan Elsa'nın Gryffindor atkısının nerede olduğunu her zaman bilir. "Annen bulamadığı sürece hiçbir şey gerçekten kaybolmaz," der annem sık sık Elsa'nın kulağına fısıldayarak, atkıyı boynuna dolarken.

Elsa'nın annesi patron. "Sadece bir iş değil, bir yaşam tarzı," der büyükannesi sık sık burun kıvırarak. Annem birlikte gittiğin biri değil, takip ettiğin biridir. Oysa Elsa'nın büyükannesi takip etmekten çok kaçındığın türden biridir ve hayatında hiç bir atkı bulamamıştır.

Büyükannem patronları sevmez, bu da bu hastanede özel bir sorun oluşturur, çünkü annem burada daha da patron gibidir. Çünkü burada patron *odur*.

"Aşırı tepki veriyorsun Ulrika, Tanrı aşkına!" Büyükannem, başka bir hemşire içeri girerken banyo kapısından seslenir ve annem yine bir kağıda bir şeyler yazar ve bazı rakamlardan bahseder. Annem ona kontrollü bir gülümseme atar; hemşire de gergin bir şekilde gülümser. Sonra banyo içinde uzun bir süre sessizlik olur ve annem aniden endişeli bir hal alır, tıpkı büyükannenin etrafında çok uzun süre sessizlik olduğunda insanın yaptığı gibi. Sonra havayı koklar ve kapıyı açar. Büyükannem

Tuvalet koltuğunda bacaklarını rahatça çaprazlamış halde çıplak oturuyor. Anneme dumanı tüten sigarasını sallıyor.

"Merhaba? Biraz mahremiyet, olur mu?"

Annem yine şakaklarını ovuşturur, derin bir nefes alır ve elini karnına koyar. Büyükanne ona dikkatle başını sallar, sigarasını karnına doğru sallayarak.

"Stresin yeni torunuma iyi gelmediğini biliyorsun. Artık iki kişi için endişeleniyorsun, unutma!"

"Unutan ben değilim," diye cevaplar annem sertçe.

"Haklısın," diye mırıldanır büyükannem ve derin bir nefes alır.

(Bu, Elsa'nın anlamını bilmeseniz bile anladığı kelimelerden biridir.)

"Bunun Elsa için olduğu kadar bebek için de ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil misin?" der annem, sigarayı işaret ederek.

"Bu kadar abartma! İnsanlar dünyanın başlangıcından beri sigara içiyor ve bu süre boyunca gayet sağlıklı bebekler doğdu. Sizin nesil, siz ortaya çıkıp kendinizi çok önemli sanmaya başlamadan önce insanlığın alerji testleri ve bunun gibi saçmalıklar olmadan binlerce yıl yaşadığını unutuyor. Mağaralarda yaşarken, sence mamut derilerini kaynar sıcaklıkta makinede yıkıyorlar mıydı?"

"O zamanlar sigara var mıydı?" diye sorar Elsa.

Büyükanne, "Sakın başlama" der. Annem elini karnına koyar. Elsa, bunu Halfie'nin karnında tekmelediği için mi, yoksa onun kulaklarını kapatmak istediği için mi yaptığını bilemez. Annem Halfie'nin annesi ama George Halfie'nin babası, yani Halfie Elsa'nın üvey kardeşi. Ya da en azından öyle olacak. O tam anlamıyla bir insan olacak; üvey kardeşi olacak ama hiçbir şekilde yarım bir insan olmayacak, Elsa'ya böyle söz verildi. Aradaki farkı anlayana kadar birkaç gün kafası karıştı. Elsa ona bu konuyu sorduğunda, büyükanne "Ne kadar zeki olduğunu düşünürsek, bazen gerçekten biraz kalın kafalı olabiliyorsun," diye patladı. Sonra neredeyse üç saat boyunca tartıştılar, ki bu onlar için neredeyse yeni bir tartışma rekoruydu.

"Ona sadece maymunları göstermek istedim, Ulrika," diye mırıldanır Büyükanne, sigarasını lavaboda söndürürken.

"Bunun için enerjim yok..." Annem, bu konuda tamamen kontrolünü kaybetmemiş olmasına rağmen, boyun eğmiş bir şekilde cevap verdi ve sonra koridora gidip, sayılarla dolu bir kağıdı imzaladı.

Büyükanne gerçekten Elsa'ya maymunları göstermek istiyordu. Dün gece telefonda, ayakta uyuyan belirli bir maymun türü olup olmadığı konusunda tartışmışlardı

. Büyükannem elbette yanılıyordu, çünkü *Wikipedia'da* ve her yerde öyle yazıyordu. Sonra Elsa atkıyı ve okulda olanları anlatmıştı; işte o zaman büyükannem hayvanat bahçesine gideceklerine karar vermiş ve Elsa, annemle George uyurken gizlice evden çıkmıştı.

Annem başını telefonuna gömmüş, koridorda kaybolurken, Elsa Monopoly oynayabilmek için büyükannesinin yatağına tırmanır. Büyükannem bankadan para çalar ve Elsa onu yakalayınca, kasabadan kaçabilmek için arabayı da çalar. Bir süre sonra annem yorgun bir şekilde geri gelir ve Elsa'ya artık eve gitmeleri gerektiğini söyler, çünkü büyükannesinin dinlenmesi gerekir. Ve Elsa büyükannesine çok, çok, çok uzun süre sarılır.

"Ne zaman eve geleceksin?" diye sorar Elsa.

"Muhtemelen yarın!" der büyükannesi neşeyle.

Çünkü o her zaman böyle der. Sonra Elsa'nın gözlerinden saçlarını çeker ve annesi tekrar koridora kaybolduğunda, büyükanne aniden çok ciddi bir ifadeye bürünür ve gizli dillerinde şöyle der: "Sana önemli bir görevim var."

Elsa başını sallar, çünkü büyükanne ona her zaman gizli dilde görevler verir; bu dil sadece Neredeyse Uyanık Ülke'nin üyeleri tarafından konuşulur. Elsa bu görevleri her zaman yerine getirir. Çünkü bir Miamas şövalyesinin yapması gereken budur. Sigara almak ve et kızartmak hariç her şeyi; Elsa bu iki konuda sınırını çizer. Çünkü bunlar onu hasta hissettirir. Şövalyelerin bile belirli ilkeleri olmalıdır.

Büyükanne yatağın yanına eğilip yerden büyük bir plastik poşet alır. İçinde ne sigara ne de et vardır. Sadece şekerlemeler.

"Çikolatayı Arkadaşımıza vermelisin."

Elsa, büyükannenin hangi arkadaşından bahsettiğini tam olarak anlaması birkaç saniye sürer. Ve endişeyle büyükannesi'ne bakar.

"Delirdin mi sen? Ölmemi mi istiyorsun?"

Büyükanne gözlerini devirir.

"Saçmalama. Miamas şövalyesinin bir görevi tamamlamaktan korktuğunu mu söylüyorsun?"

Elsa ona kırgın bir bakış atar.

"Beni bununla tehdit etmen çok olgunca bir davranış."

"Olgun' demek de çok olgunca bir davranış."

Elsa plastik poşeti kapar. Poşet, küçük, buruşuk Daim çikolata paketleriyle doludur. Büyükanne, "Her bir parçanın ambalajını çıkarman önemli. Aksi takdirde o kızar." der.

Elsa somurtkan bir şekilde poşetin içine bakar.

"Ama o beni tanımıyor ki ....."

Büyükanne o kadar yüksek sesle burun çekiyor ki sanki burnunu siliyormuş gibi geliyor.

"Tabii ki tanıyor! Tanrım. Ona büyükannenin selamlarını ve özür dilediğini söyle yeter."

Elsa kaşlarını kaldırır.

"Neden özür dilesin ki?"

"Günlerdir ona hiç şeker getirmediğin için," diye cevaplar büyükanne, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Elsa çantaya tekrar bakar.

"Tek torununu böyle bir göreve göndermek sorumsuzluk, büyükanne. Bu delilik. Beni gerçekten öldürebilir."

"Saçmalamayı kes."

"Kendinle dalga geçmeyi kes artık!"

Büyükanne sırıtıyor; Elsa da sırıtmadan edemiyor. Büyükanne sesini alçaltıyor.

"Çikolatayı gizlice Dostumuza vermelisin. Britt-Marie görmemeli. Yarın akşam sakinler toplantısı bitene kadar bekle, sonra gizlice yanına git."

Elsa başını sallar, ancak Arkadaşımızdan çok korkmaktadır ve yedi yaşındaki bir çocuğu böylesine tehlikeli bir göreve göndermek oldukça sorumsuzca olduğunu düşünmektedir. Ancak büyükanne her zamanki gibi parmaklarını tutup avuçlarında sıkar ve biri bunu yaptığında korkmak zordur. Tekrar sarılırlar.

"Görüşürüz, Miamas'ın gururlu şövalyesi," diye fısıldar büyükanne kulağına.

Büyükanne asla "hoşça kal" demez, sadece "görüşürüz" der.

Elsa koridorda ceketini giyerken, annesi ile büyükannesinin "tedavi" hakkında konuştuklarını duyar. Sonra annesi Elsa'ya kulaklıklarını takmasını söyler. Elsa da öyle yapar. Kulaklıkları geçen Noel'de dilek listesine eklemiş ve masrafın annesi ile büyükannesi arasında bölüşülmesi konusunda çok ısrarcı davranmıştı, çünkü bu adil bir şeydi.

Annesi ve büyükannesi tartışmaya başladığında, Elsa sesini açar ve ikisinin de sessiz bir filmdeki aktrislermiş gibi davranır. Elsa, kendi müziğini seçersen yolunu bulmanın daha kolay olduğunu erken yaşta öğrenmiş bir çocuktur.

Duyduğu son şey, büyükannesinin Renault'yu karakoldan ne zaman alabileceğini sormasıdır. Renault, büyükannesinin arabasıdır. Büyükannesi, onu bir poker oyununda kazandığını söyler. Elbette "bir" Renault olması gerekir, ama Elsa, aynı isimde başka arabalar olduğunu anlamadan önce, küçükken bu arabanın bir Renault olduğunu öğrenmiştir. Bu yüzden hâlâ "Renault" der, sanki bu bir isimmiş gibi.

Ve bu çok uygun bir isim, çünkü büyükannenin Renault'su eski, paslı ve Fransız ve vites değiştirdiğinde, öksüren yaşlı bir Fransız gibi korkunç bir gürültü çıkarıyor. Elsa bunu biliyor çünkü bazen büyükannesi sigara içip kebap yerken Renault'yu sürerken, direksiyonu sadece dizleriyle tutuyor ve sonra debriyaja basıp "ŞİMDİ!" diye bağırıyor ve sonra Elsa vites değiştirmek zorunda kalıyor.

Elsa bunu yapmayı özlüyor.

Annem, büyükanneme Renault'yu almaya gidemeyeceğini söyler. Büyükannem, aslında arabanın kendisine ait olduğunu söyleyerek itiraz eder; annem ise ehliyetsiz araba kullanmanın yasadışı olduğunu hatırlatır. Sonra büyükannem anneme "genç bayan" der ve altı ülkede ehliyeti olduğunu söyler. Annem sakin bir sesle bu ülkelerden birinin yaşadıkları ülke olup olmadığını sorar, bunun üzerine büyükannem somurtmaya başlarken bir hemşire ondan kan alır.

Elsa asansörün yanında bekliyor. İğneleri sevmiyor, ister kendi koluna ister büyükannesinin koluna batırılsın fark etmez. iPad'inde *Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı'nı* yaklaşık on ikinci kez okuyor. Bu, en az sevdiği Harry Potter kitabı; bu yüzden bu kadar az okudu.

Annesinin onu almaya gelip arabaya doğru inmek üzereyken Elsa, Gryffindor atkısını büyükannesinin odasının önündeki koridorda unuttuğunu hatırlar. Bunun üzerine geri koşar.

Büyükanne, sırtı kapıya dönük olarak yatağın kenarında oturmuş, telefonda konuşmaktadır. Onu görmez ve Elsa, büyükannesinin avukatıyla konuştuğunu anlar, çünkü avukata bir dahaki sefere hastaneye geldiğinde hangi tür bira istediğini söylemektedir. Elsa, avukatın büyük ansiklopedilerin içine bira sakladığını bilmektedir. Büyükanne, "araştırması" için onlara ihtiyacı olduğunu söyler, ama aslında içleri bira şişesi şeklinde oyulmuştur. Elsa, askıdan eşarbını alır ve tam büyükanneye seslenecekken, büyükanne telefonda duygusal bir sesle şöyle der:

"O benim torunum, Marcel. Tanrı onun küçük başını korusun. Hiç bu kadar iyi ve zeki bir kız görmedim. Sorumluluk ona bırakılmalı. Doğru kararı verebilecek tek kişi o."

Bir an sessizlik olur. Sonra büyükanne kararlı bir şekilde devam eder:

"Onun sadece bir çocuk olduğunu BİLİYORUM, Marcel! Ama o, diğer tüm aptalların hepsinden bir kat daha akıllı! Bu benim vasiyetim ve sen benim avukatımsın. Sadece dediklerimi yap."

Elsa nefesini tutarak koridorda durur. Ve ancak büyükanne, "Çünkü ona henüz söylemek İSTEMİYORUM! Çünkü tüm yedi yaşındaki çocuklar süper kahramanları hak eder!" dediğinde, ancak o zaman Elsa sessizce uzaklaşır, Gryffindor atkısı gözyaşlarıyla ıslanmıştır.

Ve telefonda büyükannesinden duyduğu son söz şuydu:

"Elsa'nın öleceğimi bilmesini istemiyorum çünkü tüm yedi yaşındaki çocuklar süper kahramanları hak eder, Marcel. Ve onların süper güçlerinden biri de kansere yakalanmamaları olmalı."

3

KAHVE

Büyükannenin evinde özel bir şey vardır. Oradaki kokuyu asla unutmazsınız.

Genel olarak normal bir binadır. Dört katlı ve dokuz daireli bir binadır ve tüm blok büyükannenin kokusuyla doludur (ve Lennart sayesinde kahve kokusuyla). Ayrıca çamaşır odasında, başlığı "HERKESİN İYİLİĞİ İÇİN" olan ve "İYİLİK" kelimesinin iki kez altı çizili olduğu açık bir kurallar listesi asılıdır. Ve her zaman bozuk bir asansör, avluda geri dönüşüm için ayrılmış çöpler, bir sarhoş, bir tür çok iri hayvan ve tabii ki bir büyükanne.

Büyükanne en üst katta, annem, Elsa ve George'un karşısında yaşıyor. Büyükanne'nin dairesi anneminkine tıpatıp benziyor, ama çok daha dağınık, çünkü Büyükanne'nin dairesi Büyükanne'ye benziyor, anneminki ise anneme.

George, annemle birlikte yaşıyor ve bu her zaman kolay bir şey değil, çünkü bu, büyükannenin de komşusu olduğu anlamına geliyor. Sakalı ve çok küçük bir şapkası var ve koşuya takıntılı; koşarken eşofmanının üzerine şort giymekte ısrar ediyor. Yemekleri İngilizce tariflere göre pişiriyor, bu yüzden tarifleri okurken "flask" yerine "pork" diyor. Büyükanne ona asla "George" demez, sadece "Loser" der, bu da annemi çileden çıkarır, ama Elsa, büyükannesinin bunu neden yaptığını bilir. O sadece Elsa'nın, ne olursa olsun onun tarafında olduğunu bilmesini ister. Çünkü büyükanneyseniz ve torununuzun ebeveynleri boşanıp kendilerine yeni

ve aniden torununa bir üvey kardeşi olacağını söylediklerinde. Bunun annemi çok sinirlendirmesi, büyükannenin gözünde sadece bir artıdır.

Annem ve George, Halfie'nin erkek mi kız mı olduğunu bilmek istemiyorlar, bunu öğrenmek çok kolay olsa da. George'un bilmemesi özellikle önemli. Halfie'ye her zaman "o" diye hitap ediyor, böylece "çocuğu bir cinsiyet rolüne hapsetmiyor". Bunu ilk söylediğinde, Elsa onun "cinsiyet trolü" dediğini sandı. Sonuçta, herkes için çok kafa karıştırıcı bir öğleden sonra oldu.

Anne ve George, Halfie'ye Elvir ya da Elvira adını vereceklerine karar verdiler. Elsa bunu büyükannesine söylediğinde, büyükannesi ona sadece bakakaldı.

"*ELV-ir*?!"

"Elvira'nın erkek versiyonu."

"Ama *Elvir* mi? Onu Mordor'a gönderip Yüzüğü yok etmesini mi planlıyorlar, ne?" (Bu, büyükannenin Elsa ile birlikte *Yüzüklerin Efendisi* filmlerinin hepsini izlemesinden kısa bir süre sonraydı, çünkü Elsa'nın annesi ona bu filmleri izlemesine izin vermediğini açıkça söylemişti.)

Elsa, büyükannesinin Halfie'den hoşlanmadığını elbette biliyordu. Aslında George'dan da hoşlanmıyordu. Sadece büyükannesi olduğu için öyle konuşuyordu. Bir keresinde Elsa, büyükannesine George'dan gerçekten nefret ettiğini, hatta bazen Halfie'den de nefret ettiğini söylemişti. Böylesine korkunç bir şeyi duyduktan sonra bile senin tarafında olan birini sevmemek çok zordu.

Büyükannenin altındaki dairede Britt-Marie ve Kent yaşıyor. Eşya sahibi olmayı seviyorlar ve Kent özellikle her şeyin ne kadar pahalı olduğunu söylemeyi seviyor. Girişimci olduğu için neredeyse hiç evde olmaz, ya da tanımadığı insanlara yüksek sesle şaka yapmayı sevdiği gibi "Kentrepreneur" olduğu için. Ve insanlar hemen gülmezse, daha da yüksek sesle tekrarlar. Sanki sorun onların işitme yeteneğindeymiş gibi.

Britt-Marie neredeyse her zaman evde olduğu için Elsa onun bir girişimci olmadığını varsayar. Büyükanne ona "hayatımın baş belası olmaya devam edecek tam zamanlı bir dırdır makinesi" der. Yüzünde hep yanlış çikolatayı ağzına atmış gibi bir ifade vardır. Çamaşır odasına üzerinde "HERKESİN İYİLİĞİ İÇİN" yazan tabelayı asan da odur. Britt-Marie için herkesin iyiliği çok önemlidir, ancak evde çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olan tek kişiler o ve Kent'tir. Bir keresinde George çamaşır yıkadıktan sonra, Britt-Marie yukarı çıktı ve Elsa'nın annesiyle konuşmak istedi. Kurutma makinesinin filtresinden çıkardığı küçük mavi tüy yumağını, sanki yeni yumurtadan çıkmış bir civcivmiş gibi anneme uzattı ve şöyle dedi: "Ulrika, çamaşır yıkarken bunu unutmuşsun galiba!" Sonra George, aslında çamaşırlarından sorumlu kişinin kendisi olduğunu

çamaşırlardan sorumlu olduğunu açıkladığında, Britt-Marie ona baktı ve gülümsedi, ancak gülümsemesi pek samimi görünmüyordu. Sonra "Ne kadar modern" dedi, anneme iyi niyetle gülümsedi, tüy yumağını ona uzattı ve şöyle dedi: "*Herkesin* iyiliği için, *bu* kiracılar derneğinde işimiz bittiğinde kurutma makinesinin filtresini temizliyoruz, Ulrika!"

Aslında henüz bir kiracılar derneği değil. Ama öyle olacak, Britt-Marie bunu belirtmek için can atıyor. O ve Kent bunu gerçekleştirecekler. Ve Britt-Marie'nin kiracılar derneğinde kurallara uymak çok önemli olacak. Bu yüzden o, Büyükanne'nin düşmanı. Elsa "düşman"ın ne anlama geldiğini biliyor, çünkü kaliteli edebiyat okursanız bunu bilirsiniz.

Britt-Marie ve Kent'in karşısındaki dairede siyah etekli kadın yaşıyor. Sabahın erken saatlerinde ve gece geç saatlerde ana giriş ile kapısı arasında koşturduğu zamanlar dışında onu neredeyse hiç görmezsiniz. Her zaman yüksek topuklu ayakkabılar ve kusursuzca ütülenmiş siyah bir etek giyer ve kulağından sarkan beyaz bir kabloya son derece yüksek sesle konuşur. Asla merhaba demez ve asla gülümsemez. Büyükannem, eteğinin fazla ütülü olduğunu ve "eğer o kadının üzerinde asılı duran kumaş olsaydın, kırışmaktan ödün kopardı" der.

Britt-Marie ve Kent'in dairesinin altında Lennart ve Maud yaşıyor. Lennart günde en az yirmi fincan kahve içiyor ve kahve makinesi her açıldığında her zaman zafer kazanmış gibi gururlu görünüyor. O, dünyadaki en iyi ikinci insan ve Maud ile evli. Maud, dünyadaki en iyi insan ve her zaman taze kurabiye pişirmiş oluyor. Neredeyse her zaman uyuyan Samantha ile birlikte yaşıyorlar. Samantha bir bichon frise ama Lennart ve Maud onunla sanki öyle değilmiş gibi konuşuyorlar. Lennart ve Maud, Samantha'nın önünde kahve içerken "kahve" içtiklerini söylemezler, buna "yetişkinlerin içeceği" derler. Büyükanne onların kafalarının iyi olmadığını söyler, ama Elsa sadece onların iyi insanlar olduğunu düşünür. Ve her zaman hayalleri ve kucaklaşmaları vardır; hayaller bir tür kurabiye gibidir; kucaklaşmalar ise sadece normal kucaklaşmalardır.

Lennart ve Maud'un karşısında Alf yaşıyor. Taksi şoförlüğü yapıyor ve her zaman öfkeli bir tavrın altında deri ceket giyiyor. Yürürken ayaklarını yerden kaldırmadığı için ayakkabılarının tabanları yağlı kağıt kadar ince. Büyükanne, onun tüm lanet evrende en düşük ağırlık merkezine sahip olduğunu söylüyor.

Lennart ve Maud'un altındaki dairede, bir sendromu olan çocuk ve annesi yaşıyor. Sendromlu çocuk, Elsa'dan bir yıl ve birkaç hafta daha küçük ve hiç konuşmuyor. Annesi sürekli bir şeyler kaybediyor. Nesneler sanki ceplerinden yağmur gibi yağıyor, tıpkı bir çizgi filmde hırsızın polis tarafından üstü arandığında ceplerinden çıkan eşyaların yığınının kendilerinden daha büyük hale gelmesi gibi. Hem çocuk hem de annesi çok

nazik gözlere sahiptir ve büyükannesi bile onlardan hoşlanmıyor gibi görünmemektedir. Ve çocuk her zaman dans etmektedir. Hayatını dans ederek geçirir.

Onların yan dairesinde, hiç çalışmayan asansörün diğer tarafında, Canavar yaşıyor. Elsa onun gerçek adını bilmiyor, ama ona Canavar diyor çünkü herkes ondan korkuyor. Dünyada hiçbir şeyden korkmayan Elsa'nın annesi bile, Canavar'ın dairesinin önünden geçmek üzereyken Elsa'nın sırtına hafifçe bir itiş yapar. Canavar'ı kimse hiç görmez çünkü gündüzleri asla dışarı çıkmaz, ama Kent her zaman "Böyle insanlar serbest bırakılmamalı! Ama yetkililer kolay yolu seçtiğinde olan budur. Bu lanet ülkedeki insanlar hapishane yerine psikiyatrik tedavi görüyor!" Britt-Marie, "Canavar'ın binaya başka madde bağımlılarını çektiği" yönündeki kesin inancından hareketle, ev sahibine mektuplar yazarak Canavar'ın tahliye edilmesini talep etmiştir. Elsa bunun ne anlama geldiğinden emin değildir ve Britt-Marie'nin bildiğinden bile emin değildir. Bir gün Büyükannesi'ne sordu, ama o sadece biraz sessizleşti ve "Bazı şeyler olduğu gibi bırakılmalı" dedi. Ve bu, Sonsuz Savaş'ta, Neredeyse Uyanık Ülke'deki gölgelere karşı savaşta savaşmış ve binlerce masalda hayal edilen en korkunç yaratıklarla karşılaşmış bir büyükannedir.

Neredeyse Uyanık Ülke'de zaman böyle ölçülür: *sonsuzluklarla*. Neredeyse Uyanık Ülke'de saat yoktur, bu yüzden zaman nasıl hissettiğinize göre ölçülür. Eğer bir sonsuzluk gibi geliyorsa, "Bu daha az bir sonsuzluk" dersiniz. Ve eğer iki düzine sonsuzluk gibi geliyorsa, "Tam bir sonsuzluk" dersiniz. Ve tam bir sonsuzluktan daha uzun hissettiren tek şey, bir masalın sonsuzluğudur, çünkü bir masal, tam sonsuzlukların sonsuzluğudur. Ve var olan en uzun sonsuzluk türü, binlerce masalın sonsuzluğudur. Bu, Neredeyse Uyanık Ülke'deki en büyük sayıdır.

Neyse, konumuza dönelim: tüm bu insanların yaşadığı evin en altında, her ay bir kez sakinlerin toplantılarının yapıldığı bir toplantı odası vardır. Bu, çoğu binadan biraz daha fazla, ama daireler kiralık ve Britt-Marie ile Kent, orada yaşayan herkesin "demokratik bir süreç"le ev sahibinden binayı kendilerine satmasını talep etmesini ve böylece daire sahibi olmalarını gerçekten istiyorlar. Ve bunu yapmak için sakinler toplantıları düzenlemek gerekiyor. Çünkü evdeki başka hiç kimse aslında daire sahibi olmak istemiyor. Demokratik sürecin demokratik kısmı, Kent ve Britt-Marie'nin en az sevdiği kısımdır, diyebiliriz.

Ve toplantılar açıkçası son derece sıkıcıdır. Önce herkes bir önceki toplantıda tartıştıkları konu hakkında tartışır, sonra hepsi gündemlerine bakar ve bir sonraki toplantının ne zaman yapılacağı konusunda tartışır, ve sonra toplantı

biter. Ama Elsa bugün yine de oraya gidiyor çünkü tartışmanın ne zaman başlayacağını bilmesi gerekiyor, böylece kimse onun gizlice kaçtığını fark etmez.

Elsa erken gelir. Kent henüz gelmemiştir, çünkü Kent her zaman geç kalır. Alf de gelmemiştir, çünkü Alf her zaman tam zamanında gelir. Ama Maud ve Lennart büyük masada oturmaktadırlar; Britt-Marie ve Annem ise mutfakta kahveyi konuşmaktadırlar. Samantha yerde uyumaktadır. Maud, Elsa'ya büyük bir rüya tenekesini uzatır. Lennart onun yanına oturur ve kahveyi bekler. Bu arada, yanında getirdiği termosdan bir yudum alır. Lennart için, yeni kahveyi beklerken yedekte bir kahve olması önemlidir.

Britt-Marie, kilerde mutfak tezgahının yanında, karnına sinirli bir şekilde ellerini kavuşturmuş, annesine gergin bir şekilde bakıyor. Annesi kahve yapıyor. Bu durum Britt-Marie'yi gerginleştiriyor çünkü Kent'i beklemelerinin en iyisi olacağını düşünüyor. Britt-Marie her zaman Kent'i beklemenin en iyisi olduğunu düşünür, ama annesi beklemeyi pek sevmez. O daha çok kontrolü ele almayı sever. Britt-Marie annesine iyi niyetle gülümsüyor.

"Kahve iyi mi, Ulrika?" "Evet, teşekkürler,"

diyor annem kısa bir cevapla.

"Belki de Kent'i beklemeliyiz?"

"Ah, bence Kent olmasa da kahve yapabiliriz," diye cevaplar annem neşeyle.

Britt-Marie yine ellerini karnının üzerinde birleştirir. Gülümser.

"Tabii ki, nasıl istersen, Ulrika. Her zamanki gibi."

Annem sanki üç haneli bir sayıya kadar sayıyormuş gibi görünür ve kahve kaşıklarını ölçmeye devam eder.

"Altı üstü kahve, Britt-Marie."

Britt-Marie durumu anladığını belirtircesine başını sallar ve eteğinden görünmez bir tozu silkeliyor. Britt-Marie'nin eteğinde her zaman sadece Britt-Marie'nin görebildiği ve mutlaka silkelemesi gereken görünmez bir toz vardır.

"Kent her zaman çok güzel kahve yapar. Herkes Kent'in çok güzel kahve yaptığını düşünür."

Maud masada endişeli bir şekilde oturur. Çünkü Maud çatışmayı sevmez. Bu yüzden bu kadar çok kurabiye pişirir, çünkü etrafta kurabiye varken çatışma çıkması çok daha zordur.

"Bugün sen ve küçük Elsa'nın burada olmanız çok güzel. Hepimiz bunun... çok güzel olduğunu düşünüyoruz," der Britt-Marie.

Annem sabırla "mmm" der. Biraz daha kahve ölçülür. Biraz daha toz silinir.

"Yani, küçük Elsa'ya zaman ayırmak senin için zor olmalı, bunu anlayabiliyoruz, kariyerin konusunda bu kadar hırslı olduğun için."

Sonra annem, sanki kahveyi Britt-Marie'nin yüzüne fırlatmayı hayal ediyormuş gibi, kaşığıyla kahveyi hafifçe karıştırır. Ama kontrollü bir şekilde.

Britt-Marie pencereye gider, bir bitkiyi yerinden oynatır ve sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi şöyle der: "Ve eşin çok iyi, değil mi, evde kalıp ev işlerini hallediyor. Sen de öyle diyorsun, değil mi? *Partner* mi? Çok modern bir terim, anlıyorum." Sonra tekrar gülümser. İyi niyetle. Biraz daha fırçalar ve ekler: "Tabii ki bunda yanlış bir şey yok. Hiç yok."

Alf, göğsünde taksi logosu olan gıcırdayan deri ceketini giymiş, çok kötü bir ruh hali içinde içeri girer. Elinde bir akşam gazetesi vardır. Saatine bakar. Saat tam yedi.

"Notta saat yedi yazıyor," diye odanın diğer ucuna, kimseye özel olarak değil, homurdanır.

"Kent biraz gecikti," diyor Britt-Marie, gülümsüyor ve ellerini yine karnının üzerinde birleştiriyor. "Almanya ile önemli bir grup toplantısı var," diye devam ediyor, sanki Kent Almanya'nın tüm nüfusuyla bir araya geliyormuş gibi.

On beş dakika sonra Kent odaya fırtına gibi girer, ceketini bir pelerin gibi dalgalandırarak telefona "Ja, Klaus! Ja! Bunu Frankfurt'taki toplantıda tartışacağız!" diye bağırır. Alf akşam gazetesinden başını kaldırır, kol saatine dokunur ve mırıldanır: "Umarım zamanında gelerek sana rahatsızlık vermemişizdir." Kent onu görmezden gelir ve bunun yerine Lennart ile Maud'a heyecanla el çırpar ve sırıtarak der: "O zaman başlayalım mı? Ha? Burada bebek yapmıyoruz sonuçta, değil mi?" Sonra hızla anneme dönüp karnını işaret eder ve güler: "En azından elimizdekinden fazlası olmaz!" Annem hemen gülmeyince Kent, sanki ilk seferinde sesi yeterince yüksek çıkmamış gibi, karnını tekrar işaret eder ve "En azından elimizdekinden fazlası olmaz!" der.

Maud kurabiye getirir. Annem kahve ikram eder. Kent bir yudum alır, duraksar ve kahvenin oldukça sert olduğunu söyler. Alf fincanı tek dikişte bitirir ve "Tam kıvamında!" diye mırıldanır. Britt-Marie çok küçük bir yudum alır ve fincanı avucunun içinde tutar, sonra kararını verir: "Şahsen ben de biraz sert olduğunu düşünüyorum." Sonra anneme gizlice bir bakış atar ve ekler: "Ve sen hamile olmana rağmen kahve içiyorsun, Ulrika." Annem cevap verecek zaman bulamadan

cevap veremeden, Britt-Marie hemen özür diler: "Tabii ki bunda yanlış bir şey yok. Kesinlikle yok!"

Sonra Kent toplantıyı açar ve herkes son toplantıda tartıştıkları konu hakkında iki saat boyunca tartışır. İşte o sırada Elsa kimse fark etmeden gizlice dışarı çıkar.

Merdivenleri parmak uçlarında çıkarak asma kata ulaşır. Canavar'ın dairesinin kapısına göz atar, ama dışarıda hâlâ gün ışığı olduğunu düşünerek kendini sakinleştirir. Canavar, hava hâlâ aydınlıkken asla dışarı çıkmaz.

Sonra Canavar'ın dairesinin yanındaki, posta kutusunda adı yazmayan daireye bakar. Orası Dostumuz'un yaşadığı yerdir. Elsa, kapıdan birkaç adım uzakta durur ve nefesini tutar; çünkü çok yaklaşırsa Canavar'ın kapıyı parçalayıp, parçalanmış kalıntıların arasından fırlayarak boğazına dişlerini geçireceğinden korkar. Sadece Büyükanne ona Arkadaşımız der; diğer herkes "köpek" der. Özellikle de Britt-Marie. Elsa onun ne kadar kavgacı olduğunu bilmez, ama her halükarda hayatında hiç bu kadar büyük bir köpek görmemiştir. Kapının arkasından havladığını duyduğunuzda, sanki karnınıza bir sağlık topu çarpmış gibi olur.

Ama onu sadece bir kez görmüştü, büyükannesinin dairesinde, büyükannesi hastalanmadan birkaç gün önce. Neredeyse Uyanık Diyar'da bir gölgeyle göz göze gelse bile, daha fazla korkabileceğini hayal edemezdi.

Cumartesi günüydü ve büyükanne ile Elsa, dinozorlarla ilgili bir sergiye gidiyorlardı. O sabah annem, sormadan Gryffindor atkısını çamaşır makinesine atmış ve Elsa'ya başka bir atkı giydirmişti; kusmuk yeşili bir atkı. Annem, Elsa'nın yeşilden nefret ettiğini bilir. O kadın bazen gerçekten empati yoksunudur.

Dostumuz, piramidin önündeki bir sfenks gibi büyükannenin yatağında yatıyordu. Elsa, koridorda donakalmış, o devasa siyah kafaya ve korkunç, dipsiz gözlere bakıyordu. Büyükannem mutfaktan çıkmış, sanki yatağında şimdiye kadar gördüğü en büyük şeyin yatması evrendeki en doğal şeymiş gibi paltosunu giyiyordu.

"O şey... nedir?" diye fısıldadı Elsa. Büyükanne sigarasını sarmaya devam etti ve kayıtsız bir şekilde cevap verdi: "O, Dostumuz. Sen ona zarar vermezsen, o da sana zarar vermez."

"Söylemesi kolay," diye düşündü Elsa; o canavarlardan birini neyin kışkırtacağını nereden bilebilirdi ki? Bir keresinde, okuldaki kızlardan biri "çirkin bir atkı taktığı" için ona vurmuştu. Anlaşılan Elsa'nın tek suçu buydu ve bunun için dayak yemişti.

Ve böylece Elsa orada durdu, her zamanki atkısı çamaşırda, onun yerine annesinin seçtiği çirkin bir atkı takmış, kusmuk yeşili rengin canavarı kışkırtacağından endişeleniyordu. Sonunda

Sonunda Elsa, bunun kendi atkısı değil, annesinin atkısı olduğunu ve annesinin zevkinin berbat olduğunu açıkladıktan sonra kapıya doğru geri çekildi. Dostumuz sadece ona bakıyordu. En azından Elsa öyle düşünüyordu, tabii o şeyin gözleri olduğunu düşünüyorsa. Sonra dişlerini de gösterdi, Elsa bundan neredeyse emindi. Ama büyükanne sadece "çocuklar işte" diye mırıldandı ve Arkadaşımıza gözlerini devirdi. Sonra Renault'nun anahtarlarını bulmaya gitti ve ardından o ve Elsa dinozor sergisine gittiler. Elsa hatırlıyor ki, büyükanne ön kapıyı ardına kadar açık bırakmıştı ve Renault'ya oturduklarında Elsa, Arkadaşımızın büyükanne'nin dairesinde ne yaptığını sorduğunda, büyükanne sadece "Ziyaret ediyor" diye cevap verdi. Elsa neden kapısının arkasında sürekli havladığını sorduğunda, Büyükanne neşeyle cevap verdi: "Havlıyor mu? Ah, sadece Britt-Marie yanından geçtiğinde yapıyor." Elsa nedenini sorduğunda ise, Büyükanne kulaklarına kadar sırıttı ve cevapladı: "Çünkü yapmaktan hoşlanıyor."

Sonra Elsa, Arkadaşımızın kiminle yaşadığını sordu ve Büyükanne şöyle dedi: "Herkesin biriyle yaşaması gerekmez, Tanrı aşkına. Mesela ben kimseyle yaşamıyorum." Elsa, bunun Büyükanne'nin *köpek* olmamasıyla bir ilgisi olabileceğini ısrarla söylese de, Büyükanne bu konuda başka hiçbir şey açıklamadı.

Ve şimdi Elsa, merdiven sahanlığında durmuş, Daim çikolatasının ambalajını açıyor. İlki o kadar hızlı atıyor ki, elinden bıraktığında kapak gürültüyle çarpıyor. Nefesini tutuyor ve kalbinin tüm kafasında attığını hissediyor. Ama sonra Büyükannenin, Britt-Marie'nin aşağıdaki sakinler toplantısı sırasında şüphelenmemesi için bunun çabuk yapılması gerektiğini söylediğini hatırlıyor.

Britt-Marie, Arkadaşımız'dan gerçekten nefret ediyor. Elsa, her şeye rağmen kendisinin bir Miamas şövalyesi olduğunu kendine hatırlatmaya çalışıyor ve ardından daha cesurca posta kutusunu açıyor.

Onun nefesini duyar. Sanki ciğerlerinde bir kaya düşmesi varmış gibi ses çıkar. Elsa'nın kalbi, "Dostumuz"un kapıdan gelen titreşimleri hissedeceğinden emin olana kadar çarpar.

"Büyükannem, sana uzun zamandır şeker getirmediği için özür dilediğini söylememi istedi!" der, posta deliğinden özenle, avuç dolusu ambalaj kağıdını çıkararak yere atar.

Sonra onun hareket ettiğini duyar ve ürkerek elini geri çeker. Birkaç saniye sessizlik olur. Arkadaşımızın çikolatayı ağzına alırken çıkardığı ani çıtırtı sesini duyar.

"Büyükannem hasta," diye açıklıyor Elsa, o yerken.

Sözcüklerin ağzından çıkarken titremesine hazırlıklı değildir. Arkadaşımızın nefes alıp verişinin yavaşladığını kendine inandırır. Daha fazla

çikolata döker.

"O kanser," diye fısıldar Elsa.

Elsa'nın hiç arkadaşı yok, bu yüzden bu tür işler için normal prosedürün ne olduğunu tam olarak bilmiyor. Ama arkadaşları olsaydı, kanser olduğunu bilmelerini isterdi diye düşünüyor. Her ne kadar onlar her şeyin en büyük parçaları olsalar bile. "En iyi dileklerini gönderiyor ve özür diliyor," diye karanlığa fısıldıyor, kalan çikolatayı içine atıyor ve kapağı nazikçe kapatıyor.

Bir an orada kalır, Arkadaşımızın kapısına bakar.

Sonra da Canavarın kapısına. Eğer bu vahşi hayvan kapılardan birinin arkasında saklanabiliyorsa, diğerinin arkasında ne olabileceğini bilmek bile istemiyor.

Sonra merdivenlerden koşarak ön girişe iner.

George hâlâ çamaşırhanede. Toplantı odasında, herkes kahve içip tartışıyor.

Çünkü burası normal bir ev.

Genel olarak.

4

BİRA

Hastanedeki oda, dışarısı donma noktasının biraz üzerindeyken ve biri yastığının altına bira şişeleri saklayıp sigara dumanının kokusunu gidermek için pencereyi açtığında, hastane odalarının genellikle olduğu gibi kötü kokuyor ve soğuk hissettiriyor. İşe yaramamış.

Büyükanne ve Elsa Monopoly oynuyorlar. Büyükanne, Elsa'nın hatırı için kanser hakkında hiçbir şey söylemiyor. Elsa da büyükanne hatırı için ölüm hakkında hiçbir şey söylemiyor. Çünkü büyükanne ölüm hakkında konuşmayı sevmiyor, özellikle de kendi ölümü hakkında. Bu yüzden Elsa'nın annesi ve doktorlar odadan çıkıp koridorda alçak sesle ciddi bir şekilde konuşmaya başladıklarında, Elsa endişeli görünmemeye çalışıyor. Bu da pek işe yaramıyor.

Büyükanne gizemli bir şekilde sırıtıyor.

"Sana hiç Miamas'taki ejderhalara iş ayarladığımdan bahsetmiş miydim?" diye sorar gizli dillerinde.

Büyükannem, hastanede gizli bir dilin olması iyi bir şey, çünkü hastanelerin duvarlarında kulaklar var, diyor. Özellikle de duvarların patronu Elsa'nın annesi olduğunda.

"Tabii ki, bu çok açık!"

Büyükanne nezaketen başını sallar ve yine de tüm hikayeyi anlatır. Çünkü kimse Büyükanne'ye hikaye anlatmamanın nasıl olduğunu öğretmemiştir. Ve Elsa dinler, çünkü kimse ona dinlememenin nasıl olduğunu öğretmemiştir.

Bu yüzden, büyükannenin yokluğunda insanlar onun hakkında en sık söyledikleri şeylerden birinin "Bu sefer gerçekten sınırı aştı" olduğunu bilir. Britt-Marie bunu *hep* söyler. Elsa, büyükannenin Miamas krallığını bu yüzden bu kadar sevdiğini düşünür: Miamas'ta sınırı aşamazsınız, çünkü krallık sonsuzdur. Ve televizyondaki gibi, insanlar saçlarını savurup "sınırları yok" derken olduğu gibi değil, gerçekten, hiçbir sınır olmadan, çünkü Miamas'ın nerede başlayıp nerede bittiğini kimse kesin olarak bilmiyor. Bunun bir nedeni, çoğunlukla taş ve harçtan inşa edilmiş Neredeyse Uyanık Ülke'deki diğer beş krallığın aksine, Miamas'ın tamamen hayal gücünden oluşmasıdır. Bir diğer nedeni de, Miamas surlarının delice değişken bir mizacı olması ve bir sabah aniden "kendine zaman ayırmak" istediği için ormanın içine bir iki mil kayma fikrine kapılabilmesidir. Ancak ertesi sabah, bir nedenden ötürü huysuzlanmaya karar verdiği bir ejderha veya trolü duvarın içine hapsetmek istediği için, tam ters yönde iki katı mesafeye geri çekilebilir. (Genellikle ejderha veya trol bütün gece ayakta kalıp schnapps içmiş ve uyurken duvarın üzerine işemiş olduğu için, diyor Büyükanne.)

Görüyorsunuz, Miamas'ta "Neredeyse Uyanık Ülke"deki diğer beş krallığın hiçbirinde olmadığı kadar çok trol ve ejderha var; çünkü Miamas'ın başlıca ihracat sektörü masallardır. Troller ve ejderhalar Miamas'ta mükemmel iş imkânlarına sahiptir, zira hikâyelerin kötü adamlara ihtiyacı vardır. "Tabii ki, her zaman böyle değildi," diye düşünür bazen Büyükanne. "Bir zamanlar ejderhalar, Miamas'ın hikaye anlatıcıları tarafından, özellikle de biraz yaşlanmış olanlar tarafından neredeyse unutulmuştu." Sonra ejderhaların Miamas'ta nasıl çok fazla sorun çıkardığını, işsizce dolaşıp schnapps içip puro içerek şehir surlarıyla şiddetli çatışmalara karıştıklarını anlatan tüm hikayeyi anlatır. Sonunda Miamas halkı, Büyükanne'den kendilerine pratik bir iş yaratma planı bulması için yardım etmesini rica eder. İşte o zaman Büyükanne, ejderhaların masalların sonunda hazineleri koruması gerektiği fikrini bulur.

O ana kadar, masallardaki kahramanların bir hazine araması ve onu derin bir mağarada bulduktan sonra, sadece içeri girip onu alması, aslında büyük bir anlatı sorunuydu. Aynen öyle. Ne destansı kapanış savaşları, ne dramatik doruk noktaları, ne de başka bir şey. "Sonrasında tek yapabileceğin şey, değersiz video oyunları oynamaktı," dedi Granny, hüzünle başını sallayarak. Granny bu konuyu çok iyi bilir, çünkü geçen yaz Elsa ona World of Warcraft adlı bir oyunu oynamayı öğretmişti ve Granny, annem onun

"rahatsız edici eğilimler sergilemeye" başladığını söyleyip o andan itibaren Elsa'nın odasında yatmasını yasaklayana kadar birkaç hafta boyunca gece gündüz bu oyunu oynadı.

Ama neyse, hikaye anlatıcıları Büyükanne'nin fikrini duyduklarında tüm sorun bir öğleden sonra çözüldü. "İşte bu yüzden günümüzde tüm masalların sonunda ejderhalar var! Bu benim eserim!" diye kıkırdar Büyükanne. Her zamanki gibi.

Büyükannenin her durum için Miamas'tan bir hikayesi vardır. Bunlardan biri, tüm kederin depolandığı krallık olan Miploris ve o zamandan beri peşinde olduğu çirkin bir cadı tarafından sihirli hazinesine el konulan prensesiyle ilgilidir. Bir başka hikaye ise, ikisi de Miploris prensesine aşık olan ve onun sevgisi için öfkeli savaşlarında Neredeyse Uyanık Ülke'yi neredeyse paramparça eden iki prens kardeşle ilgilidir.

Hikayelerden biri, sevgilisini kaybettikten sonra "Neredeyse Uyanık Ülke"nin kıyılarında bir aşağı bir yukarı sürüklenmeye mahkum eden bir lanetin yükünü taşıyan deniz meleği hakkındaydı. Bir diğer hikaye ise, tüm müziğin kaynağı olan Mimovas Krallığı'nın en sevilen dansçısı olan "Seçilmiş Kişi" hakkındaydı. Masalda gölgeler, Mimovas'ı yok etmek için Seçilmiş Kişi'yi kaçırmaya çalıştı, ancak bulut hayvanları onu kurtardı ve Miamas'a kadar uçurdu. Gölgeler peşlerine düştüğünde, Neredeyse Uyanık Ülke'nin altı krallığının tüm sakinleri — prensler, prensesler, şövalyeler, askerler, troller, melekler ve cadı — Seçilmiş Kişi'yi korumaya karar verdi. Ve işte o zaman Sonsuz Savaş başladı. On bin masal süren bir sonsuzluk boyunca şiddetle devam etti, ta ki wurslar ve Wolfheart ormandan çıkıp iyi ordusunu son savaşa götürene ve gölgeleri denizin ötesine geri püskürtene kadar.

Elbette Wolfheart başlı başına bir masaldır, çünkü Miamas'ta doğmuş, ancak diğer tüm askerler gibi Mibatalos'ta büyümüştür. Bir savaşçının kalbine sahip olsa da ruhu bir hikâye anlatıcısı gibidir ve altı krallığın hiçbirinde görülmemiş kadar yenilmez bir savaşçıdır. Masalların sonsuzlukları boyunca karanlık ormanların derinliklerinde yaşamıştı, ama Neredeyse Uyanık Ülke'nin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda geri döndü.

Elsa'nın hatırlayabildiği kadarıyla, büyükanne bu masalları anlatıp duruyordu. Başlangıçta bu masalların tek amacı Elsa'yı uyutmak ve ona büyükannenin gizli dilini öğretmekti; tabii bir de büyükannenin bir büyükannenin olması gerektiği kadar çılgın olması da biraz etken olmuştu. Ancak son zamanlarda bu hikayeler başka bir boyut da kazanmıştı. Elsa'nın tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şey.

"Pennsylvania Demiryolu'nu geri koy," der Elsa sertçe.

"Onu ben aldım...?" diye sorar büyükannesi.

"Mmm, tabii ki aldın. Geri koy."

"Hitler'le Monopoly oynamak da aynen böyle olmalı!"

"Hitler sadece Risk oynamak isterdi," diye mırıldanır Elsa, çünkü büyükannesiyle Hitler'i metafor olarak kullanması konusunda bazı tartışmalar yaşadıktan sonra *Wikipedia*'da Hitler'i araştırmıştır.

"Touché," diye mırıldanır büyükanne.

Sonra yaklaşık bir dakika boyunca sessizce oynarlar. Çünkü kavga etmeye tahammül edebilecekleri süre genellikle bu kadardır.

"Çikolatayı Arkadaşımıza verdin mi?" diye sorar Büyükanne.

Elsa başını sallar. Ama büyükannesinin kanser olduğunu ona nasıl anlattığından bahsetmez. Biraz büyükannesinin sinirleneceğini düşündüğü için, ama daha çok kanser hakkında konuşmak istemediği için. Dün *Wikipedia'da* araştırmıştı. Sonra vasiyetnamenin ne olduğunu araştırdı ve o kadar sinirlendi ki bütün gece uyuyamadı.

"Sen ve Arkadaşımız nasıl arkadaş oldunuz?" diye sorar onun yerine.

Büyükanne omuz silker. "Her zamanki gibi."

Elsa, normal yolun ne olduğunu bilmiyor, çünkü Büyükannenin dışında hiç arkadaşı yok. Ama hiçbir şey söylemiyor, çünkü bunu duyarsa Büyükannenin üzüleceğini biliyor.

"Her neyse, görev tamamlandı," diyor alçak sesle.

Büyükanne hevesle başını sallar ve sanki biri onları izliyor olabilirmiş gibi kapıya dikkatle bakar. Sonra yastığının altına uzanır. Şişeler birbirine çarpar ve yastık kılıfına biraz bira döktüğünde küfür eder, ama sonra bir zarf çıkarır ve onu Elsa'nın eline sıkıca tutuşturur.

"Bu senin bir sonraki görevin, şövalyem Elsa. Ama yarına kadar açmamalısın."

Elsa zarfa şüpheyle bakar.

"E-postayı duymadın mı?"

"Bu kadar önemli bir şeyi e-postayla gönderemezsin."

Elsa elindeki zarfı tartar, altındaki şişkin kısmı bastırır.

"Nedir bu?"

"Bir mektup ve bir anahtar," der büyükanne. Sonra hem ciddi hem de korkmuş bir ifade takınır; bu iki duygu da büyükanne için çok nadir görülen duygulardır. Elini uzatıp Elsa'nın işaret parmaklarını tutar. "Yarın seni şimdiye kadar gördüğün en büyük hazine avına göndereceğim, benim cesur küçük şövalyem. Buna hazır mısın?"

Büyükanne hazine avlarını her zaman sevmiştir. Miamas'ta hazine avı bir spor olarak kabul edilir. Onaylanmış bir Olimpik saha etkinliği olduğu için bu spor dalında yarışabilirsiniz. Ancak Miamas'ta buna Olimpiyat Oyunları denmez, aslında Görünmez Oyunlar olarak bilinir, çünkü tüm katılımcılar görünmezdir. Elsa, büyükanne ona bundan bahsettiğinde de belirttiği gibi, bu tam olarak seyirci sporları sayılmaz.

Elsa da hazine avını sever, ama büyükannesi kadar değil. On bin masalın sonsuzluğundaki hiçbir krallıkta kimse onu büyükannesi kadar sevemez. O her şeyi hazine avına dönüştürebilir: alışverişe çıkmışlarsa ve Büyükanne Renault'yu nereye park ettiğini hatırlayamıyorsa; ya da Büyükanne bunu delice sıkıcı bulduğu için Elsa'nın postalarını kontrol edip faturalarını ödemesini istediğinde; ya da okulda spor günü olduğunda ve Elsa, büyük çocukların duşta rulo haline getirilmiş havlularla ona vuracağını bildiğinde. Büyükanne, bir otoparkı sihirli dağlara, rulo haline getirilmiş havluları ise alt edilmesi gereken ejderhalara dönüştürebilir. Ve Elsa her zaman kahramandır.

Ancak bu, tamamen farklı bir tür hazine avı gibi geliyor.

"Anahtara sahip olması gereken kişi, onunla ne yapacağını bilir. Kalesi korumalısın, Elsa."

Büyükanne evlerine her zaman "kale" derdi. Elsa, bunun sadece büyükannesinin biraz kaçık olmasından kaynaklandığını düşünürdü. Ama artık o kadar emin değil.

"Kaleyi koru, Elsa. Aileni koru. Arkadaşlarını koru!" Büyükannesi kararlı bir şekilde tekrarlar.

"Hangi arkadaşlar?"

Büyükanne ellerini Elsa'nın yanaklarına koyar ve gülümser.

"Gelecekler. Yarın seni bir hazine avına göndereceğim ve bu, harikalarla dolu bir masal ve muhteşem bir macera olacak. Ve bunun için benden nefret etmeyeceğine söz vermelisin."

Elsa gözlerini kırpıyor ve gözlerinde bir yanma hissi var.

"Neden senden nefret edeyim ki?" Büyükanne göz kapaklarını okşar.

"Bir büyükannenin ayrıcalığı, torununa en kötü yanlarını asla göstermemek, Elsa. Büyükannenin, büyükanne olmadan önceki halinden asla bahsetmemek."

"Senin en kötü yanlarını çok iyi biliyorum!"

Bununla büyükannesini güldürmeyi umuyor. Ama işe yaramıyor. Büyükannesi sadece hüzünlü bir sesle fısıldıyor: "Bu büyük bir macera ve harikalarla dolu bir masal olacak. Ama sonunda bir ejderha bulman benim hatam, sevgili şövalyem."

Elsa ona şaşkın şaşkın bakar. Çünkü büyükannesinin böyle konuştuğunu hiç duymamıştır. Sonunda çıkan ejderhaların suçunu hep kendine atar. Asla onun "suçu" değildir. Büyükannesi, Elsa'nın hatırladığı en minik ve en kırılgan haliyle karşısına oturur. Hiç de bir süper kahramana benzememektedir.

Büyükanne alnına bir öpücük kondurur.

"Kim olduğumu öğrendiğinde benden nefret etmeyeceğine söz ver. Ve bana kaleyi koruyacağına söz ver. Arkadaşlarını koru."

Elsa bunların ne anlama geldiğini bilmiyor, ama söz veriyor. Sonra büyükannesi onu hiç olmadığı kadar uzun süre kucaklıyor.

"Mektubu bekleyen adama ver. Kabul etmek istemeyecek, ama ona benden geldiğini söyle. Büyükannenin selamlarını ilettiğini ve özür dilediğini söyle."

Sonra Elsa'nın yanaklarındaki gözyaşlarını siler. Elsa ise "bekleyen kişiye" demesi gerektiğini, "ona" dememesi gerektiğini söyler. Her zamanki gibi bu konuda biraz tartışırlar. Sonra Monopoly oynar, tarçınlı çörek yerler ve Harry Potter ile Örümcek Adam arasında bir kavgada kimin kazanacağı hakkında konuşurlar. Elsa, tabii ki bu tartışmanın son derece acınası olduğunu düşünür. Ama büyükanne bu tür şeyleri konuşmayı sever, çünkü Harry Potter'ın Örümcek Adam'ı ezip geçeceğini anlayamayacak kadar olgunlaşmamıştır.

Büyükanne, başka bir yastığın altındaki büyük kağıt torbalardan biraz daha tarçınlı çörek çıkarır. Elsa'nın annesinden birayı sakladığı gibi tarçınlı çörekleri de saklamak zorunda olduğu için değil, ama ikisini bir arada tutmayı sever çünkü ikisini birlikte yemeyi sever. Bira ve tarçınlı çörekler, büyükannenin en sevdiği atıştırmalık. Elsa, poşetlerin üzerindeki fırının adını tanır; büyükannen sadece o fırından tarçınlı çörek yer, çünkü başka kimsenin gerçek Mirevas tarçınlı çörek yapmayı bilmediğini söyler. Aslında bu, Neredeyse Uyanık Ülke'nin ulusal yemeğidir. Bununla ilgili çok kötü bir şey, ulusal yemeği sadece ulusal bayramda yiyebilmektir. Ama bunun çok iyi bir yanı da, Neredeyse Uyanık Ülke'de her günün ulusal bayram olmasıdır. Büyükannenin deyimiyle, "Sonunda sorun ortadan kalkar, lavaboya sıçan yaşlı kadın dedi." Elsa, bunun büyükannenin kapıyı açık bırakarak mutfak lavabosunu kullanmaya başlayacağı anlamına gelmediğini tüm gücüyle umuyor.

"Gerçekten iyileşecek misin?" diye sorar Elsa, cevabını bilmek istemediğini zaten bildiği bir soruyu soran, neredeyse sekiz yaşında bir çocuğun isteksizliğiyle.

"Tabii ki iyileşeceğim!" Büyükannem tam bir güvenle söylüyor, ancak Elsa'nın yalan söylediğini bildiğini gayet iyi görebiliyor.

"Söz ver," diye ısrar eder Elsa.

Sonra büyükannem öne eğilir ve kulağına, aralarındaki gizli dilde fısıldar:

"Söz veriyorum, sevgili, sevgili şövalyem. Her şeyin düzeleceğine söz veriyorum. Her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum."

Çünkü büyükanne her zaman böyle der. Her şeyin daha iyi olacağını. Her şeyin yoluna gireceğini.

"Ama ben hâlâ o Spider-Man denen adamın bu Harry'yi yerden silip süpüreceğini düşünüyorum," diye ekler büyükanne gülümseyerek. Ve sonunda Elsa da ona gülümser.

Biraz daha tarçınlı çörek yerler ve biraz daha Monopoly oynarlar. Ve bu, huysuz kalmayı çok daha zor hale getirir.

Güneş batıyor. Her şey sessizliğe bürünüyor. Elsa, dar hastane yatağında büyükannesinin hemen yanında yatıyor. Ve ikisi de çoğunlukla gözlerini kapatıyor; bulut hayvanları onları almaya geliyor ve birlikte Miamas'a gidiyorlar.

Ve şehrin diğer tarafındaki bir apartmanda, birinci kattaki dairedeki köpek hiçbir uyarı vermeden ulumaya başlayınca herkes birdenbire uyanır. Bu uluma, şimdiye kadar herhangi bir hayvanın içinden gelen seslerden çok daha yüksek ve yürek parçalayıcıdır. Sanki on bin masalın sonsuzluğunun hüznü ve özlemiyle şarkı söylüyormuş gibidir. Saatlerce, bütün gece boyunca, şafağa kadar ulur.

Ve sabah ışığı hastane odasına sızdığında, Elsa büyükannesinin kollarında uyanır. Ama büyükannesi hâlâ Miamas'tadır.

5

ZAMBAKLAR

Bir büyükannenin olması, bir ordunun olması gibidir. Bu, bir torunun en büyük ayrıcalığıdır: ne olursa olsun, her zaman birinin senin yanında olduğunu bilmek. Hatalı olduğun zamanlarda bile. Aslında, özellikle o zamanlar.

Büyükanne hem kılıç hem de kalkan gibidir. Okulda Elsa'nın "farklı" olduğunu, sanki bu kötü bir şeymiş gibi söylediklerinde; ya da eve morluklarla geldiğinde ve okul müdürü "uyum sağlamayı öğrenmesi gerektiğini" söylediğinde, işte o zaman büyükanne onu destekler. Özür dilemesine izin vermez. Suçu üstlenmesine izin vermez. Büyükanne, Elsa'ya "o zaman seni alay etmekten zevk almazlar" diye bunu kafasına takmamasını asla söylemez. Ya da "sadece oradan uzaklaş" demez. Büyükanne bundan daha iyisini bilir.

Ve Elsa gerçek dünyada ne kadar yalnızlaşırsa, Neredeyse Uyanık Ülke'deki ordusu o kadar büyür. Gündüzleri rulo haline getirilmiş havlularla aldığı dayak ne kadar sert olursa, geceleri atılacağı maceralar o kadar şaşırtıcı olur. Miamas'ta kimse ona uyum sağlamayı öğrenmesi gerektiğini söylemez. Bu yüzden Elsa, babası onu İspanya'daki o otele götürüp oranın "her şey dahil" olduğunu açıkladığında pek etkilenmedi. Çünkü bir büyükanneniz varsa, tüm hayatınız her şey dahil demektir.

Okuldaki öğretmenleri, Elsa'nın "konsantrasyon sorunları" olduğunu söylüyor. Ama bu doğru değil. Harry Potter'ın neredeyse tamamını ezbere okuyabilir. Tüm X-Men karakterlerinin süper güçlerini tam olarak sıralayabilir ve Spider-Man'in bir kavgada hangilerini yenebileceğini, hangilerini yenemeyeceğini tam olarak bilir. Ayrıca, gözleri kapalıyken

gözleri kapalıyken oldukça *iyi bir versiyonunu* çizebilir. Tabii büyükannesi yanında durup kağıdı çekip, bunun deli gibi sıkıcı olduğunu ve Renault'yu dışarı çıkarıp "bir şeyler yapmayı" tercih edeceğini söylüyorsa o başka. Büyükannem biraz huzursuzdur. Ama Elsa'ya Miamas'ın her köşesini ve Neredeyse Uyanık Ülke'deki diğer beş krallığın tüm köşelerini göstermiştir. Hatta Sonsuz Savaş'ın sonunda gölgeler tarafından yağmalanan Mibatalos'un kalıntılarını bile. Elsa, doksan dokuz kar meleğinin kendilerini feda ettiği kıyıdaki kayalıklarda Büyükanne ile birlikte durdu; bir gün gölgelerin geri döneceği denizi seyretti. Ve gölgeler hakkında her şeyi biliyor, çünkü Büyükanne her zaman insanın düşmanlarını kendinden daha iyi tanıması gerektiğini söyler.

Gölgeler başlangıçta ejderhalardı, ama içlerinde o kadar güçlü bir kötülük ve karanlık vardı ki, bu onları başka bir şeye dönüştürdü. Çok daha tehlikeli bir şeye. İnsanlardan ve onların hikayelerinden nefret ederler; o kadar uzun süredir ve o kadar şiddetle nefret etmişlerdir ki, sonunda karanlık tüm bedenlerini sarmış ve şekilleri artık ayırt edilemez hale gelmiştir. Bu yüzden onları yenmek çok zordur, çünkü duvarların içine, toprağın içine kaybolabilir veya havada süzülebilirler. Vahşi ve kana susamışlardır ve eğer biri tarafından ısırılırsanız sadece ölmezsiniz; çok daha ciddi ve korkunç bir kader sizi bekler: hayal gücünüzü kaybedersiniz. Hayal gücünüz yaradan akıp gider ve sizi gri ve boş bırakır. Vücudunuz sadece bir kabuk haline gelene kadar yıl yıl solup gidersiniz. Artık kimse masalları hatırlamayana kadar.

Ve masalsız bir dünyada, Miamas ve tüm Neredeyse Uyanık Ülke, hayal gücü olmayan bir ölümle yok olur. En iğrenç türden bir ölüm.

Ama Kurt Kalp, Sonsuz Savaş'ta gölgeleri yendi. Masalların ona en çok ihtiyaç duyduğu anda ormanlardan çıktı ve gölgeleri denize sürdü. Ve bir gün gölgeler geri dönecek, belki de bu yüzden büyükanne ona şimdi tüm hikayeleri anlatıyor, diye düşünüyor Elsa. Onu hazırlamak için.

Yani öğretmenler yanılıyor. Elsa'nın konsantre olmakta bir sorunu yok. Sadece doğru şeylere konsantre oluyor.

Büyükanne, yavaş düşünen insanların her zaman hızlı düşünenleri konsantrasyon sorunları olmakla suçladığını söyler. "Aptallar, aptal olmayanların bir düşünceyi bitirip kendileri henüz bitirmeden bir sonrakine geçtiklerini anlayamazlar. Bu yüzden aptallar her zaman çok korkak ve saldırgandır. Çünkü aptalları akıllı bir kızdan daha çok korkutan hiçbir şey yoktur."

Elsa okulda konsantrasyon sorunu yaşadığı bir gün geçirdiğinde, büyükannesinin devasa yatağında uzanırken ona sık sık böyle der.

Büyükannenin tavanındaki tüm siyah-beyaz fotoğrafların altında dururlar ve fotoğraflardaki insanlar dans etmeye başlayana kadar gözlerini kapatırlar. Elsa onların kim olduğunu bilmez, büyükannesi onlara sadece "yıldızları" der; çünkü sokak lambasının ışığı panjurların arasından süzüldüğünde, gece gökyüzü gibi parıldarlar. Üniformalı erkekler orada duruyor, doktor önlüğü giymiş erkekler ve neredeyse hiç giysisi olmayan birkaç erkek. Uzun boylu erkekler, gülümseyen erkekler, bıyıklı erkekler ve şapka takmış iri yarı erkekler, hepsi büyükannenin yanında duruyor ve sanki büyükannen onlara az önce küstahça bir şaka yapmış gibi görünüyorlar. Hiçbiri kameraya bakmıyor, çünkü hiçbiri gözlerini ondan ayıramıyor.

Büyükanne genç. Güzel. Ve ölümsüz. Elsa'nın okuyamadığı harflerin yazılı olduğu yol işaretlerinin yanında duruyor; ellerinde tüfek olan erkeklerin arasında çöllerdeki çadırların önünde duruyor. Ve fotoğrafların her yerinde çocuklar var. Bazılarının başlarında bandajlar var, bazıları vücutlarına takılı tüplerle hastane yataklarında yatıyor, birinin ise tek kolu var ve diğer kolunun olması gereken yerde bir kütük var. Ama çocuklardan biri hiç de yaralı görünmüyor. Çıplak ayakla elli mil koşabilecekmiş gibi görünüyor. Elsa ile yaklaşık aynı yaşta ve saçı o kadar kalın ve karışık ki içinde anahtarlarını kaybedebilirsin, ve gözlerinde sanki gizli bir havai fişek ve dondurma zulası bulmuş gibi bir şey var. Gözleri büyük, mükemmel yuvarlak ve o kadar siyah ki, etrafındaki beyazlık sanki kara tahtadaki tebeşir gibi. Elsa onun kim olduğunu bilmiyor, ama ona Kurtadam Çocuk diyor, çünkü ona öyle görünüyor.

Her zaman Büyükannesi'ne Kurtadam Çocuk hakkında daha fazla soru sormayı düşünür. Ama bu düşünce Elsa'nın aklına gelir gelmez, göz kapakları ağırlaşmaya başlar ve bir an sonra kendini bir bulut hayvanının üzerinde otururken bulur; Büyükannesi de tek başına yanında oturmaktadır ve ikisi Neredeyse Uyanık Ülkesi'nin üzerinde süzülerek Miamas'ın şehir kapılarının yanına inerler. Sonra Elsa, sabah Büyükannesi'ne soracağını düşünür.

Ve sonra bir sabah, artık sabah kalmaz.

Elsa, büyük pencerenin dışındaki bankta oturuyor. O kadar üşüyor ki dişleri takır takır çalıyor. Annesi içeride, sesi balina gibi çıkan kadınla konuşuyor; ya da en azından Elsa'nın bir balinanın sesini hayal ettiği gibi. Tabii ki, hiç balinayla karşılaşmamışsan bunu bilmek zor, ama kadının sesi, büyükannesi onu robot yapmaya çalıştıktan sonra kalan büyükannenin pikap gibi geliyor. Ne tür bir robot yapmaya çalıştığı tam olarak belli değildi, ama her neyse

çok iyi bir robot değildi. Ondan sonra, üzerinde plak çalmaya çalıştığınızda ses balina gibi çıkıyordu. Elsa o öğleden sonra LP'ler ve CD'ler hakkında her şeyi öğrendi. İşte o zaman yaşlıların neden bu kadar çok boş zamanları olduğunu anladı, çünkü Spotify ortaya çıkana kadar eski günlerde neredeyse tüm zamanlarını sadece şarkı değiştirmekle geçirmiş olmalılar.

Ceketinin yakasını ve Gryffindor atkısını çenesinin etrafına sıkıca sardı. İlk kar gece yağdı. Yavaş yavaş, neredeyse isteksizce. Şimdi kar o kadar derin ki kar melekleri yapabilirsin. Elsa bunu yapmayı çok seviyor.

Miamas'ta yıl boyunca kar melekleri vardır. Ama büyükannesi Elsa'ya sürekli hatırlattığı gibi, onlar pek de kibar değildir. Aslında oldukça kibirli ve kendini beğenmişlerdir ve hanlardan birinde yemek yerken her zaman hizmetten şikayet ederler. "Şarap koklamak falan, tam bir telaş," diye homurdanır büyükannesi.

Elsa ayağını uzatıp ayakkabısına kar taneleri yakalıyor. Dışarıdaki banklarda oturup annesini beklemekten nefret ediyor, ama yine de yapıyor, çünkü Elsa'nın bundan daha çok nefret ettiği tek şey *içeride* oturup annesini beklemek.

Eve gitmek istiyor. Büyükannesiyle birlikte. Sanki bütün ev şu anda büyükannesini özlüyormuş gibi. İçinde yaşayan insanlar değil, binanın kendisi. Duvarlar gıcırdıyor ve inliyor. Ve Arkadaşımız iki gecedir dairesinde durmaksızın uluyor.

Britt-Marie, Kent'i Arkadaşımızın dairesinin kapı zilini çalmaya zorladı, ama kimse cevap vermedi. Sadece o kadar yüksek sesle havladı ki Kent duvara çarptı. Bunun üzerine Britt-Marie polisi aradı. Arkadaşımızdan uzun zamandır nefret ediyordu. Birkaç ay önce, evin etrafında dolaşarak bir dilekçe dolaştırdı ve herkesin imzalamasını istedi, böylece bunu ev sahibine gönderip "o korkunç köpeğin tahliyesini" talep edebilecekti.

"Kiracılar derneğinde köpeklere izin verilemez. Bu bir güvenlik meselesi! Çocuklar için tehlikeli ve çocukları düşünmek *gerekir*!" Britt-Marie bunu çocukları düşünen biri gibi herkese açıkladı, ancak binadaki tek çocuklar Elsa ve bir sendromu olan çocuktu ve Elsa, Britt-Marie'nin kendi güvenliği konusunda pek de endişeli olmadığına emindi.

Sendromlu çocuk, o korkunç köpeğin karşısında oturuyordu, ama annesi Britt-Marie'ye, köpeğin oğlundan çok oğlunun köpekten rahatsız olduğunu düşündüğünü neşeyle söyledi. Büyükannem bunu duyunca gülmekten kendini alamadı, ama bu durum Elsa'yı, Britt-Marie'nin çocukları da yasaklamaya çalışacağından endişelendirdi.

Elsa banktan atlar ve ayaklarını ısıtmak için karda dolaşmaya başlar. Balina kadınının çalıştığı büyük pencerenin yanında, dışarıda "Kıyma 49:90" yazan bir süpermarket var. Elsa kendini kontrol etmeye çalışır, çünkü annesi ona her zaman kendini kontrol etmesini söyler. Ama sonunda ceketinin cebinden kırmızı keçeli kalemini çıkarır ve iki kelime olması gerektiğini göstermek için düzgün bir "D" harfi ve bir çizgi ekler.

Sonuca bakar ve hafifçe başını sallar. Sonra kalemi cebine geri koyar ve tekrar bankta oturur. Başını geriye yaslar, gözlerini kapatır ve yüzüne konan kar tanelerinin soğuk ayaklarını hisseder. Duman kokusu burnuna ulaştığında, bunu hayal ettiğini düşünür. İlk başta boğazının arkasında o keskin kokuyu hissetmek bile harika gelir ve Elsa nedenini bilemese de bu ona sıcaklık ve güvenlik hissi verir. Ama sonra başka bir şey hisseder. Kaburgalarının arkasında bir şeyin çarpmasını. Sanki bir uyarı sinyali gibi.

Adam biraz uzakta duruyor. Yüksek katlı apartman binalarından birinin gölgesinde. Onu net olarak göremiyor, sadece parmaklarının arasından sızan sigarasının kırmızı ışığını ve çok zayıf olduğunu fark edebiliyor. Sanki vücut hatları yokmuş gibi. Sanki onu hiç görmemiş gibi, ona kısmen sırtını dönmüş duruyor.

Elsa neden bu kadar korktuğunu bilmiyor, ama kendini bankın etrafında bir silah ararken buluyor. Bu çok tuhaf; gerçek dünyada asla böyle bir şey yapmaz. Gerçek dünyada ilk içgüdüsü her zaman kaçmaktır. Sadece Miamas'ta, bir şövalyenin tehlike hissettiğinde yaptığı gibi kılıcına uzanır. Ama burada kılıç yok.

Tekrar başını kaldırdığında adam hâlâ ona sırtını dönmüş durumda, ama Elsa onun yaklaştığına yemin edebilir. Ve yüksek binadan uzaklaşmış olmasına rağmen hâlâ gölgede duruyor. Sanki gölge binadan değil de adamın kendisinden düşüyormuş gibi. Elsa gözlerini kırpıyor ve gözlerini açtığında adamın yaklaştığını düşünmüyor artık.

Yaklaştığını biliyor.

Bankadan kayar ve büyük pencereye doğru geri döner, kapı kolunu arar. İçeri sendeler. Orada nefes nefese durur, sakinleşmeye çalışır. Kapı arkasında dostça bir *tık sesiyle* kapandığında, sigara dumanında onu rahatlatan şeyin ne olduğunu anlar.

Adam, büyükannesiyle aynı tütünü içiyor. Elsa bunu her yerde tanırdı, çünkü büyükannesi eskiden sigara sarmaya yardım etmesine izin verirdi,

çünkü büyükannesi, Elsa'nın "parmaklarının çok küçük olduğunu ve bu küçük sigaralar için mükemmel olduğunu" söylerdi.

Pencereden dışarı baktığında gölgelerin nerede başlayıp nerede bittiğini artık bilemiyor. Bir an adamın hâlâ caddenin diğer tarafında durduğunu hayal ediyor, ama sonra onu gerçekten görmüş mü diye merak etmeye başlıyor.

Annesinin elleri omuzlarına değdiğinde, ürkmüş bir hayvan gibi sıçradı. Gözlerini kocaman açarak arkasına döndü, sonra bacakları güçsüzleşti. Annesinin kollarına girer girmez yorgunluk tüm duyularını uyuşturdu. İki gündür uyumamıştı. Annesinin şişkin karnı, üzerine bir çay fincanı koyabilecek kadar büyüktü. George, bunun doğanın hamile bir kadına nefes aldırmak için bulduğu bir yol olduğunu söylüyor.

"Hadi eve gidelim," diye fısıldar annesi kulağına.

Elsa, yorgunluğunu bir kenara iterek annesinin kollarından kayar.

"Önce büyükannemle konuşmak istiyorum!"

Annesi yıkılmış gibi görünüyor. Elsa bunu biliyor çünkü "yıkılmış" kelimesi, kelime kavanozundaki kelimelerden biri.

(Kavanoz kelimesine bu hikayenin ilerleyen kısımlarında değineceğiz.)

"Bu... canım... bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diye fısıldadı annem.

Ama Elsa çoktan resepsiyon masasının önünden geçip yan odaya koşmuştur. Arkasında balina kadının bağırışlarını duyabilir, ama sonra annesinin sakin sesiyle Elsa'nın içeri girmesine izin vermesini istediğini duyar.

Büyükanne odanın ortasında onu bekliyor. Orada annemin en sevdiği çiçek olan zambakların kokusu var. Büyükannemin en sevdiği çiçek yok çünkü büyükannemin dairesinde hiçbir bitki yirmi dört saatten fazla yaşamıyor ve oldukça nadir bir uyum örneği olarak, muhtemelen en sevdiği torununun coşkulu teşvikiyle de, büyükannem en sevdiği çiçeklerin olmasının doğaya karşı çok haksızlık olacağına karar vermiş.

Elsa, ellerini somurtkan bir şekilde ceketinin ceplerine sokmuş, bir kenarda duruyor.

Meydan okurcasına ayakkabılarındaki karı yere silkeliyor.

"Bu hazine avına katılmak istemiyorum, bu aptalca."

Büyükanne cevap vermez. Elsa'nın haklı olduğunu bildiği zamanlarda asla cevap vermez.

Elsa ayakkabılarındaki karları silkeledi.

"Sen aptalsın," der keskin bir sesle.

Büyükanne buna da tepki göstermez. Elsa yanındaki sandalyeye oturur ve mektubu uzatır.

"Bu aptal mektubu kendin halledebilirsin," diye fısıldar.

Arkadaşımız ulumaya başlayalı iki gün geçti. Elsa'nın Neredeyse Uyanık Ülkesi'ne ve Miamas Krallığı'na son gidişinden bu yana iki gün geçti. Kimse ona açık sözlü davranmıyor. Bütün yetişkinler, konuyu pamukla sarmaya çalışıyor, böylece tehlikeli, korkutucu ya da tatsız gelmesin diye. Sanki büyükannesi hasta olmamış gibi. Sanki bütün olay bir kaza gibi. Ama Elsa yalan söylediklerini biliyor, çünkü Elsa'nın büyükannesi hiçbir zaman bir kaza yüzünden yatağa düşmemiştir. Genellikle kazalar büyükannenin yüzünden yatağa düşer.

Ve Elsa kanserin ne olduğunu biliyor. *Wikipedia*'da her şey yazıyor.

Bir tepki almak için tabutun kenarına hafifçe vurur. Çünkü içten içe hâlâ bunun, büyükannesinin onu kandırdığı o durumlardan biri olabileceğini ummaktadır. Tıpkı büyükannesinin kardan adamı, balkondan düşmüş gerçek bir insan gibi giydirdiği ve Britt-Marie bunun bir şaka olduğunu fark edince öfkelenip polisi aradığı zamanki gibi. Ertesi sabah Britt-Marie pencereden dışarı baktığında, büyükannesinin aynı kardan adamı bir kez daha yaptığını fark etti ve sonra Britt-Marie, büyükannesinin deyimiyle "çıldırdı" ve elinde kar küreği ile dışarı fırladı. Sonra kardan adam zıpladı ve "WAAAAAAAAH!!!" diye kükredi. Büyükannesi daha sonra ona, Britt-Marie'yi beklemek için saatlerce karda yattığını ve bu sırada en az iki kedinin üzerine işediğini söyledi, "ama buna değdi!" Britt-Marie elbette yine polisi aradı, ama polisler birini korkutmanın suç olmadığını söylediler.

Ancak bu sefer büyükanne kalkmıyor. Elsa yumruklarını tabuta vuruyor, ama büyükanne cevap vermiyor ve Elsa, vurarak yanlış olan her şeyi düzeltebilecekmiş gibi giderek daha sert vuruyor. Sonunda sandalyeden kayıyor, yere diz çöküyor ve fısıldıyor:

"Yalan söylediklerini biliyor musun? Senin 'vefat ettiğini' ya da 'seni kaybettiğimizi' söylüyorlar. Kimse 'öldü' demiyor."

Elsa tırnaklarını avuç içlerine batırdı ve tüm vücudu titriyordu.

"Eğer öldüysen Miamas'a nasıl gideceğimi bilmiyorum "

Büyükanne cevap vermez. Elsa alnını tabutun alt kenarına dayar. Cildinde soğuk ahşabı ve dudaklarında sıcak gözyaşlarını hisseder. Sonra boynunda annesinin yumuşak parmaklarını hisseder, arkasını döner ve ona sarılır, annesi de onu oradan dışarı taşır. Gözlerini tekrar açtığında annesinin arabası Kia'da oturmaktadır.

Annesi dışarıda karda durmuş, telefonda George ile konuşuyor. Elsa, cenazeyle ilgili konuşmalarını duymasını istemediğini biliyor. O aptal değil. Elinde hâlâ büyükannesinin mektubu var. Başkalarının mektuplarını okumaması gerektiğini biliyor

, ama son iki gün içinde bunu yüzlerce kez okumuş olmalı. Büyükannesi bunu yapacağını biliyor olmalıydı, çünkü mektubun tamamını Elsa'nın anlayamayacağı sembollerle yazmıştı. Büyükannesinin fotoğraflarındaki yol işaretlerinde gördüğü garip alfabeyi kullanarak.

Elsa mektuba öfkeyle bakıyor. Büyükannesi her zaman, ikisinin birbirlerinden sır saklamamaları gerektiğini, sadece birlikte sırları olması gerektiğini söylerdi. Elsa, büyükannesinin yalanına çok kızgın, çünkü şimdi en büyük sırrı elinde tutuyor ve tek bir kelime bile anlamıyor. Ve biliyor ki, bu noktada büyükannesiyle kavga ederse, bu, ikisinin asla aşamayacağı bir kişisel rekor olacak.

Kağıda gözlerini dikip baktığında mürekkep kağıt üzerinde bulaşıyor. Elsa'nın bilmediği harfler olsa da, büyükannesi muhtemelen bazı kelimeleri yanlış yazmıştır. Büyükannesi yazarken, sanki zihni başka bir yerdeyken sayfaya kelimeleri rastgele saçıyormuş gibi görünür. Büyükannesinin yazım kurallarını bilmediği için değil, sadece o kadar hızlı düşünür ki harfler ve kelimeler ona yetişemez. Elsa'nın aksine, büyükanne kelimeleri doğru yazmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyor; zaten o her zaman fen ve sayılarda daha iyiydi. "Ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun!" diye tıslıyor, annesi ve George ile yemek yerken Elsa'ya gizli notlar uzatırken; Elsa da kırmızı keçeli kalemiyle doğru yerlere tire ve boşluklar ekliyor.

Bu, büyükanne ve Elsa'nın gerçekten tartıştıkları birkaç konudan biridir, çünkü Elsa harflerin sadece mesaj göndermenin bir yolu olmaktan daha fazlası olduğunu düşünür. Daha önemli bir şey.

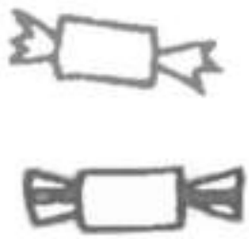
Ya da eskiden öyleydi. Eskiden bu konuda tartışırlardı.

Mektubun tamamında Elsa'nın okuyabildiği tek bir kelime var. Sadece bir tane, normal harflerle yazılmış, metnin ortasına neredeyse gelişigüzel bir şekilde atılmış. O kadar sıradan ki, Elsa mektubu ilk okuduğunda fark etmemişti. Gözlerini kırpıp durarak o kelimeyi göremeyene kadar tekrar tekrar okudu. On binlerce nedenden dolayı hayal kırıklığına uğramış ve öfkeliydi, muhtemelen henüz aklına gelmemiş on binlerce nedenden dolayı da. Çünkü bunun bir tesadüf olmadığını biliyordu. Büyükanne, Elsa'nın görmesi için o kelimeyi tam oraya yazmıştı.

Zarfın üzerindeki isim, Canavar'ın posta kutusundaki isimle aynı. Ve Elsa'nın mektupta okuyabildiği tek kelime "Miamas".

Büyükanne hazine avını her zaman sevmiştir.

6

TEMİZLİK MADDELERİ

Yanağında üç çizik var. Sanki pençelerle yapılmış gibi. Her şeyin nasıl başladığını öğrenmek isteyeceklerini biliyor. Kısa cevap: Elsa kaçtı. Koşmakta iyidir. Sürekli kovalandığında böyle olur.

Bu sabah annesine okula her zamankinden bir saat erken başladığını söyleyerek yalan söyledi. Annesi onu bu konuda sorguya çektiğinde, Elsa "kötü anne" kartını oynadı. Kötü anne kartı Renault gibidir: pek güzel değildir ama şaşırtıcı derecede etkilidir. "Sana pazartesi günleri daha erken başladığımı yüzlerce kez söyledim! Hatta sana bir not bile verdim ama artık beni hiç dinlemiyorsun!"

Annem "hamile ahmak" diye mırıldandı ve suçlu görünüyordu. Onu dengesinden çıkarmak için en kolay yol, kontrolünü kaybettiğine onu ikna etmektir. Eskiden dünyada annemi kontrolünü kaybetmeye zorlayabilen sadece iki kişi vardı. Ve şimdi sadece bir kişi kaldı. Bu, henüz sekiz yaşında bile olmayan birinin eline çok büyük bir güç vermek demek.

Öğle yemeği vaktinde Elsa otobüse binip eve gitti, çünkü gündüz vakti Britt-Marie'den kaçma şansı daha yüksek olacağını düşündü. Süpermarkette durup dört paket Daim aldı. Ev, büyükannenin yokluğunda ancak büyükannenin evinde olabileceği kadar karanlık ve sessizdi ve sanki ev bile onu özlüyormuş gibi geliyordu. Elsa, çöp kutularının bulunduğu yere doğru giden Britt-Marie'den dikkatlice saklandı

Britt-Marie, ayrıştırılmış çöp torbaları bile olmamasına rağmen çöp kutularının bulunduğu yere doğru gidiyordu. Britt-Marie tüm çöp kutularının içindekileri kontrol edip, bir sonraki sakinler toplantısında bir konuyu gündeme getirmeye karar verdiğinde yaptığı gibi dudaklarını büzüştürdükten sonra, biraz dolaşıp orada da bir süre dudaklarını büzüştürebilmek için sokağın aşağısındaki süpermarkete doğru yola çıktı. Elsa gizlice içeri süzüldü ve merdivenlerden ara kata çıktı. Orada, elinde hâlâ mektup varken, korku ve öfkeden titreyerek dairenin dışında durdu. Öfkesi büyükannesine yönelikti. Korkusu ise Canavardan kaynaklanıyordu.

Kısa bir süre sonra, ayakları yanıyormuş gibi hissedecek kadar hızlı bir şekilde oyun bahçesinde koşuyordu. Şimdi ise, sanki pençelerle çizilmiş gibi yanaklarında parlak kırmızı izlerle küçük bir odada oturmuş, annesini bekliyor ve annesinin ne olduğunu öğrenmek isteyeceğinin tam olarak farkında.

Masasının bir ucundaki küreyi çeviriyor. Bunu yaptığında okul müdürü özellikle sinirli görünüyor. O da bunu yapmaya devam ediyor.

"Ee?" diye sordu müdür, yanağını işaret ederek, "Bana ne olduğunu anlatmaya hazır mısın?"

O ise ona cevap verme lütfunda bile bulunmaz.

Elsa, büyükannesinin akıllıca davrandığını kabul etmek zorundadır. Bu aptal hazine avı yüzünden hâlâ deli gibi sinirlidir, ama büyükannesinin mektuba "Miamas"ı normal harflerle yazması akıllıca bir hareketti. Çünkü Elsa, daha önce merdiven sahanlığında durmuş, zili çalmadan önce en az yüz sonsuzluk boyunca cesaret toplamaya çalışmıştı. Ve eğer büyükanne, başkalarının mektuplarını okumaması gerektiği halde Elsa'nın mektubu okuyacağını bilmiyor olsaydı ve "Miamas"ı normal harflerle yazmamış olsaydı, Elsa zarfı Canavar'ın posta kutusuna atıp kaçardı. Bunun yerine, orada durup zili çaldı, çünkü Canavar'dan bazı cevaplar alması gerekiyordu.

Çünkü Miamas, Büyükanne ve Elsa'ya aitti. Sadece onlara aitti. Büyükanne'nin rastgele bir kukla getireceği düşüncesi, Elsa'nın canavarlara duyduğu korkudan daha büyüktü.

Tamam, canavarlardan duyduğu korkudan *çok* daha büyük değildi, ama yeterince büyüktü.

Arkadaşımız hâlâ yan dairede uluyordu, ama Canavar'ın kapısını çaldığında hiçbir şey olmadı. Tekrar çaldı ve ahşap gıcırdayana kadar kapıya vurdu, sonra posta kutusundan içeriye baktı, ama çok karanlıktı

. Hiçbir hareket yoktu. Hiçbir nefes yoktu. Tek hissedebildiği, temizlik maddelerinin keskin kokusuydu; nefes aldığında burun zarlarını tırmalayan ve gözbebeklerinin arkasını sızlatan türden bir koku.

Ama canavardan hiçbir iz yoktu. Küçük bir iz bile.

Elsa sırt çantasını çıkardı, içindeki dört paket Daim'i aldı ve bunları "Dostumuz"un posta deliğinden içeri döktü. Birkaç kısa, çok kısa bir an için yaratık içeride ulumayı kesti. Elsa, onun gerçekte ne olduğunu anlayana kadar ona "yaratık" demeye karar vermişti; çünkü Britt-Marie ne derse desin, Elsa bunun sıradan bir köpek olmadığından son derece emindi.

"Ulumayı kesmelisin; yoksa Britt-Marie polisi çağırır ve onlar buraya gelip seni öldürür," diye posta kutusunun deliğinden fısıldadı.

Yaratığın anladığını bilmiyordu. Ama en azından sessizdi ve Daim'ini yiyordu. Her mantıklı yaratığın yaptığı gibi, Daim sunulduğunda.

"Canavarı görürsen, ona mektubum olduğunu söyle," dedi Elsa.

Yaratık cevap vermedi, ama Elsa, kapıyı kokladığında onun sıcak nefesini hissetti.

"Ona büyükannemin selamlarını ve özürlerini ilet," diye fısıldadı.

Sonra mektubu sırt çantasına koydu ve otobüse binip okula geri döndü. Otobüsün penceresinden dışarı baktığında onu yine gördüğünü sandı. Dün annesi balina kadınıyla konuşurken cenazecinin önünde duran o zayıf adam. Şimdi caddenin diğer tarafındaki gölgelerin içindeydi. Sigara dumanının ardında yüzünü göremiyordu, ama soğuk, içgüdüsel bir dehşet göğsünü sardı.

Sonra adam ortadan kayboldu.

Elsa, okula vardığında kendini görünmez yapamamasının sebebinin bu olabileceğini düşünüyor. Görünmezlik, çalışarak kazanabileceğiniz bir tür süper güçtür ve Elsa bunu sürekli pratik eder, ama kızgın ya da korkmuşsanız işe yaramaz. Okula vardığında Elsa ikisi deydi. Nedenini bilmeden gölgelerden ortaya çıkan erkeklerden korkuyordu, bir canavara mektup gönderdiği için büyükannesine kızgındı, hem canavarlara kızgın hem de onlardan korkuyordu. Normal canavarlar, kara mağaraların derinliklerinde ya da buz gibi göllerin dibinde yaşamak gibi bir nezakete sahiptir. Normal, korkunç canavarlar aslında apartman dairelerinde yaşamaz ve posta alırlar.

Zaten Elsa pazartesilerden nefret eder. Okul, pazartesi sabahları her zaman en kötü halindedir, çünkü sizi kovalamayı seven insanlar, kovalayacak kimse olmadığı için tüm hafta sonu ortalıkta dolaşmak zorunda kalmışlardır. Dolabındaki notlar da her zaman pazartesi günleri en kötüsüdür. Bu da görünmezlik işinin neden işe yaramadığının bir nedeni olabilir.

Elsa yine müdürün küreyle oynamaya başlar. Sonra arkasında kapının açıldığını duyar ve müdür rahatlamış bir ifadeyle ayağa kalkar.

"Merhaba! Çok geciktiğim için özür dilerim! Trafik yüzünden!" Elsa'nın annesi nefes nefese, ter içinde, ve Elsa parmaklarının boynuna dokunduğunu hisseder.

Elsa arkasını dönmez. Annesinin telefonunun da boynuna değdiğini hisseder, çünkü annesi onu her zaman yanında taşır. Sanki bir cyborgmuş ve telefon da organik dokusunun bir parçasıymış gibi.

Elsa küreyi biraz daha abartılı bir şekilde parmaklarıyla okşadı. Müdür koltuğuna oturdu, sonra öne doğru eğildi ve küreyi onun ulaşamayacağı bir yere çekmeye çalıştı. Umutla anneme döndü.

"Belki de Elsa'nın babasını beklesek mi?"

Müdür, bu tür toplantılarda babamın da hazır bulunmasını tercih eder, çünkü bu tür konularda babalarla konuşmanın daha kolay olduğunu düşünür. Annem pek memnun görünmüyor.

"Elsa'nın babası şehir dışında ve maalesef yarına kadar dönmeyecek." Müdür hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Elbette, burada panik yaratmak gibi bir niyetimiz yok.
Özellikle de sizin durumunuzdayken "

Müdür, annemin karnına doğru başını sallıyor. Annem, müdürün tam olarak ne demek istediğini sormamak için kendini oldukça zor tutuyor gibi görünüyor. Müdür boğazını temizliyor ve küreyi Elsa'nın uzanmaya çalışan parmaklarından daha da uzağa çekiyor. Sanki anneme çocuğu düşünmesi gerektiğini telkin edecekmiş gibi görünüyor; bu, annemin sinirlenmesinden korkan insanlar ona telkin etmeye çalıştıkları şeydir.

"Çocuğu düşün." Eskiden bunu söylediklerinde Elsa'yı kastederlerdi. Ama şimdi Halfie'yi kastediyorlar.

Elsa bacağını düzeltir ve çöp sepetine tekme atar. Müdür ile annesinin konuştuğunu duyabilir, ama dinlemez. İçten içe, büyükannesinin eski bir filmdeki boks maçı sahnesi gibi, her an yumruklarını kaldırıp içeri fırlayacağını umuyor. Elsa en son müdürün odasına çağrıldığında, müdür sadece annesini ve babasını çağırmıştı, ama büyükannesi yine de gelmişti. Büyükannesi, çağırılması gereken türden bir insan değildi.

Elsa o gün de orada oturmuş, müdürün küreyi çevirip duruyordu. Ona mor göz yapan çocuk da ailesiyle birlikte oradaydı. Müdür, Elsa'nın babasına dönüp şöyle demişti: "Bunda tipik bir çocuk şakası havası var..." Ve sonra, büyükannenin gerçekten merak ettiği için, ona

tipik bir kız şakasının ne olabileceğini açıklamak için oldukça uzun bir zaman harcamak zorunda kalmıştı, çünkü büyükanne bunu gerçekten bilmek istiyordu.

Müdür, Elsa'nın gözünü morartan çocuğa "sadece korkaklar kızlara vurur" diyerek büyükannemi sakinleştirmeye çalışmıştı, ama büyükannem bu sözlerle hiç de sakinleşmemişti.

"Kızlara vurmak korkaklık değil!" diye okul müdürüne bağırdı. "Bu çocuk bir kıza vurduğu için küçük bir pislik değil, herhangi birine vurduğu için pislik!" Sonra çocuğun babası sinirlendi ve oğluna pislik dediği için büyükanneme kaba davranmaya başladı, büyükannem de Elsa'ya "erkeklerin hayalarına tekme atmayı" öğreteceğini ve o zaman "kızlarla kavga etmenin ne kadar eğlenceli olduğunu" göreceklerini söyledi! Sonra okul müdürü herkesten biraz sakin olmalarını istedi. Hepsi de bir süre bunu denedi. Ama sonra okul müdürü, çocuğun ve Elsa'nın el sıkışıp birbirlerinden özür dilemelerini istedi, ve o zaman Büyükanne sandalyesinden fırlayarak, "Elsa neden özür dilemeli ki?" diye sordu. Okul müdürü, Elsa'nın suçun bir kısmını üstlenmesi gerektiğini çünkü çocuğu "kışkırttığını" ve çocuğun "kendini kontrol etmekte" zorluklar yaşadığını anlamak gerektiğini söyledi. İşte o anda Büyükanne, küreyi müdüre fırlatmaya çalıştı, ama Annem son anda Büyükanne'nin kolunu yakaladı, böylece küre müdürün bilgisayarına çarptı ve ekranını parçaladı. "BEN KISKANDIRILDIM!" diye bağırdı Büyükanne müdüre, Annem onu koridora sürüklemeye çalışırken, "KENDİMİ KONTROL EDEMEDİM!"

Bu yüzden Elsa dolabında bulduğu notları hep yırtıp atıyor. Ne kadar çirkin olduğuna dair notları. Ne kadar iğrenç olduğuna dair notları. Onu öldüreceklerine dair notları. Elsa notları neredeyse görünmeyecek kadar küçük parçalara ayırıyor ve sonra okulun dört bir yanındaki farklı çöp kutularına atıyor. Bu, notları yazanlara bir merhamet göstergesidir, çünkü büyükannesi bunu öğrenseydi onları döverek öldürürdü.

Elsa sandalyesinden hafifçe kalkar ve masanın üzerinden uzanarak küreyi bir kez daha döndürür. Okul müdürü çaresizliğe yakın bir haldedir. Elsa memnuniyetle sandalyesine geri çöker.

"Aman Tanrım, Elsa! Yanağına ne oldu!" Annem, üç kırmızı yara izini görünce, cümlesinin sonuna ünlem işaretleri ekleyerek haykırır.

Elsa cevap vermeden omuzlarını silker. Annem okul müdürüne döner. Gözleri alev alev yanmaktadır.

"Yanağına ne oldu?!" Müdür koltuğunda kıvranır.

"Şimdi, hadi. Biraz sakinleşelim. Düşünün... Yani, çocuğunuzu düşünün."

Son cümleyi söylerken Elsa'yı değil, annesini işaret ediyor. Elsa bacağını uzatıp çöp sepetine bir kez daha tekme atıyor. Annesi derin bir nefes alıp gözlerini kapatıyor, sonra kararlı bir tavırla çöp sepetini masanın altına daha da itiyor. Elsa ona kırgın bir bakış atar, sandalyeye o kadar derin bir şekilde gömülür ki, kayıp düşmemek için kolçaklara tutunmak zorunda kalır ve ayağını uzatır, parmağı çöp kutusunun kenarına neredeyse, neredeyse değecek kadar yaklaşır. Annem iç çeker. Elsa daha da yüksek sesle iç çeker. Müdür onlara bakar, sonra masasındaki küreye bakar. Onu kendine doğru çeker.

"Şey..." diye başlar sonunda, anneme gönülsüzce gülümser.

"Tüm aile için zor bir hafta oldu," annem hemen sözünü keser ve sanki özür dilemeye çalışıyormuş gibi konuşur.

Elsa bundan nefret eder.

"Hepimiz bunu anlayabiliriz," der müdür, sanki bu kelimenin anlamını bilmiyormuş gibi. Gergin bir şekilde küreye bakar. "Maalesef bu, Elsa'nın bu okulda ilk kez bir çatışmaya karıştığı durum değil."

"Sonuncusu da değil," diye mırıldanır Elsa.

"Elsa!" diye bağırır annesi.

"Anne!!!" diye bağırır Elsa, üç ünlem işareti ekleyerek.

Annem iç geçirir. Elsa daha da yüksek sesle iç geçirir. Müdür boğazını temizler ve küreyi iki eliyle tutarak şöyle der:

"Biz, yani bu okulun personeli – elbette rehberlik danışmanıyla işbirliği içinde – Elsa'nın saldırganlıklarını kontrol altına alabilmesi için bir psikologdan yardım almasının yararlı olacağını düşünüyoruz."

"Psikolog mu?" diye tereddütle sorar annem, "Bu biraz abartılı değil mi?"

Müdür, sanki özür diliyormuş gibi ya da havada tef çalmaya başlayacakmış gibi savunmacı bir tavırla ellerini kaldırır.

"Bir *sorun* olduğunu düşündüğümüzden değil! Kesinlikle değil! Özel ihtiyaçları olan birçok çocuk terapiden fayda görüyor. Utanılacak bir şey yok!"

Elsa parmak uçlarına basarak uzanır ve çöp sepetini devirir.

"Neden sen de bir psikoloğa gitmiyorsun?"

Müdür, küreyi koltuğunun yanındaki yere koyarak güvenli bir yere kaldırmaya karar verir. Anne, Elsa'ya doğru eğilir ve sesini yükseltmemek için büyük bir çaba gösterir.

"Bana ve müdüre hangi çocukların sana sorun çıkardığını söylersen, her şeyin hep böyle bitmesi yerine, çatışmaları çözmene yardımcı olabiliriz, canım."

Elsa başını kaldırır, dudakları düz bir çizgi halindedir.

Yanağındaki çiziklerin kanaması durmuştur ama hala neon ışıkları kadar parlaktır.

"İspiyoncular dayak yer," der kısaca.

"Elsa, lütfen işbirliği yapmaya çalış," der müdür, Elsa'nın onun biraz gülümseme şekli olduğunu düşündüğü bir yüz ifadesi takınmaya çalışır.

"Sen işbirliği yap," der Elsa, en ufak bir gülümseme bile göstermeye çalışmadan.

Müdür anneme bakar.

"Biz, yani okul personeli ve ben, Elsa'nın bir çatışma çıkmak üzere olduğunu hissettiğinde bazen oradan uzaklaşmaya çalışabilirse..."

Elsa annesinin cevabını beklemez, çünkü annesinin onu savunmayacağını bilir. Bu yüzden yerden sırt çantasını kapar ve ayağa kalkar.

"Artık gidebilir miyiz, ne olacak?"

Sonra müdür, koridora çıkabileceğini söyler. Sesi rahatlamış gibidir. Elsa dışarı çıkar, annesi ise içeride kalıp özür diler. Elsa bundan nefret eder. O sadece eve gitmek ister, böylece pazartesi günü bitmiş olur.

Öğle yemeğinden önceki son derste, yağcı öğretmenlerinden biri, Noel tatili ödevinin "Hayran Olduğum Edebiyat Kahramanı" temalı bir konuşma hazırlamak olacağını söyler. Kahramanlarının kılığına girecek ve kahraman hakkında birinci tekil şahıs olarak konuşacaklardır. Herkes elini kaldırıp bir kahraman seçmelidir. Elsa, Harry Potter'ı seçecekti, ama başkası ondan önce seçti. Sıra ona geldiğinde Spider-Man dedi. Ardından arkasındaki çocuklardan biri sinirlendi çünkü o da onu seçmek istiyordu. Sonra bir tartışma çıktı. "Spider-Man'i seçemezsin!" diye bağırdı çocuk. Elsa ise "Yazık, çünkü az önce seçtim!" dedi. Çocuk da "Senin için yazık, evet!" dedi. Sonra Elsa İngilizce bir şekilde burnunu çektirdi. "Tabii!" Çünkü bu, Elsa'nın İngilizce'deki en sevdiği kelime. Sonra çocuk, Elsa'nın Örümcek Adam olamayacağını bağırdı çünkü "sadece erkekler Örümcek Adam olabilir!" Sonra Elsa ona, Örümcek Adam'ın kız arkadaşı olabileceğini söyledi. Sonra o, Elsa'yı bir radyatöre itti. Sonra Elsa ona bir kitapla vurdu.

Elsa hâlâ çocuğun ona bunun için teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyor, çünkü bu muhtemelen o çocuğun bir kitaba en çok yaklaştığı andı. Ama sonra öğretmen koşarak geldi ve olaya son verdi ve Spider-Man'in sadece filmlerde var olduğunu, dolayısıyla "edebi bir karakter" olmadığını, bu yüzden kimsenin Spider-Man olamayacağını söyledi. Sonra Elsa muhtemelen biraz

orantısız bir şekilde sinirlendi ve öğretmene Marvel Comics diye bir şey duymuş mu diye sordu, ama öğretmen duymamıştı. "VE SENİ ÇOCUKLARA ÖĞRETİM YAPMAN İÇİN İZİN VERİYORLAR?!" Sonra Elsa, dersin ardından öğretmenle "sohbet etmek" için uzun süre oturmak zorunda kaldı, ki bu sadece öğretmenin bol bol gevezelik etmesinden ibaretti.

Dışarı çıktığında o çocuk ve birkaç kişi onu bekliyordu. O da sırt çantasının kayışlarını, sırtına asılmış küçük bir koala gibi sıkıca sarılana kadar sıktı ve sonra koştu.

Farklı olan birçok çocuk gibi, o da koşmakta iyidir. Çocuklardan birinin "Yakalayın onu!" diye bağırdığını ve buzlu asfaltın üzerinde arkasında ayak seslerinin gürültüsünü duydu. Heyecanlı nefes alıp verişlerini duydu. O kadar hızlı koştu ki dizleri göğüs kafesine çarpıyordu ve sırt çantası olmasaydı çitin üzerinden atlayıp sokağa çıkmış olacaktı ve o zaman onu asla yakalayamazlardı. Ama çocuklardan biri sırt çantasını yakaladı. Elbette çantadan kurtulup kaçabilirdi.

Ama içinde Büyükannenin Canavara yazdığı mektup vardı. Bu yüzden arkasını döndü ve mücadele etti.

Her zamanki gibi, annesi yaraları görünce üzülmesin diye yüzünü korumaya çalıştı. Ama hem yüzünü hem de sırt çantasını korumak mümkün değildi. Böylece işler kendi seyrini izledi. "Mümkünse savaşını sen seçmelisin, ama savaş seni seçerse o zaman o herifin sigorta kutusuna tekmeyi bas!" Büyükannesi Elsa'ya böyle derdi ve Elsa da öyle yaptı. Şiddetten nefret etse de, çok pratik yaptığı için kavga etmede iyidir. Bu yüzden şimdi onu kovalayan o kadar çok kişi var.

En az on sonsuzluk süren masallardan sonra annesi müdürün odasından çıkar ve sonra hiçbir şey söylemeden ıssız oyun alanını geçerler. Elsa sırt çantasını kollarının arasına alarak Kia'nın arka koltuğuna oturur. Annesi mutsuz görünür.

"Lütfen, Elsa..."

"Başlatan ben değildim! Kızlar Spider-Man olamaz dedi!" "Evet,

ama neden kavga ediyorsun?"

"Sadece öyle!"

"Sen küçük bir çocuk değilsin, Elsa. Her zaman sana bir yetişkin gibi davranmam gerektiğini söylüyorsun.

O zaman bana küçük bir çocuk gibi cevap vermeyi kes.

Neden kavga ediyorsun?" Elsa kapıdaki lastik contayı

dürttü.

"Çünkü kaçmaktan yoruldum."

Sonra annem arkaya uzanıp çiziklerinin olduğu yeri nazikçe okşamaya çalışır, ama Elsa başını çekip kaçırır.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," der annem, gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok," diye mırıldanır Elsa.

Annem Kia'yı park alanından çıkarır ve yola çıkar. Sadece anneler ve kızları arasında oluşabilecek türden sessiz bir sonsuzluk içinde otururlar.

"Belki de yine de bir psikoloğa gitmeliyiz," der annem sonunda.

Elsa omuz silker.

"Her neyse." Bu, İngilizce'de en sevdiği ikinci kelimedir.

"Ben... Elsa... canım, büyükannenin başına gelenlerin seni çok derinden etkilediğini biliyorum. Ölüm herkes için zordur..."

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" diye sözünü keser Elsa ve lastik contayı o kadar sert çeker ki, elini bıraktığında contanın pencereye yüksek bir sesle çarpmasıyla geri sıçrar.

"Ben de üzgünüm, Elsa," der annem, yutkunarak. "O benim annemdi, sadece senin büyükannen değil."

"Ondan nefret ediyordun. O yüzden
saçma sapan konuşma." "Ondan nefret
etmiyordum. O benim annemdi."

"Sürekli kavga ediyordunuz! Muhtemelen öldüğü için SEVİNİYORSUN!!!"

Elsa, o son cümleyi hiç söylememiş olmayı diler. Ama artık çok geçtir. Akla gelebilecek tüm sonsuzluklar kadar uzun süren bir sessizlik olur ve o, kenarı kapıdan ayrılana kadar lastik contayı dürter. Annesi fark eder, ama hiçbir şey söylemez. Kırmızı ışıkta durduklarında, ellerini gözlerinin üzerine koyar ve boyun eğmiş bir şekilde, "Gerçekten çabalıyorum, Elsa. Gerçekten çabalıyorum. Kötü bir anne olduğumu ve evde yeterince vakit geçiremediğimi biliyorum, ama gerçekten çabalıyorum "

Elsa cevap vermez. Annem şakaklarını ovuşturur. "Belki
de yine de bir psikologla konuşmalıyız." "Sen bir
psikologla konuş," der Elsa.

"Evet. Belki de
konuşmalıyım." "Evet. Belki
de konuşmalısın!" "Neden bu
kadar korkunçsun?" "Neden
SEN bu kadar korkunçsun?"

"Canım. Büyükannenin vefatına çok üzülüyorum ama biz..."

"Hayır, değilsin!" Ve sonra neredeyse hiç, ama hiç olmayan bir şey olur.

Annem kendini kaybeder ve bağırır:

"EVET, KESİNLİKLE ÜZGÜNÜM! ÜZÜLMEYEN TEK KİŞİNİN SEN OLMADIĞINI ANLAMAYA ÇALIŞ VE

BÖYLE KÜÇÜK BİR YAVRU GİBİ DAVRANMAYI BIRAK!"

Anne ve Elsa birbirlerine bakakaldılar. Anne eliyle ağzını kapattı.

"Elsa... Ben... canım..."

Elsa başını sallar ve tek bir hareketle kapıdaki lastik contayı tamamen çıkarır. Kazandığını bilir. Annem kontrolünü kaybettiğinde, Elsa her zaman kazanır.

"Kes şunu. Böyle bağırmak iyi değil," diye mırıldanır. Sonra annesine bakmadan ekler: "Bebeği düşün."

7

DERİ

Büyükannenizi yıllarca, onun hakkında hiçbir şey bilmeden sevebilirsiniz.

Elsa, Canavar ile ilk kez Salı günü tanışır. Salı günleri okul daha iyidir. Elsa'nın bugün sadece bir çürüğü vardır ve çürükler, futbol oynadığını söyleyerek açıklanabilir.

Audi'de oturuyor. Audi babasının arabası. Renault'nun tam tersi. Normalde babası onu her iki haftada bir cuma günü okuldan alır, çünkü o gün babası, Lisette ve Lisette'in çocuklarıyla kalır. Diğer tüm günlerde onu büyükannesi alırdı, ama artık bunu annesi yapmak zorunda kalacak. Ama bugün annem ve George, Halfie'yi doktora götürdüler, bu yüzden bugün salı olmasına rağmen babam onu alıyor.

Büyükannem her zaman zamanında gelip kapıda beklerdi. Babam geç kaldı ve park alanında Audi'nin içinde bekliyor.

"Gözüne ne oldu?" diye sordu babam endişeyle.

Bu sabah İspanya'dan dönmüştür, çünkü oraya Lisette ve Lisette'in çocuklarıyla gitmiştir, ama güneşlenmeyi bilmediği için hiç bronzlaşmamıştır.

"Futbol oynadık," diyor Elsa.

Büyükannesi asla bu futbol hikayesini yutmazdı.

Ama babam büyükannem değil, bu yüzden sadece tereddütle başını sallar ve ona emniyet kemerini takmasını rica eder. Bunu çok sık yapar. Tereddütle başını sallar. Babam tereddütlü biridir. Annem mükemmeliyetçidir, babam ise titizdir ve Elsa'ya göre evliliklerinin pek iyi gitmemesinin bir nedeni de budur. Çünkü mükemmeliyetçi olmakla titiz olmak çok farklı şeylerdir. Annem ve babam temizlik yaparken, annem temizlik programını dakika dakika ayrıntılı bir şekilde yazardı, ama sonra babam kahve makinesinin kirecini temizlemekle iki buçuk saat uğraşırdı ve etrafında böyle bir insan varken hayatı planlamak gerçekten imkansızdır, derdi annem. Okuldaki öğretmenler Elsa'ya her zaman sorununun konsantre olamama olduğunu söylerler, ki bu çok tuhaf, diye düşünür Elsa, çünkü babasının en büyük sorunu konsantre olmayı bırakamamasıdır.

"Peki, ne yapmak istersin?" diye sorar babam, kararsız bir şekilde ellerini direksiyona koyarak.

Bunu sık sık yapar. Elsa'ya ne yapmak istediğini sorar. Çünkü kendisi nadiren bir şey yapmak ister. Ve bu Salı günü onun için çok beklenmedik bir gündü: Babam beklenmedik Salı günleriyle başa çıkmakta pek iyi değildir. Bu yüzden Elsa onunla sadece iki haftada bir hafta sonu kalır, çünkü babası Lisette ile tanıştıktan ve o ve çocukları yanlarına taşındıktan sonra, oranın Elsa için çok "dağınık" olduğunu söylemişti. Büyükannesi bunu öğrendiğinde, onu aradı ve bir dakika içinde en az on kez ona Nazi dedi. Bu, büyükannesi için bile bir Nazi rekoruydu. Ve telefonu kapattığında Elsa'ya dönüp, "Lisette mi? Bu ne biçim bir isim?" Elsa elbette büyükannesinin bunu içten söylemediğini biliyordu, çünkü herkes Lisette'i severdi; o da George ile aynı süper güce sahipti. Ama büyükannesi, savaşa giderken yanına alacağın türden bir insandı ve Elsa onu bu yüzden seviyordu.

Babam Elsa'yı okuldan almaya her zaman geç kalır. Büyükannem ise asla geç kalmazdı. Elsa, "ironi" kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı ve babasının, Elsa'yı okuldan almaya gitmek dışında hiçbir şeye geç kalmaması, büyükannesinin ise o tek şey dışında her şeye geç kalması durumunun tam da bu olduğunu düşünüyor.

Babam yine direksiyonla oynuyor.

"Peki... bugün nereye gitmek istersin?"

Elsa şaşırmış görünüyor, çünkü babası sanki gerçekten bir yere gideceklermiş gibi konuşuyor. Babası koltuğunda kıpırdanıyor.

"Belki... bir şeyler yapmak istersin diye düşünüyordum."

Elsa, babasının sadece nazik olmak için böyle söylediğini bilir. Çünkü babası bir şeyler yapmaktan hoşlanmaz, babası aktif bir insan değildir. Elsa ona bakar. Babası direksiyona bakar.

"Sanırım sadece eve gitmek istiyorum," der Elsa.

Babam başını sallar ve hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamış gibi görünür; bu, tüm dünyada sadece onun ustalaştığı bir yüz ifadesidir. Çünkü babam Elsa'ya asla hayır demez, oysa Elsa bazen babasının hayır demesini ister.

"Audi gerçekten çok güzel," der Elsa, eve varana kadar yolun yarısını kat ettiklerinde ve ikisi de tek kelime etmediklerinde.

Audi'nin torpido gözünü, sanki bir kediymiş gibi okşar. Yeni arabalar yumuşak deri kokar; bu koku, büyükannesinin dairesindeki eski, çatlamış derinin kokusunun tam tersidir. Elsa her iki kokuyu da sever, ancak araba koltuklarına dönüştürülmüş ölü hayvanlara kıyasla canlı hayvanları tercih eder. "Audi'yi aldığında ne alacağını bilirsin," der babam başını sallayarak. Son arabasının adı da Audi'ydi.

Babam ne aldığını bilmekten hoşlanır. Geçen yıl bir keresinde, babam ve Lisette'in yaşadığı yerin yakınındaki süpermarkette rafları yeniden düzenlediler ve Elsa, babamın felç geçirmemiş olduğundan emin olmak için televizyonda reklamını gördüğü testleri yapmak zorunda kalmıştı.

Eve vardıklarında babam Audi'den iner ve onunla birlikte girişe doğru yürür. Britt-Marie kapının diğer tarafındadır, nöbet tutan öfkeli bir ev cini gibi kamburunu çıkarmıştır. Elsa'nın aklına, Britt-Marie'yi gördüğünde hiçbir iyilik çıkmayacağının her zaman belli olduğu gelir. "O yaşlı cadaloz, vergi dairesinden gelen bir mektup gibidir," derdi büyükannem. Babam da aynı fikirde gibi görünüyor; Britt-Marie, onunla büyükannemin hemfikir olduğu birkaç konudan biri. Elinde bir bulmaca dergisi tutuyor. Britt-Marie, nasıl çözüleceğine dair çok net kuralları olduğu için bulmacaları çok sever. Ancak bulmacaları sadece kurşun kalemle çözer; büyükannem her zaman Britt-Marie'nin, mürekkeple bulmaca çözmeyi hayal edebilmek için iki kadeh şarap içip kendini gerçekten çılgın ve deli hissetmesi gereken türden bir kadın olduğunu söylerdi.

Babam çekinerek merhaba der, ama Britt-Marie sözünü keser.

"Bunun kimin olduğunu biliyor musun?" der ve ilan tahtasının altındaki merdiven korkuluğuna asma kilitle bağlanmış bir bebek arabasını gösterir.

Elsa bunu ancak şimdi fark ediyor. Orada olması bile tuhaf, çünkü evde Halfie dışında bebek yok ve o da her yere annesiyle birlikte gidiyor. Ama Britt-Marie bu derin felsefi soruna pek önem vermiyor gibi görünüyor.

"Giriş holüne bebek arabası sokulmaz! Yangın tehlikesi oluştururlar!" diye ilan eder, ellerini sıkıca birleştirir, böylece çapraz bulmaca dergisi oldukça zayıf bir kılıç gibi dışarı çıkar.

"Evet. Buradaki uyarıda öyle yazıyor," der Elsa, yardımcı olmak istercesine başını sallayarak ve bebek arabasının hemen üzerindeki düzgünce yazılmış tabelayı işaret eder; tabelada şöyle yazmaktadır: BEBEK ARABALARINI BURADA BIRAKMAYIN: YANGIN TEHLİKESİ OLUŞTURUR.

"Ben de bunu kastediyordum!" diye yanıtlar Britt-Marie, ses tonunu biraz yükseltmiş, ama yine de anlamlı
ses tonuyla yanıtlar.

"Anlamıyorum," der babam, sanki anlamamış gibi.

"Açıkçası bu tabelayı sen mi astın diye merak ediyorum! İşte merak ettiğim şey bu!" der Britt-Marie, sanki konunun ciddiyetini vurgulamak istercesine bir adım öne, sonra da çok küçük bir adım geriye atarak.

"Bildirimde bir sorun mu var?" diye sorar Elsa.

"Tabii ki yok, tabii ki yok. Ama bu kiracılar derneğinde, önce evdeki diğer sakinlerle görüşmeden rastgele tabelalar asmak pek *yaygın bir uygulama* değil!"

"Ama kiracılar derneği falan yok ki, değil mi?" diye sorar Elsa.

"Hayır, ama kurulacak! Ve kurulana kadar, dernek komitesinde bilgilendirme işinden ben sorumluyum. Dernek komitesindeki bilgilendirme sorumlusuna haber vermeden ilan asmak alışılmış bir uygulama değil!"

Bir köpeğin havlaması sözünü keser, o kadar gürültülüdür ki kapıdaki cam titrer.

Hepsi irkilir. Dün Elsa, annesinin George'a Britt-Marie'nin polisi arayıp "Dostumuz"un uyutulması gerektiğini söylediğini duyar. Köpek şimdi Britt-Marie'nin sesini duymuş gibi görünür ve tıpkı büyükannem gibi, "Dostumuz" da böyle bir durumda bir saniye bile susamaz. Britt-Marie, o köpeğin ne yapması gerektiği konusunda atıp tutmaya başlar. Babam ise sadece rahatsız görünür. "Belki biri sana söylemeye çalıştı ama sen evde değildin?" Elsa, duvardaki tabelayı göstererek Britt-Marie'ye önerir. Bu işe yarar, en azından geçici olarak. Britt-Marie, tabeladan tekrar sinirlendiğinde Arkadaşımız hakkında sinirlenmeyi unutur. Çünkü onun için en önemli şey, sinirlenecek şeylerin bitmemesidir. Elsa, Britt-Marie'ye komşulara, bir bildirim asmak istiyorlarsa önce komşularını bilgilendirmeleri gerektiğini belirten bir tabela asmasını söylemeyi kısaca düşünür. Örneğin, bir bildirim asarak.

Yarım kat yukarıdaki daireden köpek yine havlar. Britt-Marie dudaklarını büzüştürür.

"Polisi aradım. Aradım! Ama tabii ki hiçbir şey yapmayacaklar! Sahibinin ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için yarına kadar beklememiz gerektiğini söylüyorlar!"

Babam cevap vermez ve Britt-Marie, onun sessizliğini hemen, bu konudaki düşüncelerini daha fazla dinlemek istediğinin bir işareti olarak yorumlar.

"Kent o dairenin ziline defalarca basmış, ama orada kimse yaşamıyor bile! Sanki o vahşi hayvan orada tek başına yaşıyormuş gibi! İnanır mısın?"

Elsa nefesini tutar, ama artık havlama sesi duyulmaz — sanki Dostumuz sonunda biraz sağduyu göstermiş gibi.

Babamın arkasındaki giriş kapısı açılır ve siyah etekli kadın içeri girer. Topuklu ayakkabıları zemine tıklıyor ve kulağına takılı beyaz kabloya yüksek sesle konuşuyor.

"Merhaba!" der Elsa, Britt-Marie'nin dikkatini havlamadan başka bir yere çekmek için.

"Merhaba," der babam, nezaketen.

"Vay vay. Merhaba," der Britt-Marie, sanki kadın potansiyel bir suçlu gibi. Kadın cevap vermez. Sadece beyaz kabloya daha da yüksek sesle konuşur, üçüne de sinirli bir bakış atar ve merdivenlerden yukarı kaybolur.

O gittikten sonra merdiven boşluğunda uzun ve gergin bir sessizlik olur. Elsa'nın babası gergin sessizliklerle başa çıkmakta pek iyi değildir.

"Helvetica," der, gergin bir şekilde boğazını temizlerken.

"Anlamadım?" der Britt-Marie ve dudaklarını daha da sıkı büzüştürür.

"Helvetica. Yani yazı tipi," der babam tedirgin bir şekilde, duvardaki tabelaya başını sallayarak. "İyi bir... yazı tipi."

Yazı tipleri, babamın önemli bulduğu türden şeylerdir. Bir keresinde annem Elsa'nın okulundaki veli toplantısındayken, babam son anda işten bir şey çıktığı için gelemeyeceğini söylemek için aramıştı. Annem de ceza olarak onu okulun kermesi için afiş hazırlamak üzere gönüllü olarak kaydettirmişti. Babam bunu öğrendiğinde çok şüpheli bir tavır takındı. Afişlerde hangi yazı tipini kullanacağına karar vermesi üç hafta sürdü. Afişleri okula getirdiğinde, Elsa'nın öğretmeni satışın çoktan yapıldığı için onları asmak istemedi, ama Elsa'nın babası bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamamış görünüyordu.

Bu durum, Britt-Marie'nin Helvetica yazı tipinin şu anda konuyla ne ilgisi olduğunu tam olarak kavrayamamış olması gibi bir şey.

Babam yere bakıyor ve yine boğazını temizliyor.

"Anahtarın var mı?" diye sorar Elsa'ya.

Elsa başını sallar. Kısa bir süre sarılırlar. Rahatlayan babam kapıdan çıkar ve Elsa, Britt-Marie onunla tekrar konuşmaya başlamadan önce merdivenlere doğru koşar. Arkadaşımızın dairesinin önünde kısa bir süre durur, omzunun üzerinden geriye bakarak Britt-

Elsa, Britt-Marie'nin izlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden geriye bakar, sonra posta kutusunu açarak fısıldar: "Lütfen, sessiz ol!" O, onun anladığını bilir. Umut eder ki, o da umursar.

Elinde dairenin anahtarlarıyla son merdivenleri koşarak çıkar, ama annesi ve George'un dairesine girmez. Bunun yerine büyükannesinin kapısını açar. Mutfakta saklama kutuları ve bir temizlik kovası vardır; bunlara hiç dikkat etmemeye çalışır, ama başaramaz. Büyük gardıroba atlar. Dolabın içindeki karanlık onu sarar ve kimse onun ağladığını bilmez.

Bu gardırop eskiden sihirliydi. Elsa eskiden içinde boyunu uzatıp uzanır, ayak parmakları ve parmak uçlarıyla duvarları zar zor uğrattı. Ne kadar büyürse büyüsün, gardırop tam da ona göreydi. Büyükannesi elbette "bu gardırop hep aynı boyda olmuştur, sen sadece hayal görüyorsun" diye ısrar ederdi, ama Elsa ölçmüştü. O yüzden biliyordu.

Uzanır, kendini olabildiğince gerer. Her iki duvara da dokunur. Birkaç ay sonra uzanmasına gerek kalmayacak. Bir yıl sonra ise burada hiç uzanamayacak. Çünkü artık hiçbir şey sihirli olmayacak.

Daireden Maud ve Lennart'ın kısık seslerini duyabiliyor, kahvelerinin kokusunu alabiliyor. Elsa, oturma odasından bichon frise'nin patilerinin sesini duymadan çok önce Samantha'nın da orada olduğunu biliyor ve kısa bir süre sonra büyükannesinin sehpasının altında horladığını duyuyor. Maud ve Lennart, büyükannenin dairesini topluyor ve eşyalarını paketlemeye başlıyorlar. Annem onlardan yardım etmesini istemiş ve Elsa bu yüzden annesinden nefret ediyor. Bu yüzden herkesten nefret ediyor.

Kısa süre sonra Britt-Marie'nin sesini de duyar. Sanki Maud ve Lennart'ın peşindedir. Çok kızgındır. Sadece, giriş holüne o tabelayı asmaya cüret edenin kim olduğu ve tabelanın hemen altına o bebek arabasını kilitleyecek kadar küstah olanın kim olduğu hakkında konuşmak istiyor. Bu iki olaydan hangisinin onu daha çok üzdüğü, Britt-Marie'nin kendisi için bile çok belirsiz görünüyor. Ama en azından "Arkadaşımız"dan bir daha bahsetmiyor.

Elsa bir saattir gardıropta dururken, sendromlu çocuk içeri sürünerek girer. Yarı açık kapıdan Elsa, annesinin ortalıkta dolaşıp toparlandığını ve Maud'un onun arkasında dikkatlice yürüyerek etrafına düşen eşyaları topladığını görür.

Lennart, gardırobun önüne kocaman bir tepsi dolusu rüya koyar. Elsa onları içeri çeker ve kapıyı kapatır; sonra o ve sendromlu çocuk sessizce onları yerler. Çocuk hiçbir şey söylemez, çünkü o hiç konuşmaz. Bu, Elsa'nın onda en sevdiği özelliklerden biridir.

Mutfaktan George'un sesini duyar. Sesi sıcak ve güven vericidir; kimse yumurta ister mi diye sorar, çünkü o zaman yumurta pişirecektir. Herkes George'u sever, bu onun süper gücüdür. Elsa onu bu yüzden nefret eder. Sonra Elsa annesinin sesini duyar ve bir an için dışarı koşup kendini annesinin kollarına atmak ister. Ama yapmaz, çünkü annesinin üzülmesini ister. Elsa zaten kazandığını bilir, ama annesinin de bunu bilmesini ister. Sadece büyükannesinin ölümünden dolayı annesinin de en az Elsa kadar acı çektiğinden emin olmak için.

Çocuk gardırobun dibinde uykuya dalar. Annesi kısa bir süre sonra kapıyı nazikçe açar, içeri sürünerek girer ve onu kucağına alır. Sanki çocuk uykuya dalar dalmaz bunu hissetmiş gibidir. Belki de bu onun süper gücüdür.

Birkaç saniye sonra Maud içeri girer ve çocuğun annesinin onu kaldırırken düşürdüğü eşyaları dikkatlice toplar.

"Kurabiyeler için teşekkürler," diye fısıldar Elsa.

Maud, Elsa'nın yanağına hafifçe vurur ve Elsa adına o kadar üzülür ki, Elsa da Maud adına üzülür.

Herkes toparlanmayı ve eşyalarını toplamayı bırakıp kendi dairelerine dönene kadar gardıropta kalır. Annesinin dairelerinin giriş holünde oturup onu beklediğini bildiği için, merdivenlerdeki büyük ve derin pencerede uzun süre oturur. Annesinin beklemek zorunda kalmasını sağlamak için. Merdiven boşluğundaki ışıklar otomatik olarak sönene kadar orada oturur.

Bir süre sonra, binanın biraz daha aşağısındaki bir daireden sarhoş bir kadın sendeleyerek dışarı çıkar ve ayakkabı çekeceği ile merdiven korkuluğuna vurmaya başlar; insanların geceleri banyo yapmasının yasak olduğu hakkında bir şeyler mırıldanır. Sarhoş kadın bunu her hafta birkaç kez yapar. Bunda olağandışı bir durum yoktur.

"Suyu kapat!" diye mırıldanır sarhoş kadın, ama Elsa cevap vermez.

Kimse cevap vermez. Çünkü bu tür evlerde yaşayan insanlar, sarhoşların canavar gibi olduğunu ve yokmuş gibi davranılırsa gerçekten ortadan kaybolacaklarını düşünüyor gibi görünürler.

Elsa, sarhoşun su tasarrufu konusunda ateşli bir nutuk atarken kayıp düştüğünü ve kıçının üstüne oturduğunu, ayakkabı çekmesinin de kafasına düştüğünü duyar. Sarhoş ve ayakkabı çekme aleti bundan sonra, para konusunda kavga eden iki eski dost gibi, oldukça uzun süren bir tartışmaya girerler. Ve sonunda sessizlik olur. Sonra Elsa şarkıyı duyar. Sarhoşun her zaman söylediği şarkı. Elsa karanlıkta merdivenlerde oturur ve sanki bu şarkı sadece ona özel bir ninniymiş gibi kollarını kendine sarar. Sonra o da sessizliğe bürünür. Sarhoşun ayakkabı çekeceğini sakinleştirmeye çalıştığını duyar, sonra da tekrar dairesine girer. Elsa gözlerini yarı kapar. Bulut hayvanlarını ve

Neredeyse Uyanık Ülke'nin uzak tarlalarını görmeye çalışır, ama başaramaz. Artık oraya gidemiyor. Büyükanne olmadan olmaz. Gözlerini açar, kesinlikle teselli edilemez bir halde. Kar taneleri ıslak eldivenler gibi pencereye çarpar.

Ve işte o anda Canavarı ilk kez görür.

Karanlığın o kadar yoğun olduğu, sanki bütün mahalle baş aşağı bir karanlık kovasına daldırılmış gibi görünen o kış gecelerinden biriydi; Canavar ön kapıdan sessizce dışarı süzüldü ve caddedeki son fenerin etrafındaki yarım daire şeklindeki ışık çemberini o kadar hızlı geçti ki, Elsa gözlerini biraz daha sert kırpsaydı, bunu hayal ettiğini sanırdı. Ama o ne gördüğünü biliyor ve yere çöküp tek bir akıcı hareketle merdivenlerden aşağı iniyor.

Onu daha önce hiç görmemiştir, ama devasa boyutlarından onun o olduğunu anlar. Karın üzerinde bir hayvan gibi, büyükannesinin masallarındaki canavarlardan biri gibi süzülür. Elsa, yapmak üzere olduğu şeyin hem tehlikeli hem de aptalca olduğunu çok iyi bilir, ama merdivenleri üçer üçer atlayarak iner. Son basamakta çorapları kayar ve zemin kattaki antrede yuvarlanır, çenesini kapı koluna çarpar.

Yüzü ağrıdan zonklarken, kapıyı açar ve nefes nefese, hâlâ sadece çoraplarıyla karların üzerinde koşar.

"Sana mektup var!" diye bağırır gecenin karanlığına. Ancak o anda gözyaşlarının boğazında düğümlendiğini fark eder. Büyükannesinin Miamas hakkında gizlice konuştuğu bu kişinin kim olduğunu öğrenmek için can atmaktadır.

Cevap yok. Karda onun hafif ayak seslerini duyuyor, devasa boyutuna göre şaşırtıcı derecede çevik. Ondan uzaklaşıyor. Elsa korkmalı, Canavar'ın ona yapabileceklerinden dehşete kapılmalı. Tek bir hamlede onu paramparça edecek kadar büyük, bunu biliyor. Ama korkacak kadar öfkeli.

"Büyükannem sana özür dilediğini söylememi istedi!" diye bağırır.

Onu göremiyor. Ama artık karda adımlarının çıkardığı gıcırtıyı duymuyor.

Durdu.

Elsa düşünmüyor. Tamamen içgüdülerine güvenerek, onun ayak sesini en son duyduğu yere doğru karanlığa doğru koşuyor. Ceketinden gelen hava akımını hissediyor. Adam koşmaya başlıyor; Elsa karda sendeleyerek ilerliyor ve kendini öne doğru fırlatarak adamın pantolon paçasını yakalıyor. Karın üzerine

, son sokak lambasının ışığında onun kendisine baktığını görür. Elsa, yanaklarında gözyaşlarının donduğunu hissetmeye vakit bulur.

Boyu 1,80 metreden çok daha fazla olmalı. Bir ağaç kadar iri. Başını kalın bir kapüşon örtüyor ve siyah saçları omuzlarına dökülüyor. Yüzünün neredeyse tamamı, hayvan postu kadar kalın bir sakalın altında gömülü ve kapüşonun gölgesinden ortaya çıkan bir yara izi, bir gözünün üzerinden zikzak çizerek aşağıya doğru uzanıyor; o kadar belirgin ki sanki deri erimiş gibi görünüyor. Elsa, bakışlarının kan dolaşımında süzüldüğünü hissediyor.

"Bırak beni!"

Bu sözleri tıslayarak söylerken, gövdesi Elsa'nın üzerine çöküyor.

"Büyükannem sana özür dilediğini söylememi istedi!" Elsa, zarfı havaya kaldırarak nefes nefese konuşur.

Canavar zarfı almaz. Elsa, adamın onu tekmeleyeceğini düşünerek pantolon paçasını bırakır, ama adam sadece yarım adım geri çekilir. Ve ağzından çıkan şey, bir kelimeden çok bir hırıltıdır. Sanki ona değil, kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Defol git, aptal kız "

Sözcükler Elsa'nın kulak zarlarında yankılanır. Nedense kulağa yanlış gelir. Elsa onları anlar, ama iç kulağının geçitlerinde rahatsızlık yaratırlar. Sanki oraya ait değillermiş gibi.

Canavar hızlı ve düşmanca bir hareketle döner. Bir saniye sonra ortadan kaybolur. Sanki karanlıkta bir kapıdan geçip gitmiş gibi.

Elsa karda yatıyor, soğuk göğsüne baskı yaparken nefesini toparlamaya çalışıyor. Sonra ayağa kalkıyor ve gücünü topluyor, zarfı bir top haline getirip karanlığa, onun peşinden fırlatıyor.

Arkasında giriş kapısının açıldığını duyana kadar kaç sonsuzluk geçtiğini bilmiyor. Sonra annesinin ayak seslerini duyuyor, Elsa'nın adını seslendiğini duyuyor. Elsa körü körüne annesinin kollarına atılıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar annesi korkmuş bir şekilde.

Elsa cevap vermez. Annesi şefkatle yüzünü ellerinin arasına alır.

"Gözündeki morluk nasıl oldu?" "Futbol

oynarken," diye fısıldar Elsa.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldar annesi.

Elsa başını sallar. Annesi onu sıkıca sarar. Elsa annesinin karnına yaslanarak hıçkırır.

"Onu özlüyorum "

Annem eğilir ve alnını onun alnına dayar.

"Ben de."

Dışarıda Canavar'ın hareket ettiğini duymazlar. Zarfı aldığını görmezler. Ama sonra, sonunda, annesinin kollarına gömülürken, Elsa onun sözlerinin neden yanlış geldiğini anlar.

Canavar, büyükanne ile Elsa'nın gizli dilinde konuşuyordu.

Büyükannenizi yıllarca, onun hakkında hiçbir şey bilmeden sevebilirsiniz.

8

RUBBER

Bugün Çarşamba. Yine koşuyor.

Bu sefer tam nedenini bilmiyor. Belki de Noel tatili öncesindeki son günlerden biri olduğu içindir; birkaç hafta boyunca kimseyi kovalayamayacaklarını bildikleri için, içlerindeki bu dürtüyü bir an önce atlatmak zorundalar. Ya da belki de bambaşka bir şeydir — fark etmez. Hiç avlanmamış insanlar her zaman bunun bir nedeni olduğunu düşünürler. "Sebepsiz yere yapmazlar, değil mi? Onları kışkırtacak bir şey yapmış olmalısın." Sanki baskı böyle işliyormuş gibi.

Ama bu insanlara açıklamaya çalışmak anlamsızdır, tıpkı tavşan ayağını —sözde şans getirdiği için— yanında taşıyan bir adama, tavşan ayakları gerçekten şans *getirseydi* hala tavşanların üzerinde olurdu diye açıklamaya çalışmak kadar sonuçsuzdur.

Ve bu gerçekten kimsenin suçu değil. Babamın onu almaya biraz geç kalması değil, sadece okul günü biraz erken bitmiş. Ve av okul binasının içinde başladığında kendini görünmez kılmak zor.

Bu yüzden Elsa koşar.

"Yakalayın onu!" diye bağırır arkasında bir yerlerden bir kız.

Her şey bugün Elsa'nın atkısıyla başladı. Ya da en azından Elsa öyle düşünüyor. Okulda kimlerin başkalarını kovaladığını ve nasıl davrandıklarını öğrenmeye başladı. Bazıları,

zayıf olduklarını kanıtlayan çocukları kovalıyor. Bazıları ise sadece heyecan için kovalıyor; kurbanlarını yakaladıklarında onlara vurmuyorlar bile, sadece gözlerindeki dehşeti görmek istiyorlar. Bir de Elsa'nın Spider-Man olma hakkı için kavga ettiği çocuk gibi olanlar var. O, kimseyle aynı fikirde olmamasına tahammül edemediği için prensip olarak kavga ediyor ve insanları kovalıyor. Özellikle de farklı olanları.

Bu kızda ise durum farklı. O, kovalamak için bir neden istiyor. Kovalamayı haklı gösterecek bir yol. Beni kovalarken kendini kahraman gibi hissetmek istiyor, diye düşünüyor Elsa, çitlere doğru koşarken inanılmaz derecede soğukkanlı bir berraklıkla; kalbi bir kırıcı gibi çarpıyor ve boğazı, büyükannesinin jalapeño smoothie'si yaptığı zamanki gibi yanıyor.

Elsa kendini çitin üzerine atar ve diğer taraftaki kaldırıma atladığında sırt çantası kafasına o kadar sert çarpar ki, birkaç saniye boyunca gözleri kararmaya başlar. İki eliyle kayışları kuvvetle çekerek çantayı sırtına sıkıca oturtur. Bulanık bir şekilde gözlerini kırpıştırır ve Audi'nin her an ortaya çıkması gereken otopark alanına doğru sola bakar. Arkasındaki kızın, hakarete uğramış, aç bir ork gibi çığlık attığını duyar. Audi geldiğinde artık çok geç olacağını bildiği için, bunun yerine sağa, tepenin aşağısındaki büyük yola doğru bakar. Kamyonlar, düşmanın elinde kalan bir kaleye doğru ilerleyen işgalci bir ordu gibi gürültüyle geçip gider, ama trafik aralıklarında Elsa, diğer tarafta parkın girişini görür.

"Uyuşturucu Parkı," okulda insanlar oraya böyle diyor, çünkü orada çocukları eroin şırıngalarıyla kovalayan uyuşturucu bağımlıları var. En azından Elsa'nın duyduğu bu ve bu onu dehşete düşürüyor. Bu, gün ışığı hiç görmeyen türden bir park ve bu da güneşin hiç doğmayacağı türden bir kış günü.

Elsa öğle yemeğine kadar gayet iyi idare etmişti, ama görünmezlikte çok iyi olan biri bile kafeteryada bunu tam olarak başaramaz. Kız o kadar aniden karşısına çıkmıştı ki, Elsa irkildi ve Gryffindor atkısına salata sosu döktü. Kız onu işaret etti ve bağırdı: "O çirkin lanet atkıyla dolaşmayı bırakmanı söylememiş miydim?" Elsa, Gryffindor atkısını işaret edip "Çirkin lanet atkı" diyen birine ancak bakılabileceği şekilde kıza bakmıştı. Bu, bir atı görüp neşeyle "Timsah!" diye bağıran birine bakılmasından pek de farklı değildi. Eşarp ilk kez kızın dikkatini çektiğinde, Elsa kızın bir Slytherin olduğunu varsaymıştı. Ancak kız Elsa'nın yüzüne tokat attıktan, eşarbını yırttıktan ve tuvalete attıktan sonra, Elsa kızın Harry Potter'ı hiç okumadığının farkına varmıştı. Elbette kim olduğunu biliyordu, herkes Harry Potter'ın kim olduğunu bilir

, ama kitapları okumamıştı. Gryffindor atkısının en temel sembolizmini bile anlamıyordu. Elsa elitist olmak istemese de, böyle biriyle nasıl mantıklı bir şekilde konuşulabilirdi ki?

Muggle'lar.

Bu yüzden bugün kafeteryadaki kız Elsa'nın atkısını kapmak için elini uzattığında, Elsa tartışmayı kızın kendi entelektüel seviyesinde sürdürmeye karar verdi. Sadece elindeki süt bardağını kıza fırlattı ve kaçtı. Koridorlardan geçerek okulun ikinci katına, oradan da temizlikçilerin depo dolabı olarak kullandıkları merdiven altındaki boşluğun bulunduğu üçüncü kata çıktı. Elsa, kollarını dizlerine dolayarak orada kıvrılmış, kız ve takipçilerinin dördüncü kata koşmalarını dinlerken kendini olabildiğince görünmez hale getirmişti. Sonra da günün geri kalanında sınıfta saklandı.

Sınıf ile okul kapısı arasındaki mesafe imkansızdı;
orada deneyimli bir uzman bile görünmez olamaz. Bu yüzden Elsa stratejik davranmak zorundaydı.

Önce sınıf arkadaşları sınıftan çıkmak için kalabalıklaşırken öğretmenin yanında kaldı. Sonra genel kargaşada kapıdan süzülüp ana kapılara çıkmayan diğer merdivenlerden aşağı koştu. Elbette peşindekiler onun bunu yapacağını biliyorlardı, hatta belki de yapmasını istemişlerdi, çünkü o merdivenlerde onu yakalamak daha kolay olacaktı. Ancak ders erken bitmişti ve Elsa, bir alt kattaki derslerin hâlâ devam ettiğini umarak bir şans denedi; böylece merdivenlerden aşağı koşup boş koridordan geçerek, takipçileri alt kattaki sınıflardan akın eden öğrencilerle uğraşırken küçük bir avantaj elde etmek için belki yarım dakikalık bir süresi vardı.

Haklıydı. Kızın ve arkadaşlarının on metreden fazla gerisinde olmadığını gördü, ama ona ulaşamıyorlardı.

Büyükanne ona Miamas'tan takip ve savaşla ilgili binlerce hikaye anlatmıştı. Peşindeyken gölgelerden kaçmak, onlara tuzak kurmak ve dikkatlerini dağıtarak onları alt etmek hakkında. Tüm avcılar gibi, gölgelerin de gerçekten önemli bir zayıflığı vardır: tüm dikkatlerini çevrelerini görmek yerine takip ettikleri kişiye verirler. Öte yandan, kovalanan kişi tüm dikkatini kaçış yolu bulmaya verir. Bu çok büyük bir avantaj olmayabilir, ama yine de bir avantajdır. Elsa bunu bilir, çünkü "dikkat dağıtma"nın ne anlama geldiğini araştırmıştır.

Böylece elini kot pantolonunun cebine soktu ve acil durumlar için orada sakladığı bir avuç bozuk parayı çıkardı. Tam çocuk kalabalığı dağılmaya başlarken

ve ana girişe doğru ikinci merdivene yaklaşırken, bozuk paraları yere düşürdü ve koşmaya başladı.

Elsa, insanlarla ilgili tuhaf bir şey fark etmişti. Neredeyse hiç kimse, taş zemine çarpan bozuk paraların çıkardığı tınlama sesini duyduğunda, içgüdüsel olarak durup aşağıya bakmadan edemezdi. Ani izdiham ve hevesli kollar, peşindekileri engelledi ve ona onlardan uzaklaşmak için birkaç saniye daha kazandırdı. O da bu anı sonuna kadar değerlendirip kaçtı.

Ama şimdi onların çitlere atladıklarını duyuyor. Modaya uygun kışlık botlar, bükülmüş çelik tellere sürtünüyor. Onu yakalamalarına sadece birkaç saniye kaldı. Elsa sola, otopark tarafına bakıyor. Audi yok. Sağ tarafa, yolun kaosuna ve parkın kara sessizliğine bakıyor. Tekrar sola bakıyor, babası bir kez olsun zamanında gelseydi bunun güvenli seçenek olacağını düşünüyor. Sonra sağa bakıyor, gürültülü kamyonların arasından parkı gördüğünde karnında keskin bir korku hissediyor.

Sonra Miamas'tan büyükannesinin anlattığı hikâyeleri düşünür; prenslerden birinin bir zamanlar, Neredeyse Uyanık Ülke'deki en karanlık ormana girerek peşindeki bir sürü gölgeden nasıl kaçtığını. Gölgeler, herhangi bir fantezide yaşamış en iğrenç iğrençliklerdir, ama gölgeler bile korku duyar, derdi büyükannesi. O piçler bile bir şeyden korkar. Çünkü gölgelerin bile hayal gücü vardır.

"Bazen en güvenli yer, en tehlikeli görünen yere kaçtığın zamandır," dedi Büyükanne; ardından prensin en karanlık ormanın tam ortasına doğru at sürdüğünü ve gölgelerin ormanın kenarında tıslayarak durduğunu anlattı. Çünkü onlar bile ağaçların ötesinde, içeride neyin pusuda beklediğinden emin değillerdi; ve hiç kimseyi, ancak hayal gücüne güvenerek öğrenilebilen bilinmezlikten daha fazla korkutan bir şey yoktur. "Korku söz konusu olduğunda, gerçeklik hayal gücünün gücüyle boy ölçüşemez," dedi büyükanne.

Böylece Elsa sağa doğru koşar. Arabalar buz üzerinde fren yaptığında yanan lastik kokusunu alabilir. Renault neredeyse her zaman böyle kokar. Kamyonların arasından sıyrılır ve onların gürültülü kornalarını ve peşindekilerin ona bağırışlarını duyar. Kaldırıma ulaştığında, ilk takipçisinin sırt çantasını yakaladığını hisseder. Parka o kadar yakındır ki elini uzatıp karanlığa dokunabilir, ama artık çok geçtir. Kara çekilirken, Elsa, yumruk ve tekmelerin elleriyle kendini koruyabileceğinden daha hızlı yağacağını bilir, ama dizlerini çekip gözlerini kapatır ve annesinin yine üzülmemesi için yüzünü korumaya çalışır.

Başının arkasına gelecek sönük darbeleri bekler. Genellikle vurduklarında acı hissetmez; acı genellikle ertesi güne kadar hissedilmez. Dayak sırasında hissettiği acı, farklı bir tür acıdır.

Ama hiçbir şey olmuyor. Elsa nefesini tutuyor. Hiçbir şey.

Gözlerini açar ve etrafında kulakları sağır eden bir gürültü vardır. Onların bağırdığını duyabilir. Koştuklarını duyabilir. Ve sonra Canavarın sesini duyar. İçinden bir şey, ilkel bir güç gibi gürleyerek çıkar.

"ASLA! ONA! DOKUNMAYIN!"

Her şey yankılanıyor.

Elsa'nın kulak zarları titriyor. Canavar, Büyükanne ve Elsa'nın gizli dilinde değil, normal dilde bağırıyor. Kelimeler ağzında tuhaf geliyor, sanki her hecenin tonu kayıyor ve yanlış bitiyor gibi. Sanki çok uzun zamandır böyle kelimeler söylememiş gibi.

Elsa başını kaldırır. Canavar, ters çevrilmiş kapüşonunun gölgesinden ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen sakalının arkasından ona bakmaktadır. Göğsü birkaç kez inip kalkar. Elsa içgüdüsel olarak kamburunu çıkarır, devasa ellerinin onu yakalayıp, tek parmağıyla bir fareyi savurur gibi trafiğin ortasına fırlatacağından korkar. Ama o sadece orada durur, ağır ağır nefes alır, kızgın ve şaşkın bir ifadeyle bakar. Sonunda elini, sanki ağır bir çekiçmiş gibi kaldırır ve okulu işaret eder.

Elsa arkasını döndüğünde, Harry Potter okumayan kızı ve arkadaşlarının rüzgara savrulan kağıt parçaları gibi dağıldığını görür.

Uzakta Audi'nin park alanına girdiğini görür. Elsa derin bir nefes alır ve birkaç dakikadır ilk kez ciğerlerine hava dolduğunu hisseder.

Tekrar arkasına döndüğünde, Canavar gitmiştir.

9

SABUN

Gerçek dünyada binlerce hikaye vardır, ama hepsi Neredeyse Uyanık Ülke'den gelir. Ve en iyileri Miamas'tan gelir.

Elbette diğer beş krallık da ara sıra bir iki masal üretmiştir, ama hiçbiri bu masalların yanına bile yaklaşamaz. Miamas'ta masallar hâlâ aralıksız üretiliyor, tek tek özenle el yapımı olarak hazırlanıyor ve sadece en, en seçkinleri ihraç ediliyor. Çoğu sadece bir kez anlatılır ve sonra yere düşer, ancak en iyileri ve en güzelleri, son kelimeler söylendikten sonra anlatıcıların dudaklarından yükselir ve sonra dinleyicilerin başlarının üzerinde, küçük, parıldayan kağıt fenerler gibi yavaşça süzülür. Gece çöktüğünde, onları enphantlar alır. Enphantlar, zarif şapkalar takan ve bulut hayvanlarının sırtında (enphantlar, şapkalar değil) uçan çok küçük yaratıklardır. Fenerler, enphantlar tarafından büyük altın ağların yardımıyla toplanır ve ardından bulut hayvanları o kadar hızlı bir şekilde dönüp gökyüzüne doğru yükselir ki, rüzgâr bile yolundan çekilmek zorunda kalır. Ve eğer rüzgâr yeterince hızlı bir şekilde yolundan çekilmezse, bulutlar parmakları olan bir hayvana dönüşür, böylece bulut hayvanları rüzgâra parmaklarını gösterebilir. (Büyükannem buna her zaman kahkahalarla gülerdi; Elsa bunun nedenini anlaması biraz zaman almıştı.)

Ve Neredeyse Uyanık Ülke'deki en yüksek dağın zirvesinde, Telling Dağı olarak bilinen yerde, enfantlar ağlarını açar ve hikayelerin özgürce uçmasına izin verir. Ve hikayeler işte bu şekilde gerçek dünyaya ulaşır.

Elsa'nın büyükannesi ona Miamas'tan hikayeler anlatmaya başladığında, ilk başta bunlar, kafasını kontrol ettirmesi gereken birinin anlattığı, bağlamı olmayan, birbiriyle ilgisiz masallar gibi görünüyordu. Elsa'nın bunların birbiriyle bağlantılı olduğunu anlaması yıllar aldı. Tüm gerçekten iyi hikayeler böyle işler.

Büyükanne ona deniz meleğinin acınası lanetinden ve Miploris prensesine aşık oldukları için birbirleriyle savaşan iki prensden bahsetti. Ayrıca, Neredeyse Uyanık Ülke'deki en değerli hazineyi ondan çalan bir cadıyla kavgaya tutuşan prensesden bahsetti; Mibatalos'un savaşçılarını, Mimovas'ın dansçılarını ve Mirevas'ın rüya avcılarını anlattı. Hepsi, Mimovas'tan gelen Seçilmiş Kişi'yi kaçırmaya çalışan gölgelerden kaçtığı güne kadar, şu ya da bu konuda sürekli olarak birbirleriyle didişip sızlanıyorlardı. Ve bulut hayvanlarının Seçilmiş Kişi'yi Miamas'a nasıl taşıdığını ve Neredeyse Uyanık Ülke'nin sakinlerinin sonunda uğruna savaşacak daha önemli bir şey olduğunu nasıl fark ettiklerini anlattı. Gölgeler ordularını topladılar ve Seçilmiş Kişi'yi zorla almaya geldiklerinde, onlar birleşerek onlara karşı durdular. Sonsuz Savaş'ın ezici bir yenilgiden başka bir şekilde sona ermesi imkansız gibi göründüğünde bile, Mibatalos krallığı düştüğünde ve yerle bir olduğunda bile, diğer krallıklar teslim olmadı. Çünkü gölgelerin Seçilmiş Kişi'yi almasına izin verilirse, bu "Neredeyse Uyanık Ülke"deki tüm müziği ve ardından hayal gücünü öldüreceğini biliyorlardı. Ondan sonra farklı olan hiçbir şey kalmayacaktı. Tüm masallar, farklı olmaktan alırlar hayatlarını. "Sadece farklı insanlar dünyayı değiştirir," derdi Büyükanne. "Normal hiç kimse hiçbir şeyi değiştirmedi."

Sonra da wurses'lerden bahsederdi. Elsa bunu en başından anlamalıydı. Aslında her şeyi en başından anlamalıydı.

Babam, Elsa Audi'ye atlamadan hemen önce müzik setini kapatır. Elsa buna sevinir, çünkü babasına dünyanın en berbat müziğini dinlediğini söylediğinde babası hep çok üzgün görünür ve Audi'de oturup dünyanın en berbat müziğini dinlemek zorunda kaldığında bunu ona söylememek çok zordur.

"Kemer mi?" diye sordu babam, o otururken.

Elsa'nın kalbi hâlâ göğsünde çarpıyor.

"Merhaba, seni yaşlı sırtlan!" diye babasına bağırır. Çünkü büyükannesi onu kucağına alsaydı, tam da böyle bağırırdı. Ve büyükannem de "Merhaba, merhaba, güzelim!" diye bağırırdı. Ve sonra her şey daha iyi olurdu. Çünkü birine "Merhaba, merhaba, seni yaşlı sırtlan!" diye bağırırken hâlâ korkmuş hissedebilirsin, ama bunun ne kadar zor olduğu neredeyse akıl almaz.

Babam bu konuda kararsız görünüyor. Elsa iç geçirir, kemerini bağlar ve korkmadığı şeyleri düşünerek nabzını yavaşlatmaya çalışır. Babam daha da tereddütlü görünür.

"Annen ve George yine hastanede mi "

"Biliyorum," der Elsa, tıpkı bir şeyin korkularını gidermede başarılı olamadığı zamanlarda yaptığın gibi.

Babam başını sallar. Elsa sırt çantasını koltukların arasına atar ve çanta arka koltuğun üzerine düşer. Babam arkasını döner ve çantayı çok düzgün bir şekilde düzeltir.

"Bir şey yapmak ister misin?" der, "bir şey" derken sesinde hafif bir endişe vardır.

Elsa omuz silker.

"Eğlenceli bir şey yapabiliriz yapabilir miyiz?"

Elsa, babasının sadece nezaketen teklif ettiğini biliyor. Çünkü onu çok nadir gördüğü için vicdan azabı duyuyor, büyükannesi vefat ettiği için Elsa'ya acıyor ve bu Çarşamba planı onun için oldukça ani oldu. Elsa bunu biliyor çünkü babası normalde asla "eğlenceli" bir şey yapmayı önermez; babası eğlenmeyi sevmez. Eğlenceli şeyler babasını gerginleştirir. Elsa küçükken bir keresinde tatildeyken, babası Elsa ve annesiyle birlikte plaja gitmişlerdi ve o kadar çok eğlenmişlerdi ki, babası iki ibuprofen alıp tüm öğleden sonra otelde dinlenmek zorunda kalmıştı. Annem, bir keresinde çok fazla eğlendiğini söylemişti.

"Eğlence aşırı dozu," dedi Elsa, ve sonra annem çok uzun süre güldü.

Babamla ilgili tuhaf olan şey, annemin içindeki eğlenceyi onun kadar ortaya çıkaran başka kimsenin olmamasıdır. Sanki annem her zaman bir pilin zıt kutbu gibidir. Kimse büyükannem gibi annemin içindeki düzeni ve titizliği ortaya çıkaramaz, ve kimse onu babam kadar dağınık ve kaprisli yapamaz. Bir keresinde Elsa küçükken ve annem babamla telefonda konuşurken, Elsa durmadan "O babam mı? O babam mı? Babamla konuşabilir miyim? O nerede?" Annem sonunda arkasını döndü ve dramatik bir şekilde iç geçirdi: "Hayır, babamla konuşamazsın çünkü babam artık cennette, Elsa!" Elsa tamamen sessizleşip annesine bakakaldığında, annem sırıttı. "Tanrım, sadece şaka yapıyorum, Elsa. O süpermarkette."

Tıpkı büyükannesinin yaptığı gibi gülümsedi.

Ertesi sabah, annem bol miktarda laktozsuz sütle kahve içerken Elsa parlayan gözlerle mutfağa girdi ve endişeli görünen annem Elsa'ya neden bu kadar üzgün göründüğünü sorduğunda, Elsa babasının cennette olduğunu gördüğünü söyledi. Annem suçluluk duygusuyla çılgına döndü ve Elsa'yı sıkıca, çok sıkıca kucakladı ve defalarca özür diledi. Sonra Elsa neredeyse on dakika bekledi, sonra gülümsedi ve şöyle dedi: "Tanrım, sadece şaka yapıyordum. Rüyamda onun süpermarkette olduğunu gördüm."

Ondan sonra, annem ve Elsa sık sık babamla şakalaşır ve ona cennetin nasıl bir yer olduğunu sorarlardı. "Cennette hava soğuk mu? Cennette uçabilir miyiz? Cennette Tanrı ile görüşebilir miyiz?" diye sordu annem. "Cennette peynir rendesi var mı?" diye sordu Elsa. Sonra, oturamayacak hale gelene kadar güldüler. Babam, onlar böyle yaptığında gerçekten çok tereddütlü görünürdü. Elsa bunu özlüyor. Babamın cennette olduğu zamanları özlüyor.

"Büyükannem şimdi cennette mi?" diye sorar ona ve sırıtarak gülümser; çünkü bunu şaka olarak söylemiştir ve onun da gülmeye başlayacağını düşünür.

Ama o gülmez. Sadece *öyle* bakıyor ve Elsa, onu *öyle* bakmasına neden olan bir şey söylediği için utanır.

"Ah, boş ver," diye mırıldanır ve torpido gözünü okşar. "Eve gidebiliriz, sorun yok," diye çabucak ekler.

Babası başını sallar ve hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış gibi görünür.

Evlerinin önündeki caddede uzaktan polis arabasını görürler. Ve Elsa, Audi'den inerken havlamaları duyabilir bile. Merdivenler insanlarla doludur. Arkadaşımızın dairesinden gelen öfkeli ulumaları tüm binayı sarsmaktadır.

"Anahtarın var mı?" diye sorar babam.

Elsa başını sallar ve babasına hızlıca sarılır. Merdiven boşluğu insanlarla dolu olduğu için babası çok tereddüt eder. Audi'ye geri biner ve Elsa tek başına içeri girer. Ve Arkadaşımızın kulakları sağır eden gürültüsünün ötesinde başka sesler de duyar. Sesler.

Karanlık, soğukkanlı ve tehditkar. Üniformalılar ve sendromlu çocuk ile annesinin yaşadığı dairenin dışında dolaşıyorlar.

"Dostumuz"un kapısını dikkatle izliyorlar ama çok yaklaşmaktan açıkça korkuyorlar, karşı taraftaki duvara yapışıyorlar. Polis kadınlarından biri arkasını döner. Yeşil gözleri Elsa'nınkilerle buluşur — bu, büyükannenin o gece istasyonda pislikleri fırlattığı gece Elsa ve büyükannesinin karşılaştığı polis kadındır. Sanki özür dilemeye çalışır gibi Elsa'ya hüzünlü bir şekilde başını sallar.

Elsa karşılık vermez, sadece yanlarından geçip koşar.

Polislerden birinin telefonda konuştuğunu duyar, "Hayvan Kontrolü" ve "imha edilecek" kelimelerini kullanır. Britt-Marie merdivenlerin ortasında durmaktadır, polislere ne yapmaları gerektiği konusunda önerilerde bulunabilecek kadar yakın, ama canavarın kapıdan çıkmayı başarması ihtimaline karşı güvenli bir mesafede. Elsa'ya iyi niyetli bir şekilde gülümser. Elsa ondan nefret eder. En üst kata ulaştığında, Dostumuz on bin masaldan oluşan bir kasırga gibi, hiç olmadığı kadar yüksek sesle ulumaya başlar. Merdiven boşluğuna bakınca, Elsa polislerin geri çekildiğini görebilir.

Ve Elsa bunu en başından beri anlamalıydı. Gerçekten anlamalıydı.

Miamas'ın ormanlarında ve dağlarında, hayal bile edilemeyecek kadar çok sayıda çok özel canavar vardır. Ama hiçbiri, wurs'lar kadar efsanevi ya da Miamas'taki her yaratığın (hatta Büyükanne'nin bile) saygısını hak eden bir canavar değildi.

Kutup ayıları kadar büyüktüler, çöl tilkileri kadar akıcı hareket ediyorlardı ve kobralar kadar hızlı saldırıyorlardı. Öküzlerden daha güçlüydüler, vahşi aygırların dayanıklılığına ve kaplanlardan daha vahşi çenelere sahiptiler. Yaz rüzgarı kadar yumuşak, parlak siyah postları vardı, ama altında derileri zırh kadar kalındı. Gerçekten eski masallarda bunların ölümsüz olduğu söylenirdi. Bunlar, wurs'ların Miploris'te yaşadığı ve kraliyet ailesine kale muhafızları olarak hizmet ettiği eski zamanlardan kalma masallardı.

Büyükannem eskiden şöyle anlatırdı: Onları Neredeyse Uyanık Ülke'den sürgün eden Miploris Prensesi'ydi; sözlerinin arasındaki sessizliklerde bir suçluluk duygusu hissedilirdi. Prenses henüz çocukken, uyuyan yavru köpeklerden biriyle oynamak istemişti. Kuyruğunu çekiştirince köpek panik içinde uyanmış ve elini ısırmıştı. Elbette herkes, asıl suçun, ona uyuyan wurse'yi asla uyandırmamasını öğretmemiş olan ebeveynlerinde olduğunu biliyordu. Ama prenses o kadar korkmuştu ve ebeveynleri o kadar kızmıştı ki, vicdan azabı çekmemek için suçu başkasına atmak zorunda kalmışlardı. Bu nedenle saray, wurs'ları krallıktan sonsuza kadar sürgüne göndermeye karar verdi. Özellikle acımasız bir grup ödül avcısı trol'e, zehirli oklar ve ateşle onları avlama izni verdiler.

Elbette wurs'lar karşılık verebilirdi; "Neredeyse Uyanık Ülke"nin bir araya getirilmiş orduları bile onlarla savaşmaya cesaret edemezdi, hayvanlar savaşçı olarak o kadar korkuluyordu. Ancak savaşmak yerine, wurs'lar arkasını dönüp kaçtı. O kadar uzağa ve dağların o kadar yükseklerine kaçtılar ki, kimse onların bir daha bulunacağına inanmadı. Altı krallıktaki çocuklar, hayatları boyunca tek bir wurs bile görmeden büyüyene kadar koştular

. Öyle uzun süre koştular ki efsane oldular.

Miploris Prensesi, ancak Sonsuz Savaş'ın başlamasıyla birlikte korkunç hatasını fark etti. Gölgeler, savaşçı krallığı Mibatalos'taki tüm askerleri öldürmüş ve krallığı yerle bir etmişti; şimdi de Neredeyse Uyanık Ülke'nin geri kalanına korkunç bir güçle saldırıyorlardı. Tüm umutlar yitmiş gibi göründüğünde, prenses beyaz atıyla şehir surlarından uzaklaştı. Bir fırtına gibi dağlara doğru sürdü ve orada, atını yorgunluktan bitkin düşüren ve onu da neredeyse ezip geçen neredeyse sonsuz bir arayışın ardından, wurse'lar onu buldu.

Gölgeler gök gürültüsünü duyup yerin sallandığını hissettiklerinde, artık onlar için çok geç olmuştu. Prenses, en büyük wurses savaşçısının sırtında en önde at sürüyordu. Ve o an, Wolfheart'ın ormanlardan dönüş anıydı. Belki de Miamas yok olmanın eşiğindeydi ve ona her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu. "Ama belki de..." Granny, geceleri bulut hayvanlarının üzerinde otururken Elsa'nın kulağına fısıldardı, "belki de en çok, prensesin wurslere ne kadar haksız davrandığını fark ederek, tüm krallıkların kurtarılmayı hak ettiğini kanıtlaması yüzündendir."

O gün, Bitmeyen Savaş sona erdi. Gölgeler denizin ötesine sürüklendi. Ve Kurtkalp, ormanların derinliklerine geri çekildi. Ancak wurslar kaldı ve bugüne kadar Miploris'te prensesin kişisel muhafızları olarak görev yapmaya devam ediyorlar. Kalesinin kapısı önünde nöbet tutuyorlar.

Elsa, Arkadaşımızın aşağıda çılgınca havladığını duyuyor. Büyükannesinin "gürültü yapmak onu eğlendirir" dediğini hatırlıyor. Elsa, Dostumuzun mizah anlayışından biraz emin değil, ama sonra büyükannesinin Dostumuzun kimseyle yaşamak zorunda olmadığına dair söylediklerini hatırlıyor. Elbette büyükannesi de kimseyle yaşamıyordu ve Elsa, belki de kendini bir köpekle karşılaştırmaması gerektiğini söylediğinde, büyükannesi gözlerini devirdi. Şimdi Elsa bunun nedenini anlıyor.

Bunu en başından anlamalıydı. Gerçekten anlamalıydı.

Çünkü bu bir köpek değil.

Polislerden biri büyük bir anahtar demetiyle uğraşıyor. Elsa, alt katta ana kapının açıldığını duyuyor ve Arkadaşımızın havlamaları arasında, sendromlu çocuğun merdivenleri dans ederek çıktığını duyuyor.

Polisler onu ve annesini nazikçe dairelerine itiyor. Britt-Marie, zeminde minik adımlarla ileri geri dolaşıyor. Elsa, merdiven korkuluğunun arkasından ondan nefret ediyor.

Arkadaşımız bir anlığına tamamen sessizleşir; sanki asıl savaş için güç toplamak üzere stratejik bir geri çekilme yapmış gibidir. Polisler anahtarlıklarını sallayarak "saldırırsa hazır olmak"tan bahsederler. Artık hepsi kendinden emin konuşmaktadır, çünkü Arkadaşımız artık havlamamaktadır.

Elsa başka bir kapının açıldığını duyar, ardından Lennart'ın sesini duyar. Lennart çekinerek neler olduğunu sorar. Polisler, "tehlikeli bir köpeği kontrol altına almak" için geldiklerini açıklar. Lennart biraz endişeli görünür. Sonra ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi gelir. Ardından her zamanki gibi şöyle der: "Kimse bir fincan kahve ister mi? Maud az önce taze kahve yaptı."

Britt-Marie sözünü keser ve Lennart'a, polisin kahve içmekten daha önemli işleri olduğunu mutlaka anlayabileceğini söyler. Polisler bu duruma biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünür. Elsa, Lennart'ın merdivenlerden yukarı çıktığını görür. İlk başta merdiven sahanlığında kalmayı düşünür gibi görünür, ama sonra bunun kendi kahvesinin soğumasına yol açabileceğini fark eder ve burada ne olup bitiyorsa, böyle bir riske değmeyeceği sonucuna varır. Dairenin içine kaybolur.

Bundan sonraki ilk havlama kısa ve nettir. Sanki Arkadaşımız sadece ses tellerini deniyormuş gibi. İkincisi o kadar gürültülüdür ki, Elsa sonsuzluklar boyunca kulaklarında çınlayan bir ses duyar. Ses nihayet azaldığında, korkunç bir gümbürtü duyar. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Ancak o zaman bu sesin ne anlama geldiğini anlar. Arkadaşımız tüm gücüyle kapının iç tarafına atılıyor.

Elsa, polislerden birinin yine telefonda konuştuğunu duyar. Söylenenlerin çoğunu duyamaz, ancak "son derece iri ve saldırgan" kelimelerini duyar. Parmaklıkların arasından aşağıya doğru bakar ve polislerin Arkadaşımızın dairesinin kapısından birkaç metre uzakta durduğunu görür; Arkadaşımız kapıya giderek artan bir güçle kendini atarken polislerin özgüvenleri azalmaktadır. Elsa, iki polisin daha geldiğini fark eder. İçlerinden biri tasmalı bir Alman çoban köpeği getirmiştir. Alman çoban köpeği, o şeyin, her ne ise, dışarı çıkmaya çalıştığı yere gitmenin pek de iyi bir fikir olmadığını düşünmektedir. Köpek, sahibine, Elsa'nın annesinin mikrodalgasını yeniden kablolamaya çalıştığı zaman büyükannesine baktığı gibi bakmaktadır.

"O zaman Hayvan Kontrolü'nü çağırın," diye yeşil gözlü kadın polis memurunun sonunda kederli bir iç çekişle söylediğini duyar Elsa.

"Ben de öyle dedim! Aynen öyle dedim!" Britt-Marie heyecanla bağırır.

Yeşil gözler Britt-Marie'ye bir bakış atar ve bu bakış, onun aniden susmasına neden olur. Arkadaşımız son bir kez, korkunç derecede yüksek sesle havlar. Sonra tekrar sessizliğe bürünür. Bir an için merdivenlerde çok gürültü olur ve sonra Elsa ana

giriş kapısının kapandığını duyar. Polisler, Hayvan Kontrol ekibi gelene kadar o dairede yaşayan her neyse ondan daha uzakta beklemeyi açıkça kararlaştırmışlardır. Elsa, pencereden onların ayrılışını izler; vücut dillerinde kahve içmeyi ima eden bir şeyler vardır. Oysa Alman çoban köpeğinin vücut dilinde, erken emekliliği düşündüğünü ima eden bir şeyler vardır.

Merdivenlerde her şey birdenbire o kadar sessizleşir ki, aşağıda Britt-Marie'nin tek başına attığı adımlar yankılanır.

Elsa orada kararsız kalır. (O, "kararsız" kelimesinin "kararsız" anlamına geldiğini bilir.) Pencereden polisleri görebilir ve geriye dönüp baktığında Elsa bunu neden yaptığını tam olarak açıklayamayacaktır. Ama gerçek bir Miamas şövalyesi, büyükannenin bir arkadaşının öldürülmesini seyredip de bir şey yapmaya çalışmadan duramazdı. Bu yüzden merdivenlerden hızla aşağı süzülür, Britt-Marie ve Kent'in dairesinin önünden geçerken ekstra dikkatli davranır ve her sahanlıkta durup dinleyerek polisin geri gelmediğinden emin olur.

Sonunda Arkadaşımızın dairesinin önünde durur ve posta kutusunu dikkatlice açar.

İçerisi tamamen karanlık, ama Arkadaşımızın gürültülü nefesini duyuyor.

"Ben... benim," diye kekeliyor Elsa.

Bu tür bir konuşmaya nasıl başlayacağını tam olarak bilmiyor. Ve Arkadaşımız cevap vermiyor. Öte yandan, kapıya da kendini atmıyor. Elsa bunu, iletişimlerinde açık bir ilerleme işareti olarak görüyor.

"Benim. Daim çikolataları olan."

Arkadaşımız cevap vermiyor. Ama nefesinin yavaşladığını duyabiliyor. Elsa'nın sözleri sanki biri onları devirmiş gibi ağzından dökülüyor.

"Hey... Yani bu çok tuhaf gelebilir... ama sanırım büyükannem senin bir şekilde buradan çıkmanı isterdi. Anlıyor musun? Eğer bir arka kapın falan varsa. Çünkü aksi takdirde seni vuracaklar! Belki bu çok tuhaf geliyor, ama senin de kendi dairen olması oldukça tuhaf... ne demek istediğimi anlıyor musun "

Ancak tüm kelimeler ağzından döküldükten sonra, bunları gizli dilde söylediğini fark eder. Sanki bir test gibi. Çünkü kapının diğer tarafında sadece bir köpek varsa, anlamayacaktır. Ama anlarsa, diye düşünür, o zaman durum oldukça farklıdır. Araba lastiği büyüklüğünde bir pençenin, kapının içini hızla kazıdığını duyar.

"Umarım anlarsın," diye fısıldadı Elsa gizli dilde.

Arkasındaki kapının açıldığını hiç duymaz. Farkına varacak tek şey, Arkadaşımızın kapıdan geri çekilmesidir. Sanki kendini hazırlıyormuş gibi.

Elsa, sanki arkasında bir hayalet belirmiş gibi, arkasında birinin durduğunu fark eder. Ya da bir...

"Dikkat et!" diye homurdanır ses.

Elsa kendini duvara atarken, Canavar elinde bir anahtarla sessizce yanından geçer. Bir saniye sonra, Canavar ile Arkadaşımız arasında sıkışıp kalır. Ve bunlar gerçekten de Elsa'nın hayatında gördüğü en büyük lanet olası yaratık ve en büyük lanet olası canavardır. Sanki biri ciğerlerinin üzerine basıyormuş gibi hisseder. Çığlık atmak ister, ama ses çıkmaz.

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişir. Merdivenlerin altından kapının açıldığını duyarlar. Polislerin sesleri. Ve Elsa'nın Hayvan Kontrolü'nden biri olduğunu anladığı başka birinin sesi. Geriye dönüp baktığında, Elsa kendi hareketlerini kontrol edebildiğinden tam olarak emin değildir. Eğer bir büyü ya da benzeri bir şeyin etkisi altındaysa, bu o kadar da olasılık dışı olmazdı; zira olasılık dışı olsa bile, lanet olası bir wurse'ye rastlamaktan çok daha az olasılık dışı olurdu. Ama kapı arkasından kapandığında, Canavar'ın dairesinin giriş holünde durmaktadır.

Sabun kokuyor.

10

ALKOL

Polisler kapı çerçevesine levyeyi sokarken, merdiven boşluğunu ahşabın parçalanma sesi doldurur.

Elsa, Canavar'ın dairesinin giriş holünde durmuş, gözetleme deliğinden onları izliyor. Teknik olarak ayakları yere değmiyor, çünkü wurse giriş halısının üzerine oturmuş ve Elsa, devasa hayvanın kıçı ile kapının iç kısmı arasında sıkışmış durumda. Wurse son derece sinirli görünüyor. Tehditkar değil, sadece sinirli. Sanki limonata şişesinin içinde bir yaban arısı varmış gibi.

Elsa'nın aklına, kapının diğer tarafındaki polislerden, koridorda kendisiyle birlikte bulunan iki yaratıktan daha çok korktuğu gelir. Belki pek mantıklı görünmüyor olabilir, ama o, Britt-Marie'nin arkadaşlarından çok Büyükanne'nin arkadaşlarına güvenmeye karar vermiştir. Kapının yanında dikkatlice dönerek wurse'ye bakacak konuma gelir, sonra gizli dilde fısıldar:

"Şimdi havlamamalısın, lütfen uslu dur. Yoksa seni öldürürler!"

Wurse, kapıyı açıp onu polisin arasına salarsa durumun daha da kötüye gideceğine pek ikna olmuş görünmüyor ve küçümseyici bir şekilde arkasını dönüyor. Sessiz kalıyor, ancak bu daha çok Elsa'nın iyiliği için gibi görünüyor.

Dışarıda, merdiven sahanlığında, polisler kapıyı zorla açmak üzeredir. Elsa, birbirlerine "hazır" olduklarını söyleyen emir kelimelerini bağırışmalarını duyar.

Salona ve oturma odasına göz gezdiriyor. Çok küçük bir daire ama bugüne kadar ayak bastığı en düzenli yer. Neredeyse hiç mobilya yok,

ve bulunan az sayıdaki eşya da yüz yüze dizilmiş, sanki üzerlerine tek bir toz zerresi bile konarsa mobilya harakiri yapacakmış gibi görünüyor. (Elsa bunu biliyor çünkü yaklaşık bir yıl önce bir samuray dönemi geçirmişti.)

Canavar banyoya girer. Musluk uzun süre akar, sonra tekrar çıkar. Ellerini küçük beyaz bir havluyla özenle kuruladıktan sonra havluyu düzgünce katlayıp çamaşır sepetine koyar. Kapıdan geçebilmek için eğilmek zorundadır. Elsa, Odysseus'un o dev Polyphemus'un yanındayken nasıl hissetmiş olabileceğini hisseder, çünkü Elsa yakın zamanda Odysseus hakkında bir şeyler okumuştur. Polyphemus'un muhtemelen Canavar kadar dikkatli bir şekilde ellerini yıkamadığı gerçeği bir yana. Ve Elsa'nın, kitapta Odysseus'un göründüğü kadar kibirli ve kendini beğenmiş olmadığını düşünmesi bir yana. Elbette. Ama bunun dışında, bir nevi Odysseus gibi.

Canavar ona bakıyor. Kızgın görünmüyor. Aslında daha çok şaşkın görünüyor. Neredeyse şaşkın. Belki de bu, Elsa'ya şu soruyu pat diye sorması için cesaret veriyor: "Neden büyükannem sana mektup gönderdi?"

Bunu normal bir dille söylüyor. Çünkü, henüz tam olarak anlayamadığı nedenlerden ötürü, onunla o gizli dilde konuşmak istemiyor. Canavarın kaşları siyah saçlarının altına gömülüyor; bu yüzden sakalı ve yara izinin ardında herhangi bir yüz ifadesini ayırt etmek neredeyse imkânsız. Çıplaktır, ama hastanelerde verilen mavi plastik galoşları giymektedir. Çizmeleri kapının hemen içinde, paspasın kenarına tam olarak hizalanmış şekilde düzgünce durmaktadır. Elsa'ya iki mavi plastik torba daha uzatır, ama Elsa torbalara dokunduğunda, sanki Elsa ona da dokunacakmış gibi endişelenmişçesine elini geri çeker. Elsa eğilir ve plastik poşetleri çamurlu ayakkabılarının üzerine geçirir. Paspasın biraz dışına çıktığını ve parke zemindeki erimiş karda iki ayak izi bıraktığını fark eder.

Canavar etkileyici bir akıcılıkla eğilir ve temiz, beyaz bir havluyla zemini silmeye başlar. İşini bitirdiğinde, Elsa'nın gözlerini yakacak kadar güçlü bir temizlik maddesini küçük bir şişeden o bölgeye püskürtür ve başka bir küçük beyaz havluyla siler. Sonra ayağa kalkar ve havluları çamaşır sepetine özenle koyar, sprey şişesini de tam olarak bir rafa yerleştirir.

Sonra çok uzun bir süre ayakta durur ve wurse'ye rahatsız bir şekilde bakar. Wurse, salonun ortasına yayılmış, zemini neredeyse tamamen kaplamıştır. Canavar, hiperventilasyona girecekmiş gibi görünüyor. Banyoya girip kayboluyor, geri dönüyor ve wurse'nin hiçbir kısmına dokunmamaya özen göstererek havluları wurse'nin etrafında sıkı bir halka şeklinde dikkatlice dizmeye başlıyor. Sonra tekrar banyoya gidip musluğun altında ellerini o kadar sert ovuyor ki lavabo titriyor.

Geri geldiğinde elinde küçük bir şişe antibakteriyel alkollü jel vardır. Elsa bunu tanır, çünkü büyükannesini hastanede her ziyaret ettiğinde ellerine bu tür bir şeyi sürmek zorunda kalırdı. Canavar elini uzattığında, koltuk altındaki boşluktan banyoya bakıyor. Orada, annesinin tüm hastanesinde olabileceğini hayal edebileceğinden daha fazla alkollü jel şişesi var.

Canavar son derece sinirli görünür. Şişeyi bırakır ve parmaklarını alkollü jel ile ovuşturur, sanki üzerlerinde silip atması gereken fazladan bir deri tabakası varmış gibi. Sonra, her biri düz yataklı bir el arabası büyüklüğünde olan iki avucunu gösterişli bir şekilde havaya kaldırır ve Elsa'ya kararlı bir şekilde başını sallar.

Elsa, tenis topu büyüklüğündeki avuç içlerini kaldırır. Canavar avuçlarına alkollü jel döker ve çok tiksinmiş görünmemeye çalışır. Elsa, alkollü jeli hızla cildine sürer ve fazlasını pantolon paçalarına siler. Canavar, sanki kendini bir battaniyeye saracak ve bağırıp ağlamaya başlayacakmış gibi görünür. Bunu telafi etmek için kendi ellerine daha fazla alkollü jel döker ve ovar, ovar, ovar. Sonra Elsa'nın botlarından birinin diğerine göre yerinden kaymış olduğunu fark eder. Eğilir ve botu düzeltir. Sonra biraz daha alkollü jel.

Elsa başını yana eğip ona bakar.

"Zorlayıcı düşüncelerin var mı?" der Elsa.

Canavar cevap vermez. Sanki ateş yakmaya çalışır gibi sadece ellerini ovuşturur.

"Bunu Wikipedia'da okumuştum."

Canavar'ın göğsü, sinirli nefesler alırken yukarı aşağı inip kalkar. Banyoya girer ve Elsa yine su sesini duyar.

"Babam da biraz takıntılıdır!" Elsa arkasından seslenir ve hemen ekler: "Ama, Tanrım, senin gibi değil. Sen tam anlamıyla delisin!"

Ancak daha sonra bunun bir hakaret gibi geldiğini fark eder. Hiç de öyle demek istememişti. Sadece babasının amatörce kompulsif davranışını, Canavarın bariz profesyonel takıntılarıyla karşılaştırmak istememişti.

Canavar geri döner ve wurse'nin sırt çantasını kemirdiğini görür; wurse, çantada Daim çikolataları olduğuna inanmaktadır. Canavar, sanki zihninde daha mutlu bir yere gitmeye çalışıyormuş gibi görünür. Ve orada dururlar, üçü de: bir wurse, bir çocuk ve temizlik ve düzene olan ihtiyacı, wurse'ler ve çocukların bulunduğu ortama hiç de uygun olmayan bir canavar.

Kapının diğer tarafında, polis ve Hayvan Kontrol ekibi, ölümcül bir köpeğin bulunduğu bir daireye zorla girmiş, ancak söz konusu köpeğin yokluğunu fark etmiştir.

Elsa wurse'ye bakar. Canavara bakar.

"Neden o... dairenin anahtarı sende?" diye sorar Canavara.

Canavar nefesini hızlandırmış gibi görünüyor.

"Bir mektup bırakmışsın. Büyükanneden. Zarfın içinde," diye cevaplıyor sonunda, boğuk bir sesle.

Elsa başını diğer tarafa eğiyor.

"Büyükannen sana ona iyi bakmanı mı yazmış?"

Canavar isteksizce başını sallıyor.

"Kaleyi koru' yazmış."

Elsa başını sallıyor. Gözleri bir anlığına buluşuyor. Canavar, insanların evlerine gidip kendi salonlarını kirletmelerini dileyen birinin bakışına çok benziyor. Elsa canavara bakıyor.

"Neden geceleri bu kadar çok uluyor?"

Wurse, üçüncü tekil şahıs olarak bahsedilmesinden pek hoşnut görünmüyor. Tabii, eğer bu üçüncü şahıs sayılırsa; wurse, bu durumun gramer kuralları konusunda emin değil gibi görünüyor. Canavar, tüm bu sorulardan bıkmaya başlıyor.

"Kederli," der, wurse'ye doğru alçak sesle, ovacak bir şey kalmamış olmasına rağmen ellerini ovuşturarak.

"Neye keder?" diye sorar Elsa.

Canavar'ın bakışları avuç içlerine sabitlenmiştir.

"Büyükannen için keder."

Elsa wurse'ye bakar. Wurse, siyah, hüzünlü gözleriyle ona bakar. Daha sonra, bunu düşündüğünde, Elsa bunun, onu gerçekten, gerçekten çok sevmeye başladığı an olduğunu varsayar. Canavara tekrar bakar.

"Neden büyükannem sana mektup

gönderdi?" Elini daha sert ovuşturur.

"Eski dostum," diye mırıldanır, siyah saçlarının arkasından.

"Ne yazıyordu?"

"Sadece özür diledi. Sadece özür diledi..." der ve saçları ve sakalının arkasına daha da gizlenir.

"Neden büyükannem senden özür diliyor?"

Kendini bu hikayeden tamamen dışlanmış hissetmeye başlıyor ve Elsa hikayelerden dışlanmış hissetmekten nefret ediyor.

"Senin için önemli değil," diyor Canavar sessizce.

"O benim büyükannemdi!" diye ısrar ediyor Elsa.

"Benim 'üzgünüm'ümdü."

Elsa yumruklarını sıkar.

"Haklısın," diye kabul eder sonunda.

Canavar başını kaldırmaz. Sadece arkasını döner ve banyoya geri girer. Yine su akıyor. Yine alkollü jel. Yine ovuşturma. Wurse şimdi dişleriyle Elsa'nın sırt çantasını kapmış ve burnunu çantanın içine sokmuştur. İçinde çikolata ile ilgili hiçbir şey olmadığını fark edince büyük bir hayal kırıklığıyla homurdanır.

Elsa, Canavara gözlerini kısarak bakar, sesi daha sert ve sorgulayıcıdır:

"Sana mektubu verdiğimde bizim gizli dilimizi konuştun! 'Aptal kız!' dedin. Bize gizli dilimizi öğreten büyükannem miydi?"

Ve sonra Canavar ilk kez düzgün bir şekilde yukarı bakıyor. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılıyor. Elsa ise ağzı açık bir şekilde ona bakıyor.

"Bana o öğretmedi. Ben... ona öğrettim," der Canavar, gizli dilde, alçak sesle.

Şimdi Elsa nefes nefese kalmış gibidir.

"Sen... sen..."

Ve tam o anda, polislerin wurse'nin dairesinin kapısının kalıntılarını kapatıp dışarı çıktıklarını duyarken, Britt-Marie çılgınca itiraz ederken, Elsa Canavar'ın gözlerinin içine doğrudan bakar.

"Sen... Kurtadam Çocuksun."

Ve bir nefes sonra, gizli dilde fısıldar: "Sen Wolfheart'sın."

Ve Canavar hüzünle başını sallar.

11

PROTEİN BARLARI

Miamas'tan gelen büyükannenin masalları genellikle oldukça dramatikti. Savaşlar, fırtınalar, kovalamacalar, entrikalar ve benzeri şeyler, çünkü büyükannenin sevdiği türden aksiyon hikayeleriydi. Neredeyse Uyanık Ülke'deki günlük yaşamla ilgiliydiler. Bu yüzden Elsa, canavarlar ve wurs'ların komuta edecek orduları ve savaşacak gölgeleri olmadığında nasıl geçindiklerini pek bilmez.

Meğer pek de iyi geçinemiyorlarmış.

Her şey, canavar hala üzerinde yatarken canavarın altındaki zemini yıkamaya çalışmasıyla wurse'nin canavara karşı sabrını tamamen yitirmesiyle başlar ve ardından, canavar wurse'ye dokunmaktan son derece çekindiği için yanlışlıkla gözüne biraz alkollü jel sıçratır. Elsa, tam anlamıyla bir kavgayı önlemek için müdahale etmek zorunda kalır ve daha sonra Canavar aşırı bir hayal kırıklığıyla Elsa'nın wurse'nin her bir pençesine o mavi plastik torbalardan birini takması gerektiğini ısrar edince, wurse işin bu kadar ileri gittiğini düşünür. Sonunda, dışarıda alacakaranlık çökünce ve polisin hala merdivenlerde dolaşmadığından emin olunca, Elsa durumu düşünmek ve ne yapacağına karar vermek için kendine biraz huzur ve sükunet sağlamak amacıyla ikisini de dışarıya, karın içine çıkarır.

Balkondan Britt-Marie tarafından görülmekten endişe duyardı, ancak saat tam altıdır ve Britt-Marie ile Kent akşam yemeğini tam saat altıda yerler çünkü başka bir saatte akşam yemeği yiyenler "sadece barbarlar"dır.

Elsa çenesini Gryffindor atkısına gömer ve net düşünmeye çalışır. Hâlâ mavi plastik torbalara oldukça kırgın görünen canavar, dalların arasından sadece burnu görünecek şekilde bir çalıya doğru geri çekilir. Orada kalır, gözleri çok memnuniyetsiz bir ifadeyle Elsa'ya odaklanır. Canavar'ın iç çekip anlamlı bir hareket yapması neredeyse bir dakika sürer.

"Saçmalık," diye mırıldanır Canavar ve başka yöne bakar.

"Üzgünüm," der Elsa suçlulukla wurse'ye ve arkasını döner. Yine normal dil kullanıyorlar, çünkü Elsa, Granny dışında biriyle gizli dilde konuştuğunda midesinde karanlık bir yumru oluşuyor. Her halükarda, Canavar hiçbir dile pek meraklı görünmüyor. Bu arada, wurse, siz ya da ben doğanın gereğini yerine getirirken biri içeri dalmış ve orada ağzı açık durmanın ne kadar uygunsuz olduğunu anlaması biraz zaman almış gibi görünüyor. Ancak o zaman Elsa, wurse'nin dairesinde yapmadığı sürece, aslında birkaç gündür tuvaletini yapma şansı bulamadığını fark eder. Bunu da ihtimal dışı sayar, çünkü wurse'nin tuvaleti kullanmak için nasıl manevra yapabileceğini anlayamaz ve kesinlikle yere sıçmazdı, çünkü bu, bir wurse'nin kendini küçük düşürecek türden bir şey değildir. Bu yüzden, wurse'un süper güçlerinden birinin sıkma gücü olduğunu varsayar.

Canavara döner. Canavar ellerini ovuşturur ve sanki ütüyle karı düzeltmek istermişçesine kardaki izlere bakar.

"Sen asker misin?" diye sorar Elsa, pantolonunu işaret ederek.

Başını sallar. Elsa, haberlerde bu tür pantolonları gördüğü için pantolonunu işaret etmeye devam eder.

"Onlar asker pantolonları."

Canavar başını sallar.

"O zaman asker değilsen neden asker pantolonu giyiyorsun?" diye sorar.

"Eski pantolon," diye kısa bir cevap verir Canavar.

"O yara izi nasıl oldu?" diye sorar Elsa, yüzünü işaret ederek.

"Kaza," diye cevaplar Canavar, daha da kısa ve öz bir şekilde.

"Tabii ki, Sherlock... Kasten yaptığını ima etmiyordum."

("No shit, Sherlock" onun en sevdiği İngilizce deyimlerden biridir. Babası, kendi dilinde mükemmel bir karşılık varken İngilizce deyimler kullanılmaması gerektiğini söyler, ama Elsa bu durumda bir karşılık olmadığını düşünmektedir.)

"Üzgünüm, kaba olmak istemedim. Sadece ne tür bir kaza olduğunu bilmek istedim."

"Normal bir kaza," der, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Canavar, ceketinin kocaman kapüşonunun altına kaybolur. "Geç oldu. Uyumalıyım."

Elsa, onun kendinden değil, kendisinden bahsettiğini anlar. Wurse'yi işaret eder.

"O, bu gece seninle uyumak zorunda."

Canavar, sanki kız ondan soyunup tükürüğe bulanıp, ışıkları kapalı bir posta pulu fabrikasından koşarak geçmesini istemiş gibi ona bakar. Ya da belki tam olarak öyle değil. Ama aşağı yukarı öyle. Başını sallar, böylece kapüşonu bir yelken gibi sallanır.

"Orada uyumayacağım. Yapamam. Orada uyumayacağım.

Yapamam. Yapamam. Yapamam." Elsa ellerini karnına koyar ve

ona sertçe bakar.

"O zaman nerede uyuyacak?"

Canavar, kapüşonunun içine daha da çekilir. Elsa'yı işaret eder.

Elsa burun kıvırır.

"Annem bana bir baykuş bile almama izin vermedi! O ş-e-y ile eve gidersem nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyor musun?"

Wurse çalıların arasından çıkıp, gürültü çıkararak ve kırgın bir ifadeyle bakıyor. Elsa boğazını temizler ve özür diler.

"Üzgünüm. 'O şey'i kötü anlamda söylemedim."

Wurse, sanki "Tabii ki öyle demek istemedin" diye mırıldanmak üzereymiş gibi görünür. Canavar ellerini gittikçe daha hızlı bir şekilde daireler çizerek ovuşturur, paniklemiş gibi görünmeye başlar ve yere doğru tıslar:

"Kürkün üstünde bok var. Kürkün üstünde bok var. Kürkün üstünde bok var."

Elsa gözlerini devirir, bu konuyu zorlarsa onun muhtemelen kalp krizi geçireceğini fark eder. Canavar arkasını döner ve sanki o görüntüyü hafızasından silmek için beynine görünmez bir silgi sokmaya çalışıyormuş gibi görünür.

"Büyükannen mektupta ne yazmış?" diye sorar Elsa.

Canavar, başlığının altında somurtkan bir şekilde

nefes alır. "Üzgünüm' yazmış," der arkasını

dönmeden. "Ama başka ne yazmış? Çok uzun bir

mektuptu!"

Canavar iç çeker, başını sallar ve evin girişine doğru başını sallar.

"Geç oldu. Uyu," diye homurdanır.

"Mektubu anlatana kadar uyumayacağım!"

Canavar, sanki biri onu düzenli aralıklarla, elinden geldiğince sertçe, yoğurtla doldurulmuş bir yastık kılıfıyla vurarak uyanık tutan, çok yorgun birine benziyor. Ya da en azından öyle gibi. Başını kaldırıp kaşlarını çatıyor ve Elsa'yı süzüyor, sanki onu ne kadar uzağa fırlatabileceğini hesaplamaya çalışır gibi.

"'Kaleyi koru' yazmış," diye tekrarlar.

Elsa, ondan korkmadığını göstermek için ona yaklaşır. Ya da kendini göstermek için.

"*Başka* ne var?"

Kapüşonunun içine kıvrılır ve karların üzerinde yürümeye başlar.

"Seni korumak. Elsa'yı korumak."

Sonra karanlıkta kaybolur ve ortadan yok olur. Elsa zamanla onun sık sık ortadan kaybolduğunu öğrenecektir. Böylesine iri birine göre bu konuda şaşırtıcı derecede iyidir.

Elsa, bahçenin diğer tarafından gelen hafif nefes seslerini duyar ve arkasını döner. George eve doğru koşarak gelir. Onun George olduğunu anlar, çünkü taytının üzerine şort giymiş ve dünyadaki en yeşil ceketi giymiş. Onu ve wurse'yi görmez, çünkü bir bankta zıplamakla meşguldür. George koşma ve bir yerlerden zıplama konusunda çok antrenman yapar. Elsa bazen onun bir sonraki Super Mario oyununda oynamak için sürekli seçmelere katıldığını düşünür.

"Gel!" Elsa, George onu görmeden önce wurse'yi içeri sokmak için hızlıca fısıldar. Ve sürpriz bir şekilde, bu güçlü hayvan ona itaat eder.

Wurse bacaklarının yanından geçiyor, tüyleri alnına kadar gıdıklıyor ve Elsa, hayvanın gücüyle neredeyse yere düşüyor.

Elsa gülüyor. Wurse ona bakıyor ve o da gülüyor gibi görünüyor.

Büyükannesi dışında, wurse Elsa'nın sahip olduğu ilk arkadaştır.

Britt-Marie'nin merdivenlerde dolaşmadığından ve George'un onları hâlâ görmediğinden emin olduktan sonra, wurse'yi bodruma indirir. Depo odalarının her biri bir daireye tahsis edilmiştir ve büyükanne'nin odası kilitli değildir ve boştur.

"Bu gece burada kalmalısın," diye fısıldar. "Yarın sana daha iyi bir saklanma yeri buluruz."

Wurse pek etkilenmiş görünmüyor, ama yere uzanıp yanına dönüyor ve hala karanlıkta kalan mahzenin içini kayıtsızca süzüyor. Elsa, wurse'nin baktığı yeri kontrol ediyor, sonra wurse'ye odaklanıyor.

"Büyükannem her zaman burada hayaletler olduğunu söylerdi," der kararlı bir sesle. "Onları korkutmamalısın, duydun mu?"

Wurse, yerde yan yatmış, kaygısız bir şekilde yatıyor; balta büyüklüğündeki kesici dişleri karanlıkta parıldıyor.

"Yarın uslu durursan sana daha fazla çikolata getiririm," diye söz verir.

Wurse bu tavizi değerlendiriyormuş gibi görünür. Elsa öne eğilir ve burnuna bir öpücük kondurur. Sonra merdivenleri tırmanır ve arkasından mahzen kapısını dikkatlice kapatır. Kimsenin onu görme riskini en aza indirmek için ışıkları yakmadan gizlice yukarı çıkar, ama Britt-Marie ve Kent'in dairesine geldiğinde çömelir ve son merdivenleri büyük sıçrayışlarla çıkar. Britt-Marie'nin içeride durup gözetleme deliğinden dışarı baktığından neredeyse emin.

Ertesi sabah hem Canavar'ın dairesi hem de bodrumdaki depo karanlık ve boştur. George, Elsa'yı okula götürür. Annem çoktan hastaneye gitmiştir çünkü her zamanki gibi orada bir acil durum vardır ve acil durumları çözmek annemin işidir.

George yol boyunca protein barlarından bahseder. Bir kutu dolusu satın almış, ama şimdi hiçbir yerde bulamıyormuş. George protein barlarından bahsetmeyi sever. Ve çeşitli işlevsel eşyalardan. Örneğin işlevsel giysiler ve işlevsel koşu ayakkabıları. George işlevselliği sever. Elsa, kimsenin işlevsel protein barları icat etmemesini umar, çünkü o zaman George'un kafası muhtemelen patlayacaktır. Elsa bunu o kadar da kötü bir şey olarak görmez, ama annesinin buna üzüleceğini ve çok fazla temizlik yapması gerekeceğini düşünür. George, kaybolan protein barlarını görüp görmediğini bir kez daha sorduktan sonra onu otoparkta indirir. Elsa sıkıntıdan inler ve arabadan atlar.

Diğer çocuklar ondan uzak duruyor ve onu temkinli bir şekilde izliyorlar. Parkın dışında "Canavar"ın müdahale ettiği yönündeki söylentiler yayılmış olsa da, Elsa bunun sadece kısa bir süre süreceğini biliyor. Olay okuldan çok uzakta gerçekleşmişti. Okul dışında olanlar, uzayda oluyor da olabilir, çünkü o burada zaten güvende. Birkaç saatlik bir nefes alma süresi olabilir, ama onu kovalayanlar sınırları zorlamaya devam edecekler ve ona bir kez daha saldırmak için cesaretlerini topladıklarında, ona her zamankinden daha sert vuracaklar.

Ve o, Canavar'ın onun için bile olsa çitin yakınına asla yaklaşmayacağını biliyor, çünkü okullar çocuklarla dolu ve çocuklar da bakterilerle dolu, ve bundan sonra tüm dünyada Canavar için yeterli miktarda alkollü jel kalmayacak.

Ama o sabah her şeye rağmen özgürlüğünün tadını çıkarıyor. Noel tatili öncesi son günlerden biri ve yarından sonra koşmaktan birkaç hafta dinlenebilecek. Dolabında ne kadar çirkin olduğu ve onu nasıl öldüreceklerine dair notların olmadığı birkaç hafta.

İlk teneffüste çit boyunca yürüyüşe çıkar. Sırt çantasının kayışlarını zaman zaman sıkar, çok gevşek durmadığından emin olmak için.

Şu anda onu kovalamayacaklarını biliyor, ama bu alışkanlıktan kurtulmak zor. Sırt çantan gevşekse daha yavaş koşarsın.

Sonunda kendi düşüncelerine dalıp gidiyor. Muhtemelen bu yüzden onu görmüyor. Büyükannesi ve Miamas'ı düşünüyor; büyükannesi onu bu hazine avına gönderirken aklında nasıl bir plan vardı acaba diye merak ediyor; tabii eğer bir planı varsa tabii. Büyükanne her zaman işleri akışına bırakırdı ve artık o yokken Elsa, hazine avının bir sonraki adımının ne olması gerektiğini anlamakta zorlanıyor. Her şeyden öte, Büyükanne, Elsa onun hakkında daha fazla şey öğrendiğinde ondan nefret edeceğinden endişelendiğini söylerken ne demek istediğini merak ediyor. Şimdiye kadar Elsa, Büyükanne'nin oldukça şüpheli arkadaşları olduğunu öğrenmiş, ki bu pek de şaşırtıcı bir şey değil, diyebilirsiniz.

Elsa, büyükannesinin büyükanne olmadan önce kim olduğu hakkındaki sözlerinin, annesiyle bir ilgisi olduğunu açıkça anlıyor, ama mecbur kalmadıkça annesine sormamayı tercih ediyor. Bu günlerde Elsa'nın annesine söylediği her şey bir tartışmayla bitiyor gibi görünüyor. Ve Elsa bundan nefret ediyor. Tartışmaya başlamadan bir şeyleri öğrenememekten nefret ediyor.

Ve büyükannesi olmadan olabileceği kadar yalnız olmaktan nefret ediyor.

O yüzden fark etmemiş olmalı. Çünkü sonunda onu gördüğünde muhtemelen iki ya da üç metreden fazla uzakta değildi ki, bu bir wurse'yi görmemek için delice bir mesafe. Kapının yanında, çitin hemen dışında oturuyor. Şaşkınlıkla gülüyor. Wurse de gülüyor gibi görünüyor, ama içten.

"Bu sabah seni aradım," der ve teneffüslerde yasak olmasına rağmen sokağa çıkar. "Hayaletlere iyi davrandın mı?"

Wurse öyleymiş gibi görünmüyor, ama yine de kollarını onun boynuna doluyor, ellerini kalın siyah kürküne gömüyor ve haykırıyor: "Bekle, sana bir şeyim var!" Wurse burnunu açgözlülükle sırt çantasına sokuyor, ama geri çektiğinde oldukça hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Bunlar protein barları," der Elsa özür dilercesine. "Evde hiç şekerleme yok çünkü annem yememi istemiyor, ama George bunların çok lezzetli olduğunu söylüyor!"

Wurse onlardan hiç hoşlanmıyor. Elinde sadece dokuz tane var. Zil çaldığında Elsa ona bir kez daha sıkıca, sıkıca, sıkıca sarılır ve fısıldar: "Geldiğin için teşekkürler!"

Oyun bahçesindeki diğer çocukların bunu gördüğünü biliyor. Öğretmenler sabah teneffüsünde birdenbire ortaya çıkan en büyük, en siyah wurse'yi fark etmemeyi başarabilirler belki, ama evrendeki hiçbir çocuk bunu göremez.

O gün kimse Elsa'nın dolabına not bırakmaz.

12

NANE

Elsa, büyükannesinin dairesinin balkonunda tek başına duruyor. Eskiden sık sık burada dururlardı. Anne ve babası boşandıktan hemen sonra, büyükannesi ilk kez burada bulut hayvanlarını gösterip "Neredeyse Uyanık Ülke"den bahsetmişti. O gece Elsa, Miamas'ı ilk kez görmüştü. Karanlığa boş boş bakıyor ve onu her zamankinden daha çok özlüyor. Büyükannesinin yatağında uzanmış, tavandaki fotoğraflara bakarak, büyükannesinin hastanede Elsa'nın ondan nefret etmemesi gerektiğini söylerken ne demek istediğini anlamaya çalışıyor. Ayrıca, "bir büyükannenin, torununa büyükannenin büyükannen olmadan önce nasıl biri olduğunu asla göstermemesi bir ayrıcalıktır." Elsa, bu hazine avının ne için olduğunu ya da bir sonraki ipucunun nerede bulunabileceğini bulmak için saatler harcadı. Tabii eğer bir ipucu varsa.

Wurse, bodrumdaki depoda uyuyor. Tüm bunların ortasında, wurse'nin yakınlarda olduğunu bilmek iyi geliyor. Bu, Elsa'nın kendini biraz daha az yalnız hissetmesini sağlıyor.

Balkon korkuluğunun üzerinden aşağıya doğru bakıyor. Karanlıkta, aşağıda, yerde bir şeyin hareket ettiğini hissediyor. Elbette hiçbir şey göremiyor, ama Canavarın orada olduğunu biliyor. Büyükanne masalı bu şekilde kurgulamış. Canavar kaleyi koruyor. Elsa'yı koruyor.

Sadece, neyden koruduğunu hiç açıklamadığı için Büyükannesi'ne kızgın.

Uzaklardan bir ses sessizliği yırtıyor.

"... Evet, evet, parti için gerekli tüm içkileri aldım, şimdi eve dönüyorum!" ses, yaklaşırken sinirli bir şekilde diyor.

Bu, siyah etekli kadın, beyaz kablolu telefona konuşuyor. Dört ağır plastik poşet taşıyor ve her adımda poşetler birbirine çarpıyor, sonra da kadının bacaklarına çarpıyor. Kadın küfrediyor ve kapının yanında anahtarlarıyla uğraşıyor.

"Ah, en az yirmi kişi olacağız—ve ofisteki erkeklerin ne kadar iyi içki içtiğini bilirsin. Tabii yardım edecek zamanları yoktu, ama... Evet, öyle değil mi? Biliyorum! Sanki benim de tam zamanlı bir işim yokmuş gibi?" Elsa, kadın eve doğru ilerlemeden önce duyduğu son sözler bunlardı.

Elsa, siyah etekli kadın hakkında pek bir şey bilmiyor, sadece her şeyin nane koktuğunu, giysilerinin her zaman çok iyi ütülenmiş olduğunu ve her zaman stresli göründüğünü biliyor. Büyükannesi eskiden bunun "oğulları yüzünden" olduğunu söylerdi. Elsa bunun ne anlama geldiğini bilmiyor.

İçeride, annem mutfakta yüksek bir taburede oturmuş, telefonda konuşuyor ve büyükannemin mutfak havlularından biriyle huzursuzca oynuyor. Hattın diğer ucundaki kişinin söylediklerini pek dinlemeye gerek duymuyor gibi görünüyor. Kimse annemle asla ters düşmez. Sesini yükseltip sözünü kesiyor değil; sadece kimse onunla ters düşmek istemeyecek türden bir insan. Annem işlerin böyle yürümesini sever, çünkü çatışma verimliliği bozar ve verimlilik onun için çok önemlidir. George bazen, hastanenin genel verimliliğine olumsuz bir etki yapmamak için annemin öğle arasında Halfie'yi doğuracağını şaka yapar. Elsa, George'un bu aptal şakaları yapmasından nefret eder. Onu, annemi şaka yapacak kadar iyi tanıdığını düşündüğü için nefret eder.

Tabii ki, büyükanne verimliliğin saçmalık olduğunu düşünürdü ve çatışmanın olumsuz etkisini hiç umursamazdı. Elsa, annesinin hastanesindeki doktorlardan birinin, büyükannenin "boş bir odada bile kavga başlatabileceğini" söylediğini duymuştu, ama Elsa bunu büyükanneye anlattığında, o sadece şaşkın bir ifadeyle bakıp, "Ya kavgayı başlatan oda olsaydı?" dedi. Sonra da hayır diyen kızın masalını anlattı. Elsa bu masalı en azından sonsuz kez dinlemiş olmasına rağmen.

"Hayır Diyen Kız", Elsa'nın Neredeyse Uyanık Ülke'den duyduğu ilk hikayelerden biriydi. Altı krallıktan biri olan Miaudacas'ın kraliçesiyle ilgiliydi. Başlangıçta kraliçe, herkes tarafından çok sevilen cesur ve adil bir prensesmiş, ama ne yazık ki büyüdükçe yetişkinlerin genellikle olduğu gibi korkak bir yetişkin haline gelmiş. Verimliliği sevmeye ve çatışmalardan kaçınmaya başlamış. Yetişkinlerin yaptığı gibi.

Sonra kraliçe, Miaudacas'ta tüm çatışmaları yasakladı. Herkes her zaman birbiriyle iyi geçinmek zorundaydı. Ve neredeyse tüm çatışmalar birinin "hayır" demesiyle başladığı için, kraliçe bu kelimeyi de yasadışı ilan etti. Bu yasayı çiğneyen herkes

hemen devasa bir Hayırcılar Hapishanesi'ne atılıyordu ve Yeveciler olarak bilinen yüzlerce siyah zırhlı asker, hiçbir yerde anlaşmazlık olmadığından emin olmak için sokaklarda devriye geziyordu. Bundan memnun kalmayan kraliçe, kısa süre sonra sadece "hayır" kelimesini değil, "değil", "belki" ve "şey" gibi diğer kelimeleri de yasakladı. Bunlardan herhangi birini kullanmak, sizi bir daha asla gün ışığı görmeyeceğiniz hapishaneye gönderilmenize yetiyordu.

Birkaç yıl sonra, "belki", "eğer" ve "bekleyip görelim" gibi kelimeler de yasaklanmıştı. Sonunda kimse hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Ardından kraliçe, konuşmayı tamamen yasaklasa da olur diye düşündü; zira neredeyse her çatışma, birinin bir şey söylemesiyle başlıyordu. Bundan sonra krallıkta birkaç yıl boyunca sessizlik hüküm sürdü.

Ta ki bir gün, şarkı söyleyerek at süren küçük bir kız gelene kadar. Herkes ona bakakaldı, çünkü Miaudacas'ta şarkı söylemek son derece ciddi bir suçtu; bir kişinin şarkıyı beğenip bir başkasının beğenmeme riski vardı. Evetçiler kızı durdurmak için harekete geçti, ancak kız koşmada çok iyi olduğu için onu yakalayamadılar. Bunun üzerine Evetçiler tüm çanları çaldı ve takviye çağırdı. Bunun üzerine, kraliçenin kendi seçkin gücü olan Paragraf Süvarileri —çünkü zürafa ile kural kitabının melezinden oluşan çok özel bir hayvan türüne biniyorlardı— kızı durdurmak için dışarı çıktı. Ancak Paragraf Süvarileri bile ona dokunamadı ve sonunda kraliçe bizzat kalesinden dışarı koştu ve kıza şarkı söylemeyi kesmesi için bağırdı.

Ama sonra kız kraliçeye döndü, gözlerinin içine baktı ve "Hayır" dedi. Ve bunu söyler söylemez, hapishaneyi çevreleyen duvardan bir parça düştü. Kız bir kez daha "Hayır" dediğinde, bir parça daha düştü. Ve çok geçmeden, sadece kız değil, krallıktaki diğer tüm insanlar, hatta Evetçiler ve Paragraf Süvarileri bile "Hayır! Hayır! Hayır!" diye bağırmaya başladılar ve sonra hapishane yıkıldı. Ve işte böylece Miaudacas halkı, bir kraliçenin ancak tebaası çatışmadan korktuğu sürece iktidarda kalabileceğini öğrendi.

Ya da en azından Elsa, hikayenin ana fikrinin bu olduğunu düşünüyor. Bunu kısmen *Wikipedia'da* "*ana* fikir" *kelimesini* araştırdığı için, kısmen de Elsa'nın öğrenmiş olduğu ilk kelimenin "hayır" olması nedeniyle biliyor. Bu da annesi ile büyükannesi arasında *pek* çok tartışmaya yol açtı.

Elbette başka birçok konuda da kavga ettiler. Bir keresinde büyükanne, Elsa'nın annesine, onun yönetici olmasının sadece ergenlik isyanını ifade etmenin bir yolu olduğunu söyledi; çünkü Elsa'nın annesinin hayal edebileceği en kötü isyan "ekonomist olmak"tı. Elsa bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadı. Ama

o gecenin ilerleyen saatlerinde, Elsa'nın uyuduğunu sandıkları sırada, Elsa annesinin büyükannesine "Benim ergenlik yıllarım hakkında ne bilirsin ki? Sen hiç burada değildin!" diyerek karşılık verdiğini duydu. Bu, Elsa'nın annesinin gözyaşlarını tutarak büyükannesine bir şey söylediğini duyduğu tek zamandı. Sonra büyükannesi çok sessizleşti ve ergenlik isyanı hakkındaki yorumu Elsa'ya bir daha asla tekrarlamadı.

Annem telefon görüşmesini bitirir ve elinde mutfak havlusuyla mutfağın ortasında durur, sanki bir şey unutmuş gibi görünür. Elsa'ya bakar. Elsa şüpheyle ona bakar. Annem hüzünle gülümser.

"Büyükannenin eşyalarını kutulara koymama yardım eder misin?"

Elsa başını sallar. Aslında istemese de. Hem doktor hem de George ona dinlenmesi gerektiğini söylemiş olsa da, annesi her gece kutuları paketlemekte ısrar eder. Annem ne dinlenmekte ne de başkalarının sözünü dinlemekte pek iyi değildir.

"Yarın öğleden sonra baban seni okuldan almaya gelecek," der annem, Excel'deki paketleme listesindeki işleri işaretlerken.

"Geç saatlere kadar çalışacağın için mi?" diye sorar Elsa, sanki bu soruyla özel bir şey kastetmiyormuş gibi.

"Ben... bir süre hastanede kalacağım," diyor annem, çünkü Elsa'ya yalan söylemekten hoşlanmıyor.

"O zaman George beni alamaz mı?"

"George benimle birlikte hastaneye geliyor."

Elsa, çizelgeyi kasten görmezden gelerek eşyaları gelişigüzel bir şekilde kutuya koyar.

"Halfie hasta mı?"

Annem yine gülümsemeye çalışır. Pek başarılı olamaz.

"Endişelenme canım."

"Bu, çok endişelenmem gerektiğini anlamam için en hızlı yol," diye cevaplar Elsa.

"Durum biraz karmaşık," diye iç geçirir annem.

"Kimse sana açıklamazsa her şey karmaşık gelir." "Sadece
rutin bir kontrol."

"Hayır, değil, kimse hamilelikte bu kadar çok rutin kontrol yaptırmaz. O kadar aptal değilim."

Annem şakaklarını ovuşturup başka yere bakıyor.

"Lütfen Elsa, bu konuda da sorun çıkarmaya başlama."

"Ne demek 'bu konuda da'? Sana başka ne konuda sorun çıkardım ki?" Elsa, neredeyse sekiz yaşında olan ve biraz suçlanmış hisseden bir çocuğun yapacağı gibi tıslar

hissettiğinde yaptığı gibi tıslar.

"Bağırma," der annem sakin bir sesle.

"BAĞIRMIYORUM!" diye bağırır Elsa.

Sonra ikisi de uzun bir süre yere bakarlar. Kendi özür dileme yöntemlerini ararlar. İkisi de nereden başlayacağını bilemez. Elsa, ambalaj sandığının kapağını güm diye kapatır, büyükannesinin yatak odasına doğru ayaklarını yere vurarak yürür ve kapıyı çarpar.

Ondan sonra yaklaşık otuz dakika boyunca dairede iğne düşse duyulurdu. Çünkü Elsa o kadar kızgındır ki, sonsuzluklar yerine dakikalarla zamanı ölçmeye başlamak zorundadır. Büyükannesinin yatağına uzanır ve tavandaki siyah-beyaz fotoğraflara bakar. Kurtadam Çocuk ona el sallıyor ve gülüyor gibi görünür. İçinden, böyle gülen birinin nasıl Canavar kadar inanılmaz derecede kederli birine dönüşebildiğini merak eder.

Kapı zilinin çaldığını duyar ve hemen ardından ikinci bir zil sesi gelir; bu ses, normal bir insanın kapı zilini çalarken çıkarabileceğinden çok daha hızlıdır. Yani bu sadece Britt-Marie olabilir.

"Geliyorum," diye cevaplar annesi kibarca. Elsa, sesinden annesinin ağladığını anlayabilir.

Britt-Marie'nin sözleri, sanki kurmalı bir mekanizmaya sahipmiş ve biri sırtındaki anahtarla onu kurmuş gibi akıp gider.

"Zilinizi çaldım! Kimse açmadı!"

Annem iç geçirir.

"Hayır. Evde değiliz. Buradayız."

"Annenin arabası garajda duruyor! Ve o köpek hâlâ bahçede serbestçe dolaşıyor!" O kadar hızlı konuşuyor ki, çeşitli öfkelerini öncelik sırasına koyamadığı açıkça belli oluyor.

Elsa, büyükannesinin yatağında doğruldu, ancak Britt-Marie'nin az önce söylediklerini tam olarak kavrayabilmesi neredeyse bir dakika sürdü. Sonra yataktan zıplayarak kalktı ve kapıyı açtı; koridordan aşağı koşarak gitmemek için tüm iradesini toplamak zorunda kaldı, çünkü o yaşlı meraklı kadının şüphelenmesini istemiyordu.

Britt-Marie, iki elini sıkıca birleştirmiş bir şekilde merdiven sahanlığında durur, anneme iyi niyetli bir şekilde gülümser ve bu kiracılar derneğinde kuduz köpeklerin ortalıkta dolaşmasına izin verilemeyeceğini anlatır.

"Sağlık açısından bir rahatsızlık, sağlık açısından bir rahatsızlık işte!"

"Köpek muhtemelen çoktan uzaklaşmıştır, Britt-Marie. Ben olsam bu konuda endişelenmezdim
—"

Britt-Marie anneme dönüp iyi niyetli bir şekilde gülümsüyor.

"Hayır, hayır, tabii ki endişelenmezsin Ulrika. Tabii ki endişelenmezsin. Başkalarının güvenliği için, hatta kendi çocuğunun güvenliği için bile endişelenen bir tip değilsin, değil mi? Anlıyorum ki bu sana miras kalmış bir şey. Kariyeri çocukların önüne koymak. Ailenizde işler hep böyle yürümüştür."

Annemin yüzü tamamen rahatlamış. Kollarını sarkıtmış, görünüşte rahat. Onu ele veren tek şey, yumruklarını yavaşça, çok yavaşça sıkması. Elsa onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Britt-Marie de bunu fark eder. Yine ellerinin karnındaki pozisyonunu değiştirir. Terliyor gibi görünür. Gülümsemesi donar.

"Bunda yanlış bir şey yok tabii ki Ulrika. Kesinlikle yok.
Kendi seçimlerini ve önceliklerini kendin belirlersin, elbette!"

"Aklında başka bir şey mi vardı?" der annem yavaşça, ama gözlerindeki bir şeyin rengi değişmiştir, bu da Britt-Marie'yi küçük, çok küçük bir adım geri atmaya zorlar.

"Hayır, hayır, başka bir şey yok. Hiçbir şey yok!"

Britt-Marie arkasını dönüp gitmeye fırsat bulamadan Elsa başını dışarı uzatır.

"Büyükannenin arabası hakkında ne demiştin?"

"Garajda," der annesinin gözlerine bakmaktan kaçınarak sert bir sesle. *"Benim* yerime park edilmiş. Ve *hemen* çekilmezse polisi arayacağım!"

"Oraya nasıl geldi?"

"Ben nereden bileyim?!" Sonra yeniden cesaretini toplayarak Elsa'nın annesine döner. "Araba hemen çekilmeli, yoksa *polisi* ararım, Ulrika!"

"Arabanın anahtarlarının nerede olduğunu bilmiyorum, Britt-Marie. Ve sakıncası yoksa, oturmam lazım—başım ağrımaya başladı galiba."

"Belki de bu kadar çok kahve içmeseydin, başın bu kadar sık ağrmazdı, Ulrika!" Dönüp merdivenlerden o kadar hızlı iner ki, kimse ona cevap verecek zaman bulamaz.

Annem kapıyı her zamankinden biraz daha az sakin ve soğukkanlı bir şekilde kapatır ve mutfağa gider.

"Bununla ne demek istedi?" diye sorar Elsa.

"Hamileyken kahve içmemem gerektiğini düşünüyor," diye cevaplar annem. Telefonu çalmaya başlar.

"Ben öyle demek istemedim," der Elsa. Annesinin aptal numarası yapmasından nefret eder.

Annem mutfak tezgahından telefonunu alır.

"Buna cevap vermem gerek, tatlım."

"Britt-Marie, ailemizde 'çocuklardan önce kariyeri ön planda tuttuğumuzu' söylerken ne demek istedi? Büyükannemi kastetti, değil mi?"

Telefon çalmaya devam eder.

"Hastaneden arıyorlar, cevaplamam lazım." "Hayır, cevaplamayacaksın!"

Telefon iki kez daha çalarken, sessizce durup birbirlerine bakarlar. Şimdi Elsa'nın yumruklarını sıkma sırası gelmiştir.

Annenin parmakları ekranın üzerinde kayıyor.

"Bunu cevaplamam gerek, Elsa." "Hayır, *cevaplamayacaksın*!"

Annem gözlerini kapatıp telefona cevap veriyor. O konuşmaya başlamadan önce, Elsa çoktan büyükannesinin yatak odasının kapısını arkasından çarpmış.

Yarım saat sonra annem kapıyı nazikçe açtığında, Elsa uyuyormuş gibi yapar. Annem sessizce yaklaşır ve onu yorganla örter. Yanağına bir öpücük kondurur. Lambayı kapatır.

Elsa bir saat sonra kalktığında, annesi oturma odasındaki kanepede uyuyor. Elsa sessizce yaklaşır ve annesini ve Halfie'yi yatırır. Annesinin yanağına bir öpücük kondurur. Lambayı söndürür. Annesi hâlâ elinde büyükannesinin mutfak havlusunu tutmaktadır.

Elsa, koridordaki kutulardan birinden bir el feneri alır ve ayakkabılarını giyer.

Çünkü artık büyükannesinin hazine avındaki bir sonraki ipucunu nerede bulacağını biliyor.

13

ŞARAP

Açıklaması biraz zor, ama büyükannenin masallarındaki bazı şeyler böyledir. Öncelikle şunu anlamalısınız ki, Neredeyse Uyanık Ülke'de deniz meleğinden daha üzgün bir varlık yoktur ve aslında Elsa bu hikayenin tamamını hatırladığında büyükannenin hazine avı anlam kazanmaya başlar.

Elsa'nın doğum günü, büyükanne için her zaman son derece önemliydi. Belki de bunun nedeni, Elsa'nın doğum gününün Noel Arifesi'nden iki gün sonra olmasıydı; çoğu insanın bu bayramı kutladığı Noel Arifesi, herkes için çok önemliydi ve sonuç olarak, Noel Arifesi'nden iki gün sonra doğan hiçbir çocuk, Ağustos ya da Nisan ayında doğan bir çocuk kadar ilgi görmüyordu. Bu yüzden büyükanne, bunu aşırı telafi etme eğilimindeydi. Anne, büyükannenin sürpriz partiler düzenlemesini yasaklamıştı; çünkü o zaman büyükannenin bir hamburger restoranında havai fişek patlatması sonucu, palyaço kılığına girmiş ve görünüşe göre "çocuklara eğlence sunması" gereken on yedi yaşındaki bir kız kazara alev almıştı. Elsa, savunması için şunu söylemeliydi ki, o kız gerçekten de eğlenceliydi. O gün Elsa, en iyi küfürlerinden bazılarını öğrendi.

Mesele şu ki, Miamas'ta doğum gününde hediye almazsınız. Hediye *verirsiniz*. Tercihen evde bulunan ve çok sevdiğiniz bir şeyi, daha da çok sevdiğiniz birine verirsiniz. Bu yüzden Miamas'taki herkes

başkalarının doğum günlerini iple çeker ve "Her şeye sahip birine ne alırsın?" ifadesinin kökeni de budur. Çocuklar bu masalı gerçek dünyaya taşıdıklarında, elbette buradaki biri olayı yanlış anladı ve "Her şeye sahip birine ne VERİRSİN?" haline getirdi. Ama başka ne beklenebilirdi ki? Bunlar, Miamas'ta tamamen farklı bir anlama gelen "interpret" kelimesini yanlış yorumlamayı başaran aynı kuklalar. Miamas'ta bir "interpreter", en kolay şekilde keçi ile çikolatalı kurabiyenin birleşimi olarak tanımlanabilecek bir yaratıktır. Interpreter'lar dilbilimsel olarak son derece yeteneklidir, ayrıca barbeküde ızgara yapmak için de mükemmeldir. En azından Elsa vejeteryan olana kadar öyleydiler; ondan sonra Büyükannenin onlardan bahsetmesi yasaklandı.

Her neyse: Elsa, neredeyse sekiz yıl önce Noel arifesinden iki gün sonra doğdu, bilim adamlarının o manyetardan gelen gama ışınımını kaydettiği gün. O gün olan diğer bir şey de Hint Okyanusu'ndaki tsunamiydi. Elsa, bunun bir depremden kaynaklanan mide bulandırıcı derecede büyük bir dalga olduğunu biliyor. Tabii denizde olan bir tür deprem. Yani, bu konuda titiz davranmak isterseniz, aslında daha çok bir okyanus depremi gibi. Ve Elsa oldukça titizdir.

Elsa hayata başladığı anda iki yüz bin kişi öldü. Bazen Elsa'nın annesi, Elsa'nın duyamadığını düşündüğünde, George'a hâlâ suçluluk duyduğunu söyler — o günün hayatının en mutlu günü olduğunu düşünmek onu derinden incitir.

Elsa beş yaşındaydı ve altı yaşına girmek üzereyken bunu internette ilk kez okudu. Altıncı doğum gününde, büyükannesi ona deniz meleğinin hikâyesini anlattı. Ona, tüm canavarların başlangıçta canavar olmadığını ve tüm canavarların canavar gibi görünmediğini öğretmek için. Bazıları canavarlığını içlerinde taşır.

Sonsuz Savaş'ın sona ermesinden önce gölgelerin yaptığı son şey, tüm savaşçıların yetiştirildiği krallık olan Mibatalos'u tamamen yok etmekti. Ama sonra Kurt Kalbi ve wurslar geldi, her şey değişti ve gölgeler Neredeyse Uyanık Ülke'den kaçtıklarında, altı krallığın tüm kıyı şeridinden korkunç bir güçle denizin üzerine hücum ettiler. Ve su yüzeyine bıraktıkları iz, iğrenç dalgalar oluşturdu; bu dalgalar, on bin masalın sonsuzluğu kadar yüksek tek bir dalga oluşturana kadar tek tek birbirlerine çarptılar. Ve gölgeleri takip edenleri durdurmak için dalga yön değiştirdi ve kendini karaya doğru attı.

Bu dalga, Neredeyse Uyanık Ülke'nin tamamını ezip geçebilirdi. Ülkenin üzerine çöküp kaleleri, evleri ve içinde yaşayan herkesi, gölgelerin ordularının sonsuza dek yapabileceğinden çok daha korkunç bir şekilde yok edebilirdi.

İşte o zaman yüz kar meleği, geriye kalan beş krallığı kurtardı. Çünkü herkes dalgadan kaçarken, kar melekleri dalganın içine doğru koştular. Kanatlarını açarak ve kalplerindeki tüm destansı hikayelerin gücüyle, suya karşı sihirli bir duvar oluşturdular ve dalganın içeri girmesini engellediler. Gölgelerin yarattığı bir dalga bile, masallardan oluşan bütün bir dünyanın yaşayabilmesi için ölmeye hazır olan yüz kar meleğini geçemedi.

Sadece bir tanesi o devasa su kütlesinden geri döndü.

Ve büyükannem o kar meleklerinin şarabı burun kıvıran, ortalığı velveleye veren kibirli herifler olduğunu söylese de, o gün sergiledikleri kahramanlığı asla küçümsemedi. Çünkü "Bitmeyen Savaş"ın sona erdiği gün, "Neredeyse Uyanık Ülke"deki herkes için, yüzüncü kar meleği hariç, gelmiş geçmiş en mutlu gündü.

O günden beri melek, sevdiklerini elinden alan o yerden ayrılmasını engelleyen bir lanetin yükü altında, sahil boyunca bir aşağı bir yukarı sürüklenmişti. Bunu o kadar uzun süre yaptı ki, sahil boyunca uzanan köylerdeki insanlar onun eskiden kim olduğunu unuttu ve ona "deniz meleği" demeye başladı. Yıllar geçtikçe, melek kederin çığları altında gittikçe daha derine gömüldü, ta ki kalbi ikiye bölünene ve ardından tüm vücudu parçalanmış bir ayna gibi ikiye ayrılana kadar. Köylerden gelen çocuklar onu görmek için gizlice sahile indiğinde, bir an nefeslerini kesecek kadar güzel bir yüz görebilirlerdi; ama bir sonraki anda, onlara bakan o kadar korkunç, deforme ve vahşi bir şey görürlerdi ki, çığlık atarak eve kadar koşarlardı.

Çünkü tüm canavarlar başlangıçta canavar değildi. Bazıları kederden doğan canavarlardı.

Neredeyse Uyanık Ülke'de en sık anlatılan hikayelerden birine göre, deniz meleğinin üzerindeki laneti kırmayı başaran ve onu esir tutan anıların şeytanlarından kurtaran, Miamas'tan gelen küçük bir çocuktu.

Büyükanne, Elsa'ya bu hikayeyi altıncı doğum gününde ilk kez anlattığında, Elsa artık bir çocuk olmadığını fark etti. Bu yüzden büyükanneye peluş aslan oyuncağını hediye etti. Çünkü Elsa'nın artık ona ihtiyacı olmadığını fark etti ve bunun yerine büyükannesini korumasını istedi. Ve o gece büyükanne, Elsa'nın kulağına fısıldadı: Eğer bir gün ayrılırlarsa, eğer büyükanne kaybolursa, aslanı gönderip Elsa'ya nerede olduğunu söyleyeceğini söyledi.

Elsa'nın bunu anlaması birkaç gün sürdü. Ancak bu gece, Britt-Marie, Renault'nun kimse

oraya nasıl geldiğini kimse bilmeden garaja park edildiğini söylediğinde, Elsa büyükannesinin aslanı nereye nöbetçi olarak koyduğunu hatırladı.

Renault'un torpido gözü. Büyükannenin sigaralarını sakladığı yer orasıydı.

Ve büyükannenin hayatında aslanın korumasına en çok ihtiyaç duyan şey de buydu.

Böylece Elsa, Renault'nun yolcu koltuğuna oturur ve derin bir nefes alır. Her zamanki gibi, Renault'nun kapıları kilitli değildi, çünkü büyükanne hiçbir şeyi kilitlemezdi ve araba hâlâ sigara kokuyordu. Elsa bunun kötü olduğunu biliyordu, ama büyükanne'nin sigarası olduğu için yine de derin nefesler aldı.

"Seni özledim," diye fısıldıyor koltuk arkalığının döşemesine.

Sonra torpido gözünü açtı. Aslan figürünü kenara itip mektubu çıkardı. Üzerinde şöyle yazıyordu: "Miamas'ın En Cesur Şövalyesi'ne, teslim edilecek kişi:" Ve sonra —büyükannenin berbat, berbat el yazısıyla karalanmış—bir isim ve bir adres.

O gece geç saatlerde Elsa, tavan ışıkları kendiliğinden sönene kadar büyükannesinin dairesinin dışındaki en üst basamakta oturur. Parmaklarını zarfın üzerindeki büyükannesinin yazdığı yazının üzerinde defalarca gezdirir, ama zarfı açmaz. Sadece sırt çantasına koyar, soğuk zemine uzanır ve çoğunlukla gözlerini kapalı tutar. Miamas'a gitmek için bir kez daha dener. Saatlerce orada yatar ama başaramaz. Evin alt katındaki ana kapının açılıp kapanmasını duyana kadar orada kalır. Yerde uzanır ve çoğunlukla gözlerini kapalı tutar, ta ki gecenin evin pencerelerini kucakladığını hissedene ve birkaç kat aşağıda sarhoşun bir şeyle gürültü yapmaya başladığını duyana kadar.

Elsa'nın annesi, kızının sarhoş kadına "sarhoş" demesinden hoşlanmazdı. "O zaman ona ne diyeceğim?" diye sorardı Elsa; annesi ise çok kararsız görünür ve biraz yapmacık bir ses tonuyla şöyle bir şey önermeye çalışırdı: "Şey... Yani, o... yorgun biri." Sonra da büyükanne araya girer, "Yorgun mu? Tabii ki, bütün gece içip durursan yorulursun!" derdi. Sonra annem "Anne!" diye bağırırdı, büyükannem de ellerini havaya kaldırıp "Aman Tanrım, *şimdi* neyi yanlış söyledim?" diye sorardı ve sonra Elsa'nın kulaklıklarını takma zamanı gelirdi. "Suyu kapat dedim! Geceleri banyo yok!!!" diye sarhoş, kimseye özel olarak bağırır, ayakkabı çekeceğini tırabzana vurarak.

Sarhoş her zaman böyle yapar. Kükreyer, çığlık atar ve o ayakkabı çekeceği ile eşyalara vurur. Sonra da her zamanki o eski şarkısını söyler. Elbette, kimse dışarı çıkıp onu sakinleştirmez, Britt-Marie bile, çünkü bu evde sarhoşlar canavar gibidir. İnsanlar onları görmezden gelirlerse yok olacaklarını düşünürler.

Elsa çömelir ve merdivenlerin arasındaki boşluktan aşağıya bakar. Sarhoşun geçmişi içinde sendeleyerek ilerlerken

Elsa kendine neden bunu yaptığını tam olarak açıklayamaz, ama parmak uçlarına yükselir ve merdivenlerin ilk katını sessizce iner. Belki de sırf meraktan. Ya da daha büyük olasılıkla, artık Miami'ye gidemediği için sıkılmış ve hayal kırıklığına uğramış olduğundan.

Sarhoşun dairesinin kapısı açıktır. Devrilmiş bir zemin lambasından gelen zayıf bir ışık vardır. Duvarların her yerinde fotoğraflar vardır. Elsa hiç bu kadar çok fotoğraf görmemiştir — büyükannesinin tavanında bir sürü fotoğraf olduğunu sanırdı, ama bunlar binlerce olmalı. Her biri küçük beyaz ahşap çerçeveli ve hepsinde iki genç erkek çocuk ile muhtemelen babaları olan bir adam var. Fotoğraflardan birinde, adam ve çocuklar arkalarında pırıl pırıl yeşil bir deniz varken bir kumsalda duruyorlar. Çocukların ikisi de dalış kıyafeti giyiyor. Gülümsüyorlar. Bronzlaşmışlar. Mutlu görünüyorlar.

Çerçevenin altında, uygun bir kart almayı unuttuğunuzda benzin istasyonundan aldığınız türden ucuz tebrik kartlarından biri var. Önünde "Anneme, oğullarından" yazıyor.

Kartın yanında bir ayna asılı. Paramparça olmuş.

Merdiven sahanlığında yankılanan sözler o kadar ani ve öfkeyle doludur ki, Elsa dengesini kaybeder ve en alttaki dört ya da beş basamağı kayarak iner, tam duvara çarpar. Yankı, sanki kulaklarını tırmalamaya kararlıymışçasına üzerine atılır.

"BURADA NE YAPIYORSUN?"

Elsa, korkulukların arasından, ona ayakkabı çekeceği sallayan çılgın kişiye bakıyor; hem öfkeli hem de dehşete kapılmış görünüyor. Gözleri titriyor. O siyah etek artık kırış kırış. Şarap kokuyor, Elsa bunu bir alt kattan bile hissedebiliyor. Saçları, kavga ederken iki kuşun içine dolandığı bir ip demeti gibi görünüyor. Gözlerinin altında mor torbalar var.

Kadın sallanıyor. Muhtemelen bağırmak istiyor, ama ağzından çıkan ses hırıltılı bir ses: "Geceleri banyo yapamazsın. Su... suyu kapat.

Herkes boğulacak "

Her zaman konuştuğu beyaz kablo kulağında duruyor, ama diğer ucu bağlantısı kesilmiş halde kalçasına sarkıyor. Elsa, muhtemelen orada hiç kimse olmadığını anlıyor ve bu, neredeyse sekiz yaşında bir çocuk için anlaması kolay bir şey değil. Büyükannesi pek çok konuda masallar anlatırdı, ama komşularının o kadar şarabı kendileri için aldıklarını düşünmemeleri için merdivenleri çıkarken telefonla konuşuyormuş gibi yapan siyah etekli kadınlar hakkında hiç masal anlatmazdı.

Kadın şaşkın görünüyor. Sanki birdenbire nerede olduğunu unutmuş gibi. Ortadan kayboluyor ve bir saniye sonra Elsa, annesinin onu merdivenlerden nazikçe çekip aldığını hissediyor

. Boynuna sıcak nefesini ve kulağına fısıldadığı "şşşş" sesini hisseder, sanki bir geyiğin önünde duruyorlarmış ve ona biraz fazla yaklaşmışlar gibi.

Elsa ağzını açar, ama annesi parmağını dudaklarına koyar.

"Şşş," diye fısıldar annesi yine ve kollarını ona sıkıca sarar.

Elsa karanlıkta kollarına kıvrılır ve ikisi, aşağıda siyah etekli kadının rüzgarda kopup uçan bir bayrak gibi bir o yana bir bu yana sallandığını görürler. Dairenin zemininde plastik poşetler dağınık durmaktadır. Şarap kutularından biri devrilmiştir. Parke zemine son birkaç damla kırmızı şarap damlıyor. Anne, Elsa'nın eline hafifçe dokunuyor. Sessizce ayağa kalkıp merdivenlerden yukarı çıkıyorlar.

Ve o gece Elsa'nın annesi, Elsa'ya, Elsa'nın doğduğu gün, Elsa'nın anne babası dışında herkesin ne hakkında konuştuğunu anlatır. Beş bin mil uzaktaki bir sahilde kıyıya vuran ve yoluna çıkan her şeyi ezip geçen bir dalga hakkında. Babalarının peşinden denize açılan ve bir daha geri dönmeyen iki çocuk hakkında.

Elsa, sarhoşun onun şarkısını söylemeye başladığını duyar. Çünkü tüm canavarlar canavar gibi görünmez. Bazıları canavarlığını içlerinde taşır.

14

LASTİKLER

Elsa'nın doğduğu gün pek çok kalp kırıldı. Dalga o kadar şiddetliydi ki, cam parçaları dünyanın dört bir yanına dağıldı. Olası olmayan felaketler, insanlarda olası olmayan şeyler, olası olmayan keder ve olası olmayan kahramanlık yaratır. İnsan duyularının kavrayabileceğinden daha fazla ölüm. Annelerini güvenli bir yere taşıyan ve sonra babaları için geri dönen iki çocuk. Çünkü bir aile kimseyi geride bırakmaz. Ve yine de, sonunda, oğulları tam da bunu yaptı. Onu yalnız bıraktılar.

Elsa'nın büyükannesi diğer insanlardan farklı bir ritimde yaşıyordu. Farklı bir şekilde hareket ediyordu. Gerçek dünyada, işleyen her şeye göre, o kaotikti. Ama gerçek dünya çöktüğünde, her şey kaosa dönüştüğünde, Elsa'nın büyükannesi gibi insanlar bazen işlevsel kalabilen tek kişiler olabilirler. Bu da onun süper güçlerinden biriydi. Büyükanne uzak bir yere doğru yola çıktığında, tek bir şeyden emin olabilirdiniz: orası, herkesin kaçmaya çalıştığı bir yerdi. Ve eğer biri ona bunu neden yaptığını sorarsa, şöyle cevap verirdi: "Tanrı aşkına, ben bir doktorum ve doktor olduğum günden beri kimin hayatını kurtaracağımı seçme lüksüne kendime izin vermedim."

Büyükannem verimlilik ve ekonomiye pek önem vermezdi, ama kaos ortamında herkes onu dinlerdi. Diğer doktorlar, iyi bir günde onunla birlikte görülmek istemezlerdi

ama dünya paramparça olduğunda onu bir ordu gibi takip ederlerdi.
Çünkü olasılık dışı trajediler, olasılık dışı süper kahramanlar yaratır.

Bir gece geç saatlerde, Miamas'a giderken Elsa, büyükannesine bunu sormuştu; dünya parçalanırken bir yerde olmak nasıl bir his olduğunu. Ve Sonsuz Savaş sırasında Neredeyse Uyanık Ülke'de olmak nasıldı, doksan dokuz kar meleğinin üzerine çöken dalgayı gördüklerinde nasıl hissettiklerini. Ve Büyükanne şöyle cevap vermişti: "Bu, hayal edebileceğin en kötü şeyin, hayal edebileceğin en kötü şeyin sonucu ve hayal bile edemeyeceğin bir rakamla çarpılması gibi bir şey." Elsa o gece çok korkmuştu ve Büyükanne'ye bir gün dünyaları etraflarında çökerse ne yapacaklarını sormuştu.

Sonra büyükannesi işaret parmaklarını sıkıca sıkıp şöyle cevap vermişti: "O zaman herkesin yaptığı şeyi yaparız, elimizden gelen her şeyi yaparız." Elsa kucağına sürünerek çıkmış ve sormuştu: "Ama ne yapabiliriz ki?" Sonra büyükannesi saçlarını öpmüş, onu sıkıca, sıkıca, sıkıca sarıp fısıldamıştı: "Taşıyabileceğimiz kadar çok çocuğu alırız ve koşabildiğimiz kadar hızlı koşarız."

"Ben koşmakta iyiyim," diye fısıldamıştı Elsa.

"Ben de," diye fısıldamıştı büyükannesi.

Elsa'nın doğduğu gün, büyükanne çok uzaktaydı. Savaştaydı. Aylardır oradaydı, ama bir uçağa doğru yol alıyordu. Eve dönüyordu. O sırada, daha da uzak bir yerde herkesin çaresizce kaçtığı bir dalga olduğunu duydu. Onlar ona ihtiyaç duydukları için oraya gitti. Birçok çocuğun ölümden kurtulmasına yardım edecek zamanı vardı, ama siyah etekli kadının oğullarını kurtaramadı. Bunun yerine siyah etekli kadını eve getirdi.

"Bu, büyükannenin son yolculuğuydu," diyor annem. "Ondan sonra eve geldi."

Elsa ve annesi Kia'da oturuyorlar. Sabah ve trafik sıkışıklığı var. Yastık kılıfı büyüklüğünde kar taneleri ön cama düşüyor.

Elsa, annesinin bu kadar uzun bir hikaye anlattığını en son ne zaman duyduğunu hatırlayamıyor. Annem neredeyse hiç hikaye anlatmaz, ama bu hikaye o kadar uzundu ki, dün gece annem hikayenin ortasında uyuyakaldı ve okula giderken arabada devam etmek zorunda kaldı.

"Neden bu onun son yolculuğuydu?" diye sorar Elsa.

Annesi, dünyada sadece kendisinin tam olarak ustalaştığı, melankoli ve neşenin duygusal bir karışımıyla gülümsüyor.

"Yeni bir iş buldu."

Sonra sanki beklenmedik bir şeyi hatırlıyormuş gibi bakar. Sanki o anı, çatlamış bir vazodan düşmüş gibi.

"Sen prematüre doğdun. Kalbin konusunda endişeleniyorlardı, bu yüzden seninle birlikte birkaç hafta hastanede kalmak zorunda kaldık. Eve döndüğümüz gün büyükannen de onunla birlikte geri geldi "

Elsa, onun siyah etekli kadından bahsettiğini anlar. Annem Kia'nın direksiyonunu sıkıca kavrar.

"Onunla hiç fazla konuşmadım. Sanırım evde kimse fazla soru sormak istemedi. Bu işi büyükannene bıraktık. Ve sonra... "

İçini çeker ve bakışları pişmanlıkla dolar.

"... sonra yıllar geçti. Biz de meşguldük. Ve şimdi o sadece bizim evde yaşayan biri. Dürüst olmak gerekirse, ilk taşındığında durumun böyle olduğunu unutmuştum. İkiniz aynı gün taşındınız "

Annem Elsa'ya dönüyor. Gülümsemeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Unuttuğum için ben korkunç bir insan mı oldum?"

Elsa başını sallar. Canavar ve wurse hakkında bir şeyler söyleyecekti, ama söylemez çünkü annesi öğrenirse artık onları görmesine izin vermeyeceğinden korkar. Anneler, çocukları ile canavarlar ve wurse'lar arasındaki sosyal etkileşim konusunda pek çok tuhaf ilkeye sahip olabilirler. Elsa, herkesin onlardan korktuğunu ve Canavar ile wurse'ların —sarhoş gibi— göründükleri gibi olmadıklarını herkese anlatmanın uzun zaman alacağını anlıyor.

"Büyükannem ne sıklıkla evden uzaklaşırdı?" diye sorar onun yerine.

Arkalarındaki gümüş rengi bir araba, annem önündeki araçla arasına bir boşluk açtığında kornaya basar. Annem freni bırakır ve Kia yavaşça ilerlemeye başlar.

"Değişirdi. Nereye ihtiyaç duyulduğuna ve ne kadar süreceğine bağlıydı."

"Büyükannem, sırf ona inat etmek için ekonomist olduğunu söylediğinde kastettiğin bu muydu?"

Arkadaki araba yine kornaya basar.

"Ne?"

Elsa kapıdaki lastik contayla oynuyor.

"Seni duydum. Çok uzun zaman önce. Büyükannem, ergenlik isyanı yaşadığın için ekonomist olduğunu söylediğinde. Sen de 'Nereden biliyorsun? Sen hiç burada değildin!' demiştin. Demek istediğin buydu, değil mi?"

"Kızgındım, Elsa. Kızgınken söylediklerini kontrol etmek bazen zor olur."

"Sen değil. Sen asla kontrolünü kaybetmezsin."

Annem yine gülümsemeye çalışır.

"Büyükannenle birlikteyken... daha zordu."

"Büyükbaba öldüğünde kaç yaşındaydın?" "On iki."

"Ve büyükannen seni terk mi etti?"

"Büyükannen, ona ihtiyaç duyulan yere gitti, canım." "Ama senin ona ihtiyacın yok muydu?"

"Başkaları ona daha çok ihtiyaç duyuyordu."

"Bu yüzden mi hep tartışıyordunuz?"

Annem, hikayede planladığından çok daha fazla sapmış olduğunu fark eden bir ebeveynin yapabileceği şekilde derin bir nefes aldı.

"Evet. Evet, bazen tartışmamızın sebebi muhtemelen buydu. Ama bazen başka şeyler yüzündendi. Büyükannen ve ben çok... farklıydık."

"Hayır. Siz sadece farklı yönlerden farklıydınız."

"Belki."

"Başka ne hakkında tartışırdınız?"

Kia'nın arkasındaki araba yine kornaya basar. Annem gözlerini kapatır ve nefesini tutar. Ve ancak el frenini bırakıp Kia'nın ilerlemesine izin verdiğinde, sanki zorla dışarı çıkmak zorunda kalmış gibi, o kelimeyi dudaklarından çıkarır.

"Sen. Her zaman senin hakkında tartışırdık, canım." "Neden?"

"Çünkü birini çok sevdiğinde, onu başkasıyla paylaşmayı öğrenmek zordur."

"Jean Grey gibi," der Elsa, sanki bu çok barizmiş gibi.

"Kim?"

"Bir süper kahraman. *X-Men*'den. Wolverine ve Cyclops ikisi de onu seviyordu. Bu yüzden onun hakkında o kadar çok tartıştılar ki, tam bir delilikti."

"O X-Men karakterlerinin süper kahraman değil, mutantlar olduğunu sanıyordum. Onlar hakkında en son konuştuğumuzda sen de öyle dememiş miydin?"

"Bu biraz karmaşık," diyor Elsa, ama yeterince kaliteli edebiyat okumuşsa, aslında pek de karmaşık değil.

"Peki, bu Jean Grey'in süper gücü ne?" "Telepati."

"Güzel bir süper güç."

"Çılgınca." Elsa onaylayarak başını sallar.

Jean Grey'in telekinezi de yapabildiğini belirtmemeye karar verir, çünkü şu anda annesi için işleri gereğinden fazla karmaşıklaştırmak istemez. Ne de olsa hamile.

Bunun yerine Elsa, kapıdaki lastik contayı çekip aralığa doğru bakıyor. İnanılmaz derecede yorgun; öfkeyle bütün gece uyanık kaldıktan sonra neredeyse sekiz yaşında bir çocuğun olabileceği kadar yorgun. Elsa'nın annesinin hiç kendi annesi olmamıştı, çünkü büyükanne her zaman başka bir yerde, başkasına yardım etmekle meşguldü. Elsa, büyükanneyi hiç bu açıdan düşünmemişti.

"Büyükannem benimle çok vakit geçirip seninle hiç vakit geçirmediği için bana kızgın mısın?" diye dikkatlice sorar.

Annesi o kadar hızlı ve şiddetle başını sallar ki, Elsa onun söyleyeceği her ne olursa olsun bunun bir yalan olacağını hemen anlar.

"Hayır, canım, sevgili kızım. Asla. Asla!"

Elsa başını sallar ve tekrar kapı aralığına bakar. "Ona kızgınım. Gerçeği söylemediği için." "Herkesin sırları vardır, canım."

"Büyükannemle benim sırlarımız olduğu için bana kızgın mısın?" Annemin anlamaması için her zaman konuştukları gizli dili düşünür. Neredeyse Uyanık Ülke'yi düşünür ve büyükannesinin annemi oraya hiç götürüp götürmediğini merak eder.

"Asla kızgın değilim..." diye fısıldar annesi ve koltuğun üzerinden uzanıp fısıldayarak ekler: "Kıskanıyorum."

Suçluluk duygusu, Elsa'ya hiç beklemediği bir anda soğuk su gibi çarpar.

"Demek büyükannem bunu kastetmişti," der.

"Ne dedi?" diye sorar annem.

Elsa burnunu çeker.

"Doğmadan önce kim olduğunu öğrenirsem ondan nefret edeceğimi söyledi. Demek istediği buydu. Kendi çocuğunu terk eden berbat bir anne olduğunu öğreneceğimi..."

Annem ona dönüyor, gözleri o kadar parlıyor ki Elsa kendi yansımasını görebiliyor.

"O beni terk etmedi. Büyükanneni nefret etmemelisin, canım."

Elsa cevap vermez, annesi elini Elsa'nın yanağına koyar ve fısıldar: "Bütün kızlar annelerine bir şeylerden dolayı kızgındır. Ama o iyi bir büyükanneydi, Elsa. Kimsenin hayal edebileceği en harika büyükanneydi."

Elsa meydan okurcasına lastik contayı çeker.

"Ama seni tek başına bıraktı. Her gittiğinde seni tek başına bıraktı, değil mi?"

"Küçükken büyükbaban vardı." "Evet, o ölene kadar!"

"O öldüğünde komşularım vardı."

"Hangi komşular?" diye sorar Elsa.

Arkamızdaki araba kornaya basar. Annem arka camdan özür diler gibi bir hareket yapar ve Kia ilerler.

"Britt-Marie," der annem sonunda.

Elsa kapıdaki lastik contayla oynamayı bırakır.

"Ne demek Britt-Marie?" "O bana bakardı."

Elsa'nın kaşları çatık bir V şekline büründü.

"O zaman neden şimdi sana bu kadar kabus gibi geliyor?" "Öyle deme, Elsa."

"Ama öyle!"

Annem burnundan derin bir nefes alır.

"Britt-Marie her zaman böyle değildi. O sadece... yalnız." "Kent var ya!"

Annem o kadar yavaş göz kırpıyor ki gözleri kapanıyor.

"Yalnız olmanın birçok yolu vardır, canım."

Elsa tekrar kapıdaki lastik contayla oynamaya başlar.

"Yine de o bir aptal."

"İnsanlar yeterince uzun süre yalnız kalırsa aptala dönebilir," diye katılır annem.

Arkadaki araba yine kornaya basar.

"Bu yüzden mi büyükannem evdeki eski fotoğraflarda hiç yok?" diye sorar Elsa.

"Ne?"

"Büyükannem ben doğmadan önceki fotoğraflarda hiç yok. Küçükken bunun nedeninin onun vampir olması olduğunu sanırdım, çünkü vampirler fotoğraflarda görünmezler ve boğazları ağrımadan istedikleri kadar sigara içebilirler. Ama o vampir değildi, değil mi? Sadece hiç evde değildi."

"Bu biraz karmaşık."

"Evet, biri sana açıklayana kadar! Ama büyükanneme bunu sorduğumda, hep konuyu değiştirirdi. Babama sorduğumda ise, 'Eh... eh... ne istiyorsun? Dondurma mı istiyorsun? Dondurma alabilirsin!' der."

Annem aniden kahkahayı patlatır. Elsa babasını çok iyi taklit eder.

"Baban çatışmayı pek sevmez." Annem kıkırdar.

"Büyükannem vampir miydi, değil miydi?"

"Büyükannen dünyanın dört bir yanını dolaşıp çocukların hayatını kurtarıyordu, canım. O bir..."

Annem doğru kelimeyi arıyormuş gibi görünür. Ve kelimeyi bulduğunda yüzü aydınlanır ve parlak bir gülümsemeyle gülümser.

"Bir süper kahraman! Büyükannen bir süper kahramandı!" Elsa kapıdaki boşluğa bakıyor.

"Süper kahramanlar kendi çocuklarını terk etmez." Annem sessiz kalıyor.

"Bütün süper kahramanlar fedakarlık yapmak zorundadır, canım," diye dener sonunda.

Ama hem o hem de Elsa, bunu içten söylemediğini biliyor.

Arkadaki araba yine kornaya basar. Annem özür dilercesine elini arka camdan dışarı uzatır ve Kia birkaç metre ilerler. Elsa, annemin bağırmaya başlamasını umarak orada oturduğunu fark eder. Ya da ağlamasını. Ya da herhangi bir şey yapmasını. Sadece onun bir şeyler hissetmesini görmek ister.

Elsa, trafik sıkışıklığında beş metre ilerlemek için kimsenin bu kadar acele edebileceğini anlayamıyor. Arka aynadan arkalarındaki arabadaki adama bakıyor. Adam, trafik sıkışıklığının sebebi Elsa'nın annesiymiş gibi görünüyor. Elsa, tüm varlığıyla annesinin, Elsa'ya hamileyken yaptığı gibi arabadan inip adama bağırarak "Yeter artık!" demesini diliyor.

Elsa'nın babası bu hikayeyi anlatmıştı. Babası neredeyse hiç hikaye anlatmazdı, ama bir Yaz Ortası Arifesinde —annesi gittikçe daha üzgün görünürken, gittikçe daha erken yatarken ve babası geceleri mutfakta tek başına oturup annesinin bilgisayar ekranındaki simgeleri yeniden düzenleyip ağlarken— üçü birlikte bir partideydiler. Sonra babam üç bira içti ve annemin, Elsa'ya hamileyken arabadan inip gümüş renkli bir arabadaki adama yaklaşarak, "eğer bir daha kornaya basarsa, şu lanet kaputun üzerinde hemen orada doğum yapacağını" söyleyerek tehdit ettiğini anlattı. Herkes o hikayeye çok güldü. Tabii ki babam gülemedi, çünkü o gülmeyi pek sevmez. Ama Elsa, onun bile bunu komik bulduğunu gördü. O yaz ortasında annemle dans etti. Bu, Elsa'nın onları birlikte dans ederken gördüğü son zamandı. Babam dans etmede olağanüstü derecede kötüdür; sanki yeni kalkmış ve ayağının uyuştuğunu fark etmiş kocaman bir ayıya benziyor. Elsa bunu özlüyor.

Ve gümüş rengi arabalardaki adamlara bağırıp dışarı çıkan birini özlüyor.

Arkadaki gümüş rengi arabadaki adam yine kornaya basar. Elsa yerden sırt çantasını alır, bulabildiği en ağır kitabı çıkarır, kapıyı açar ve otoyola atlar. Annesinin geri gelmesi için bağırdığını duyar, ama arkasını dönmeden gümüş renkli arabaya doğru koşar ve kitabı tüm gücüyle arabanın kaputuna vurur. Kaputta büyük bir çukur oluşur. Elsa'nın elleri titriyor.

Gümüş renkli arabadaki adam, az önce olanlara inanamıyormuş gibi ona bakıyor.

"YETER, seni aptal!"

Adam hemen cevap vermez, Elsa kitabı üç kez daha kaputa vurur ve tehditkar bir şekilde adamı işaret eder.

"Anladın mı, annem HAMİLE!"

İlk başta adam kapıyı açacakmış gibi görünüyor. Ama sonra fikrini değiştiriyor gibi görünüyor ve kızın kitabıyla kaputu yumruklamasını şaşkınlıkla izliyor.

Elsa, kapıların kilitlendiğini duyar.

"Bir daha ses çıkarırsan annem dışarı çıkıp Halfie'yi SENİN LANET KAPUTUNUN ÜSTÜNDE doğurur!" diye bağırır Elsa.

Gümüş renkli araba ile Kia arasında, nefes nefese kalana kadar olduğu yerde kalır. Annesinin bağırışlarını duyar ve Elsa gerçekten de Kia'ya geri dönmektedir, gerçekten. Sanki tüm bunları planlamış gibi değildir. Ama sonra omzunda bir el hisseder ve bir sesin sorduğunu duyar:

"Yardım ister misin?"

Arkasını döndüğünde, karşısında bir polis memuru durmaktadır.

"Yardımcı olabilir miyiz?" diye tekrar dostça bir ses tonuyla sorar.

Çok genç görünüyor. Sanki polislik sadece yaz işiymiş gibi.

Oysa kış mevsimindeyiz.

"Bize sürekli korna çalıyor!" der Elsa savunmacı bir tavırla.

Yaz stajyeri polis memuru gümüş renkli arabadaki adama bakıyor. Arabanın içindeki adam şu anda arkasına bakmamakla son derece meşgul. Elsa Kia'ya dönüyor ve bunu gerçekten söylemek istemiyor, sanki sözcükler ağzından yanlışlıkla dökülüyor gibi.

"Annem doğum yapmak üzere ve bugün bizim için biraz zor bir gün..." "Annen doğum mu yapıyor?" diye sorar adam, yüzünde gerginlik belirir.

"Yani, öyle değil..." diye başlar Elsa.

Ama elbette artık çok geç.

Polis memuru Kia'ya doğru koşar. Annem büyük bir çaba sarf ederek dışarı çıkmayı başarmıştır ve elini Halfie'ye dayayarak onlara doğru gelmektedir.

"Araba kullanabilir misin? Yoksa...?" diye bağırır polis memuru o kadar yüksek sesle ki, Elsa öfkeyle parmaklarını kulaklarına tıkar ve gösterişli bir hareketle Kia'nın diğer tarafına geçer.

Annem biraz dengesini kaybetmiş gibi görünür.

"Ne? Ya da ne? Tabii ki araba kullanabilirim. Ya da ne? Bir sorun mu var..."

"Ben önden gideceğim!" diye bağırır polis memuru, cümlenin sonunu dinlemeden

annemi Kia'nın içine itip devriye arabasına koşar.

Annem koltuğa geri çöküyor. Elsa'ya bakıyor. Elsa, ona bakmak zorunda kalmamak için bir bahane arıyor.

Devriye arabası sirenleri çalarak yanlarından gürültüyle geçer. Yaz stajyeri polis memuru, onları takip etmeleri için çılgınca el sallar.

"Sanırım seni peşinden gelmeni istiyor," der Elsa, başını kaldırmadan mırıldanır.

"Neler oluyor?" diye fısıldar annem, Kia ise devriye arabasının arkasında dikkatlice ilerlerken.

"Sanırım bizi hastaneye götürüyor, çünkü senin, bilirsin, doğum yapmak üzere olduğunu düşünüyor," diye mırıldanır Elsa torpido gözüne doğru.

"Neden ona doğum yapmak üzere olduğumu

söyledin?" "Söylemedim! Ama kimse beni

dinlemiyor!"

"Tabii! Peki şimdi ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?" diye tıslar annem, sesi artık biraz daha az kontrollü geliyor.

"Şey, uzun süredir onun arkasında gidiyoruz, yani aslında doğum yapmayacağını öğrenirse muhtemelen oldukça sinirlenecektir," der Elsa öğretici bir tavırla.

"OH, GERÇEKTEN Mİ, ÖYLE Mİ DÜŞÜNÜYORSUN?!" Annem ne öğretici ne de özellikle kendini kontrol eden bir şekilde bağırır.

Elsa, annemin burada alaycı mı yoksa ironik mi davrandığı konusunda tartışmaya girmemeyi tercih eder.

Hastanenin acil girişinin önünde dururlar ve annem arabadan inip yaz stajyeri polise her şeyi itiraf etmeye çalışır. Ama polis onu arabaya geri iter ve yardım çağıracağını bağırır. Annem mahcup görünür. Burası onun hastanesi. Burada patron o.

"Bunu personele açıklamak tam bir kabus olacak," diye mırıldanır ve çaresizlik içinde alnını direksiyona dayar.

"Belki de bir tür egzersiz olduğunu söyleyebilirsin?" diye önerir Elsa.

Annem cevap vermez. Elsa yine boğazını temizler.

"Büyükannem bunu eğlenceli bulurdu."

Annem hafifçe gülümser ve başını çevirerek kulağını direksiyona dayar. Uzun bir süre birbirlerine bakarlar.

"Bunu çok komik bulurdu," diye onaylar annem.

"Küfür etme," der Elsa. "Sen
hep küfür ediyorsun!" "Ben
anne değilim!"

Annem yine gülümser.

"Haklısın."

Elsa torpido gözünü birkaç kez açıp kapar. Hastane cephesine bakar. O pencerelerden birinin ardında, büyükannesi son kez Miamas'a gittiği gece onunla aynı yatakta uyumuştu. Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Elsa'nın kendi başına Miamas'a gitmeyi başardığından bu yana da sonsuz bir zaman geçmiş gibi geliyor.

"Ne işiydi?" diye sorar, esasen bu konuyu düşünmek zorunda kalmamak için.

"Ne?" diye bağırır annesi.

"Tsunami olayının büyükannenin son yolculuğu olduğunu, çünkü yeni bir iş bulduğunu söylemiştin. Ne işiydi?"

Annem cevabı fısıldarken parmak uçları Elsa'nın parmak uçlarına dokunur.

"Büyükanne olarak. Büyükanne olarak iş buldu. Bir daha hiç gitmedi."

Elsa yavaşça başını sallar. Annem kolunu okşar. Elsa torpido gözünü açıp kapatır. Sonra sanki bir şey aklına gelmiş gibi başını kaldırır, ama asıl nedeni konuyu değiştirmek istemesidir, çünkü şu anda büyükannesine ne kadar kızgın olduğunu düşünmek istememektedir.

"Sen ve babam, aşkınız bittiği için mi boşandınız?" diye sorar o kadar hızlı ki, bu soru onu bile şaşırtır.

Annesi arkasına yaslanır. Parmaklarını saçlarının arasından geçirir ve başını sallar.

"Neden soruyorsun?"

Elsa omuz silker.

"Polis, senin patronlarınla birlikte geri dönene kadar bir şeyler konuşmamız lazım, yoksa her şey senin için çok utanç verici hale gelecek "

Annem yine mutsuz görünüyor. Elsa lastik contayla oynuyor. Bu konuda şaka yapmaya başlamak için henüz çok erken olduğunu anlıyor.

"İnsanlar aşk dolu oldukları için evlenip, aşk bittiğinde boşanmıyorlar mı?" diye fısıldıyor.

"Bunu okulda mı öğrendin?" "Bu benim kendi teorim."

Annem hiçbir uyarıda bulunmadan çok yüksek sesle gülüyor. Elsa sırıtıyor.

"Büyükbaba ve büyükannenin de aşkı bitmiş miydi?" diye soruyor, annesi gülmeyi bitirince.

Annem gözlerini siler.

"Onlar hiç evlenmediler, canım."

"Neden?"

"Büyükannen özel biriydi, Elsa. Onunla yaşamak zordu." "Ne demek istiyorsun?"

Annem göz kapaklarını ovuşturur.

"Açıklaması zor. Ama o zamanlar onun gibi kadınlar pek yaygın değildi. Yani... onun gibi *insanlar* pek yaygın değildi. Örneğin, o zamanlar kadınların doktor olması pek yaygın değildi. Cerrahlar ise hiç söz konusu bile değildi. Akademik dünya oldukça farklıydı... yani..."

Annem sessizleşti. Elsa, sadede gelmesini söylemek için kaşlarını kaldırdı.

"Bence büyükannen, o neslin bir kadını değil de erkeği olsaydı, ona 'playboy' derlerdi."

Elsa uzun bir süre sessiz kalır. Sonra ciddiyetle başını sallar.

"Çok erkek arkadaşı var mıydı?"

"Evet," der annem temkinli bir şekilde.

"Okulumda da erkek arkadaşı çok olan biri var," der Elsa.

"Ah, şey, okulundaki o kızın bir..." der annem, telaşla sözünü geri alır.

"O bir erkek," diye düzeltir Elsa.

Annem şaşkın görünür.

Elsa omuz silkiyor. "Karmaşık bir durum," diyor.

Aslında hiç de karmaşık değil. Ama annem pek de kafası karışmamış gibi görünmüyor.

"Deden, büyükanneni çok seviyordu. Ama onlar hiçbir zaman bir... çift olmadılar. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diyor Elsa, çünkü interneti var.

Sonra uzanıp annesinin işaret parmaklarını tutar ve avuçlarında sıkar.

"Anne, büyükannem berbat bir anne olduğu için özür dilerim!"

"O harika bir büyükanneydi, Elsa. Sizler onun ikinci şansıydınız," diyor annem ve Elsa'nın saçlarını okşayarak devam ediyor: "Bence büyükannen kaotik ortamlarda çok iyi iş çıkardı çünkü kendisi de kaotik biriydi. Felaketlerin ortasında her zaman muhteşemdi. Sadece tüm bu günlük yaşam ve normallikle nasıl başa çıkacağını tam olarak bilmiyordu.

"Ve şey... Yani... Büyükannemle ilgili eski fotoğrafların olmamasının sebebi, kısmen onun pek evde olmamasıydı. Bir de, olanları ben yırttığım için biraz da o."

"Neden?"

"Ergenlik çağındaydım. Ve öfkeliydim. İkisi birbirine yakışır. Evde her zaman kaos vardı. Ödenmemiş faturalar, buzdolabında bozulmuş yiyecekler, bazen de hiç yiyecek olmaması... Tanrım. Açıklaması zor, canım. Sadece öfkeliydim."

Elsa kollarını kavuşturup koltuğuna yaslanır ve pencereden dışarıya sertçe bakar. "İnsanlar çocuklarına bakmak istemiyorlarsa çocuk yapmamalılar."

Annem elini uzatır, parmak uçlarıyla kızımın omzuna dokunur.

"Büyükannen beni doğurduğunda yaşlıydı. Yani, demek istediğim, seni doğurduğumda benim yaşımdaki kadar yaşlıydı. Ama o zamanlar büyükannenin döneminde bu yaşlı sayılırdı. Ve çocuk sahibi olabileceğini düşünmüyordu. Test yaptırmıştı."

Elsa çenesini dilek kemiğinin üzerine dayadı.

"Yani sen bir hataydın mı?"

"Bir kazaydım."

"Öyleyse ben de bir kazayım." Annemin dudakları kıvrılır.

"Kimse, baban ve benim seni istediğimiz kadar bir şeyi istememiştir, canım. Sen, bir kazadan olabildiğince uzak birisin."

Elsa, Kia'nın tavanına bakar ve gözlerindeki bulanıklığı silkelemek için gözlerini kırpıştırır.

"Bu yüzden mi düzen senin süper gücün? Büyükannen gibi olmak istemediğin için mi?"

Annem omuz silkti. "Kendi kendime bir şeyler düzeltmeyi öğrendim, hepsi bu. Çünkü büyükannene güvenmiyordum. Sonunda, o buradayken işler daha da kötüye gitti

. O yokken ona kızgındım, evdeyken ise daha da kızgındım."

"Ben de kızgınım Kızgınım çünkü hasta olduğu konusunda yalan söyledi ve kimse bana

ve şimdi bunu biliyorum ve onu hala özlüyorum ve bu da beni kızdırıyor!!!"

Annem gözlerini sıkıca kapatır ve alnını Elsa'nın alnına dayar.

Elsa'nın çenesi titriyor.

"Öldüğü için ona kızgınım. Öldüğü ve benden kaybolduğu için ona kızgınım," diye fısıldadı.

"Ben de," diye fısıldadı annem.

Ve tam o anda yaz stajyeri polis memuru acil çıkış kapısından dışarı fırlar. Arkasında sedye taşıyan iki hemşire koşmaktadır.

Elsa anneme doğru birkaç santim dönüyor. Annem de Elsa'ya doğru birkaç santim dönüyor.

"Sence büyükannen şimdi ne yapardı?" diye sorar annem sakin bir sesle.

"Oradan uzaklaşırdı," der Elsa, alnı hâlâ annemin alnına değmiş halde.

Yaz stajyeri polis memuru ve sedyeyi taşıyan hemşireler arabadan sadece birkaç metre uzaktayken annem yavaşça başını sallar. Sonra Kia'yı vitese alır ve lastikler karda patinaj yaparken yola kayarak uzaklaşır. Bu, Elsa'nın annesinin yaptığı en sorumsuz şeydir.

Bunun için annesini her zaman sevecek.

15

TALAŞ

Belki de Neredeyse Uyanık Ülke'deki tüm tuhaf yaratıklar arasında, büyükannenin ölçütlerine göre bile en tuhaf olanları pişmanlıklardır. Sürüler halinde yaşayan vahşi hayvanlardır; otlakları Miamas'ın hemen dışındadır ve burada geniş bir alanda beslenirler. Koşullar göz önüne alındığında, nasıl hayatta kaldıkları gerçekten kimse tarafından bilinmemektedir. İlk bakışta pişmanlar, beyaz atlara benziyorlar, ancak çok daha kararsızlar ve hiçbir zaman karar verememe gibi biyolojik bir kusurları var. Bu durum, elbette bazı pratik sorunlara yol açıyor, çünkü pişmanlar sürü hayvanlarıdır ve bu nedenle bir pişman, bir yöne doğru ilerlerken fikrini değiştirirse, neredeyse her zaman başka bir pişmana çarpıyor. Bu nedenle pişmanlık duyanların alınlarında her zaman devasa, dikdörtgen şekilli şişlikler bulunur; bu da, Miamas'tan gerçek dünyaya ulaşan çeşitli masallarda, insanların onları sürekli tek boynuzlu atlarla karıştırmasına neden olmuştur. Ancak Miamas'ta hikaye anlatıcıları, tek boynuzlu atın işini yapmak üzere bir pişmanlık duyanı işe alarak maliyetleri düşürmemeyi zor yoldan öğrendiler; çünkü bunu yaptıkları her seferinde, masalların asla asıl konuya gelememe eğilimi vardı. Ayrıca, öğle yemeği büfesi kuyruğunda bir pişmanlığın arkasında durduktan sonra kimse, gerçekten hiç kimse kendini iyi hissetmez.

"Yani fikrini değiştirmenin bir anlamı yok, tek elde edeceğin baş ağrısı!"

, alnına vurarak derdi. Elsa şimdi bunu düşünüyor, okulun dışında

Kia'da oturup annesine bakarken bunu düşünüyor.

Büyükannem, annemi terk ettiği onca kez pişmanlık duymuş mu acaba diye merak ediyor. Büyükannemin kafası şişmiş miydi acaba diye merak ediyor. Öyle olmasını umuyor.

Annesi şakaklarını ovuşturuyor ve dişlerini sıkarak tekrar tekrar küfrediyor. Elsa'yı okula bıraktıktan sonra yapması gereken ilk şey, işe gidebilmek için doğruca hastaneye geri dönmek olduğu için, hastaneden öylece hızla uzaklaştığına açıkça pişman. Elsa omzuna hafifçe vuruyor.

"Belki de bunu bebek beynine bağlayabilirsin?"

Annem boyun eğerek gözlerini kapatıyor. Son zamanlarda bebek beyni biraz fazla çalışmış. Öyle ki, bu sabah aradıklarında Elsa'nın Gryffindor atkısını bile bulamamış, ve telefonunu sürekli tuhaf yerlere koyup duruyor. Buzdolabında, çöp kutusunda, çamaşır sepetinde ve bir keresinde George'un koşu ayakkabılarında. Bu sabah Elsa, annemin telefonunu üç kez aramak zorunda kaldı; bu da hiç de kolay bir iş değildi, çünkü Elsa'nın telefonunun ekranı, tost makinesiyle olan karşılaşmasının ardından oldukça bulanıklaşmıştı. Ama sonunda annemin telefonunu Elsa'nın sırt çantasında çalar halde buldular. Gryffindor atkısı da oradaydı.

"Gördün mü!" dedi annem. "Annen bulamadığı sürece hiçbir şey gerçekten kaybolmuş sayılmaz!" Ama Elsa gözlerini devirdi ve annem utanmış gibi görünerek mırıldandı: "Korkarım bu benim anne beyni."

O da şimdi kendinden utanıyor gibi görünüyor. Ve pişmanlıkla dolu.

"Hayatım, acil servisin girişine polis eşliğinde geldiğimi söylersem, beni hastane müdürü yapmazlar herhalde."

Elsa elini uzatıp annesinin yanağına hafifçe dokunur.

"Her şey düzelecek anne. Her şey yoluna girecek."

Elsa bunu söyler söylemez, büyükannesinin de böyle derdiğini fark eder. Annem, konuyu değiştirmek için elini Halfie'nin üzerine koyar ve sahte bir özgüvenle başını sallar.

"Baban bu öğleden sonra seni alacak, unutma. Pazartesi günü de George seni okula götürecek. O gün bir toplantım var ve..."

Elsa sabırla annesinin başını okşar.

"Pazartesi okula gitmeyeceğim anne. Noel tatili başladı."

Annem, elini Elsa'nın elinin üzerine koyar ve sanki ciğerlerini Elsa ile doldurmaya çalışır gibi, ellerinin birbirine değdiği yerden derin bir nefes alır. Annelerin çok hızlı büyüyen kızlarına yaptığı gibi.

"Üzgünüm, canım. Ben... unutmuşum." "Önemli değil," der Elsa.

Aslında biraz önemi var.

Elsa arabadan atlamadan önce birbirlerine sıkıca sarılırlar. Kia ortadan kaybolana kadar bekler, sonra sırt çantasını açıp annesinin cep telefonunu çıkarır, adres defterinde babasının ismine gider ve ona bir mesaj gönderir: ASLINDA: BU ÖĞLEDEN SONRA ELSA'YI ALMAN GEREKMİYOR. BEN HALLEDERİM! Elsa bilir onların kendisi hakkında böyle konuştuklarını bilir. O, "alınması" veya "halledilmesi" gereken bir şeydir. Çamaşır yıkamak gibi. Kötü bir niyetleri olmadığını bilir, ama hadi ama! İtalyan mafyası hakkında filmler izlemiş hiçbir yedi yaşındaki çocuk, ailesi tarafından "halledilmek" istemez.

Annesinin telefonu Elsa'nın elinde titriyor. Ekranda babasının adını görüyor. Ve altında, ANLIYORUM yazıyor. Elsa mesajı siliyor. Ve babasına gönderdiği mesajı gönderilen mesajlar listesinden siler. Sonra kaldırımda durur ve yirmiden geriye doğru saymaya başlar. Yediye geldiğinde, Kia park alanına geri döner ve annesi, biraz nefes nefese, camı indirir. Elsa ona telefonu verir. Annesi, "Bebek beyinim yüzünden" diye mırıldanır. Elsa onu yanağından öper.

Annem boğazına dokunur ve Elsa'ya atkısını görüp görmediğini sorar.

"Sağ ceket cebinde," der Elsa.

Annem atkıyı çıkarır. Elsa'nın başını ellerinin arasına alır, onu kendine doğru çeker ve alnına çok sıkı bir şekilde öper. Elsa gözlerini kapatır.

"Kızın onu bulamadığı sürece hiçbir şey gerçekten kaybolmuş sayılmaz," diye annemin kulağına fısıldadı.

"Harika bir abla olacaksın," diye fısıldar annem.

Elsa cevap vermez. Kia arabayla uzaklaşırken sadece orada durup el sallar. Cevap veremez çünkü abla olmak istemediğini annesinin bilmesini istemez. Sırf Halfie, Elsa'dan daha çok sevilecek diye kendi üvey kardeşinden nefret eden bu korkunç insan olduğunu kimsenin bilmesini istemez. Kimsenin, onu terk edeceklerinden korktuğunu bilmesini istemiyor.

Arkasını dönüp oyun parkına bakar. Henüz kimse onu görmemiştir. Sırt çantasına uzanır ve Renault'da bulduğu mektubu çıkarır. Adresi tanımaz ve büyükannesi yol tarifinde her zaman berbat olmuştur. Elsa bu adresin gerçekte var olduğundan bile emin değildir, çünkü büyükannesi yerleri açıklarken sık sık artık orada olmayan yer işaretlerini kullanırdı. "O muhabbet kuşlu aptalların yaşadığı yerin hemen yanında, eski tenis kulübünü geçince, eskiden lastik fabrikası ya da her neyse onun olduğu yerde," diye gevezelik ederdi ve insanlar tam olarak neyden bahsettiğini anlamadıklarında, büyükannem o kadar sinirlenirdi ki, arka arkaya iki sigara içmek zorunda kalırdı, ikincisini

. Sonra biri ona bunu kapalı alanda yapamayacağını söylediğinde o kadar sinirlenirdi ki, ondan doğru düzgün bir yol tarifi almak imkansız hale gelirdi; aslında küfürlü orta parmağı dışında hiçbir şey elde etmek imkansızdı.

Aslında Elsa'nın yapmak istediği şey, mektubu on bin parçaya yırtıp rüzgârın hepsini uçurmasına izin vermekti. Dün gece böyle karar vermişti. Çünkü büyükannesine kızgındı. Ama şimdi, annesi ona tüm hikayeyi anlattıktan ve Elsa annesinin gözlerindeki o kırıklığı gördükten sonra, bunu yapmamaya karar verdi. Elsa mektubu, bu mektubu ve büyükannesinin ona bıraktığı diğer tüm mektupları teslim edecek. Bu, tıpkı büyükannesinin planladığı gibi, büyük bir macera ve muazzam bir masal olacak. Ama Elsa bunu büyükannesinin hatırı için yapmıyor.

Öncelikle bir bilgisayara ihtiyacı olacak.

Oyun parkına tekrar bakıyor. Zil çaldığı ve herkesin sokaktan uzaklaştığı tam o anda, çitin yanından koşarak otobüs durağına doğru gidiyor. Birkaç durak sonra iniyor, dükkana koşuyor ve doğruca dondurma tezgahına gidiyor, sonra eve dönüyor, bodrumdaki depoya gizlice girip yüzünü wurse'nin kürküne gömüyor. Burası dünyadaki yeni en sevdiği yer.

"Çantamda dondurma var," der sonunda başını kaldırdığında.

Wurse merakla burnunu uzatır.

"Bu Ben & Jerry's New York Super Fudge Chunk, en sevdiğim," diye açıklıyor Elsa.

Wurse, cümlesini bitirmeden dondurmanın yarısından fazlasını yemiştir. Elsa, onun kulaklarını okşar.

"Sadece bir bilgisayar bulmam lazım. Burada kal ve... bilirsin... görünmemek için elinden geleni yap!"

Wurse, ona, kendisinden çok daha küçük bir wurse gibi davranması söylenen kocaman bir wurse gibi bakıyor.

Elsa ona çok daha iyi bir saklanma yeri bulacağına söz verir. Yakında.

Merdivenleri koşarak çıkar. Britt-Marie'nin hiçbir yerde gizlenmediğinden emin olmak için dikkatlice etrafa bakar ve emin olduktan sonra Canavar'ın kapı zilini çalar. Kapıyı açmaz. Zili tekrar çalar. Her yer sessizdir. İnleyerek posta kutusunu açar ve içine bakar. Bütün ışıklar sönüktür, ama bu onu caydırmaz.

"Orada olduğunu biliyorum!" diye bağırır.

Kimse cevap vermez. Elsa derin bir nefes alır.

"Eğer kapıyı açmazsan, içeriye hapşırırım! Ve bende mega bir...," diye tehditkar bir şekilde söylemeye başlar, ama tam o sırada arkasından, sanki biri

bir kediyi masadan atlatmaya çalışıyormuş gibi.

Kız birden arkasını döndü. Canavar merdivenlerdeki gölgelerin içinden çıktı. Kız, böylesine iri bir insanın nasıl sürekli görünmez kalabildiğini anlayamıyordu. Canavar ellerini birbirine sürtüyordu; parmak eklemlerindeki deri kızarıyordu.

"Hapşırma, hapşırma," diye endişeyle yalvarır.

"Bilgisayarını ödünç almam lazım, çünkü George evde olabilir ve cep telefonumdan internete giremiyorum çünkü ekranı bozuldu, çünkü büyükannem Fanta ve tost makinesiyle ilgili bir kaza geçirdi "

The Monster'ın başındaki kapüşon yavaşça bir yandan diğer yana sallanıyor.

"Bilgisayar yok."

"Sadece adresi kontrol edebilmem için ödünç ver!" Elsa, büyükannesinin mektubunu havada sallayarak sızlanır.

Canavar yine başını sallar.

"Peki, o zaman Wi-Fi şifreni ver de iPad'imi bağlayayım!" der Elsa, gözlerini o kadar çok devirir ki, durduğunda göz bebekleri yerinden çıkmış gibi görünür. "iPad'imde 3G yok, çünkü iPad'i babam aldı ve annem çok pahalı bir şeye sahip olmamı istemediği için sinirlendi, ayrıca Apple'ı sevmiyor, bu yüzden bir uzlaşma oldu! Durum biraz karmaşık, tamam mı? Sadece Wi-Fi'ını ödünç almam gerekiyor, hepsi bu! Tanrım!"

"Bilgisayar yok," diye tekrarlar Canavar.

"Bilgisayar yok bilgisayar mı?" diye tekrarlıyor Elsa, son derece inanamayan bir tavırla.

Canavar başını sallar.

"Bilgisayarın yok mu?"

Kapüşon bir yandan diğer yana sallanır. Elsa, sanki Canavar onunla dalga geçiyormuş, akıl hastasıymış ya da her ikisi deymiş gibi ona bakar.

"Nasıl olur da BİLGİSAYARIN olmaz?"

Canavar ceketinin ceplerinden küçük, kapalı bir plastik torba çıkarır ve içinde küçük bir alkollü jel şişesi vardır. İçindekilerin bir kısmını dikkatlice sıkar ve avuç içlerine ve cildine sürmeye başlar.

"Bilgisayara ihtiyacım yok," diye homurdanır.

Elsa derin ve sinirli bir nefes alır ve merdivenlerin etrafına bakınır. George hâlâ evde olabilir, bu yüzden içeri giremez, çünkü o zaman neden okulda olmadığını soracaktır. Maud ve Lennart'a da gidemez, çünkü onlar yalan söyleyemeyecek kadar iyi kalplidirler; annesi Elsa'yı görüp görmediklerini sorarsa ona gerçeği söyleyeceklerdir. Sendromlu çocuk ve annesi gündüzleri burada değildir. Britt-Marie'yi de unut.

Bu da pek fazla seçenek bırakmıyor. Elsa kendini toparlar ve bir Miamas şövalyesinin, ne kadar zor olursa olsun, hazine avından asla korkmadığını düşünmeye çalışır. Sonra merdivenlerden yukarı çıkar.

Alf, zil yedinci kez çaldıktan sonra kapıyı açar. Dairesi talaş kokmaktadır. Üzerinde, bornoz denilse de pek bornoz sayılmayacak bir şey vardır ve kafasındaki kalan saçlar, bir kasırganın ardından ayakta kalmış, sallantıda olan bina kalıntılarına benzemektedir. Elinde üzerinde "Juventus" yazan büyük, beyaz bir fincan tutmaktadır ve kahve kokusu, büyükannemin her zaman içtiği gibi keskin bir şekilde yayılmaktadır. "Alf kahve yaptıktan sonra, bütün sabah ayakta araba sürmek zorunda kalırsın," derdi büyükannesi, ve Elsa ne demek istediğini tam olarak anlamasa da, ne söylediğini anlıyordu.

"Evet?" diye homurdanır.

"Burası neresi, biliyor musun?" der Elsa ve üzerinde büyükannesinin el yazısı olan zarfı uzatır.

"Beni uykumdan uyandırıp lanet olası bir adres mi soruyorsun?" diye cevaplar Alf, her yönüyle misafirperverlikten uzak bir tavırla, sonra kahvesinden büyük bir yudum alır.

"Hâlâ uyuyor muydun?"

Alf bir yudum daha alır ve kol saatine doğru başını sallar.

"Ben gece vardiyasında çalışıyorum. Benim için şu an gece vakti. Ben gece yarısı senin evine gelip sana rastgele sorular soruyor muyum?"

Elsa fincana bakar. Alf'e bakar.

"Uyuyorsan neden kahve içiyorsun?"

Alf fincana bakar. Elsa'ya bakar. Tamamen şaşkın görünür. Elsa omuz silker.

"Burası neresi, biliyor musun?" diye sorar ve zarfı işaret eder.

Alf, sanki kafasının içinde kadının sorusunu kendine tekrarlıyormuş gibi görünür, hem de oldukça abartılı ve küçümseyici bir tonda. Kahvesinden bir yudum daha alır.

"Otuz yıldan fazladır taksi şoförlüğü yapıyorum." "Ee?"

diye merak ediyor Elsa.

"Tabii ki oranın neresi olduğunu çok iyi biliyorum. Eski su şebekesinin yanında," der ve fincanını boşaltır.

"Ne?"

Alf boyun eğmiş gibi görünüyor.

"Gençler ve tarih bilgisizliği, sana söylüyorum. Lastik fabrikası tekrar taşınana kadar oradaydı. Ve tuğla fabrikası."

Elsa'nın yüzündeki ifade, onun neyden bahsettiğini hiç bilmediğini ele veriyor.

Alf, kalan saçlarını tırmalıyor ve daireye giriyor. Doldurulmuş bir fincan kahve ve bir harita ile geri dönüyor. Kahve fincanını koridordaki bir rafa sertçe koyuyor ve tükenmez kalemle haritaya kalın bir daire çiziyor.

"Ah, işte! Alışveriş merkezi orada. Neden hemen söylemedin?"

Alf, Elsa'nın tam olarak anlayamadığı bir şey söyler ve kapıyı yüzüne kapatır.

"Haritayı ben saklayacağım!" diye bağırdı Elsa neşeyle, posta kutusuna doğru.

Adam cevap vermez.

"Merak ediyorsan, Noel tatili! Bu yüzden okulda değilim!" diye bağırır.

O da buna cevap vermez.

Elsa depoya girdiğinde, wurse yan yatmış, iki bacağını havaya rahatça uzatmış, sanki bir Pilates egzersizini çok yanlış anlamış gibi duruyor. Canavar dışardaki koridorda durmuş, ellerini ovuşturuyor. Çok rahatsız görünüyor.

Elsa zarfı ona uzatır.

"Geliyor musun?"

Canavar başını sallar. Kapüşon yüzünden birkaç santim uzaklaşır ve büyük yara izi floresan ışığında bir an parlar. Nereye gittiklerini bile sormaz. Ona karşı bir sevgi hissetmemek zor.

Elsa önce ona, sonra da wurse'ye baktı. Okulu asıp izinsiz dışarı çıktığı için annesinin ona kızacağını biliyordu, ama Elsa annesine neden kendisi için hep bu kadar endişelendiğini sorduğunda, annesi her zaman şöyle derdi: "Çünkü sana bir şey olabileceğinden çok korkuyorum." Ama Elsa, yanında bir canavar ve bir wurse varken başına bir şey gelebileceğini düşünmekte oldukça zorlanıyor. Bu yüzden, bu koşullar altında her şeyin yolunda olacağını düşünüyor.

Wurse, depodan çıktığında Canavarı yalamaya çalışır. Canavar korkuyla zıplar, elini geri çeker ve başka bir depoya yaslanmış bir süpürgeyi kapar. Wurse, sanki alay ediyor ve biraz gülüyormuş gibi, dilini uzun, kışkırtıcı hareketlerle ileri geri sallar.

"Kes şunu!" der Elsa.

Canavar süpürgeyi mızrak gibi uzatır ve kıllarını wurse'nin burnuna sokarak onu geri püskürtmeye çalışır.

"Kes şunu dedim!" Elsa ikisine de sertçe bağırır.

Wurse, süpürgeyi çeneleriyle kavrar ve onu paramparça eder.

"Kes şunu..." diye başlar Elsa ama son "şunu"yu bitirmeye vakit bulamadan Canavar, tüm gücüyle hem süpürgeyi hem de wurse'yi mahzenin öbür ucuna fırlatır ve ağır hayvanı birkaç metre ötedeki duvara sertçe çarptırır.

Wurse tek bir hareketle yuvarlanır ve vücudunu esnetir; daha yere inmeden korkunç bir sıçrayışın ortasındadır. Çenesi açıktır ve mutfak bıçağı büyüklüğünde diş sıraları ortadadır. Canavar, geniş göğsüyle ve yumruklarında pompalanan kanla ona karşı durur.

"KES ŞUNU, DEDİM!" diye bağırır Elsa, küçük bedenini iki öfkeli yaratığın tam arasına atar; mızrak kadar keskin pençeler ve muhtemelen kafasını omuzlarından ayıracak kadar büyük yumruklar arasında korumasız kalır. Kendi fiziksel yetersizliklerine karşı neredeyse sekiz yaşındaki bir çocuğun kayıtsızlığıyla donanmış olarak yerinde durur. Bu da çok işe yarar.

Wurse zıplarken birden durur ve kızın yanına yumuşakça iner. Canavar birkaç adım geri çekilir. Yavaş yavaş kaslar gevşer, ciğerler havayı boşaltır. İkisi de kızın gözlerine bakmaz.

"Buradaki fikir, *benim beni* korumanız gerektiği," der Elsa daha sessiz bir sesle, ağlamamaya çalışarak, ki bu pek de iyi gitmez. "Hiç arkadaşım olmadı ve şimdi siz ikiniz, sizi bulur bulmaz, sahip olduğum tek iki arkadaşımı öldürmeye çalışıyorsunuz!"

Wurse burnunu indirir. Canavar ellerini ovuşturur, kapüşonunun içine kaybolur ve wurse'ye doğru sallanır.

"Sen başlattın," der Canavar.

Wurse de ona karşılık olarak hırlar.

"Kes şunu!" Kız kızgınmış gibi konuşmaya çalışır ama aslında daha çok ağlıyormuş gibi geldiğinin farkına varır.

Canavar endişelenerek, elinin avucunu ona dokunmadan olabildiğince yakın bir mesafede, yan tarafında yukarı aşağı hareket ettirir.

"Özür... dilerim," diye mırıldanır. Wurse, kızın omzuna vurur. Kız alnını onun burnuna dayar.

"Burada önemli bir görevimiz var, bu yüzden oyalanmaya devam edemezsin. Bu mektubu teslim etmeliyiz çünkü bence Büyükanne başka birinden özür dilemek istiyor. Ve daha başka mektuplar da var. Bu bizim masalımız: Büyükanne'nin her bir özrünü teslim etmek."

Yüzünü wurse'nin kürküne gömerek derin bir nefes alır ve gözlerini kapatır.

"Bunu annem için yapmalıyız. Çünkü son özrümün ona yönelik olmasını umuyorum."

16

TOZ

Bu, destansı bir maceraya dönüşür. Canavarca bir masal.

Elsa, at ya da bulut hayvanları olmadığı zamanlarda, normal masallardaki normal şövalyeler gibi otobüse binerek yola çıkmaya karar verir. Ancak otobüs durağındaki diğer insanlar Canavar ve wurse'ye bakmaya başlayıp, bir sonraki durağa gitmeden olabildiğince onlardan uzaklaşmaya çalışınca, işlerin o kadar da kolay olmayacağını anlar.

Otobüse bindiğinde, wurse'lerin toplu taşıma araçlarıyla seyahat etmeyi pek sevmedikleri hemen anlaşılır. Wurse, etrafta burun sürerek dolaştıktan, insanların ayak parmaklarına bastıktan, kuyruğuyla çantaları devirdikten ve Canavar'ın tamamen rahat hissetmesi için biraz fazla yakın olan bir koltuğa kazara biraz salya akıttıktan sonra, Elsa her şeyi unutmaya karar verir ve üçü de iner. Tam olarak bir durak sonra.

Elsa, Gryffindor atkısını yüzüne sıkıca sarar, ellerini ceplerine sokar ve onları karların içinden geçirir. Wurse, otobüsten kaçtığı için o kadar sevinçlidir ki, aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi Elsa ve Canavar'ın etrafında daireler çizerek zıplar. Canavar tiksinmiş görünür. Elsa, onun gündüz vakti dışarıda olmaya alışkın olmadığını fark eder. Belki de bunun nedeni Wolfheart'ın yaşamaya alışık olmasıdır

Miamas'ın dışındaki, gün ışığının girmeye cesaret edemediği karanlık ormanlar. En azından, büyükannenin masallarında yaşadığı yer orası; öyleyse bu hikayede bir tür mantık varsa, mantıklı açıklama kesinlikle bu olmalıdır.

Onları kaldırımda gören insanlar, bir kız, bir wurse ve bir canavarın yan yana yürüdüğünü gördüklerinde genellikle yaptıkları gibi tepki gösterirler: karşıya geçerler. Bazıları, canavarlardan, wurselerden ve kızlardan korktukları gerçeğiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmaya çalışır; aniden onlara farklı bir yol tarif eden ve ters yöne gitmelerini söyleyen biriyle yüksek sesle telefon görüşmesi yapıyormuş gibi davranarak bunu gösterir. Elsa'nın babası da bazen yanlış yola saptığında ve yabancıların onun yanlış yola sapan tiplerden biri olduğunu fark etmesini istemediğinde böyle yapar. Elsa'nın annesi ise bu sorunu hiç yaşamaz, çünkü yanlış yola saptığında, buluşması gereken kişi onu takip etmek zorunda kalana kadar yoluna devam eder. Büyükannesi ise bu sorunu yol işaretlerine bağırarak çözerdi. İnsanların bu durumla başa çıkma şekilleri değişir.

Ancak maceracı üçlüyle karşılaşan diğerleri o kadar ihtiyatlı değildir ve Elsa'yı sanki kaçırılıyormuş gibi yolun diğer tarafından izlerler. Elsa, Canavarın muhtemelen pek çok şeyde iyi olacağını düşünür, ancak ona hapşırarak etkisiz hale getirilebilecek bir kaçıran, muhtemelen pek de etkili bir kaçıran olmaz. Bir süper kahraman için tuhaf bir tür Achilles topuğu olduğunu düşünür. Sümük.

Yürüyüş iki saatten fazla sürüyor. Elsa, bugün Cadılar Bayramı olmasını diliyor; çünkü o zaman sıradan insanları korkutmadan otobüse binebilirlerdi, herkes onların sadece kostüm giydiğini sanırdı. İşte bu yüzden Elsa Cadılar Bayramını seviyor: Cadılar Bayramında farklı olmak normal.

Doğru adresi bulduklarında neredeyse öğle yemeği vakti gelmiştir. Elsa'nın ayakları ağrıyor, karnı aç ve keyfi yok. Miamas şövalyelerinin hazine avına çıktıklarında asla sızlanmayacaklarını veya büyük bir maceradan korkmayacaklarını biliyor, ama şövalyelerin acıkamayacağını veya huysuz olamayacağını kim söylemiş ki?

Adreste bir gökdelen var, ama caddenin karşısında bir hamburger restoranı da var. Elsa, wurse ve The Monster'a beklemelerini söyler ve her neredeyse sekiz yaşındaki çocuğun yapması gerektiği gibi, hamburger zincirlerine karşı kesin ahlaki itirazları olmasına rağmen karşıya geçer. Ancak neredeyse sekiz yaşındaki çocuklar bile ilkelerini yiyemezler, bu yüzden isteksizce wurse için dondurma, The Monster için hamburger ve kendisi için vejetaryen burger alır. Ve ayrılırken kırmızı keçeli kalemini gizlice çıkarır ve dışarıdaki tabelada "Lunch" ile "menu" arasındaki çizgiyi çizer.

Yüzlerini tırmalayan sıfırın altındaki sıcaklığa rağmen, yüksek katlı binanın karşısındaki bir bankta otururlar. Daha doğrusu, Elsa ve wurse oturur, çünkü

Canavar, bankı sanki onu da yalayacakmış gibi bakmaktadır. Hamburgerinin etrafındaki yağlı kağıda dokunmayı bile reddeder, bu yüzden wurse onu da yer. Bir ara wurse, bankın üzerine biraz dondurma düşürür ve hiç aldırmadan yalar; Canavar ise boğulmak üzereymiş gibi görünür. Wurse, Elsa'nın hamburgerinden bir ısırık aldıktan sonra Elsa yemeye devam eder, ancak daha sonra bir kağıt torba yardımıyla Canavar'ın nefes almasına yardım etmek zorunda kalır.

İşlerini nihayet bitirdiklerinde Elsa başını geriye yaslayıp binanın cephesine bakıyor. En az on beş katlı olmalı. Cebinden zarfı çıkarıyor, bankın kenarından kayarak kalkıyor ve içeri doğru ilerliyor. Canavar ve wurse, etrafı saran keskin alkollü dezenfektan kokusu eşliğinde sessizce onun peşinden gidiyor. Elsa duvardaki sakinler panosunu hızlıca tarar ve zarfın üzerinde yazılı olan ismi bulur, ancak ismin önünde "Kayıtlı Psikoterapist" yazmaktadır. Elsa bunun ne anlama geldiğini bilmez, ancak teröristlerin bombalar patlatıp her türlü soruna yol açtığını çok duymuştur, bu yüzden bir psikoterörist daha da kötü olmalı.

Koridorun diğer ucundaki asansöre doğru ilerler. Wurse oraya vardıklarında durur ve bir adım daha atmayı reddeder. Elsa omuz silker ve içeri girer. Canavar, biraz tereddüt ettikten sonra onu takip eder, ancak duvarlara dokunmamaya dikkat eder.

Elsa yukarı çıkarken Canavarı değerlendirir. Sakalı, büyük, meraklı bir sincap gibi kapüşonundan dışarı çıkmaktadır; bu da onu tanıdıkça onu giderek daha az tehlikeli gösterir. Canavar, Elsa'nın onu incelediğini açıkça fark eder ve ellerini rahatsız bir şekilde bükerek oynatır. Elsa, kendi de şaşırarak, Canavar'ın tavrının duygularını incittiğini fark eder.

"Eğer bu seni bu kadar rahatsız ediyorsa, aşağıda wurse'larla birlikte nöbet tutabilirsin, biliyorsun. Teröriste mektubu teslim ederken başıma bir şey gelmeyecek ya."

Normal bir dilde konuşuyor, çünkü onunla gizli dilde konuşmayı reddediyor. Büyükannenin dilinin en başından beri aslında Büyükannenin dili bile olmadığına dair kıskançlığı hâlâ geçmemiş.

"Her neyse, beni korumak için her zaman yanımda olman gerekmez," diyor, istemeden daha kırgın bir ses tonuyla. Canavarı bir arkadaş olarak görmeye başlamıştı, ama şimdi onun sadece Büyükannenin söylediği için burada olduğunu hatırlıyor. Canavar sessizce orada duruyor.

Asansör kapıları açıldığında Elsa onun önünden dışarı çıkar. Teröristin kapısını bulana kadar bir dizi kapının önünden geçerler. Elsa o kadar sert vurur ki parmak eklemleri acır. Canavar, sanki kapının diğer tarafındaki kişinin gözetleme deliğinden bakabileceğini fark etmiş gibi,

dar koridorun diğer tarafındaki duvara doğru geri çekilir, sanki kapının diğer tarafındaki kişinin gözetleme deliğinden bakabileceğini fark etmiş gibi. Kendini olabildiğince küçük ve korkutucu olmayan biri gibi göstermeye çalışıyor gibi görünür. Bunu sevimli bulmamak zor, diye düşünür Elsa — "korkutucu olmayan" doğru bir kelime olmasa bile.

Elsa kapıyı tekrar çalar. Kulağını kilide dayar. Bir vuruş daha.
Yine sessizlik.

"Boş," der Canavar yavaşça.

"Hadi oradan, Sherlock."

Aslında ona kızmak istemiyor, çünkü asıl kızdığı kişi büyükannesi. Sadece yorgun. Hem de çok, çok yorgun. Etrafına bakınıyor ve iki tahta sandalyeyi fark ediyor.

"Öğle yemeğine çıkmış olmalılar, beklememiz gerekecek," der hüzünlü bir sesle ve umutsuzca sandalyelerden birine çöker.

Elsa'ya göre, sessizlik yaklaşık bir buçuk sonsuzluk içinde hoşluktan zorlu bir işe, oradan da dayanılmaz bir hale dönüşür. Ve aklına gelen her şeyle kendini oyaladıktan sonra — parmaklarıyla masa üstüne vurmak, kumaştaki küçük bir delikten sandalye minderindeki tüm dolguyu dışarı çıkarmak ve işaret parmağının tırnağıyla kol dayanağının yumuşak ahşabına adını kazımak gibi—sessizliği, aslında kastettiğinden çok daha suçlayıcı gelen sorulardan biriyle bozar.

"Asker değilsen neden asker pantolonu giyiyorsun?" Canavar,
başlığının altında yavaşça nefes alır.
"Eski pantolon."
"Asker miydin?" Kapüşon
yukarı aşağı hareket eder.
"Savaş yanlıştır, askerler yanlıştır. Askerler insanları öldürür!" "O
tür bir asker değilim," der Canavar.
"Askerin tek bir türü vardır!"

Canavar cevap vermez. Elsa, tırnağıyla kol dayanağının ahşabına küfürlü bir kelime kazır. Aslında içini yakan soruyu sormak istememektedir, çünkü Canavar'ın ne kadar incindiğini bilmesini istememektedir. Ancak kendini durduramaz. Okulda, bunun Elsa'nın en büyük sorunlarından biri olduğu söylenir. Kendini asla kontrol edememesi.

"Büyükanneme Miamas'ı gösteren sen miydin, yoksa büyükannem mi sana gösterdi?"

Sözleri tükürür gibi söyler. Kapüşon hareket etmez, ama nefes aldığını görebilir. Soruyu tekrarlamak üzereyken, kapüşonun içinden şu sesi duyar: "Büyükannen.

Gösterdi. Çocukken."

Her şeyi normal dilde söylediği gibi söylüyor. Sanki kelimeler ağzından kavga edercesine çıkıyor.

"Benim yaşlarındaydın," der Elsa, Kurt Adam Çocuğu'nun fotoğraflarını düşünerek.

Kapüşon yukarı aşağı hareket eder.

"Sana masallar anlattı mı?" diye sorar sessizce ve doğru olmadığını bildiği halde, hayır demesini diler.

Kapüşon yukarı aşağı hareket ediyor.

"Savaş sırasında mı tanıştınız? Bu yüzden mi sana Kurt Kalbi dedi?" Artık sormak istemiyor, çünkü kıskançlığının arttığını hissediyor. Ama başlık sallamaya devam ediyor.

"Kamp. Kaçanların kampı."

"Bir mülteci kampı. Büyükannen seni buraya mı getirdi? Bu dairede yaşayabilmen için her şeyi o mu ayarladı?"

Kapüşonlu uzun bir nefes verdi.

"Birçok yerde yaşadım. Birçok evde."

"Koruyucu aileler mi?" Adam başını sallıyor. "Neden orada kalmadın?" Kapüşonlu adam başını çok yavaşça bir yandan diğer yana sallıyor.

"Kötü evlerdi. Tehlikeliydi. Büyükannen beni almaya geldi."

"Büyüdüğünde neden asker oldun? Büyükannenle aynı yerlere gidebilmek için mi?" Başını sallıyor. "Sen de insanlara yardım etmek mi istedin? Onun yaptığı gibi?" Kapüşon yavaşça yukarı aşağı hareket ediyor. "O zaman neden büyükannen gibi doktor olmadın?" Canavar ellerini ovuşturuyor.

"Kan. Sevmiyorum... kanı."

"Asker olmak akıllıca bir fikir. Yetim misin?"

Kapüşon hareketsiz. Canavar sessiz. Ama Elsa, sakalın karanlığın daha da derinliklerine çekildiğini fark eder. Aniden Elsa kendine coşkuyla başını sallar.

"X-Men gibi!" diye haykırır, aslında göstermeye niyetli olduğundan daha fazla coşkuyla. Sonra boğazını temizler, kendini toparlar. "X-Men... mutantlardır. Ve birçok X-Men bir nevi yetimdir. Bu oldukça havalı."

Kapüşon hareket etmiyor. Elsa koltuk minderinden biraz daha dolgu malzemesi çıkarıyor ve kendini aptal hissediyor. Harry Potter'ın da yetim olduğunu ve Harry Potter'a herhangi bir şekilde benzemek aslında en havalı şey olduğunu eklemek üzereydi

, ama Canavar'ın muhtemelen umulduğu kadar kaliteli edebiyat okumadığını fark etmeye başlıyor.

"Miamas gizli dilde bir kelime mi?" diye sorar onun yerine. "Yani, senin dilinde bir kelime mi? Gizli dildeki diğer kelimeler gibi gelmiyor kulağa—yani, senin dilinde."

Kapüşon hareket etmiyor. Ama sözler artık daha yumuşak çıkıyor. Canavarın diğer tüm sözleri gibi değil, onlar hep tetikte gibi görünüyor. Bunlar neredeyse rüya gibi geliyor.

"Annemin dili. 'Miamas.' Benim... annemin dili."

Elsa başını kaldırıp başlığın içindeki karanlığa dikkatle bakar.

"Aynı dili konuşmuyor muydunuz?"

Kapüşon bir yandan diğer yana

sallanır.

"Annen nereli?" diye sorar Elsa.

"Başka bir yer. Başka bir savaş."

"Peki Miamas ne anlama geliyor?"

Sözler bir iç çekiş gibi dökülür.

"'Seviyorum.'"

"Demek senin krallığınmış. Bu yüzden adı Miamas'mış. Benim pijamaları 'mjamas' diye çağırmamdan dolayı değildi."

Elsa, iç dolgusunun son parçasını çıkarır ve onu bir top haline getirir, böylece içini kemiren kıskançlıktan dikkatini başka yöne çekmeye çalışır. Tipik lanet olası büyükanne numarası, annenin seni sevdiğini bilmen için Miamas'ı uydurmak, diye düşünür, ama bunu yüksek sesle mırıldandığını fark edince aniden susar.

Canavar ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırır. Nefesini yavaşlatır.
Ellerini ovuşturuyor.

"Miamas. Uydurma değil. Rol yapma değil. Küçükler için değil. Miamas.
Gerçekten... çocuklar için."

Ve sonra, Elsa onayladığını belli etmemek için gözlerini kapatırken, o tereddütle devam eder:

"Mektupta. Büyükannenin özrü. Anneme özürdü," diye fısıldar, başlığının altından.

Elsa gözlerini açar ve kaşlarını çatar.

"Ne?"

Canavarın göğsü inip kalkıyor.

"Sordun. Büyükannenin mektubu hakkında. Büyükannenin yazdıkları hakkında. Anneme özür mektubu yazmış. Biz annemi hiç bulamadık..."

Gözleri farklı şartlar altında yarı yolda buluşur. O anda, Miamaslılar olarak aralarında küçük ama karşılıklı bir saygı oluşur. Elsa, onun mektupta ne yazdığını anlattığını fark eder, çünkü o, sırf çocuk olduğun için insanların senden sır saklamasının nasıl bir şey olduğunu anlar. Bu yüzden sorduğunda sesi çok daha az kızgın çıkar:

"Anneni aradın mı?" Başlığı yukarı aşağı hareket eder. "Ne kadar süreyle?"

"Her zaman. O zamandan beri... kamptan beri." Elsa'nın çenesi hafifçe düşer.

"Demek bu yüzden büyükannem sürekli bu gezilere çıkıyordu? Sen anneni arıyordun diye mi?"

Canavar'ın ellerini ovuşturma hızı artar. Göğsü inip kalkar. Kapüşonu biraz aşağı iner, sonra tekrar yukarı çıkar, sonsuz bir yavaşlıkla. Ve sonra her şey sessizleşir.

Elsa başını sallar ve kucağına bakar; bir kez daha öfkesi içinde mantıksız bir şekilde kabarır.

"Benim büyükannem de birinin annesiydi! Bunu hiç düşündün mü?"

Canavar cevap vermez.

"Beni korumak zorunda değilsin!" Elsa tersler ve tahta kol dayanağına daha fazla küfür kazımaya başlar.

"Koruyacak değilim," der Canavar sonunda homurdanarak. Siyah gözleri kapüşonun altından belirir. "Koruyacak değilim. Arkadaşım."

Kapüşonunun altına geri kaybolur. Elsa bakışlarını yere diker ve topuklarıyla duvardan duvara halıya sürtünerek daha fazla toz kaldırır.

"Teşekkürler," diye homurdanır. Ama bunu artık gizli dilde söyler. Canavar hiçbir şey söylemez, ama ellerini ovuşturduğunda artık o kadar sert ve çılgınca değildir.

"Konuşmayı pek sevmiyorsun, değil mi?"

"Hayır... ama sen seviyorsun. Hem de sürekli."

Ve bu, Elsa'nın onun gülümsediğine ilk kez inandığı andır. Ya da en azından neredeyse.

"Touché." Elsa sırıtıyor.

Elsa ne kadar beklediklerini bilmiyor, ama Elsa gerçekten vazgeçmeye karar verdikten çok sonra bile beklemeye devam ediyorlar. Asansör kapısı hafif bir "pling" sesiyle açılana ve siyah etekli kadın koridora çıkana kadar beklerler. Kadın büyük adımlarla ofise yaklaşır, ancak devasa, sakallı adamı ve onun avucuna sığacakmış gibi görünen küçük kızı görünce havada donar. Kız kadına bakmaktadır. Siyah etekli kadın elinde küçük bir plastik salata kutusu tutmaktadır. Kutu titriyor. Sanki arkasını dönüp kaçmayı düşünüyor gibi görünüyor, ya da belki de bir çocuk gibi, gözlerini kapatırsa görünmez olacağına inanıyor. Bunun yerine, onlardan birkaç metre uzakta olduğu yerde donup kalıyor, elleri kutunun kenarını sanki bir uçurumun kenarıymış gibi sıkıca tutuyor.

Elsa sandalyesinden kalkar. Wolfheart ikisinden de uzaklaşır. Elsa ona bakıyor olsaydı, uzaklaşırken yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade olduğunu fark ederdi. Neredeyse Uyanık Ülke'deki hiç kimsenin Wolfheart'ın yapabileceğine inanmayacağı türden bir korku. Ama Elsa sandalyesinden kalkarken ona bakmaz; sadece siyah etekli kadına bakmaktadır.

"Sanırım sana bir mektubum var," der sonunda Elsa.

Kadın, plastik kutuyu tutan parmak eklemleri bembeyazlaşmış halde hareketsiz durur. Elsa, zarfı elinde ısrarla ona uzatır.

"Bu mektup büyükannemden. Sanırım bir şey için özür diliyor."

Kadın mektubu alır. Elsa, ellerini ne yapacağını tam olarak bilemediği için ceplerine sokar. Siyah etekli kadının burada ne işi olduğu belli değildir, ama Elsa, büyükannesinin ona mektubu getirmesini istemenin bir nedeni olduğundan emindir. Çünkü Miamas'ta da, masallarda da tesadüf diye bir şey yoktur. Orada bulunan her şeyin orada olması gerekir.

"Zarfın üzerinde senin adın yazmıyor, bunu biliyorum, ama bu mektup sana olmalı."

Kadın bugün şarap değil, nane kokuyor. Mektubu dikkatlice açıyor. Dudakları sıkılıyor; mektup ellerinde titriyor.

"Ben... uzun zaman önce bu ismi kullanıyordum. Senin evine taşındığımda kızlık soyadımı geri aldım, ama bu, ben... büyükannenle tanıştığım zamanki ismimdi."

"Dalganın ardından," diye tahmin ediyor Elsa.

Kadının dudakları içe doğru kıvrılır, ta ki ortadan kaybolana kadar.

"Ben... ofis kapısındaki ismi de değiştirmeyi planlamıştım. Ama... şey, bilmiyorum. Hiç... hiç olmadı."

Mektup daha da şiddetli bir şekilde titremeye başlar.

“Ne yazıyor?” diye sordu Elsa, mektubu vermeden önce hızlıca bir göz atmadığına pişmanlık duyarak. Siyah etekli kadın ağlamaya başlamak için gerekli tüm hareketleri yaptı, ama gözyaşları kurumuş gibiydi.

"Büyükanneniz 'üzgünüm' yazmış," der yavaşça.

“Ne için?” diye sordu Elsa hemen.

“Seni buraya gönderdiği için.”

Elsa onu düzeltip Wolfheart'ı işaret ederek "*Bizi* buraya gönderdi!" demek üzereyken, başını kaldırdığında Wolfheart çoktan gitmiştir. Asansörün sesini ya da zemin kat kapısının kapanışını duymamıştır. Wolfheart birdenbire ortadan kaybolmuştur. "Açık pencereden çıkan osuruk gibi," diye derdi büyükannesi, bir şeyler olması gereken yerde olmadığında.

Siyah etekli kadın, üzerinde “Kayıtlı Psikoterapist” yazısı ve hemen altında eskiden kullandığı isminin yer aldığı kapıya doğru ilerler. Anahtarı kilide sokar ve Elsa’ya içeri girmesi için hızlıca işaret eder, ancak bu kesinlikle onun istediği bir şey değildir.

Elsa'nın gözlerinin hâlâ iri yarı arkadaşını aradığını fark edince, siyah etekli kadın hüzünlü bir şekilde fısıldar: "Büyükannen onu da yanına alıp beni son kez ziyarete geldiğinde başka bir ofisim vardı. Bu yüzden senin bana geleceğini bilmiyordu. Buraya geleceğini bilseydi asla gelmezdi. O... benden korkuyor."

17

TARÇINLI ÇÖREK

Neredeyse Uyanık Ülke'den bir masalda, Miamaslı bir kız laneti bozup deniz meleğini serbest bırakmıştı. Ama büyükanne bunun nasıl olduğunu hiç açıklamamıştı.

Elsa, siyah etekli kadının masasının yanında, ziyaretçiler için ayrılmış olduğunu düşündüğü bir sandalyeye oturur. Oturduğunda Elsa'yı saran toz bulutuna bakılırsa, sanki bir sihir gösterisinde yanlışlıkla duman makinesine çarpmış gibi, kadının pek fazla ziyaretçisi olamayacağına karar verir. Rahatsız olan kadın masanın diğer tarafında oturur, Büyükanne'den gelen mektubu okur ve tekrar okur, ancak Elsa artık onun sadece Elsa ile konuşmak zorunda kalmamak için okur gibi yaptığından emindir. Kadın, Elsa'yı içeri davet eder etmez pişman olmuş gibi görünüyordu. Tıpkı televizyon dizilerinde insanların vampirleri içeri davet edip, eşiği geçer geçmez ısırılmadan hemen önce içlerinden "Oh, lanet olsun!" diye düşündükleri anlardaki gibi. En azından Elsa, böyle bir durumda insanın böyle düşüneceğini hayal ediyor. Ve kadın da aynen öyle görünüyor. Ofisin duvarları kitaplıklarla kaplı. Elsa, kütüphane dışında hiç bu kadar çok kitap görmemişti. Siyah etekli kadının iPad'i hiç duymuş olup olmadığını merak ediyor.

Ve sonra, düşünceleri bir kez daha Büyükanne ve Neredeyse Uyanık Ülke'ye kayar. Çünkü bu kadın deniz meleği ise, o zaman Wolfheart ve wurse ile birlikte, Elsa'nın binasında yaşayan o dünyadan gelen üçüncü yaratık demektir. Elsa

Bunun, Büyükannenin tüm hikâyelerini gerçek dünyadan alıp Miamas'a taşıdığı anlamına mı geldiğini, yoksa Miamas'taki hikâyelerin o kadar gerçekçi hale gelip yaratıkların gerçek dünyaya geçtiği anlamına mı geldiğini bilmiyor. Ama Neredeyse Uyanık Ülkesi ile evi açıkça birbirine karışıyor.

Elsa, Büyükannenin "en iyi hikâyeler asla tamamen gerçekçi değildir ve asla tamamen uydurma değildir" dediğini hatırlıyor. Büyükannenin bazı şeyleri "gerçeklikle çelişen" olarak nitelendirmesinin anlamı buydu. Büyükannenin gözünde, tamamen bir şey ya da başka bir şey olan hiçbir şey yoktu. Hikâyeler tamamen gerçekti ve aynı zamanda değildi.

Elsa, büyükannesinin deniz meleğinin laneti ve onu nasıl bozacağı hakkında daha fazla şey söylemiş olmasını diliyor. Çünkü büyükannesinin onu buraya bu yüzden gönderdiğini düşünüyor ve eğer ne yapması gerektiğini bulamazsa, muhtemelen bir sonraki mektubu asla bulamayacak. Ve o zaman annesine özür dileme fırsatını da asla bulamayacak.

Masasının diğer tarafındaki kadına baktı ve gösterişli bir şekilde boğazını temizledi. Kadının göz kapakları titredi, ama mektuba bakmaya devam etti.

"Kendini ölümüne okuyan kadın hakkında hiç duydunuz mu?" diye sorar Elsa.

Kadının bakışları kağıttan yukarı kayar, Elsa'ya değip geçer ve sonra tekrar mektuba döner.

"Ne anlama geldiğini... bilmiyorum," der kadın neredeyse korku dolu bir sesle.

Elsa iç geçirir.

"Hiç bu kadar çok kitap görmemiştim, neredeyse delilik bu. iPad'i duymadın mı?"

Kadının bakışları aniden tekrar yukarı kayar. Elsa'nın üzerinde daha uzun süre durur.

"Ben kitapları severim."

"Sizce ben kitapları sevmiyor muyum? Kitaplarınızı iPad'de saklayabilirsiniz. Ofisinizde bir milyon kitaba ihtiyacınız yok."

Kadının göz bebekleri masanın üzerinde bir o yana bir bu yana gidip gelir. Küçük bir kutudan nane şekeri çıkarır ve dilinin üzerine koyar, sanki eli ve dili iki farklı kişiye aitmiş gibi garip hareketlerle.

"Ben fiziksel kitapları severim."

"iPad'de her türden kitap bulabilirsin."

Kadının parmakları hafifçe titriyor. Elsa'ya, tuvaletin dışında, biraz fazla uzun süre kalmış birini görür gibi bakıyor.

"Benim 'kitap' derken kastettiğim bu değil. Benim kastettiğim 'kitap', toz kapağı, cilt, sayfalar anlamında...

"Kitap, metindir. Ve metni iPad'de de okuyabilirsiniz!"

Kadının gözleri büyük yelpazeler gibi kapanıp açılıyor.

"Okurken kitabı elimde tutmayı seviyorum."

"iPad'i de elinde tutabilirsin."

"Yani, sayfaları çevirebilmeyi seviyorum," diye açıklamaya çalışıyor kadın.

"iPad'de de sayfaları çevirebilirsin."

Kadın başını sallıyor, Elsa'nın hayatında gördüğü en yavaş baş sallama hareketiyle. Elsa kollarını açıyor.

"Ama, bilirsin, ne istersen onu yap! Bir milyon kitap al! Ben sadece soruyordum. iPad'de okusan da o yine de bir kitaptır. Çorba, hangi kasede olursa olsun çorbadır."

Kadının ağzının köşeleri spazmodik bir şekilde hareket eder, çevresindeki deride çatlaklar açılır.

"Bu atasözünü hiç duymadım."

"Miamas'tan," der Elsa.

Kadın kucağına bakar. Cevap vermez.

"Hiç de melek gibi görünmüyor," diye düşünür Elsa. Ama öte yandan sarhoş gibi de görünmüyor. Belki de bu iki durum birbirini dengeliyordur. Belki de yarı-yarıya yaratıklar böyle görünür.

"Büyükanne neden Wolfheart'ı buraya getirdi?" diye sorar Elsa.

"Pardon, kim?"

"Büyükannenin onu buraya getirdiğini söyledin. Ve bu yüzden senden korkuyor." "Ona Wolfheart dediğini bilmiyordum."

"Adı bu. Kim olduğunu bile bilmiyorsan neden senden korkuyor?"

Kadın ellerini kucağına koyar ve sanki onları ilk kez görüyormuş gibi inceler ve Tanrı aşkına orada ne aradıklarını merak eder. "Büyükannen onu savaş hakkında konuşmak için buraya getirdi. Ona yardım edebileceğimi düşünmüştü, ama o benden korktu. Sorduğum tüm sorulardan korktu ve... sanırım anılarından da korktu," der sonunda. "O pek çok savaş görmüş. Hayatının neredeyse tamamını, bir şekilde savaş içinde geçirmiş. Bu... insana dayanılmaz şeyler yapar."

"Neden elleriyle öyle davranıyor?" "Anlamadım?"

"Sürekli ellerini yıkıyor. Sanki bir tür kaka kokusunu yıkamaya çalışıyormuş gibi."

"Bazen bir trajedinin ardından beyin insana tuhaf şeyler yapar. Sanırım o, belki de o anı silip atmaya çalışıyor..."

Sessizleşir. Aşağıya bakar.

"Ne?" diye sorar Elsa.

"...kanı," der kadın boş bir ifadeyle.

"Birini mi öldürdü?"

"Bilmiyorum."

"Aklı mı kaçmış?"

"Anlamadım?"

"Sen bir teröristsin, değil mi?"

"Evet."

"Aklı başında olmayan insanlar tedavi edilemez mi? Belki de onlara hasta demek biraz kaba olur. Öyle mi? Aklı tamamen karışmış mı?"

"Savaş görmüş tüm insanlar bozuk."

Elsa omuz silkiyor. "O zaman asker olmamalıydı. Savaşlar askerler yüzünden oluyor."

"Onun öyle bir asker olduğunu sanmıyorum. O bir barış askeriydi."

"Askerin tek bir türü vardır," diye burun kıvırdı Elsa.

Ve bunu söylediği için ikiyüzlü olduğunu biliyor. Çünkü askerlerden ve savaştan nefret ediyor, ama Wolfheart'ın Sonsuz Savaş'ta gölgelerle savaşmamış olsaydı, Neredeyse Uyanık Ülke'nin tamamının gri ölüm tarafından yutulmuş olacağını biliyor. Ve bu konuyu çok düşünür. Savaşmana izin verilen zamanlar ve verilmeyen zamanlar. Elsa, Büyükannenin eskiden söylediği "Senin standartların var, benimse çifte standartlarım var, bu yüzden ben kazanırım" sözünü düşünür. Ama çifte standartlara sahip olmak, Elsa'ya kendini kazanan gibi hissettirmez.

"Belki de öyledir," der kadın, Elsa'nın düşüncelerini sıyıran alçak bir sesle.

"Burada pek fazla hastan yok, değil mi?" der Elsa, odanın diğer ucuna doğru anlamlı bir şekilde başını sallayarak.

Kadın cevap vermez. Elleri büyükannenin mektubuyla oynar. Elsa sabırsızca iç çeker.

"Büyükannen başka ne yazmış? Aileni kurtaramadığı için özür diliyor mu?"

Kadının gözleri dalar.

"Evet. Diğer şeylerin yanı sıra..." Elsa başını sallar.

"Ve beni buraya gönderdiği için de mi?" "Evet."

"Neden?"

"Çünkü senin bir sürü soru soracağını biliyordu. Bir psikolog olarak, sanırım soruları soran kişi olmaya alışkınım."

"'Kayıtlı Psikoterapist' ne demek?" "Kayıtlı psikoterapist."

"Ah, bombalarla bir ilgisi olduğunu sanmıştım."

Kadın buna nasıl cevap vereceğini tam olarak bilemiyor. Elsa savunmacı bir şekilde kolunu uzatıyor ve burun kıvırarak, "Şey, belki şimdi kulağa aptalca geliyor, ama o zaman daha mantıklı gelmişti! Her şey geriye dönüp bakınca çok açık görünüyor!" diyor.

Kadın ağzının köşesiyle bir hareket yaptı; Elsa buna bir tür gülümseme olabileceğini düşündü. Ama daha çok sert bir seğirme gibiydi, sanki ağzının çevresindeki kaslar bu oyuna yeni alışıyormuş gibi. Elsa ofise tekrar göz gezdirdi. Kadının dairesinde olduğu gibi burada fotoğraf yoktu. Sadece kitaplar vardı.

"Peki, iyi kitaplarınız var mı?" diye sorar, rafları tarayarak.

"Neyi iyi bulduğunuzu bilmiyorum," diye cevaplar kadın dikkatlice.

"Harry Potter kitaplarınız var mı?"

"Hayır."

"Hiç mi yok?" diye sorar Elsa, inanamayan bir tavırla.

"Hayır."

"*Bütün bu kitaplar* varken *tek bir* Harry Potter kitabın bile yok mu? Ve kafası bozuk insanları düzeltmene izin mi veriyorlar?"

Kadın cevap vermez. Elsa arkasına yaslanır ve annesinin gerçekten nefret ettiği o şekilde sandalyeyi geriye doğru eğirir. Kadın masanın üzerindeki kutudan bir nane şekeri daha alır. Elsa'ya da bir tane ikram etmek için ona doğru uzanır, ama Elsa başını sallar.

"Sigara içiyor musunuz?" diye sorar Elsa.

Kadın şaşırmış gibi görünür. Elsa omuz silker.

"Büyükannem de sigara içemediğinde çok şeker yerdi, genellikle içeride içmesine izin verilmezdi."

"Bıraktım," der kadın.

"Bıraktınız mı, yoksa ara mı verdiniz? İkisi aynı şey değil," der Elsa.

Kadın başını salladı; bu hareketiyle yavaşlık konusunda yeni bir rekor kırdı.

"Bu daha çok felsefi bir soru olur. O yüzden cevaplaması zor." Elsa yine omuz silkiyor.

"Büyükannenle nerede tanıştın? Dalgadan sonra mıydı? Yoksa buna da cevap vermek zor mu?"

"Uzun bir hikaye."

"Uzun hikayeleri severim."

Kadının elleri kucağında saklanır.

"Tatildeydim. Ya da... biz... ben ve ailem. Tatildeydik. Ve o olay oldu... bir kaza oldu."

"Tsunami," der Elsa nazikçe.

Kadının bakışları odanın içinde dolaşır ve sonra, sanki aklına yeni gelmiş gibi, geçiştirircesine şöyle der:

"Büyükannen... beni buldu..."

Kadın ağzındaki nane şekerini o kadar sert emiyor ki, yanakları tıpkı Elsa'nın babasının Audi'sinden plastik bir tüpün içinden benzin "ödünç" almak için emdiği zamanki büyükannesininkine benziyor.

"Kocam ve... oğullarımdan sonra..." diye başlar kadın. Son kelimeler tökezler ve diğerlerinin arasına düşer. Sanki kadın birdenbire cümlenin ortasında olduğunu unutmuş gibi.

"Boğuldular mı?" diye tamamlar Elsa, ama sonra ailesi boğulan birine bu kelimeyi söylemenin muhtemelen çok nahoş olduğunu fark edince kendinden utanır.

Ama kadın kızgın görünmeden sadece başını sallar. Sonra Elsa gizli dile geçer ve hızlıca sorar:

"Sen de gizli dilimizi biliyor musun?"

"Anlamadım?"

"Ah, hiçbir şey," Elsa normal dilde mırıldanır ve ayakkabılarına bakar. Bu bir testti.

Ve Elsa, deniz meleğinin gizli dili bilmemesine şaşırır, çünkü Neredeyse Uyanık Ülke'deki herkes gizli dili bilir.

dil. Ama belki de bu lanetin bir parçasıdır, diye düşünür.

Kadın saatine bakar. "Okulda olman gerekmiyor mu?" Elsa omuz silker.

"Noel tatili."

Kadın başını sallar. Muhtemelen artık aşağı yukarı normal bir hızda konuşuyor.

"Miamas'a gittin mi?" diye sorar Elsa.

"Bu bir tür şaka mı?"

"Şaka yapıyorsam, şunu derdim: Kör bir adam bir bara girer. Ve bir masaya. Ve birkaç sandalyeye."

Kadın cevap vermez. Elsa kollarını açar. "Anladın mı? *Kör* bir adam bir bara girer ve bir masaya..." Kadın gözlerine bakar.

Hafifçe gülümser.

"Anladım. Teşekkürler."

Elsa ekşi bir ifadeyle omuz silker.

"Anladıysan gül."

Kadın o kadar derin bir nefes alır ki, içine bir bozuk para atsan, dibe çarptığını asla duyamazsın.

"Bunu kendin mi düşündün?" diye sorar ardından.

"Hangisi?" diye karşılık veriyor Elsa.

"Kör adamla ilgili olan."

"Hayır. Büyükannem

anlattı."

"Oğullarım eskiden... eskiden böyle fıkralar anlatırlardı. Garip bir şey sorarlardı, sen cevap vermek zorunda kalırdın, sonra onlar bir şey söyler ve gülerlerdi." "Gülerlerdi" derken ayağa kalkar, bacakları kağıt uçakların kanatları kadar kırılgandır.

Ve sonra her şey bir anda değişir. Tüm tavırları. Konuşma şekli.
Nefes alış şekli bile.

"Bence artık gitmelisin," der, pencerenin yanında sırtını Elsa'ya dönerek. Sesi zayıftır, ama neredeyse düşmanca.

"Neden?"

"Gitmeni istiyorum," dedi kadın sert bir sesle.

"Ama neden? Sana büyükannemin mektubunu vermek için şehrin yarısını yürüdüm, bana bir şey söylemeye bile vaktin olmadı ve şimdi gitmemi mi istiyorsun? Dışarısı ne kadar soğuk, farkında mısın?"

"Sen... buraya gelmemeliydin."

"Buraya geldim çünkü sen büyükannemin arkadaşıydın."

"Benim sadakaya ihtiyacım yok! Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyor kadın sert bir sesle.

"Tabii, gerçekten çok iyi idare ediyorsun. Gerçekten. Ama ben buraya sadaka için gelmedim," diye cevap verdi Elsa.

"Öyleyse defol git, seni küçük velet! Defol git buradan!" der kadın, hâlâ arkasını dönmeden.

Elsa, ani saldırganlıktan korkarak ve kadının ona bakmaması yüzünden kırgın bir şekilde nefes almaya başlar. Yumruklarını sıkarak sandalyeden atlar.

"Tamam o zaman! Demek annem, senin sadece yorgun olduğunu söylerken yanılmış! Ve büyükannem haklıymış! Sen sadece lanet olası bir..."

Ve sonra her öfke nöbetinde olduğu gibi olur. Bunlar tek bir öfkeden ibaret değildir, pek çok öfkeden oluşur. Uzun bir öfke dizisi, patlayana kadar kişinin göğsündeki bir volkana atılır. Elsa, bu aptal masalda hiçbir şeyi daha anlaşılır hale getirecek bir şey söylemediği için siyah etekli kadına kızgındır. Ve bu aptal

psikoteröristten korkuyor. Ve en çok da Büyükanne'ye kızıyor. Ve bu aptal masala. Ve tüm bu öfkeler bir araya gelince ona fazla geliyor. O söz dudaklarından çıkmadan çok önce, onu haykırmanın ne kadar yanlış olduğunu biliyor:

"SARHOŞ! SEN SARHOŞTAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLSİN!!!"

Aynı anda bunu çok pişman oluyor. Ama artık çok geç. Siyah etekli kadın arkasını dönüyor. Yüzü, binlerce parçaya ayrılmış bir aynaya benziyor.

"Dışarı!"

"Ben yapmadım...," Elsa, ofis zemininde geriye doğru sendeleyerek, ellerini uzatıp özür dilemek istercesine, "Özür..."

"DIŞARI!" diye bağırır kadın, sanki ona atacak bir şey arıyormuş gibi histerik bir şekilde havayı tırmalayarak.

Ve Elsa koşar.

Koridordan, merdivenlerden aşağı ve bir kapıdan geçerek giriş holüne doğru koşar, o kadar şiddetli ağlar ki dengesini kaybeder, körü körüne yuvarlanır ve baş aşağı düşer. Sırt çantasının kafasının arkasına çarptığını hisseder ve elmacık kemiği yere çarptığında acıyı bekler. Ama bunun yerine yumuşak, siyah bir kürk hisseder. Ve sonra her şey onun için patlar. Devasa hayvana o kadar sıkı sarılır ki, hayvanın nefes almakta zorlandığını hissedebilir.

"Elsa." Alf'in sesi ön kapıdan duyulur. Kesin ve net bir ses. Soru gibi değil. "Hadi ama, Tanrı aşkına," diye homurdanır. "Hadi eve gidelim. Orada yatıp kanlı gözlerle hıçkıra hıçkıra ağlayamazsın."

Elsa, Alf'e tüm hikayeyi haykırmak istiyor. Deniz meleği hakkında her şeyi, büyükannesinin onu aptalca maceralara nasıl gönderdiğini ve ne yapması beklendiğini bile bilmediğini, Wolfheart'ın ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu nasıl terk ettiğini, annesi ve Elsa'nın burada bulmayı umduğu "özür" hakkında her şeyi ve gelip her şeyi değiştirecek olan Halfie hakkında her şeyi. Elsa'nın yalnızlık içinde boğulduğunu. Hepsini Alf'e haykırmak istiyor. Ama onun zaten anlamayacağını biliyor. Çünkü neredeyse sekiz yaşındayken kimse anlamaz.

"Burada ne işin var?" diye hıçkırır.

"Lanet adresi sen verdin," diye mırıldanır. "Birinin seni alması gerekiyordu. Otuz yıldır taksi şoförlüğü yapıyorum, bu yüzden küçük kızları öylece herhangi bir yere bırakamayacağını biliyorum." Birkaç nefes boyunca sessiz kalır, sonra yere bakarak ekler: "Ve seni almamış olsaydım, büyükannen beni fena halde dövürdü."

Elsa başını sallar ve yüzünü wurse'nin kürküne siler.

"O şey de geliyor mu?" diye sordu Alf huysuzca. Wurse ona daha da huysuzca baktı. Elsa başını salladı ve tekrar ağlamamaya çalıştı.

"O zaman onu bagaja koymak zorunda kalacağız," der Alf kararlı bir sesle.

Ama tabii ki işler öyle bitmez. Elsa eve varana kadar yüzünü kürküne gömer. Bu, wurse'lerin en en iyi özelliklerinden biridir: su geçirmezdirler.

Arabanın müzik setinden opera sesi geliyor. En azından Elsa bunun opera olduğunu düşünüyor. Aslında pek fazla opera dinlememiştir, ama hakkında bir şeyler duymuştur ve sesin böyle olduğunu tahmin etmektedir. Eve varışa yaklaşık yarı yol kaldığında, Alf dikiz aynasından endişeyle ona bakar.

"İstediğin bir şey var mı?" "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Kahve ister misin?"

Elsa başını kaldırıp ona sertçe baktı.

"Ben yedi yaşındayım!"

"Bunun konuyla ne alakası var ki?"

"Kahve içen yedi yaşındaki birini tanıyor musun?" "Yedi yaşındaki çocukları pek tanımam."

"Anlaşılıyor."

"O zaman, boş ver gitsin," diye homurdanır.

Elsa yüzünü wurse'nin kürküne gömdü. Alfs ön tarafta biraz küfretti, sonra bir süre sonra ona bir kağıt torba uzattı. Üzerinde büyükannesinin her zaman gittiği fırınınkiyle aynı yazı vardı.

"İçinde bir tarçınlı çörek var," der ve ekler, "Ama üzerine ağlama yoksa tadı kötü olur."

Elsa çörek üzerine ağlar. Yine de tadı güzeldir.

Eve vardıklarında, Alfor'a teşekkür etmeden, wurse'ye veda etmeden ve Alf'in wurse'yi gördüğünü ve hatta polisi arayabileceğini düşünmeden garajdan daireye koşar. Ona tek kelime etmeden, George'un mutfak masasına koyduğu akşam yemeğinin yanından geçip gider. Annesi eve geldiğinde uyuyormuş gibi yapar.

Ve o gece sarhoş merdivenlerde bağırmaya başlayıp şarkı söyleme yeniden başladığında, Elsa ilk kez evdeki diğer herkesin yaptığı şeyi yapar.

Duymamış gibi davranır.

18

DUMAN

Her masalda bir ejderha vardır. Tabii ki bu, Büyükanne sayesinde...

Elsa bu gece korkunç kabuslar görüyor. Gözlerini kapatıp artık "Neredeyse Uyanık Ülkesi"ne gidememekten her zaman korkmuştur. En kötüsü, rüyasız bir uykuya dalmak olurdu. Ama bu gece, daha da kötüsünü öğrenir. Çünkü "Neredeyse Uyanık Ülkesi"ne gidememesine rağmen, rüyasında orayı görür. Sanki devasa bir cam kubbenin üzerinde yüzüstü yatmış, aşağıya bakıyormuş gibi, orayı yukarıdan net bir şekilde görebiliyor. Hiçbir koku alamadan, hiçbir kahkaha duyamadan, bulut hayvanları havalandığında yüzünde rüzgârın esintisini hissedemeden. Bu, tüm sonsuzluklar içindeki en korkunç rüya.

Miamas yanıyor.

Tüm prensleri, prensesleri, wurs'ları, rüya avcılarını, deniz meleğini ve Neredeyse Uyanık Ülke'nin masum insanlarını canlarını kurtarmak için kaçarken görüyor. Arkalarında gölgeler yaklaşıyor, hayal gücünü yok ediyor ve geçtikleri yerlerde geriye sadece ölüm bırakıyor. Elsa bu cehennemde Wolfheart'ı bulmaya çalışıyor, ama o gitmiş. Acımasızca katledilmiş bulut hayvanları küllerin içinde yatıyor. Büyükanne'nin tüm masalları yanıyor.

Gölgelerin arasında bir siluet dolaşıyor. Sigara dumanı bulutuna sarılmış ince bir adam. Elsa'nın kubbenin tepesinde koklayabildiği tek koku bu, büyükannesinin tütününün kokusu. Aniden siluet başını kaldırıyor ve iki berrak mavi göz

sis perdesini delip geçiyor. İnce dudaklarının arasından bir sis perdesi sızıyor. Sonra Elsa'yı işaret ediyor, işaret parmağı gri bir pençeye dönüşmüş, ve bir şey bağırıyor, ve bir sonraki anda yüzlerce gölge yerden fırlayıp onu yutuyor.

Elsa kendini yataktan fırlatıp yüzüstü yere düştüğünde uyanır. Orada kıvrılır, göğsü inip kalkar, elleri boğazını kapar. Gerçek dünyaya geri döndüğüne inanabilmesi için sanki milyonlarca sonsuzluk geçmiş gibi gelir. Büyükanne ve bulut hayvanları onu ilk kez Neredeyse Uyanık Ülke'ye getirdiğinden beri tek bir kabus bile görmemiştir. Kabusların nasıl bir his olduğunu unutmuştur. Terli ve bitkin bir halde ayağa kalkar, gölgelerden biri tarafından ısırılmadığını kontrol eder ve düşüncelerini toparlamaya çalışır.

Koridorda birinin konuştuğunu duyar ve uykunun sisini dağıtıp neler olduğunu duyabilmek için tüm konsantrasyon gücünü toplamak zorunda kalır.

"Anlıyorum! Ama Ulrika, seni aramalarının biraz tuhaf olduğunu sen de anlıyorsundur. Neden Kent'i aramıyorlar? Kent aslında bu sakinler derneğinin başkanı ve ben de bilgilendirme sorumlusuyum. Bu tür işler için muhasebecinin başkanı araması olağan bir uygulamadır. Herhangi bir yaşlıyı değil!"

Elsa, "herhangi bir yaşlı" ifadesinin bir hakaret olduğunu anlıyor. Annesi cevap verirken çıkardığı iç çekiş o kadar derin ki, sanki bir esinti Elsa'nın çarşaflarını dalgalandırıyormuş gibi geliyor:

"Beni neden aradıklarını bilmiyorum, Britt-Marie. Ama muhasebeci bugün buraya gelip her şeyi açıklayacağını söyledi."

Elsa yatak odasının kapısını açar ve pijamalarıyla kapının eşiğinde durur. Koridorda sadece Britt-Marie durmamaktadır; Lennart, Maud ve Alf de oradadır. Samantha merdiven sahanlığında uyumaktadır. Annem sadece sabahlığını giymiş, karnının üzerine aceleyle bağlamıştır. Maud, kollarında bir kurabiye kutusu ile Elsa'yı görür ve hafifçe gülümser. Lennart, bir kahve termosundan bir yudum alır.

Alf, bir kez olsun tamamen kötü bir ruh hali içinde görünmüyor, yani sadece her zamanki gibi sinirli görünüyor. Sanki Elsa onu bir sırra ortak etmiş gibi, ona kısa bir baş sallama yapıyor. Ancak o zaman Elsa, dün daireye koşarken onu ve wurse'yi garajda bıraktığını hatırlar. İçinde panik yükselir, ama Alf ona sertçe bakar ve hızlıca "sakin ol" işareti yapar, o da bunu yapmaya çalışır. Britt-Marie'ye bakar ve bugün wurse'yi bulduğu için mi sinirlendiğini, yoksa her zamanki Britt-Marie meseleleriyle ilgili oldukça normal bir telaş mı yaşadığını anlamaya çalışır. Tanrıya şükür, ikincisi gibi görünüyor, ama bu sefer hedef annesidir.

"Yani ev sahipleri birdenbire daireleri bize satmaya razı olabilecekleri fikrine mi kapıldılar? Kent bunca yıldır onlara mektup yazıp durdu! Şimdi de *birden* karar verdiler! Öylece, bu kadar kolay mı? Üstelik Kent yerine sana mı ulaştılar? Bu çok tuhaf, sence de tuhaf değil mi, Ulrika?"

Annem sabahlığının kuşağını sıkılaştırdı. "Belki Kent'e ulaşamadılar. Ve belki de ben burada o kadar uzun süredir yaşadığım için düşündüler ki..."

"Aslında en uzun süredir burada yaşayan biziz, Ulrika. Kent ve ben buradan kimseye göre daha uzun süredir yaşıyoruz!"

"Bu evde en uzun süre Alfhas yaşadı," diye annem onu düzeltir.

"En uzun süre burada yaşayan büyükannem," diye mırıldanır Elsa, ama kimse onu duymamış gibi görünüyor. Özellikle de Britt-Marie.

"Kent iş gezisinde değil miydi?" diye sorar annem.

Britt-Marie bu söz üzerine duraksar ve fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallar.

"Belki de bu yüzden ona ulaşamadılar. Bu yüzden, müşteri hizmetleriyle konuştuktan sonra telefonu kapatır kapatmaz seni aradım..."

"Ama kiracılar derneğinin başkanıyla iletişime geçmek *yaygın bir uygulamadır*!" der Britt-Marie şaşkınlıkla.

"Henüz bir kiracılar derneği değil," der annem iç çekerek.

"Ama olacak!"

"Ve ev sahiplerinin muhasebecisi bugün gelip konuşmak istediği konu da bu —nihayet kira sözleşmelerimizi mülkiyet sözleşmelerine dönüştürmeye hazır olduklarını söylüyor. Sana anlatmaya çalıştığım da buydu. Onunla konuştuktan sonra telefonu kapatır kapatmaz seninle iletişime geçtim. Sonra sen bütün evi uyandırdın ve şimdi bu durumdayız. Benden daha ne yapmamı istiyorsun, Britt-Marie?"

"Cumartesi günü buraya gelmek ne saçmalık ama! Cumartesi günü böyle toplantılar yapılmaz ki, değil mi Ulrika? Sence yapılır mı? Muhtemelen sen yaparsın, Ulrika!"

Annem şakaklarını ovuşturuyor. Britt-Marie oldukça abartılı bir şekilde nefes alıp veriyor ve destek için Lennart, Maud ve Alf'e dönüyor. Maud cesaret verici bir şekilde gülümsemeye çalışıyor. Lennart, beklerken Britt-Marie'ye bir fincan kahve ikram ediyor. Alf, her zamanki huysuzluğuna yaklaşmış gibi görünüyor.

"Kent olmadan toplantıyı yapamayız," diye kekeler Britt-Marie.

"Hayır, tabii ki, tabii Kent geri dönebilirse," der annem yorgun bir sesle. "Neden onu bir daha aramıyorsun?"

"Uçağı henüz inmedi! O aslında *iş seyahatinde*, Ulrika!"

Alf arkalarından bir şeyler mırıldanıyor. Britt-Marie arkasını dönüyor. Alf ellerini ceketinin ceplerine sokuyor ve yine bir şeyler mırıldanıyor.

"Anlamadım?" der annem ve Britt-Marie aynı anda, ama birbirine zıt ses tonlarıyla.

"Sadece, sen bu konuda gürültü yapmaya başladığında yirmi dakika önce Kent'e bir mesaj attığımı ve onun da bana yolda olduğunu söylediğini söylüyorum," der Alf ve ekler, "O aptal, Çin'deki bütün çaylar karşılığında bile bunu kaçırmaz."

Britt-Marie son cümleyi duymamış gibi görünüyor. Eteğindeki görünmez tozu silkeliyor, ellerini kavuşturuyor ve Alf'e üstünlük taslayan bir bakış atıyor, çünkü Kent'in buraya gelmekte olması imkansız olduğunu gayet iyi biliyor; çünkü aslında uçağı henüz inmedi ve aslında iş seyahatinde. Ama sonra zemin katta bir kapının çarpma sesi ve Kent'in ayak sesleri geliyor. Bunların Kent'e ait olduğunu anlayabilirsiniz, çünkü biri telefonda Almanca bağırıyor, tıpkı Amerikan filmlerinde Nazilerin konuştuğu gibi.

"Ja, Klaus! JA! Bunu Frankfurt'ta tartışacağız!"

Britt-Marie hemen merdivenlerden aşağı inerek onunla buluşur ve yokluğunda burada yaşanacak kadar küstahça davranan o küstahlığı ona anlatır.

George, annesinin arkasından mutfaktan çıkar; üzerinde koşu şortu, çok yeşil bir kazak ve daha da yeşil bir önlük vardır. Dumanı tüten bir tavayı tutarken onlara eğlenceli bir bakış atar.

"Kahvaltı isteyen var mı? Yumurta yaptım." Sanki yeni alınmış protein barları da olduğunu ekleyecekmiş gibi görünür, ancak bunların bitebileceğini fark edince fikrini değiştirir.

"Biraz kurabiye getirdim," der Maud coşkuyla, Elsa'ya kutunun tamamını verip yanağına şefkatle okşayarak. "Sen bunu al, ben biraz daha alabilirim," diye fısıldar ve dairelerine doğru yürür.

"Kahve var mı?" diye sorar Lennart gergin bir şekilde, onu takip ederken yedekteki kahveden bir yudum daha alır.

Kent merdivenleri tırmanarak kapı eşiğinde belirir. Üzerinde kot pantolon ve pahalı bir ceket vardır. Elsa bunu bilir, çünkü Kent genellikle kıyafetlerinin fiyatını ona söyler; sanki Eurovision Şarkı Yarışması'nın finalinde puan veriyormuş gibi. Britt-Marie onun arkasında aceleyle yürürken, "Ne kadar kaba, seni aramayıp rastgele birini aramak ne kadar *kaba* bir davranış" diye mırıldanıp durur. Bu çok kaba değil mi? İşlerin böyle devam etmesine izin verilemez, Kent."

Kent, karısının öfkeli sözlerini pek umursamıyor, ama dramatik bir şekilde Elsa'nın annesini işaret ediyor.

"Muhasebecinin aradığında *tam olarak* ne dediğini bilmek istiyorum."

Ancak annesi bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Britt-Marie Kent'in kolundaki görünmez tozu silip, ses tonunu tamamen değiştirerek ona fısıldar.

"Belki önce aşağı inip gömleğini değiştirmelisin, Kent?"

"Lütfen Britt-Marie, burada iş konuşuyoruz," der Kent küçümseyici bir tavırla, annesi Elsa'dan yeşil bir şey giymesini istediğinde Elsa'nın tepkisine benzer bir tavırla.

Britt-Marie'nin yüzü düşer.

"Çamaşır makinesine atabilirim, hadi gel Kent. Dolabında yeni ütülenmiş gömlekler var. Muhasebeci geldiğinde kırışık bir gömlek giyemezsin ki Kent, o zaman muhasebeci hakkımızda ne düşünecek? Gömleklerimizi ütüleyemediğimizi mi sanacak?" Gergin bir şekilde gülüyor.

Annem yine bir şey söylemek için ağzını açar, ama Kent George'u fark eder.

"Ah! Yumurta mı var?" Kent heyecanla haykırır.

George memnuniyetle başını sallar. Kent hemen annemin yanından geçip daireye dalar. Britt-Marie kaşlarını çatarak onun peşinden koşar. Annemin yanından geçerken, Britt-Marie rahatsız bir ifadeyle, "Eh, senin gibi kariyeriyle meşgul olan birinin temizlik yapacak vakti olmaz, elbette olmaz," der. Oysa dairenin her köşesi tertemizdir.

Annem sabahlığının kuşağını biraz daha sıkı bağlar ve derin bir iç çekişle şöyle der: "Hadi içeri gelin, hepiniz. Kendinizi evinizde hissedin."

Elsa odasına dalar ve pijamalarını olabildiğince çabuk kot pantolonla değiştirir; böylece herkes yukarıda meşgulken aşağı koşup bodrumdaki wurse'yi kontrol edebilecektir. Kent mutfakta annesine muhasebeciyle ilgili sorular sorar, Britt-Marie ise her iki kelimeden birinde "mmm" diye mırıldanarak ona eşlik eder.

Giriş holünde kalan tek kişi Alf'tir. Elsa başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokar ve ayak parmaklarıyla eşiğin kenarına dokunur, onun gözlerine bakmamaya çalışır.

"Şey hakkında hiçbir şey söylemediğin için teşekkürler..." diye söze başlar, ama "wurse" kelimesini söylemek zorunda kalmadan önce kendini durdurur.

Alf huysuzca başını sallar.

"Öyle aceleyle çıkmamalıydın. O hayvanı evine aldıysan, çocuk olsan bile onun sorumluluğunu üstlenmelisin."

"Ben çocuk değilim!" diye tersler Elsa.

"O zaman çocuk gibi davranmayı bırak."

"Haklısın," diye fısıldar Elsa eşikte.

"Hayvan depoda. İnsanlar içeriyi göremesin diye birkaç kontrplak levha koydum. Ona çenesini kapalı tutmasını söyledim. Sanırım ne demek istediğimi anladı. Ama daha iyi bir saklanma yeri bulmalısın. Er ya da geç insanlar onu bulacak," diyor Alf.

Elsa, "insanlar" derken Britt-Marie'yi kastettiğini anlıyor. Ve onun haklı olduğunu biliyor. Dün wurse'yi terk ettiği için vicdanı çok rahatsız. Alf polisi arayabilirdi ve onlar da onu vururlardı. Elsa, büyükannesinin annesini terk ettiği gibi onu terk etti ve bu, onu herhangi bir kabustan daha çok korkutuyor.

"Ne hakkında konuşuyorlar?" diye sorar Elsa, bu düşünceyi kafasından atmak için mutfağa doğru başını sallayarak Alf'e.

Alf burun kıvırır.

"Lanet olası kira sözleşmeleri."

"Ne demek bu?"

"Tanrım, burada durup her şeyi açıklayamam," diye inler. "Kira sözleşmesi ile kira hakkı arasındaki fark, lanet olası..."

"Lanet olası kira sözleşmesinin ne olduğunu biliyorum, aptal değilim," der Elsa.

"O zaman neden soruyorsun?" der Alf savunmacı bir tavırla.

"Ne *anlama geldiğini* soruyorum; neden herkes bundan bahsediyor!" Elsa, hiç de net olmayan bir şekilde durumu açıklığa kavuşturur.

"Kent geri taşındığından beri bu lanet olası kira sözleşmelerinden bahsedip duruyor, önce sıçtığı parayla kıçını silene kadar tatmin olmayacak," diye açıklıyor Alf, yedi yaşındaki çocukları pek tanımayan birinin tavrıyla. Elsa ilk başta Alf'in Kent'in "geri taşındığını" söylerken ne demek istediğini soracak, ama her şeyi tek tek ele almaya karar veriyor.

"Hepimiz para kazanmayacak mıyız? Sen, annem, George ve hepimiz?"

"Daireleri satıp taşınırsak, evet," diye homurdanır Alf.

Elsa düşünür. Alf deri ceketini gıcırdatır.

"Ve bu, o piç Kent'in istediği şey. O her zaman buradan taşınmak istemiştir."

İşte bu yüzden tüm bu kabusları görüyor, fark eder. Çünkü eğer Neredeyse Uyanık Ülke'den gelen yaratıklar şimdi evde ortaya çıkarsa, o zaman belki de ev Neredeyse Uyanık Ülke'nin bir parçası olmaya başlayacaktır ve eğer hepsi dairelerini satmak isterse, o zaman...

"O zaman Miamas'tan kaçmış olmayacağız. Kendi isteğimizle ayrılmış olacağız," der Elsa yüksek sesle kendi kendine.

"Ne?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanır Elsa.

Evin alt katında çarpan kapı sesi merdiven boşluğunda yankılanır. Sonra yukarı doğru giden sessiz adımlar. Muhasebeci.

Britt-Marie, mutfakta Kent'in sesini bastırır. Gömlek değiştirme konusunda Kent'ten herhangi bir yanıt alamaz, bu yüzden diğer konularda büyük bir öfkeyle bunu telafi eder. Bu tür konular bolca vardır. Tabii ki hangisinin daha sinir bozucu olduğuna karar vermesi zor, ama birkaç konuyu gözden geçirecek zamanı var; bunlara, Elsa'nın annesi büyükannenin arabasını garajdaki Britt-Marie'nin yerinden *hemen* çekmezse polisi arayacağına dair tehdidi de dahil, ayrıca Britt-Marie'nin, girişte hala zincirli duran bebek arabasının kilidini kırması için polisi çağıracağı ve insanların istedikleri gibi gelip gitmelerini ve bilgi sorumlusuna haber vermeden bildirimler asmalarını engellemek için merdivenlere kamera takması için ev sahibine baskı yapmaktan çekinmeyeceğini de ekliyor. Kapı eşiğinde duran, çok dost canlısı yüzlü, çok kısa boylu bir adam tarafından sözü kesiliyor; adam kapı çerçevesine çekinerek vuruyor.

"Ben muhasebeciyim," der dostça.

Ve Elsa'yı gördüğünde, ona göz kırpıyor. Sanki aralarında bir sır varmış gibi. Ya da en azından Elsa onun bunu kastettiğini düşünüyor.

Kent, ellerini paltosunun üstüne koyarak kararlı bir tavırla mutfaktan çıktı ve muhasebeciyi baştan aşağı süzdü.

"Ee, ne dersin? Peki ya bu kira sözleşmeleri ne olacak?" diye hemen sorar. "Metrekare başına ne kadar fiyat teklif ediyorsun?"

Britt-Marie mutfağın arkasından öfkeyle çıkar ve muhasebeciyi suçlayıcı bir şekilde işaret eder.

"İçeri nasıl girdiniz?"

"Kapı açıktı," der muhasebeci dostça.

Kent sabırsızca sözünü keser. "Peki kira hakları ne olacak: fiyatınız nedir?"

Muhasebeci dostça bir şekilde evrak çantasını gösterir ve mutfağa doğru dostça bir hareket yapar.

"Belki de oturmalıyız?"

"Kahve var," der Lennart cömertçe.

"Ve kurabiye," der Maud başını sallayarak.

"Ve yumurtalar!" diye bağırır George mutfaktan.

"Dağınıklığı mazur görün lütfen, bu ailedeki herkes kariyerleriyle o kadar meşgul ki," diyor Britt-Marie iyi niyetle. Annem bunu duymamış gibi davranmak için elinden geleni yapıyor. Hepsi mutfağa doğru ilerlerken, Britt-Marie duruyor, Elsa'ya dönüyor ve ellerini birleştiriyor.

"Anlıyorsun değil mi canım, tabii ki senin ve büyükannenin arkadaşlarının uyuşturucu bağımlılarıyla bir ilgisi olduğunu asla düşünmem. Dün seni arayan beyefendinin uyuşturucu kullanıp kullanmadığını bilemem elbette. Demek istediğim hiç de bu değil."

Elsa şaşkınlıkla annesine bakar.

"Ne? Ne arkadaşları? Dün beni kim arıyordu?"

Neredeyse "Wolfheart mıydı?" diye soracak, ama sonra kendini durdurur, çünkü Britt-Marie'nin Wolfheart'ın arkadaşı olduğunu nasıl bilebileceğini hayal edemez.

"Dün seni aramaya gelen arkadaşın. Onu binadan kovduğum kişi. Merdivenlerde sigara içmek yasak, ona bunu söyleyebilirsin. Bu kiracılar derneğinde davranışlarımız böyle değildir. Senin ve büyükannenin çok tuhaf tanıdıklarınız olduğunu anlıyorum, ama kurallar herkes için geçerlidir, gerçekten!" Eteğindeki görünmez bir kırışıklığı düzeltip ellerini karnının üzerinde birleştirir ve devam eder: "Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Çok zayıftı ve burada merdivenlerde sigara içiyordu. Bir çocuğu arıyordu, aile dostumuzmuş, dedi, sonra da seni tarif etti. Aslında son derece hoşnutsuz görünüyordu, ben de ona bu kiracılar derneğinde kapalı alanda sigara içilmediğini söyledim."

Elsa'nın kalbi sıkışır. Vücudundaki tüm oksijeni tüketir. Yere yığılmamak için kapı çerçevesine tutunmak zorunda kalır. Kimse onu görmez, Alf bile. Ama artık bu macerada ne olacağını anlar.

Çünkü her masalda bir ejderha vardır.

19

PANKEK KARIŞIMI

Miamas masalları, bir ejderhayı yenmenin sonsuz sayıda yolunu anlatır. Ama bu ejderha bir gölgeyse, hayal edilebilecek en kötü varlık türü ise ve yine de bir insana benziyorsa, o zaman ne olacak? Elsa, Wolfheart'ın bile böyle bir şeyi yenebileceğinden şüphe duyar, oysa o, Neredeyse Uyanık Ülke'nin en ünlü savaşçısıydı. Peki ya şimdi? Sümükten korktuğu ve parmaklarındaki kan izini silemediği bir zamanda?

Elsa gölge hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sadece onu iki kez gördüğünü biliyor, ilki cenazecide, ikincisi ise o gün okula giderken otobüsten. Ve onu rüyasında gördüğünü, şimdi de onu aramak için eve geldiğini. Miamas'ta tesadüf diye bir şey yoktur. Masallarda her şey her zaman olması gerektiği gibidir.

Demek büyükannenin "kalenizi koruyun, dostlarınızı koruyun" derken kastettiği şey buydu. Elsa, keşke büyükannesi bunu yapması için ona bir ordu verseydi diye düşünüyor.

Britt-Marie'nin balkonunun altından bir çocuk ve bir wurse'nin görünmeden geçebileceği kadar karanlık olan gece geç saatlere kadar bekledikten sonra mahzene iniyor. George koşuya çıkmış; annesi ise yarın için her şeyi hazırlamakla meşgul. Bu sabah muhasebeciyle görüşmesinden beri, cenazeciye ait balina kadınıyla, çiçekçiyle, papazla, sonra da hastaneyle ve tekrar papazla telefonda durmadan konuşuyor. Elsa odasında oturmuş

Spider-Man okuyor, yarını düşünmemeye çalışıyor. Pek de iyi gitmiyor.

Wurse'a Maud'dan aldığı kurabiyeleri getiriyor ve içindekiler bitince, tenekeyi o kadar çabuk geri almak zorunda kalıyor ki, neredeyse kesici dişleriyle manikür yaptırıyor. Büyükanne her zaman wurse'nin tükürüğünün bulaşıklarda çıkmasının çok zor olduğunu söylerdi ve Elsa kutuyu Maud'a geri vermeyi planlıyor. Ama her bakımdan tipik bir wurse olan wurse, sırt çantasını oldukça açgözlülükle karıştırıyor, görünüşe göre ona sadece tek bir sefil kutu getirmiş olmasının nasıl mümkün olduğunu anlamakta oldukça zorlanıyor.

"Sana biraz daha kurabiye bulmaya çalışacağım, ama şimdilik bunu yemen gerekecek." Bir termos açar. "Bu pandispanya karışımı. Ama nasıl doğru düzgün karıştıracağımı bilmiyorum," diye özür dilercesine mırıldanır. "Bunu mutfaktaki dolapta buldum ve paketin üzerinde 'hazır pandispanya karışımı' yazıyordu, ama içinde sadece toz vardı. Ben de su ekledim. Düzgün bir karışımdan çok, yapışkan bir şeye benziyor."

Wurse şüpheci görünüyor, ama havlu büyüklüğündeki dili yine de termosun içindeki tüm çamuru hemen yalıyor. Ne olur ne olmaz diye. İnanılmaz derecede esnek bir dil, wurse'lerin en belirgin süper güçlerinden biridir.

"Burada beni arayan bir adam vardı," diye fısıldadı Elsa, cesur görünmeye çalışarak. "Sanırım o gölgelerden biri. Tetikte olmalıyız."

Wurse burnunu Elsa'nın boğazına sürter. Elsa ona sarılır ve kürkünün altındaki gergin kasları hisseder. Wurse neşeli görünmeye çalışır, ama Elsa onun wurse'lerin en iyi yaptığı şeyi yaptığını anlar: savaşa hazırlanmak. Elsa onu bu yüzden sever.

"Nereden geldiğini bilmiyorum, büyükannem bana bu tür ejderhalardan hiç bahsetmemişti."

Wurse boğazına tekrar burnunu sürter ve büyük, empatik gözleriyle ona bakar. Sanki ona her şeyi anlatabilmeyi diliyor gibidir. Elsa, Wolfheart'ın burada olmasını diler. Az önce zili çaldı ama cevap gelmedi. Britt-Marie'nin bir şeylerden şüphelenmesin diye seslenmek istemedi, ama posta deliğinden yüksek sesle burun çekerek, her şeyi anında kamuflaj boyasıyla kaplayan yapışkan bir hapşırık yapacağını açıkça belli etti. Hiçbir etkisi olmadı.

"Wolfheart ortadan kayboldu," diye sonunda wurse'ye itiraf eder.

Elsa cesur davranmaya çalışır. Mahzenden geçerken her şey oldukça yolunda gider. Mahzen merdivenlerinden yukarı çıkarken de durum fena değildir. Ancak ana kapının içindeki antrede durduklarında, tütün dumanının kokusunu alır; büyükannesinin eskiden içtiği türden bir tütün kokusudur bu, ve kabusundan kalan kalıcı bir korku

. Ayakkabıları bin ton ağırlığında. Sanki kafasının içinde bir şey yerinden çıkmış ve orada takırdamış gibi başı zonkluyor.

Belirli bir kokunun anlamının, beyinde hangi yolu izleyeceğine bağlı olarak ne kadar çabuk değişebilmesi garip. Sevgi ile korkunun birbirine ne kadar yakın olması garip.

Kendine sadece hayal ettiğini söylüyor, ama bu yardımcı olmuyor. Wurse sabırla yanında duruyor, ama ayakkabıları yerinden kıpırdamıyor.

Pencerenin önünden bir gazete uçup gidiyor. Kapıda "Lütfen reklam postası göndermeyin!" etiketi olsa bile posta kutusuna atılan türden bir gazete. Bu, Elsa'ya büyükannesini hatırlatıyor. Hâlâ donmuş bir şekilde orada duruyor ve gazete onu kızdırıyor, çünkü onu bu duruma sokan büyükannesidir. Her şey büyükannesinin suçu.

Elsa, büyükannesinin gazete ofisini arayıp, kapıda "Asla reklam postası istemiyorum. Teşekkürler!" yazan bir not asmış olmasına rağmen gazeteyi posta kutusuna koydukları için gazete ofisini arayıp onlara sert bir şekilde azarladığı zamanı hatırlar. Elsa, neden "Teşekkürler!" yazdığını çok düşünmüştü çünkü Elsa'nın annesi her zaman, eğer içtenlikle teşekkür edemiyorsan, hiç zahmet etme derdi. Ve büyükannesinin kapısındaki notta yazanların hiç de içten gelmediğini düşünmüştü.

Ancak gazete ofisinde telefonu açan kişiler, büyükanneme gazetelerinin reklam işinde değil, aslında "toplumsal bilgi" işinde olduğunu ve insanların teşekkür edip etmemesine bakılmaksızın bu bilgilerin posta kutularına bırakılabileceğini söylediler. Büyükannem gazeteyi yayınlayan şirketin sahibinin kim olduğunu öğrenmek istedi ve ardından onunla konuşmak istedi. Telefonun diğer ucundaki kişiler, büyükannemin şirket sahibinin bu tür saçmalıklarla uğraşacak vakti olmadığını anlayabileceğini söylediler.

Elbette bunu söylememeleri gerekirdi, çünkü aslında büyükannenin "kesinlikle anlamadığı" pek çok şey vardı. Ayrıca, ücretsiz gazeteyi basan şirketin sahibinin aksine, onun bolca boş vakti vardı. "Senden daha fazla boş zamanı olan biriyle asla uğraşma," derdi büyükannem. Elsa bunu, "Yaşına göre neşeli olan biriyle asla uğraşma," şeklinde yorumlardı.

Sonraki günlerde Büyükanne her zamanki gibi Elsa'yı okuldan almıştı ve sonra sarı IKEA poşetleriyle mahallede dolaşarak tüm kapı zillerine basmışlardı. İnsanlar bunu biraz tuhaf buluyor gibiydi, özellikle de herkesin o sarı IKEA poşetlerini mağazadan almanın aslında yasak olduğunu bildiği için. Eğer biri fazla soru sormaya başlarsa, Büyükanne sadece geri dönüştürülebilir kağıt toplayan bir çevre örgütü olduklarını söylerdi. Ve o zaman insanlar

daha fazla gürültü çıkarmaya cesaret edemiyordu. "İnsanlar çevre örgütlerinden korkuyor, dairelerine baskın yapıp atıklarını düzgün yönetmedikleri için onları suçlayacağımızı düşünüyorlar. Çok fazla film izliyorlar," demişti büyükanne, Elsa ile birlikte dolu poşetleri Renault'ya yüklerken. Elsa, büyükannesinin ne tür filmler izlediğini ve bu tür şeylerin nerede olabileceğini hiç tam olarak anlamamıştı. Büyükannenin "panda faşistleri" olarak adlandırdığı çevre örgütlerinden nefret ettiğini biliyordu.

Her neyse, aslında o sarı poşetleri mağazadan dışarı çıkarmak yasaktı. Tabii ki, Büyükanne bunu omuz silkerek geçiştirmişti. "Poşetleri çalmadım, sadece henüz geri vermedim," diye mırıldandı ve Elsa'ya yazması için kalın bir keçeli kalem verdi. Sonra Elsa bunun karşılığında en az dört kutu Ben & Jerry's New York Super Fudge Chunk istediğini söyledi. Sonra büyükanne "Bir!" dedi, sonra Elsa "Üç!" dedi, sonra büyükanne "İki!" dedi, sonra Elsa "Üç, yoksa anneme söylerim!" dedi, sonra büyükanne "Teröristlerle pazarlık yapmıyorum!" diye bağırdı. Sonra Elsa, *Wikipedia'da* "terörist" kelimesini arattığında, bu kelimenin tanımında büyükannesi için geçerli olan pek çok şey olduğunu, ancak Elsa için geçerli olan tek bir şey bile olmadığını belirtti. "Teröristlerin amacı kaos yaratmaktır ve annem, senin bütün gün tam da bunu yaptığını söylüyor," dedi Elsa. Sonra büyükanne, Elsa'nın keçeli kalemi alıp ağzını kapalı tutacağına söz vermesi karşılığında ona dört kutu vermeyi kabul etti. Elsa da öyle yaptı. Gece geç saatlere kadar, kasabanın diğer tarafındaki Renault'da karanlıkta oturup nöbet tutarken, Büyükanne sarı IKEA poşetleriyle evlerin girişlerine girip çıkıyordu. Ertesi sabah, ücretsiz gazeteyi basan şirketin sahibi, komşularının kapı zilini çalmasıyla uyandı; komşular, birinin asansörü yüzlerce ücretsiz gazeteyle doldurmuş olduğu için çok kızgındı. Her posta kutusu bunlarla doluydu ve büyük cam giriş kapısının her santimetrekaresi bantlanmış kopyalarla kaplanmıştı; ayrıca her dairenin dışında, kapılar açıldığında çöküp merdivenlerden aşağı düşen devasa, sallantılı yığınlar bırakılmıştı. Gazetenin her bir kopyasına, adamın adı büyük, düzgün keçeli kalem harflerle yazılmıştı ve hemen altında, "Okuma zevkiniz için ücretsiz sosyal bilgiler!!!" yazıyordu.

Eve dönerken, büyükanne ve Elsa dondurma almak için bir benzin istasyonunda durmuşlardı. Birkaç gün sonra büyükanne gazeteyi bir kez daha aradı ve o günden sonra bir daha tek bir ücretsiz nüsha bile almadı.

"Giriyor musun, çıkıyor musun?"

Alf'in sesi, merdiven boşluğundaki kasvetli havayı kahkaha gibi keser. Elsa arkasını döner ve içgüdüsel olarak kendini onun kollarına atmak ister, ama Wolfheart'ın bundan hoşlanmayacağı kadar onun da hoşlanmayacağını fark edince kendini durdurur. Alf, deri ceketinin gıcırtısıyla ellerini ceplerine sokar ve kapıya doğru keskin bir şekilde başını sallar.

"Giriyor musunuz, çıkıyor musunuz? Sizin dışında yürüyüşe çıkmak isteyen başkaları da var, biliyorsunuz."

Elsa ve wurse ona boş boş bakarlar. Alf bir şeyler mırıldanır, yanlarından geçip kapıyı açar. O, onlara eşlik etmelerini istememiş olsa da, ikisi hemen onun hemen arkasına takılırlar. Evin köşesini dönüp Britt-Marie'nin balkonundan gözden kaybolduklarında, wurse bir çalıya sırtını dayar ve biraz konsantrasyona ihtiyacı olan bir wurse'den beklenebileceği kadar kibarca onlara hırlar. İkisi arkasını döner. Alf, davetsiz misafirlerinden hiç de hoşnut görünmüyor. Elsa boğazını temizler ve onu orada tutmak için sohbet edecek bir konu bulmaya çalışır.

"Araba iyi gidiyor, değil mi?" diye patlar, çünkü babasının ne söyleyeceğini bilemediğinde böyle dediğini duymuştur.

Alf başını sallar. Başka bir şey yapmaz. Elsa yüksek sesle nefes alır.

"Toplantıda muhasebeci ne dedi?" diye sorar onun yerine; bunun Alf'i, konut sakinleri toplantılarında olduğu kadar sinirlendirip konuşkan hale getireceğini umarak. Elsa, insanların sevdikleri şeylerden ziyade sevmedikleri şeyler hakkında konuşmalarını sağlamanın daha kolay olduğunu fark etmiştir. Ve biri konuşurken – konu ne olursa olsun– karanlıkta gölgelerden korkmamak da daha kolaydır.

"O muhasebeci piç, evdeki herkes kabul ederse, mal sahiplerinin o lanet daireleri sakinler derneğindeki piçlere satmaya karar verdiklerini söyledi."

Elsa, adamın ağzının köşelerine bakıyor. Neredeyse gülümsüyor gibi görünüyor.

"Komik mi?"

"Benimle aynı evde mi yaşıyorsun? Bu evdeki insanlar herhangi bir konuda anlaşmadan önce İsrail-Filistin çatışması çözülür."

"Ev kira sözleşmesine dönüştürülürse kimse dairesini satmak ister mi?" diye sorar.

Alf'in ağzının köşeleri, Alf'e daha çok yakışan bir şekle bürünür.

"İstemek ne demek bilmiyorum, çoğunun bunu yapmak zorunda kalacağı kesin." "Neden?"

"Burası iyi bir bölge. Daireler çok pahalı. Evdeki çoğu insan o lanet banka kredisini ödeyemeyecek."

"Sen taşınmak zorunda kalacak mısın?" "Muhtemelen."

"O zaman annem, George ve ben?"

"Bilmiyorum ki,"

Elsa düşünür.

"Maud ve Lennart ne olacak?" "Çok fazla soruyorsun."

"Peki, konuşmak istemiyorsan burada ne işin var?" Alf'in ceketi çalılıkların içindeki çalıya doğru gıcırdıyor.

"Sadece yürüyüşe çıkmıştım. Kimse seni ve o şeyi davet etmedi ki."

"Bu kadar çok küfür etmen delilik, kimse sana bunu söyledi mi hiç? Babam bunun kötü bir kelime dağarcığının işareti olduğunu söylüyor."

Alf ona ters ters baktı ve ellerini ceplerine soktu.

"Maud ve Lennart taşınmak zorunda kalacak. Ve muhtemelen birinci kattaki kız ve çocuğu da. Dün gittiğin psikolog hatun, bilemiyorum, muhtemelen bir sürü parası vardır..."

Kendini durdurur. Bir tür itidal gösterir.

"O... hanımefendi. Muhtemelen... çok parası vardır, o... kadın," diye kendini düzeltir.

"Büyükannem kira sözleşmesi hakkında ne düşünüyordu?"

Alf'ın ağzının köşelerinde yine kısa bir seğirme olur. "Genelde Britt-Marie'nin düşündüğünün tam tersi." Elsa ayakkabısıyla minik kar melekleri çizer.

"Belki de iyi olur? Eğer kira sözleşmeleri varsa, belki de herkes daha iyi bir yere taşınabilir...?" diye tereddütle sorar.

"Burası güzel. Burada gayet iyiyiz. Burası bizim evimiz." Elsa itiraz etmez. Burası onun da evidir.

Rüzgârda bir başka ücretsiz gazete daha yuvarlanıp geçiyor. Bir anlığına ayağına takılıyor, sonra kurtulup öfkeli bir denizyıldızı gibi yuvarlanmaya devam ediyor. Bu, Elsa'yı yine çileden çıkarıyor. Büyükannesinin, posta kutusuna gazete koymalarını engellemek için ne kadar mücadele etmeye hazır olduğunu düşünmesine neden oluyor. Bu, Elsa'yı çileden çıkarıyor çünkü bu tam da büyükannesinin yapacağı bir şeydi; çünkü büyükannesi bunu sadece Elsa için yapıyordu. Büyükannenin yaptığı şeyler hep böyleydi. Elsa'nın iyiliği için.

Büyükannesi aslında o gazeteleri seviyordu, yağmur yağdığında ayakkabılarının içine tıkardı. Ama bir gün Elsa, internette bir gazetenin tek bir sayısını basmak için kaç ağaç gerektiğini okuduğunda, hem annesinin hem de büyükannesinin kapılarına "Asla gereksiz posta istemiyorum, teşekkürler!" notları astı, çünkü Elsa çevrenin büyük bir hayranıydı. Gazeteler gelmeye devam etti ve Elsa şirketi aradığında ona sadece güldüler. Ve bunu yapmamalıydılar. Çünkü kimse büyükannenin torununa gülmez.

Büyükannesi çevreyi hiç sevmezdi, ama savaşa giderken yanında götüreceğin türden bir insandı. Bu yüzden Elsa için terörist oldu. Aslında Elsa bu yüzden büyükannesine çok kızgın, çünkü Elsa büyükannesine kızmak istiyor. Diğer her şey için. Yalanlar, annesini terk etmesi ve ölmesi için. Ama torununun iyiliği için terörist olmaya hazır olan birine kızgın kalmak imkansızdır. Ve Elsa, kızgın olamadığı için öfkeleniyor.

Granny'ye normal bir şekilde bile kızamıyor. Granny'de normal olan tek şey bu bile değil.

Alf'ın yanında sessizce durur ve başı ağrıyana kadar gözlerini kırpıştırır. Alf kaygısız görünmeye çalışır, ama Elsa onun sanki birini arıyormuş gibi karanlığı taradığını fark eder. Wolfheart ve wurse gibi çevreyi gözetler. Sanki o da nöbet tutuyormuş gibi. Gözlerini kısar ve onu bir yapboz parçası gibi Granny'nin hayatına yerleştirmeye çalışır. Granny'nin ondan çok fazla bahsettiğini hatırlamıyor, sadece ayaklarını kaldırmayı bilmediği için ayakkabılarının tabanlarının hep çok aşınmış olduğunu söylemişti.

"Granny'yi ne kadar iyi tanıyordun?" diye sorar.

Deri ceket gıcırdıyor.

"Ne demek 'tanıyordum'? Komşuyduk, hepsi bu," diye cevaplar Alf kaçamak bir şekilde.

"Peki, taksiyle beni aldığında, 'Beni orada bıraksaydın büyükannem seni asla affetmezdi' dediğinde ne demek istemiştin?"

Yine gıcırtı sesi.

"Hiçbir şey demek istemedim, hiçbir şey... hiçbir şey. Sadece o civarda bulunuyordum.

Lanet olası...

Sesi sinirli geliyor. Elsa, Alf'in hiç de hoşuna gitmeyen bir şekilde anlıyormuş gibi başını sallar.

"O zaman neden buradasın?" diye alaycı bir şekilde sorar.

"Ne?"

"Neden beni dışarıya kadar takip ettin? Şu anda taksini sürmüyor olman gerekmez mi?"

"Yürüyüş yapma hakkı sadece sende değil, biliyorsun."

"Tabii, tabii."

"Senin ve o köpeğin gece burada tek başınıza dolaşmasına izin veremem. Büyükannen..."

Kendi sözünü keser. Homurdanır. İç çeker.

"Sana bir şey olsaydı, büyükannen beni asla affetmezdi." Sanki bunu söylediğine pişman olmuş gibi görünüyor.

"Sen ve büyükannem bir ilişki mi yaşıyordunuz?" Elsa, yeterince uzun bir süre bekledikten sonra sordu. Alf, sanki yüzüne sarı bir kartopu atılmış gibi görünüyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini anlamak için biraz genç değil misin?"

"Bilmek için çok küçük olduğum bir sürü şey var, ama yine de biliyorum." Boğazını temizler ve devam eder: "Bir keresinde, ben küçükken, annem işinin ne olduğunu açıklayacaktı, çünkü babama sormuştum ve o da pek bilmiyor gibiydi. Sonra annem ekonomist olarak çalıştığını söyledi. Ben de 'Ne?' dedim, o da 'Hastanenin ne kadar parası olduğunu hesaplıyorum, böylece ne alabileceğimizi biliyoruz' dedi. Ben de 'Ne, dükkândaki gibi mi?' dedim. O da evet, dükkândaki gibi bir şey dedi ve bunu anlamak hiç de zor değildi, yani babam bu konuda biraz kalın kafalı davranıyordu."

Alf saatine baktı.

"Ama sonra, neyse, iki kişinin bir dükkanı olduğu bir dizi izledim. Ve *aralarında* bir ilişki vardı, en azından ben öyle düşündüm. Yani şimdi ne demek olduğunu anlıyorum, öyle bir şey. Ve ben de seninle büyükannemin birbirinizi öyle tanıdığınızı sandım! Peki... oldu mu, olmadı mı?"

"O köpek artık bitti mi, bitmedi mi? Bazılarımızın gitmesi gereken işleri var," diye mırıldanır Alf, ki bu pek bir cevap sayılmaz. Çalılara doğru döner.

Elsa onu dikkatle süzdü.

"Sadece büyükannemin tipine uygun olabileceğini düşündüm. Çünkü ondan biraz daha gençsin. Ve o her zaman senin yaşlarında olan polislerle flört ederdi. Polis olmak için biraz yaşlıydılar ama yine de polislerdi. Yani sen polis değilsin tabii. Ama sen de yaşlısın, ama... gerçekten yaşlı değilsin. Anlatabildim mi?"

Alf pek anlamış gibi görünmüyor. Ve biraz migreni varmış gibi görünüyor.

Wurse biter ve üçü, Elsa ortada olmak üzere, içeri geri döner. Büyük bir ordu değil, ama yine de bir ordu, diye düşünür Elsa ve karanlıktan biraz daha az korkar. Garaj kapısı ile depo kapısı arasındaki bodrumda yollarını ayırdıklarında, Elsa ayakkabısını yere sürter ve Alf'e sorar: "Beni almaya geldiğinde arabada dinlediğin müzik neydi? Opera mıydı?"

"Tanrım, bu kadar soru yeter!"

"Sadece soruyordum!"

"Blo... evet. O bir piç opera'ydı."

"Hangi dildeydi?" "İtalyanca."

"İtalyanca konuşabilir

misin?" "Evet."

"Gerçekten mi?"

"İtalyanca'yı öğrenmenin başka ne yolu var ki?" "Ama,

yani, akıcı bir şekilde?"

"O şeye başka bir saklanma yeri bulmalısın, sana söylemiştim," der, wurse'yi işaret ederek, açıkça konuyu değiştirmeye çalışır. "Er ya da geç insanlar onu bulacak."

"İtalyanca biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Bir operayı anlayacak kadar biliyorum. Başka bir sorun var mı?" "O zaman arabada dinlediğimiz opera ne hakkındaydı?" diye ısrar eder.

Alf garaj kapısını açar.

"Aşk. Hepsi aşk hakkında, hepsi."

"Aşk" kelimesini, sanki "buzdolabı" ya da "iki inçlik vida" gibi kelimeleri söyler gibi telaffuz ediyor.

"O ZAMAN BÜYÜKANNEME AŞIK MIYDIN?" Elsa arkasından bağırır, ama o çoktan kapıyı kapatmıştır.

Orada durup sırıtıyor. Wurse de öyle, bundan neredeyse emin. Ve sırıtarak gölgelerden ve karanlıktan korkmak çok daha zor.

"Sanırım Alfis artık bizim arkadaşımız," diye fısıldıyor.

Wurse de aynı fikirde gibi görünüyor.

"Bulabileceğimiz tüm arkadaşlara ihtiyacımız olacak. Çünkü büyükanne bana bu masalda neler olacağını anlatmadı."

Wurse ona sokulur.
"Wolfheart'ı özledim," diye fısıldar Elsa, onun kürküne.
Wurse, isteksizce de olsa buna da katılıyor gibi görünüyor.

20

GİYİM MAĞAZASI

Bugün o gün. Ve her şey en korkunç geceyle başlıyor.

Elsa ağzı açık bir şekilde uyanır ama çığlığı odayı değil, kafasını doldurur. Sessizce kükreyer ve elini uzatıp yatak örtülerini bir kenara atmak ister ama örtüler çoktan yerde durmaktadır. Daireye girer; yumurta kokusu vardır. George mutfaktan ona dikkatli bir şekilde gülümser. O gülümsemez. George üzgün görünür. Elsa umursamaz.

O kadar sıcak bir duş alır ki, cildi sanki mandalina kabuğu gibi vücudundan ayrılacakmış gibi hisseder. Dairenin içine çıkar. Annesi saatler önce evden çıkmıştır. Her şeyi düzeltmeye gitmiştir, çünkü annesi hep böyle yapar.

George, Elsa'nın arkasından bir şeyler seslenir, ama Elsa ne dinler ne de cevap verir. Annesinin ona hazırladığı kıyafetleri giyer, koridoru geçip arkasından ön kapıyı kilitler. Büyükanne'nin dairesinde tuhaf bir koku vardır. Temiz kokar. Yığınlar halindeki ambalaj kutuları, artık ortada olmayan her şeye adeta bir anıt gibi giriş holüne gölgeler düşürür.

Kapının içinde durur, daha fazla ilerleyemez. Dün gece de buradaydı, ama gün ışığında daha zor geliyor. Güneş, panjurların arasından içeri sızarken, bir şeyleri hatırlamak daha zor oluyor. Gökyüzünde bulutlardan oluşan hayvanlar süzülüyor. Güzel bir sabah ama berbat bir gün.

Elsa'nın cildi duştan sonra hâlâ yanıyor. Bu ona büyükannesini hatırlatıyor, çünkü büyükannesinin duşu bir yıldan fazladır çalışmıyor ve ev sahibini arayıp

ev sahibini arayıp sorunu çözmesini istemek yerine, annemle George'un duşunu kullanıyordu. Bazen daireye geri dönerken bornozunu bağlamayı unutuyordu. Bazen de bornozunu tamamen unutuyordu. Bir keresinde, annemle Elsa'nın dairesinde George'un da yaşadığını hiç dikkate almadığı için annem ona en az on beş dakika boyunca bağırmıştı. Ama bu, Elsa'nın Charles Dickens'ın toplu eserlerini okumaya başlamasından kısa bir süre sonraydı. Büyükannem kitap okumakta pek iyi değildi, bu yüzden Elsa, Renault'yu sürerken ona kitapları okurdu, çünkü Elsa daha sonra bunları tartışabileceği birine sahip olmak istiyordu. Özellikle de Büyükannem Noel hikayelerini sevdiği için, Elsa'nın birkaç kez okuduğu *A Christmas Carol*.

Annem, George'a saygıdan dolayı büyükannemin dairede çıplak dolaşmaması gerektiğini söylediğinde, büyükannem, hâlâ çıplak haldeyken George'a dönüp, "Bu saygı zırvalığı da ne? Tanrı aşkına, sen benim kızımla birlikte yaşıyorsun," dedi. Sonra büyükannem çok derin ve çok çıplak bir şekilde eğildi ve törenle ekledi: "Ben gelecek Noel'lerin ruhuyum, George!"

Annem bu konuda büyükanneme çok kızmıştı, ama Elsa'nın hatırı için bunu belli etmemeye çalıştı. Elsa da annemin hatırı için, Charles Dickens'tan alıntı yapabildiği için büyükannesiyle ne kadar gurur duyduğunu belli etmemeye çalıştı.

Elsa ayakkabılarını çıkarmadan daireye girer. Parke zemini çizecek türden ayakkabılar giymektedir, bu yüzden annesi ona içeride giyemeyeceğini söylemiştir, ama büyükannenin evinde bunun önemi yoktur, çünkü zemin zaten sanki biri üzerinde kaymış gibi görünmektedir. Kısmen eski olduğu için, kısmen de büyükannenin bir zamanlar üzerinde gerçekten kaymış olması nedeniyle.

Elsa büyük gardırobun kapısını açar. Wurse yüzünü yalar. Protein barları ve pandispanya karışımı kokuyor. Elsa dün gece yatmaya gitmişken, annesinin bugün yedek sandalyeleri almak için George'u bodrumdaki depoya göndereceğini fark etmişti, çünkü herkes daha sonra buraya kahve içmeye gelecekti. Çünkü bugün o gün ve herkes böyle günlerin ardından bir yerlerde kahve içer.

Annesiyle George'un bodrum deposu, büyükannesininkinin yanındadır ve Alf kontrplak levhaları taktıktan sonra wurse'yi görebileceğiniz tek depo burasıdır. Bu yüzden Elsa, gölgelerden mi, hayaletlerden mi yoksa Britt-Marie'den mi daha çok korktuğuna karar veremeden gece gizlice aşağı inip wurse'yi yukarıya getirmiştir.

"Büyükannem ölmemiş olsaydı, seni saklayacak daha fazla yer olurdu," der Elsa özür dilercesine, çünkü o zaman gardırop büyümeyi durdurmazdı. "Ama yine de, büyükannem ölmemiş olsaydı, saklanmana hiç gerek kalmazdı."

Wurse yine yüzünü yaladı, kafasını açıklıktan soktu ve sırt çantasını aradı. Elsa onu almak için koridora koştu ve üç kutu rüya ile bir litre süt çıkardı.

"Maud dün gece onları anneme bırakmıştı," diye açıklıyor Elsa; ancak wurse, kurabiyeleri teneke kutunun içindeyken yiyecekmişçesine hemen ellerini koklamaya başlayınca, Elsa uyarıcı bir şekilde işaret parmağını kaldırıyor.

"Sadece iki kutu alabilirsin! Biri cephane için!"

Wurse bu konuda ona biraz havlar, ama sonunda pazarlık gücünün zayıf olduğunu fark eder ve sadece iki kutuyu ve üçüncüsünün yarısını bitirir. Ne de olsa o bir wurse. Ve bunlar kurabiye.

Elsa sütü alır ve moo-gun'ını aramaya gider. Bugün biraz yavaş kavrıyor. Yıllardır kabus görmediği için, ona ihtiyacı olabileceğini ancak şimdi fark ediyor. Gölge kabusunda ilk kez karşısına çıktığında, ertesi sabah onu tamamen silkelemeye çalışmıştı. Herkesin yaptığı gibi. Kendini "bu sadece bir kabustu" diye ikna etmeye çalıştı. Ama daha iyi bilmeliydi. Çünkü "Neredeyse Uyanık Ülke"ye hiç girmiş olan herkes daha iyi bilir.

Bu yüzden dün gece aynı rüyayı gördüğünde, kabuslarla savaşmak için nereye gitmesi gerektiğini anladı. Gecelerini onlardan geri almak için.

"Mirevas!" diye seslendi kararlı bir şekilde wurse'ye, o, anneannemin küçük dolaplarından birinden çıkarken, annemin henüz kutulara koymaya vakit bulamadığı, adını koyamayacağı bir yığın eşyanın peşinden geliyordu.

"Mirevas'a gitmeliyiz!" diye bağırır Elsa, moo-gun'ını sallayarak. Miamas'a komşu krallıklardan biri olan Mirevas, Neredeyse Uyanık Ülke'deki en küçük prensliktir ve bu nedenle neredeyse unutulmuştur. Neredeyse Uyanık Ülke'deki çocuklar coğrafya öğrenirken altı krallığın adlarını sıralamak zorunda kaldıklarında, Mirevas her zaman unuttukları krallıktır. Orada yaşayanlar bile. Çünkü Mirevaslılar, gereksiz yer kaplamamak veya en ufak bir rahatsızlık vermemek için büyük çaba sarf eden, inanılmaz derecede alçakgönüllü, nazik ve temkinli yaratıklardır. Yine de çok önemli bir görevleri vardır, aslında hayal gücünün en önemli şey olduğu bir krallıkta en önemli görevlerden biri

: çünkü kabus avcıları Mirevas'ta eğitilir.

Gerçek dünyada, daha iyisini bilmeyen ukala tipler ancak "sadece bir kabustu" gibi aptalca bir şey söyleyebilir. "Sadece" kabus diye bir şey yoktur —onlar canlı yaratıklardır, herkes uyurken evlerin arasına sızan, içeri sızıp kargaşa çıkarmak için tüm kapı ve pencereleri deneyen, güvensizlik ve ıstıraptan oluşan karanlık küçük bulutlardır. İşte

bu yüzden kabus avcıları vardır. Ve herhangi bir şey hakkında bilgisi olan herkes, bir kabusu kovalamak için bir moo-gun'a sahip olunması gerektiğini bilir. Bu işten pek anlamayan biri, moo-gun'ı, birinin büyükannesi tarafından yan tarafına süt kartonu takılıp üstüne mancınık yapıştırılmış, oldukça sıradan bir paintball silahıyla karıştırabilir. Ancak Elsa, elinde ne olduğunu bilir. Kartonu sütle doldurur ve kurabiye tabancasının lastik bandının önündeki ateşleme haznesine bir kurabiye koyar.

Kabusları öldüremezsiniz, ama korkutabilirsiniz. Ve kabusların süt ve kurabiyeden daha çok korktuğu bir şey yoktur.

Tam kendine güveni artmaya başlamışken, kapı ziliyle irkilir ve wurse'nin sonsuz üzüntüsüne, yanlışlıkla ona bir sürü süt fırlatır ama kurabiye fırlatmaz ve wurse bir çırpıda kaçar. Bir an için bir kabusun nasıl kapı zilini çalabileceğini merak eder, ama gelen sadece George'dur. George üzgün görünmektedir. Kız umursamamaktadır.

"Bodrumdaki depodan yedek sandalyeleri almaya iniyorum," der ve üvey babaların kendilerini kenara itilmiş hissettikleri günlerde yaptıkları gibi ona gülümsemeye çalışır.

Elsa omuz silker ve kapıyı yüzüne çarpar. Wurse yeniden ortaya çıkmıştır, bu yüzden sırtına tırmanır ve gözetleme deliğinden dışarı bakarak George'un bir dakika kadar orada durup üzgün göründüğünü görür. Elsa bu yüzden ondan nefret eder. Annesi Elsa'ya her zaman George'un onu sevmesini istediğini, çünkü onu önemsediğini söyler. Sanki Elsa bunu anlamıyormuş gibi. Onun onu önemsediğini biliyor ve bu yüzden ondan hoşlanamıyor. Denese de ondan hoşlanamayacağı için değil, aksine kesinlikle hoşlanacağını bildiği için. Çünkü herkes George'u sever. Bu onun süper gücüdür.

Ve o, bu durumda Halfie doğduğunda George'un varlığını unutması halinde sadece hayal kırıklığına uğrayacağını biliyor. Onu en başından sevmemek daha iyi.

İnsanları sevmezsen, onlar da seni incitemez. Sık sık "farklı" olarak tanımlanan sekiz yaşına girmek üzere olan çocuklar bunu çok çabuk öğrenir.

Wurse'un sırtından atlar. Wurse, çenelerini moo-gun'ın etrafına kapatır ve onu nazik ama kararlı bir şekilde ondan alır, sonra ağır adımlarla uzaklaşır ve onu, Elsa'nın parmağının ulaşamayacağı bir tabureye koyar. Ancak kurabiyeyi yemekten kaçınır ki, wurselerin kurabiyeleri ne kadar sevdiğini bilen herkesin bildiği gibi, bu Elsa'ya karşı önemli bir saygı göstergesidir.

Kapı yine çalar. Elsa kapıyı açar ve George'a sabırsızca bağırmak üzereyken, tam zamanında onun George olmadığını fark eder.

Muhtemelen yarım düzine sonsuzluk kadar süren bir sessizlik olur.

"Merhaba, Elsa," der siyah etekli kadın, sesi biraz kaybolmuş gibi. Aslında bugün siyah etek değil, kot pantolon giyiyor. Nane kokuyor ve korkmuş görünüyor. O kadar yavaş nefes alıyor ki, Elsa oksijen yetersizliğinden öleceğinden korkar.

"Ben... Ofisimde sana bağırdığım için çok özür dilerim," diye başlar.

İkisi de birbirlerinin ayakkabılarını dikkatle inceliyor.

"Sorun değil," der Elsa sonunda.

Kadının ağzının köşeleri hafifçe titriyor.

"Ofise geldiğinde biraz hazırlıksız yakalandım. Orada pek ziyaretçim olmaz. Ben... Ziyaretlere pek alışkın değilim."

Elsa, kadının ayakkabılarına bakmaya devam ederek suçlulukla başını salladı.

"Önemli değil. O konuda öyle dediğim için özür dilerim..." diye fısıldar, son birkaç kelimeyi çıkaramadan.

Kadın elini reddedici bir şekilde salladı.

"Benim hatamdı. Ailem hakkında konuşmak benim için zor. Büyükannen beni buna zorlamaya çalıştı, ama bu beni sadece... şey... kızdırdı."

Elsa ayak parmağının ucuyla yere dokunur.

"İnsanlar zor şeyleri unutmak için şarap içerler, değil mi?" "Ya
da hatırlamak için güç toplamak için. Sanırım."

Elsa burnunu çeker.

"Sen de kırılmışsın, değil mi? Wolfheart gibi?"

"Kırılmış... başka bir şekilde. Belki." "O zaman
kendini onaramaz mısın?"

"Psikolog olduğum için mi demek
istiyorsun?" Elsa başını salladı. "O işe
yaramaz mı?"

"Cerrahların kendilerini ameliyat edemeyeceğini sanmıyorum. Muhtemelen bu da aşağı yukarı aynı şey."

Elsa yine başını sallar. Bir an için kot pantolonlu kadın ona uzanacakmış gibi görünür, ama kendini durdurur ve bunun yerine dalgın dalgın avucunu kaşıyarak.

"Büyükannen mektupta sana göz kulak olmamı istediğini yazmış," diye fısıldar.

Elsa başını sallar.

"Görünüşe göre tüm mektuplarında bunu yazıyor."

"Kızgın gibisin."

"Bana hiç mektup yazmadı."

Kadın yerdeki çantaya uzanır ve içinden bir şey çıkarır.

"Ben... Bu Harry Potter kitaplarını dün aldım. Henüz çok ilerleyemedim ama, bilirsin."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Ben... Harry Potter'ın senin için önemli olduğunu

anlıyorum." "Harry Potter herkes için önemlidir!"

Kadının ağzının çevresindeki deri yine çatlıyor. Bir kez daha uzun ve derin bir nefes alıyor, Elsa'nın gözlerine bakıyor ve şöyle diyor:

"Ben de onu çok seviyorum, söylemek istediğim buydu. Uzun zamandır bu kadar harika bir okuma deneyimi yaşamamıştım. Büyüdükten sonra neredeyse hiç yaşamazsınız, her şey çocukken zirvededir ve ondan sonra her şey yokuş aşağı gider... şey... sanırım sinizm yüzünden. Bana eskiden nasıl olduğunu hatırlattığın için sana teşekkür etmek istedim."

Bunlar, Elsa'nın kadının kekelemeden söylediği en uzun sözlerdi. Kadın çantanın içindekini ona uzatır. Elsa alır. O da bir kitaptır. Bir masal. Astrid Lindgren'in yazdığı *Aslan Yürekli Kardeşler*. Elsa bunu biliyordu, çünkü bu, Neredeyse Uyanık Ülke'den gelmeyen en sevdiği hikayelerden biriydi. Renault'la dolaşırken büyükannesine defalarca yüksek sesle okumuştu. Karl ve Jonatan'ın öldükten sonra Nangijala'ya gelip, orada zorba Tengil ve ejderha Katla ile savaşmak zorunda kalmalarını anlatıyordu.

Kadının bakışları yine kaybolur.

"Oğullarımın büyükannesi öldüğünde onlara bu kitabı okurdum. Okudun mu bilmiyorum. Muhtemelen okumuşsundur."

Elsa başını sallar ve kitabı sıkıca tutar.

"Hayır," diye yalan söylüyor. Çünkü o kadar kibardır ki, biri sana bir kitap verdiğinde, o kişiye kitabı okumamış gibi davranmak zorunda olduğunu bilir.

Kot pantolonlu kadın rahatlamış görünüyor. Sonra o kadar derin bir nefes alıyor ki, Elsa onun dilek kemiğinin kırılacağından korkuyor.

"Biliyor musun... hastanede tanışmış mıydık diye sormuştun. Büyükannen ve ben. Tsunamiden sonra ben... onlar... tüm cesetleri küçük bir meydanda dizmişlerdi. Böylece aileler ve arkadaşlar... aradıklarını... bulabilsinler diye... ben... yani, o beni orada buldu. Meydanda. Orada oturuyordum... bilmiyorum. Birkaç haftadır. Sanırım. Beni eve götürdü ve nereye gideceğimi... bilene kadar burada kalabileceğimi söyledi."

Dudakları sırayla açılıp kapanıyor, sanki elektrikliymiş gibi.

"Sadece burada kaldım. Sadece... kaldım."

Elsa bu sefer kendi ayakkabılarına bakıyor.

"Bugün geliyor musun?" diye soruyor.

Gözünün ucuyla kadının başını salladığını görebiliyor. Sanki yine kaçmak istiyormuş gibi.

"Sanmıyorum ki... Sanırım büyükannen benden çok hayal kırıklığına uğramıştı."

"Belki de senden hayal kırıklığına uğramıştı çünkü sen kendinden çok hayal kırıklığına uğramışsın
."

Kadının boğazından boğuk bir ses çıkar. Elsa'nın bunun muhtemelen bir kahkaha olduğunu anlaması biraz zaman alır. Sanki boğazının o kısmı uzun süredir kullanılmamış da, az önce kendine ait anahtarı bulmuş ve eski bir elektrik anahtarını çevirmiş gibi.

"Sen gerçekten çok farklı bir çocuksun," dedi kadın.

"Ben küçük bir çocuk değilim. Neredeyse sekiz yaşındayım!"

"Evet, özür dilerim. Sen yeni doğmuştun. Ben buraya taşındığımda. Yeni doğmuştun."

"Farklı olmanın bir sakıncası yok. Büyükannem, sadece farklı insanlar dünyayı değiştirir derdi."

"Evet. Özür dilerim. Ben... Gitmem gerek. Sadece... özür dilemek istedim." "Önemli değil. Kitap için teşekkürler."

Kadının gözleri tereddüt eder, ama yine de Elsa'ya doğrudan bakar.

"Arkadaşın geri geldi mi? Wolf... ona ne demiştin?"

Elsa başını salladı. Kadının gözlerinde gerçekten içten bir endişe var gibiydi.

"Bazen böyle yapar. Ortadan kaybolur. Endişelenmene gerek yok. O... insanlardan korkar. Bir süre ortadan kaybolur. Ama her zaman geri gelir. Sadece zamana ihtiyacı var."

"Bence yardıma ihtiyacı var."

"Kendine yardım etmek istemeyenlere yardım etmek zordur."

"Kendine yardım etmek isteyen biri, muhtemelen başkalarının yardımına en çok ihtiyaç duyan kişi değildir," diye itiraz eder Elsa.

Kadın cevap vermeden başını salladı.

"Gitmem gerek," diye tekrarlar.

Elsa onu durdurmak ister ama kadın merdivenlerin yarısını çoktan inmiştir. Elsa, korkuluğa yaslanıp tüm gücünü toplayarak seslenir:

"Onları buldun mu? Meydanda çocuklarını buldun mu?"

Kadın durur. Korkuluğa sıkıca tutunur.

"Evet."

Elsa dudağını ısırır.

"Ölümden sonra hayata inanır mısın?"

Kadın ona bakar.

"Bu zor bir soru."

"Yani, bilirsiniz, Tanrı'ya inanıyor musunuz?" diye sorar Elsa.

"Bazen Tanrı'ya inanmak zor oluyor," diye cevaplar kadın.

"Çünkü Tanrı'nın neden tsunamiyi durdurmadığını merak ediyorsunuz?" "Çünkü neden tsunami olduğunu merak ediyorum."

Elsa başını sallar.

"Bir filmde birinin 'İnanç dağları yerinden oynatabilir' dediğini duymuştum," diye devam eder Elsa, nedenini bilmeden, belki de asıl sormak istediği soruyu sormaya fırsat bulamadan kadını gözden kaybetmek istemediği için.

"Öyle duydum," der kadın.

Elsa başını sallar.

"Ama bunun aslında doğru olduğunu biliyorsunuz! Çünkü bu söz, Miamas'tan, Faith adında bir devden geliyor. O kadar güçlüydü ki, akıl almazdı. Ve kelimenin tam anlamıyla dağları yerinden oynatabilirdi!"

Kadın, merdivenlerden aşağı kaybolmak için bir neden arıyormuş gibi görünüyor. Elsa hızlıca nefes alır.

"Herkes şimdi büyükannemi özlüyor olabileceğimi ama bunun geçeceğini söylüyor. Ben o kadar emin değilim." Kadın yine ona bakıyor. O şefkat dolu gözleriyle.

"Neden olmasın?"

"Senin için geçmedi."

Kadın gözlerini yarı yarıya kapatır.

"Belki bu durum farklıdır."

"Nasıl?"

"Büyükannen yaşlıydı."

"Benim için değil. Onu sadece yedi yıl tanıdım. Neredeyse sekiz."

Kadın cevap vermez. Elsa, Wolfheart'ın yaptığı gibi ellerini ovuşturur.

"Bugün gelmelisin!" Elsa arkasından seslenir, ama kadın çoktan ortadan kaybolmuştur.

Elsa dairesinin kapısının kapandığını duyar ve sonra alt kattaki kapıdan babasının sesini duyana kadar her şey sessizdir.

Kendini toparlar, gözyaşlarını siler ve rüşvet olarak moo-gun mermisinin yarısını vererek wurse'yi tekrar gardıropta saklanmaya zorlar. Sonra büyükannesinin dairesinin kapısını kilitlemeden kapatır ve merdivenlerden aşağı koşar, birkaç

saniye sonra Audi'de koltuğu sonuna kadar yatırmış, cam tavandan dışarı bakıyor.

Bulut hayvanları artık daha alçaktan süzülüyor. Babası takım elbise giymiş ve o da sessiz. Bu tuhaf geliyor, çünkü babası neredeyse hiç takım elbise giymez. Ama bugün o gün.

"Tanrı'ya inanıyor musun, baba?" diye sorar Elsa, her zamanki gibi babasını balkondan atılan su balonları gibi hazırlıksız yakalayacak şekilde. Elsa bunu bilir, çünkü büyükannesi su balonlarını severdi ve babası onun balkonunun tam altına asla geçmemesi gerektiğini öğrenmişti.

"Bilmiyorum," diye cevaplar babam.

Elsa, babasının bir cevabı olmadığı için ondan nefret eder, ama yalan söylemediği için onu biraz sever.

Audi, siyah çelik bir kapının önünde durur. Bir süre oturup beklerler.

"Ben büyükannem gibi miyim?" der Elsa, gözlerini gökyüzünden ayırmadan. "Fiziksel görünüşünü mü kastediyorsun?" diye sorar babası tereddütle.

"Hayır, yani, bir *insan* olarak," diye iç geçirir Elsa.

Babam, sekiz yaşında kızları olan herkesin yaptığı gibi, bir an tereddütle mücadele ediyormuş gibi görünüyor. Sanki Elsa az önce ona bebeklerin nereden geldiğini açıklaması için ricada bulunmuş gibi. Yine.

"Sürekli 'yani' ve 'bir nevi' demeyi bırakmalısın. Sadece kelime haznesi zayıf olan insanlar..." diye söze başlıyor, çünkü kendini durduramıyor. Çünkü o böyle biridir. "onlardan biri" demek yerine "o türden biri" demekle çok önem verenlerden biridir.

"O zaman bırak şunu!" Elsa, bugün babasının düzeltmelerine hiç havasında olmadığı için, istemediğinden çok daha sert bir şekilde bağırır.

Genelde birbirlerini düzeltmek onların alışkanlığıdır. Tek alışkanlıkları. Babasının bir kelime kavanozu vardır; Elsa, öğrendiği "özlü" ve "gösterişli" gibi zor kelimeleri ya da "Buzdolabım bir taco sosu mezarlığı" gibi karmaşık cümleleri bu kavanoza atar. Kavanoz her dolduğunda, iPad'e indirebileceği bir kitap için hediye çeki alır. Kelime kavanozu, ona tüm Harry Potter serisini finanse etmiştir, ancak babasının Harry Potter'a karşı son derece şüpheci olduğunu bilir, çünkü babası gerçeklere dayanmayan hikayeleri kafasında oturtamaz.

"Üzgünüm," diye mırıldanır Elsa.

Babası koltuğuna gömülür. Kim daha çok utanacak diye yarışırlar.

Sonra babası, biraz daha az tereddütlü bir şekilde şöyle der:

"Evet. Ona çok benziyorsun. En iyi özelliklerini ondan ve annenden almışsın."

Elsa cevap vermez, çünkü bunun istediği cevap olup olmadığını bilmez. Babası da hiçbir şey söylemez, çünkü bunun söylemesi gereken şey olup olmadığından emin değildir. Elsa ona daha fazla onunla kalmak istediğini söylemek ister. İki haftada bir hafta sonu yetmez. Halfie doğup gayet normal bir çocuk olduğunda, George ve annesinin artık Elsa'yı evde istemediğini, çünkü ebeveynlerin farklı çocuklar değil, normal çocuklar istediğini ona haykırmak istiyor. Ve Halfie, Elsa'nın yanında durup onlara aralarındaki tüm farklılıkları hatırlatacak. Büyükannesinin yanıldığını, farklı olmanın her zaman iyi olmadığını bağırmak istiyor, çünkü farklı olmak bir mutasyondur ve *X-Men'deki* neredeyse hiç kimsenin bir ailesi yoktur.

Her şeyi haykırmak istiyor. Ama haykırmıyor. Çünkü onun asla anlamayacağını biliyor. Ve Lisette'in kendi çocukları olduğu için, onun kendisiyle ve Lisette'le birlikte yaşamasını istemeyeceğini de biliyor. Umursamaz çocuklar.

Babam, takım elbise giymek istemediğinde yaptığın gibi sessizce oturuyor. Ama Elsa, Audi'nin kapısını açıp dışarı atlamak üzereyken, babam tereddütle ona dönüyor ve alçak sesle şöyle diyor:

"...ama bazen, en iyi özelliklerinin hepsinin büyükannenden ve annenden gelmediğini içtenlikle umuyorum, Elsa."

Sonra Elsa gözlerini sıkıca kısar, alnını onun omzuna dayar, parmaklarını ceketinin cebine sokar ve küçükken ona verdiği kırmızı keçeli kalemin kapağını çevirir; bu kalemi, kendi noktalama işaretlerini ekleyebilmesi için vermişti ve hâlâ ona verdiği en güzel hediyedir. Ya da herhangi birine verdiği.

"Bana sözlerini verdin," diye fısıldar.

O, gözlerindeki gururu gizlemeye çalışır. Elsa bunu fark eder. Ve ona geçen Cuma yalan söylediğini söylemek ister. Onu okuldan almaya gelmesine gerek olmadığını söyleyen mesajı annesinin telefonundan gönderenin kendisi olduğunu. Ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemez, bu yüzden sessiz kalır. Çünkü sessiz kalırsan kimseyi hayal kırıklığına uğratmazsın. Neredeyse sekiz yaşına basacak tüm çocuklar bunu bilir.

Babası kızının saçlarını öper. Kız başını kaldırır ve sanki önemsiz bir şey gibi, "Sen ve Lisette'in çocuklarınız olacak mı?" der.

"Sanmıyorum," diye cevaplar babası hüzünle, sanki bu çok açık bir şeymiş gibi.

"Neden?"

"İhtiyacımız olan tüm çocuklarımız var."

Sanki "ihtiyacımızdan fazlası" demekten kendini alıkoyuyormuş gibi geliyor. En azından öyle hissediyor.

"Daha fazla çocuk istememenin sebebi ben miyim?" diye sorar kız ve babasının "hayır" demesini umar.

"Evet," der babam.

"Çünkü ben farklı biri mi oldum?" diye fısıldadı.

O cevap vermez. Ve kız beklemez. Ama tam Audi'nin kapısını dışarıdan çarpacakken, babası koltuğun üzerinden uzanıp parmak uçlarını yakalar ve kız onun gözlerine baktığında, babası her zamanki gibi tereddütle ona bakar. Ama sonra fısıldar:

"Çünkü sen mükemmel oldun."

Onu hiç bu kadar tereddütsüz duymamıştı. Ve bunu yüksek sesle söyleseydi, babası ona böyle bir kelime olmadığını söylerdi. Ve onu bunun için seviyor.

George kapının yanında üzgün bir şekilde duruyor. O da takım elbise giymiş. Elsa onun yanından koşarak geçer ve annesi onu yakalar, maskarası akmış, Elsa yüzünü Halfie'ye bastırır. Annesinin elbisesi butik kokuyor. Bulut hayvanlar alçaktan uçuyor.

Ve o gün Elsa'nın büyükannesini gömüyorlar.

21

MUM YAĞI

Neredeyse Uyanık Ülke'de, hepimizin içimizde ne yapmamız gerektiğini fısıldayan bir iç ses olduğunu ve tek yapmamız gerekenin onu dinlemek olduğunu söyleyen hikâye anlatıcıları vardır. Elsa buna hiç inanmamıştır, çünkü içinde başka birinin sesi olması fikrini sevmez ve büyükannesi her zaman sadece psikologların ve katillerin "iç sesleri" olduğunu söylerdi. Büyükanne, psikolojiyi hiç sevmezdi. Gerçi siyah etekli kadına karşı gerçekten çaba göstermişti.

Ama her şeye rağmen, bir an sonra Elsa kafasının içinde çan kadar net bir ses duyacak. Fısıldamayacak, bağıracak. "Koş!" diye bağıracak. Ve Elsa canını kurtarmak için koşacak. Arkasında gölgeyle birlikte.

Elbette, kiliseye girdiğinde bunu bilmiyor. Yüzlerce yabancının sessiz mırıldanmaları, bozuk bir araba teybi gibi tavana doğru yükseliyor. Ukala ordusu onu işaret edip fısıldıyor. Gözleri baskıcı.

Onların kim olduğunu bilmiyor ve bu onu aldatılmış hissettiriyor. Büyükannesini başkalarıyla paylaşmak istemiyor. Büyükannesinin yüzlerce arkadaşı varken, kendisinin tek arkadaşının büyükannesi olduğunu hatırlatılmak istemiyor.

Kalabalığın içinden dik sırtıyla yürümek için tüm dikkatini toplar, her an yere yığılacakmış gibi hissettiğini ve artık üzülmeye bile gücü kalmadığını

artık üzülmeye bile gücü kalmamıştır. Kilisenin zemini ayaklarını emiyor, yukarıdaki tabut gözlerini yakıyor.

Ölümün en büyük gücü, insanları öldürebilmesi değil, geride kalanların yaşamaktan vazgeçmek istemesine neden olabilmesidir, diye düşünür; bunu nereden duyduğunu hatırlamadan. Bir an durup düşündükten sonra, bunun muhtemelen "Neredeyse Uyanıklar Ülkesi"nden geldiğine karar verir; gerçi Büyükannenin ölüm hakkında ne düşündüğü göz önüne alındığında bu pek olası görünmemektedir. Ölüm, Büyükannenin baş düşmanıydı. Bu yüzden ölüm hakkında asla konuşmak istemiyordu. Ve bu yüzden cerrah olmuştu, ölüme olabildiğince çok sıkıntı çıkarmak için.

Ama bu, Miploris'ten de gelmiş olabilir, diye fark eder Elsa. Büyükannesi, Neredeyse Uyanık Ülke'deyken asla Miploris'e gitmek istemezdi, ama bazen Elsa'nın ısrarları yüzünden yine de giderdi. Ve bazen Elsa, büyükannesi Miamas'taki bir handa bir trol ile poker oynarken ya da bir kar meleği ile şarap hakkında tartışırken, oraya tek başına giderdi.

Miploris, Neredeyse Uyanık Ülke'nin tüm krallıkları arasında en güzeli. Orada ağaçlar şarkı söyler, çimler ayak tabanlarını okşar ve her zaman taze pişmiş ekmek kokusu vardır. Evler o kadar güzeldir ki, tedbirli olmak adına, onlara bakarken oturuyor olmanız gerekir. Ama orada kimse yaşamaz, evler sadece depo olarak kullanılır. Çünkü Miploris, tüm peri yaratıklarının kederlerini getirdikleri ve tüm kalan kederin depolandığı yerdir. Tüm masalların sonsuzluğu boyunca.

Gerçek dünyadaki insanlar, korkunç bir şey olduğunda, üzüntü, kayıp ve kalbin acılarının "zamanla azalacağını" söylerler, ama bu doğru değildir. Keder ve kayıp sabittir, ama hepimiz hayatımız boyunca bunları sürekli taşıyarak yaşamak zorunda kalsaydık, buna dayanamazdık. Üzüntü bizi felç ederdi. Bu yüzden sonunda onları çantalara koyup bırakacak bir yer ararız.

Miploris işte budur: yalnız hikaye anlatıcı gezginlerin her yönden yavaşça gelip, kederle dolu hantal valizlerini sürükledikleri bir krallık. Onları bırakıp hayata dönebilecekleri bir yer. Ve gezginler geri döndüklerinde, adımları daha hafiftir, çünkü Miploris öyle inşa edilmiştir ki, hangi yönden ayrılırsanız ayrılın, önünüzde her zaman güneş, arkanızda rüzgar vardır.

Miplorisli'ler tüm valizleri, çuvalları ve keder dolu çantaları toplar ve küçük defterlere özenle not ederler. Her türlü üzüntü ve özlemi titizlikle kataloglarlar. Miploris'te her şey çok düzenli tutulur; kapsamlı bir kural sistemi ve herkes için kusursuzca net sorumluluk alanları vardır.

çeşitli kederler. "Bürokratik piçler" – Büyükannenin Miplorisli'lere taktığı lakap buydu; çünkü günümüzde bir keder ya da başka bir dert için oraya uğrayan herkesin doldurması gereken onca form yüzünden. Ama Miplorisli'ler der ki, keder söz konusu olduğunda düzensizliğe tahammül edilemez.

Miploris eskiden Neredeyse Uyanık Ülke'deki en küçük krallıktı, ama Sonsuz Savaş'tan sonra en büyüğü oldu. Bu yüzden büyükannem oraya gitmekten hoşlanmazdı, çünkü depoların çoğunun dışındaki tabelalarda onun adı yazıyordu. Ve Miploris'te insanlar iç seslerden bahseder, Elsa şimdi hatırlıyor. Miplorisli'ler iç seslerin, sevdiklerini yardım etmek için geri dönen ölülerin sesleri olduğuna inanır.

Elsa, babasının omzuna dokunan nazik eliyle gerçek dünyaya geri çekilir. Babasının annesine fısıldayan sesini duyar: "Her şeyi çok güzel ayarlamışsın, Ulrika." Gözünün ucuyla annesinin kilise sıralarında duran programlara gülümsediğini ve başını salladığını görür, ardından annesi şöyle cevap verir: "Programları hazırladığın için teşekkürler. Yazı tipi çok güzel."

Elsa, şapelin önündeki ahşap sıranın en ucuna oturur ve mırıldanmalar kesilene kadar yere bakarak oturur. Kilise o kadar doludur ki, insanlar duvarların boyunca ayakta durmaktadır. Birçoğunun giysileri delice tuhaftır, sanki yıkama talimatlarını okuyamayan biriyle kıyafet ruleti oynamış gibilerdir.

Elsa, "kıyafet ruleti"ni kelime kavanozuna koyacak, diye düşünür. Bu düşünceye odaklanmaya çalışır. Ama anlayamadığı diller duyuyor ve isminin tuhaf telaffuzlarla sıkıştırıldığını duyuyor ve bu onu gerçeğe geri getiriyor. Yabancıların, farklı derecelerde ihtiyatla onu işaret ettiğini görüyor. Hepsi onun kim olduğunu bildiğini anlıyor ve bu onu çileden çıkarıyor, öyle ki duvarlardan birinde tanıdık bir yüz gördüğünde ilk başta onu tanıyamıyor. Tıpkı bir kafede bir ünlüyü gördüğünüzde, beyninizin size "Hey, bu muhtemelen tanıdığın biri, selam ver!" demesi için zaman bulamadan içgüdüsel olarak "Oh, merhaba!" diye bağırmanız gibi. Ama "Hayır, dur, bu sadece televizyondaki o adam!" demesi için değil. Çünkü beyniniz sizi aptal gibi göstermeyi sever.

Yüzü bir anlığına bir omuzun arkasında kaybolur, ama tekrar ortaya çıktığında tam Elsa'ya bakmaktadır. Dün kira sözleşmesinin dönüştürülmesi hakkında konuşmaya gelen muhasebecidir. Ama şimdi rahip kıyafetleri içindedir. Elsa'ya göz kırpar.

Başka bir rahip büyükanneden, sonra da Tanrı'dan bahsetmeye başlar, ama Elsa dinlemez. Büyükannesinin bunu isteyip istemeyeceğini merak eder. Emin değildir

Büyükannenin kiliseyi bu kadar çok sevdiğinden emin değildir. Büyükannenin ve Elsa'nın Tanrı hakkında neredeyse hiç konuşmadıkları, çünkü büyükannenin Tanrı'yı ölümle ilişkilendirdiği için.

Ve bunların hepsi sahte. Plastik ve makyaj. Sanki cenaze töreni yapılıyor diye her şey yoluna girecekmiş gibi. Elsa için her şey yoluna girmeyecek, bunu biliyor. Soğuk terler döküyor. Garip giysiler giymiş birkaç yabancı mikrofonun başına gelip konuşuyor. Bazıları başka dillerde konuşuyor ve başka bir mikrofonun başında çeviri yapan küçük bir bayan var. Ama kimse "öldü" demiyor. Herkes sadece büyükannenin "vefat ettiğini" ya da "onu kaybettiklerini" söylüyor. Sanki o, kurutma makinesinde kaybolmuş bir çorapmış gibi. Birkaç kişi ağlıyor, ama Elsa onların buna hakkı olmadığını düşünüyor. Çünkü o onların büyükannesi değildi ve Elsa'ya, büyükannenin onu hiç götürmediği başka ülkeler ve krallıkları varmış gibi hissettirme hakları yok.

Bu yüzden, saçını tost makinesiyle taramış gibi görünen şişman bir kadın şiir okumaya başladığında, Elsa artık yeter diye düşünür ve sıraların arasından dışarı doğru iterek çıkar. Arkasında annesinin bir şeyler fısıldadığını duyar, ama parlak taş zeminde sürünür ve kimse peşinden gelmeye vakit bulamadan kilisenin kapısından dışarı sıkışır.

Kış havası Elsa'yı ısırır; sanki saçlarından tutularak kaynar sıcak bir banyodan dışarı çekiliyormuş gibi hisseder. Bulut hayvanları alçakta ve uğursuz bir şekilde süzülmektedir. Elsa yavaşça yürür ve Aralık havasını o kadar derin nefesler alır ki gözleri kararmaya başlar. Storm'u düşünür. Storm, Elsa'nın en sevdiği süper kahramanlardan biri olmuştur, çünkü Storm'un süper gücü havayı değiştirebilmesidir. Büyükannesi bile süper güçler arasında bunun oldukça havalı olduğunu kabul ederdi.

Elsa, Fırtına'nın gelip bu lanet olası kiliseyi yerle bir etmesini umuyor. Lanet olası kilise avlusunu da. Her şeyi.

İçerideki yüzler kafasının içinde dönüp duruyor. Muhasebeciyi gerçekten gördü mü? Alf orada mı duruyordu? Öyle olduğunu düşünüyor. Tanınan başka bir yüz daha gördü, yeşil gözlü kadın polis. Kiliseden uzaklaşmak için daha hızlı yürüyor çünkü hiçbirinin peşinden gelip iyi olup olmadığını sormasını istemiyor. Çünkü iyi değil. Hiçbir şey asla yoluna girmeyecek. Onların mırıldanmalarını dinlemek ya da onun hakkında konuştuklarını kabul etmek istemiyor. Onun hakkında. Onun etrafında. Büyükannesi asla onun hakkında konuşmazdı.

Mezar taşları arasından yaklaşık elli metre ilerlemişken duman kokusu alır. İlk başta bu kokuda tanıdık bir şey vardır, neredeyse özgürleştirici bir şey. Elsa'nın dönüp kucaklamak ve burnunu gömmek istediği bir şey, tıpkı pazar sabahı yeni yıkanmış bir yastık kılıfı gibi. Ama sonra başka bir şey daha vardır.

Ve iç sesini duydu.

Arkasını dönmeden bile mezar taşlarının arasındaki adamın nerede olduğunu biliyordu. Ondan sadece birkaç metre uzaktaydı. Sigara parmak uçlarında rahatça duruyordu. Kiliseden çok uzaktaydı, kimse Elsa'nın çığlıklarını duyamazdı ve adam sakin, soğuk hareketlerle onun geri dönüş yolunu kesti.

Elsa omzunun üzerinden yolun üzerindeki kapıya doğru bakıyor. Yirmi metre uzakta. Elsa arkasına baktığında, adam ona doğru uzun bir adım atmıştı.

Ve Elsa'nın içinden bir ses gelir. Ve bu, büyükannesinin sesidir. Ama fısıldamıyor. Bağırıyor.

Koş.

Elsa, onun sert elinin kolunu kavradığını hisseder, ama elinden kurtulur. Rüzgâr, donmuş bir ön camda tırnaklar gibi gözlerini sıyırana kadar koşar. Ne kadar süre koştuğunu bilmez. Sonsuzluklar. Ve adamın gözleri ile sigarasının anısı beyninde netleştiğinde, her nefes ciğerlerine yumruk gibi vurduğunda, adamın topalladığını fark eder; bu yüzden kaçabilmiştir. Bir saniye daha tereddüt etseydi, adam onu elbisinden yakalayacaktı, ama Elsa koşmaya çok alışkındır. Bu konuda çok iyidir. Gözlerinden akanın rüzgâr mı yoksa kederi mi olduğunu artık ayırt edemeyecek hale gelene kadar koşar. Okuluna neredeyse vardığını fark edene kadar koşar.

Yavaşlar. Etrafına bakar. Tereddüt eder. Sonra elbisesi etrafında dalgalanırken, caddenin diğer tarafındaki karanlık parka doğru koşar. Orada ağaçlar bile düşman gibi görünür. Güneş batmak için çok yorgun görünür. Dağınık sesler duyar, rüzgârın dalların arasından çığlık attığını, trafiğin gürültüsünün gittikçe uzaklaştığını duyar. Nefesi kesilmiş ve öfkeli bir halde, parkın iç kısmına doğru sendeleyerek ilerler. Sesler duyar. Bazılarının ona seslendiğini duyar. "Hey! Küçük kız!" diye bağırırlar.

Yorgunluktan durur. Bir bankın üzerine yığılır. "Küçük kız" sesinin yaklaştığını duyar. Bunun kendisine zarar vermek istediğini anlar. Park, bir battaniyenin altına giriyormuş gibi görünür. İlk sesin yanında başka bir ses duyar; sanki ayakkabılarını ters giymiş gibi, kelimeleri geveleyip takılır. Her iki ses de ona doğru yaklaşırken hızlanıyor gibi görünür. Tehlikeyi fark edince, ayağa kalkar ve akıcı bir hareketle koşmaya başlar. Onlar da peşinden gelir. Kışın kasvetinin parkta her şeyi aynı göstermiş olduğu

ve çıkış yolunu bilmediğini anlar. Tanrım, o televizyonu çok fazla izleyen yedi yaşında bir kız, nasıl bu kadar aptal olabilir? İnsanlar bu yüzden süt kutularının yanlarına resimleri basılıyor, ya da bu günlerde kayıp çocukları nasıl tanıtıyorlarsa.

Ama artık çok geç. Dar bir koridor oluşturan iki yoğun siyah çitin arasından koşar ve kalbi boğazında atar. Neden parka daldığını bilmiyor — okulda herkesin dediği gibi, uyuşturucu bağımlıları onu yakalayacak. Belki de mesele budur, diye düşünür. Belki de birinin onu yakalayıp öldürmesini istiyor.

Ölümün en büyük gücü, insanları öldürebilmesi değil, insanlara yaşamaktan vazgeçme isteği uyandırmasıdır.

Çalılıklardaki dalların kırılma sesini hiç duymaz. Ayaklarının altında buzun ezilme sesini hiç duymaz. Ama bir anda arkasındaki boğuk sesler kaybolur. Çığlık atmak isteyecek kadar kulak zarları çınlar. Ve sonra her şey yeniden sessizliğe bürünür. Yavaşça yerden kaldırılır. Gözlerini kapatır. Parkın dışına taşınana kadar gözlerini açmaz.

Wolfheart ona bakıyor. O da kollarında yatarken ona bakıyor. Bilinci uçup gidiyor gibi. İçinde bir yerlerde, uykusunda Wolfheart'ın üzerine salya akıtması durumunda nefes alabileceği kadar kağıt torba olmadığını fark etmeseydi, muhtemelen o anda uykuya dalardı. Bu yüzden uyanık kalmak için çaba sarf eder; ne de olsa, onu kurtardığı için şimdi uykuya dalmak biraz kabalık olurdu. Yine.

"Yalnız koşma. Asla yalnız koşma," diye homurdanır Wolfheart.

Onu gördüğüne seviniyor olsa da, kurtarılmak istediğinden hâlâ tam olarak emin değil. Aslında beklediğinden daha mutlu. Ona daha çok kızacağını sanmıştı. "Tehlikeli bir yer," diye homurdanır Wolfheart parkın yönüne doğru ve onu yere indirmeye başlar.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor kız.

"Bir daha asla!" diye emreder ve kız, onun korktuğunu anlayabilir.

Kız, Wolfheart devasa vücudunu dikleştirmeden önce kollarını onun boynuna doluyor ve gizli dilde "Teşekkürler" diye fısıldıyor. Sonra bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini fark ediyor ve hemen bırakıyor.

"Ellerimi çok dikkatli yıkadım, bu sabah çok uzun bir duş aldım!" diye fısıldadı.

Wolfheart cevap vermez, ama kız onun gözlerinden, eve gittiğinde el dezenfektanıyla yıkanacak gibi olduğunu anlayabilir.

Elsa etrafına bakınır. Wolfheart ellerini ovuşturur ve bunu fark edince başını sallar.

"Gitti artık," der nazikçe.

Elsa başını sallar.

"Burada olduğumu nereden bildin?"

Wolfheart'ın bakışları asfalta kayar.

"Seni korumak için. Büyükannen dedi ki... seni korumak için." Elsa başını salladı.

"Senin yakınımda olduğunu her zaman bilmesem bile mi?"

Wolfheart'ın kapüşonu yukarı aşağı hareket eder. Bacaklarının altında tutunamayacağını hisseder.

"Neden ortadan kayboldun?" diye suçlayıcı bir sesle fısıldar. "Neden beni o teröristin yanında bıraktın?" Wolfheart'ın yüzü kapüşonunun altında kaybolur.

"Psikologlar konuşmak ister. Her zaman konuşurlar. Savaş hakkında. Her zaman. Ben... istemiyorum."

"Belki konuşursan kendini daha iyi hissedersin?"

Wolfheart sessizce ellerini ovuşturur. Sanki bir şey görmeyi beklermişçesine sokağı izler.

Elsa kollarını vücuduna doluyor ve ceketini ve Gryffindor atkısını kilisede unuttuğunu fark ediyor. Gryffindor atkısını unuttuğu tek zaman budur.

Kim bir Gryffindor atkısına böyle bir şey yapabilir ki?

O da ne aradığını bilmeden sokağı baştan aşağı tarar. Sonra omuzlarına bir şeyin atıldığını hisseder ve dönüp baktığında Wolfheart'ın ceketini üzerine örttüğünü fark eder. Ceket ayaklarının dibinde yere sürtünür. Deterjan kokar. Wolfheart'ı kapüşonu açıkken ilk kez görür. Garip bir şekilde, kapüşon olmadan daha da iri görünüyor. Uzun saçları ve siyah sakalı rüzgarda dalgalanıyor.

"'Miamas'ın annenin dilinde 'seni seviyorum' anlamına geldiğini söylemiştin, değil mi?" diye sorar Elsa ve yara izine doğrudan bakmamaya çalışır; çünkü baktığında ellerini daha da sertçe ovuşturduğunu görebilmektedir.

Adam başını sallar. Sokağı tarar gözleriyle.

"Peki 'Miploris' ne demek?" diye sorar Elsa.

Cevap vermediğinde, soruyu anlamadığını düşünür ve şöyle açıklığa kavuşturur:

"Neredeyse Uyanık Ülke'deki altı krallıktan biri Miploris.
Bütün kederin depolandığı yer orası. Büyükannem asla istemedik..."

Wolfheart onu nazikçe keser.

"Ben yas tutuyorum."

Elsa başını sallar.

"Peki Mirevas?"

"Ben rüya görüyorum."

"Peki ya Miaudacas?"

"Cesaret ediyorum."

"Peki ya Mimovas?"

"Dans. Dans ediyorum."

Elsa, son krallık hakkında soru sormadan önce bu sözlerin içini sindiriyor. Büyükannesinin Wolfheart hakkında her zaman söylediği şeyleri düşünüyor; onun gölgeleri yenen yenilmez bir savaşçı olduğunu ve bunu sadece onun yapabileceğini, çünkü bir savaşçının kalbine ve bir hikâye anlatıcısının ruhuna sahip olduğunu. Çünkü o Miamas'ta doğmuştu, ama Mibatalos'ta büyümüştü.

"Mibatalos ne anlama geliyor?" diye sorar.

O bunu sorduğunda, büyükbaba ona doğrudan bakar. Miploris'te saklanan her şeyi barındıran o kocaman, koyu renkli gözleri ardına kadar açılmıştır.

"Mibatalos... Ben savaşırım. Mibatalos... artık yok. Artık Mibatalos yok."

"Biliyorum! Gölgeler onu Sonsuz Savaş'ta yok etti ve sen hariç tüm Mibataloslular öldü, çünkü sen halkının sonuncususun ve..." Elsa söylemeye başlar, ama Wolfheart ellerini o kadar sertçe ovuşturur ki, Elsa kendini durdurur.

Wolfheart'ın saçları yüzüne düşüyor. Bir adım geri çekiliyor.

"Mibatalos yok. Ben savaşmam. Bir daha asla savaşmam."

Ve Elsa anlar, bunu söyleyenlerin gözlerinde gördüğünde bu tür şeyleri her zaman anladığın gibi, onun Neredeyse Uyanık Ülke'nin uzak köşelerindeki ormanlarda saklanmasının nedeninin gölgelerden korkması değil, kendinden korkması olduğunu anlar. Mibatalos'ta onu neye dönüştürdüklerinden korkması.

Gözleri onun üzerinden kayar ve Elsa, Alf'in sesini duyar. Arkasını döndüğünde, Taxi kaldırımın kenarında motoru çalışır halde durmaktadır. Alf'in ayakkabıları karda sürtünür. Polis memuru taksinin yanında duruyor, gözleri parkın üzerinde şahin gibi hızla tarama yapıyor. Alf, hâlâ Wolfheart'ın uyku tulumu büyüklüğündeki paltosuna sarılmış olan Elsa'yı kucağına aldığında, sakin bir sesle şöyle diyor: "Hadi seni eve götürelim, olur mu? Burada donarak kalamazsın!" Ama Elsa, sesinden onun korktuğunu anlıyor; kilise bahçesinde Elsa'yı neyin kovaladığını bilen birinin duyabileceği kadar korkmuş

ve polis kadının yeşil gözlerindeki dikkatli bakıştan, onun da bildiğini anlayabilir. Hepsi, gösterdiklerinden daha fazlasını biliyorlar.

Alf onu Taxi'ye doğru taşırken Elsa etrafına bakmaz. Wolfheart'ın çoktan gittiğini bilir. Ve kiliseye dönüp kendini annesinin kollarına attığında, annesinin de gösterdiği kadarını bildiğini bilir. Ve annesi her zaman gösterdiği kadarını bilmiştir.

Elsa, Lionheart kardeşlerin hikâyesini düşünür. Hiçbir insan tarafından yenilemeyen ejderha Katla'yı. Ve sonunda Katla'yı yok edebilen tek varlık olan korkunç boğucu yılan Karm'ı. Çünkü bazen masallarda, korkunç bir ejderhayı yok edebilecek tek şey, ejderhadan daha da korkunç bir şeydir.

Bir canavar.

22

Vay canına

Elsa daha önce yüzlerce kez kovalanmıştı, ama hiçbiri o kilise avlusundakine benzemiyordu. Ve şu anda hissettiği korku bambaşka bir şeydi. Çünkü kaçmadan hemen önce onun gözlerine bakacak vakti olmuştu ve gözleri o kadar kararlı, o kadar soğuktu ki, sanki onu öldürmeye hazırmış gibi görünüyordu. Bu, neredeyse sekiz yaşındaki bir çocuk için kaldırması zor bir durumdu.

Elsa, büyükannesi hayattayken asla korkmamaya çalışırdı. Ya da en azından bunu hiç göstermemeye çalışırdı. Çünkü büyükannesi korkudan nefret ederdi. Korkular, Neredeyse Uyanık Ülke'den gelen küçük, ateşli yaratıklardır; pürüzlü postları tesadüfen mavi kurutma makinesi tüylerine çok benzer ve onlara en ufak bir fırsat verirseniz, zıplar, derinizi kemirir ve gözlerinizi çizmeye çalışırlar. Büyükannem derdi ki, korkular sigara gibidir: zor olan bırakmak değil, başlamamaktır.

Büyükannenin başka bir masalında, kimsenin gerçekten sayamayacağı kadar uzun zaman önce, korkuları Neredeyse Uyanık Ülke'ye getiren Noween'di. O kadar uzun zaman önceydi ki, o zamanlar altı değil, sadece beş krallık vardı.

Noween, her şeyin hemen olmasını isteyen tarih öncesi bir canavardır. Bir çocuk ne zaman "bir dakika", "sonra" ya da "ben sadece şunu yapacağım..." desin, Noween öfkeyle bağırır: "Hayır! ŞİMDİ YAPILMASI GEREKİYOR!" Noween çocuklardan nefret eder, çünkü çocuklar zamanın doğrusal olduğu şeklindeki Noween'in yalanını kabul etmezler. Çocuklar zamanın sadece bir duygu olduğunu bilirler, bu yüzden "şimdi" kelimesi onlar için, tıpkı Büyükanne için olduğu gibi, anlamsız bir kelimedir. George şöyle derdi

Büyükannenin zaman konusunda iyimser biri olmadığını, zaman konusunda ateist olduğunu ve inandığı tek dinin "Sonra Yap Budizmi" olduğunu söylerdi.

Noween, çocukları yakalamak için korkuları Neredeyse Uyanık Ülke'ye getirdi; zira bir Noween bir çocuğu yakaladığında, çocuğun geleceğini yutar ve kurbanı olduğu yerde çaresiz bırakır; onu ömür boyu "şimdi ye, şimdi uyu ve hemen topla" hayatıyla baş başa bırakır. Çocuk bir daha asla sıkıcı bir işi sonraya erteleyip, bu arada eğlenceli bir şey yapamaz. Geriye kalan tek şey "şimdi"dir. Büyükannem her zaman derdi ki, bu ölümden çok daha kötü bir kaderdir; bu yüzden Noween masalı, onun masallardan nefret ettiğini açıklayarak başlıyordu. Çünkü bir çocuğu bir şeyi ertelemesi için masallardan daha iyi bir şey yoktur. Böylece bir gece Noween, Neredeyse Uyanık Ülke'nin en yüksek dağı olan Telling Dağı'na sürünerek tırmandı ve orada devasa bir heyelana neden olarak tüm zirveyi yerle bir etti. Sonra karanlık bir mağarada pusuya yattı. Çünkü Telling Dağı, masalların gerçek dünyaya süzülüp gidebilmesi için enfantların tırmanması gereken dağdır ve masallar Telling Dağı'ndan ayrılamazsa tüm Miamas krallığı boğulacak, ardından da tüm Neredeyse Uyanık Ülkesi boğulacaktır. Çünkü hiçbir hikaye, onu dinleyen çocuklar olmadan yaşayamaz.

Şafak söktüğünde, Mibatalos'un en cesur savaşçıları dağa tırmanıp Noween'i yenmeye çalıştı, ama kimse başaramadı. Çünkü Noween mağaralarda korkular üretiyordu. Korkular dikkatle ele alınmalıydı, çünkü tehditler onları daha da büyütürdü. Bu yüzden, herhangi bir yerde bir ebeveyn bir çocuğu tehdit ettiğinde, bu bir gübre görevi görürdü. "Yakında," dedi bir çocuk bir yerlerde, ve sonra bir ebeveyn bağırdı, "Hayır, heeeemen! Yoksa ben..." Ve, *pat*, Noween'in mağaralarından birinde başka bir korku daha yumurtadan çıktı.

Mibatalos'tan gelen savaşçılar dağa çıktıklarında, Noween korkuları serbest bıraktı ve korkular hemen her bir askerin en kötü kabusuna dönüştü. Çünkü tüm varlıkların ölümcül bir korkusu vardır, Mibatalos'tan gelen savaşçılar bile, ve Neredeyse Uyanık Ülke'deki hava yavaş yavaş incelmeye başladı. Hikaye anlatıcıları nefes almakta giderek daha fazla zorlanmaya başladı.

(Elsa bu noktada büyükannenin sözünü kesti, çünkü korkuların insanın en çok korktuğu şeye dönüştüğü konusundaki tüm bu laflar aslında Harry Potter'dan çalınmıştı, çünkü boggartlar böyle çalışır. Sonra Büyükanne burnunu çekip, "Belki de o Harry kuklası benden çalmıştır?" diye cevap vermişti. Bunun üzerine Elsa alaycı bir şekilde, "Harry Potter çalmaz!" demişti. Sonra bu konu hakkında epey uzun bir süre tartışmışlardı ve sonunda Büyükanne pes edip, "Peki o zaman! Bütün bu lanet olası şeyi unutun gitsin! Korkular kendiliğinden dönüşmez,

sadece ısırır ve gözlerini çizmeye çalışır, şimdi MEMNUN musun yoksa ne?" Sonra Elsa konuyu orada bırakmış ve hikayeye devam etmişlerdi.)

İşte o sırada iki altın şövalye ortaya çıktı. Herkes onlara dağa tırmanmamaları konusunda uyarmaya çalıştı, ama tabii ki dinlemediler. Şövalyeler ne kadar da inatçı olabiliyorlar. Ama dağa çıktıklarında ve tüm korkular mağaralardan fışkırdığında, altın şövalyeler savaşmadı. Diğer savaşçıların yapacağı gibi bağırıp küfür etmediler. Bunun yerine şövalyeler, korkularla yapılabilecek tek şeyi yaptılar: onlara güldüler. Yüksek sesle, meydan okurcasına güldüler. Ve sonra tüm korkular tek tek taşa dönüştü.

Büyükannem, masalları bir şeylerin taşa dönüşmesiyle bitirmeyi severdi çünkü sonları yazmakta pek iyi değildi. Ama Elsa hiç şikayet etmezdi. Noween, belli belirsiz bir süre için hapse atılmıştı ki bu onu deliye çevirmişti. Ve Neredeyse Uyanık Ülke'nin yönetim konseyi, Telling Dağı'nı korumak üzere her krallıktan küçük bir grup sakin atamaya karar verdi: Mibatalos'tan savaşçılar, Mirevas'tan rüya avcıları, Miploris'ten keder bekçileri, Mimovas'tan müzisyenler ve Miamas'tan hikâye anlatıcıları. Korkuların taşları, zirveyi her zamankinden daha yüksek olacak şekilde yeniden inşa etmek için kullanıldı ve dağın eteklerinde altıncı krallık kuruldu: Miaudacas. Ve Miaudacas'ın tarlalarında cesaret yetiştirildi, böylece kimse bir daha korkulardan korkmak zorunda kalmayacaktı.

Ya da, şey. Büyükannenin bir keresinde Elsa'ya anlattığı gibi, hasattan sonra tüm cesaret bitkilerini toplayıp onlardan özel bir içecek yaptılar ve bundan içen kişi inanılmaz derecede cesur oluyordu. Sonra Elsa biraz Google'da araştırma yaptı ve büyükannesine bunun bir çocuğa anlatmak için pek de sorumlu bir benzetme olmadığını söyledi. Bunun üzerine büyükannesi inleyerek, "Ah, tamam, peki, diyelim ki içmiyorlar, sadece ORADA duruyor, tamam mı?!" İşte korkuları yenen iki altın şövalyenin hikayesi budur. Büyükanne, Elsa bir şeyden korktuğunda her seferinde bu hikayeyi anlatırdı ve Elsa, Büyükanne'nin hikaye anlatma tekniğini eleştirirken çoğu zaman haklı olsa da, bu yöntem her seferinde işe yarardı. Sonrasında Elsa hiç de korkmazdı.

Hikayenin hiçbir zaman işe yaramadığı tek şey, büyükannenin ölüm korkusuydu. Ve şimdi Elsa'da da işe yaramıyordu. Çünkü masallar bile gölgeleri yenemez.

"Korkuyor musun?" diye sorar annesi.

"Evet," diye itiraf eder Elsa.

Annesi Elsa'ya korkmamasını söylemez ve ona korkmaması gerektiğine inandırmaya çalışmaz. Elsa onu bu yüzden sever.

Garajdalar ve Renault'nun koltuk arkalığını yatırmışlar. Wurse aralarındaki her şeyin üzerine süzülüyor ve annem hiç aldırmadan onun tüylerini okşuyor. Elsa onu depoda sakladığını itiraf ettiğinde bile annem kızmadı. Elsa onu tanıştırdığında da korkmadı. Sanki bir kedi yavrusuymuş gibi kulak arkasını okşamaya başladı.

Elsa elini uzatıp annesinin karnını okşuyor ve Halfie'nin orada memnuniyetle tekmelediğini hissediyor. Halfie de korkmuyor. Çünkü o tamamen annesi ve George'un çocuğu, oysa Elsa yarı yarıya babasının çocuğu ve Elsa'nın babası her şeyden korkuyor. Bu yüzden Elsa da her şeyin yaklaşık yarısından korkuyor.

En çok da gölgelerden.

"Onun kim olduğunu biliyor musun? Beni kovalayan adamı?" diye sordu.

Wurse başını annesinin başına sürttü. Annem nazikçe yanağını okşadı.

"Evet. Onun kim olduğunu biliyoruz."

"Biz kim?"

Annem derin bir nefes alır.

"Lennart ve Maud. Ve Alf. Ve ben." Sanki daha fazla isim sayacakmış gibi görünüyor, ama kendini durduruyor.

"Lennart ve Maud mu?" diye bağırır Elsa.

Annem başını sallar. "Korkarım onu en iyi onlar tanıyor."

"O zaman neden bana ondan hiç bahsetmedin?" diye sorar Elsa.

"Seni korkutmak istemedim."

"Pek işe yaramadı, değil mi?"

Annem iç geçirir. Wurse'nin tüylerini okşar. Wurse de Elsa'nın yüzünü yalar. Hâlâ pandispanya hamuru kokuyor. Ne yazık ki, pandispanya hamuru kokan biri yüzünü yalarken kızmak oldukça zor.

"Bu bir gölge," diye fısıldadı

Elsa. "Biliyorum," diye

fısıldadı annem. "Öyle mi?"

"Büyükannen bana hikayeleri anlatmaya çalışmıştı, canım. Neredeyse Uyanık Ülke ve gölgeler hakkında."

"Peki ya Miamas?" diye sorar Elsa.

Annem başını sallar.

"Hayır. Orada bana hiç göstermediği şeyler olduğunu biliyorum. Ve bu çok uzun zaman önceydi. Ben de senin yaşlarındaydım. O zamanlar Neredeyse Uyanık Ülke çok küçüktü

. Krallıkların henüz isimleri yoktu." Elsa sabırsızca sözünü keser:

"Biliyorum! Büyükannem Wolfheart ile tanıştığında isimlerini aldılar, büyükannem onları Wolfheart'ın annesinin dilindeki şeylerin adlarıyla adlandırdı. Ve Wolfheart'ın kendi dilini alıp gizli bir dil haline getirdi, böylece Wolfheart ona öğretecek ve o da onunla konuşabilecekti. Ama o zaman neden seni de yanında getirmedi? Neden büyükannem sana Neredeyse Uyanık Ülke'yi göstermedi?"

Annem nazikçe dudağını ısırdı.

"Beni de götürmek istedi, canım. Birçok kez. Ama ben gitmek istemedim." "Neden?"

"Büyüyordum. Öfkeli bir ergendim ve annemin artık telefonda bana masal anlatmasını istemiyordum, onun burada olmasını istiyordum. Onu gerçek hayatta istiyordum."

Elsa, annesinin "annem" dediğini neredeyse hiç duymaz. Neredeyse her zaman "büyükannen" der.

"Ben kolay bir çocuk değildim, canım. Çok tartışırdım. Her şeye hayır derdim. Büyükannen bana hep 'hayır diyen kız' derdi."

Elsa'nın gözleri fal taşı gibi açılır. Annesi iç çeker ve aynı anda gülümser, sanki bir duygu ifadesi diğerini yutmaya çalışıyormuş gibi.

"Şey, büyükannenin hikâyelerinde muhtemelen pek çok şeydim. Hem kız hem de kraliçeydim sanırım. Sonunda fantezinin nerede bittiğini, gerçekliğin nerede başladığını bilemiyordum. Bazen büyükannenin bile bunu bilmediğini düşünüyorum."

Elsa sessizce yatıp tavana bakarken, wurse kulağında yumuşakça nefes alıyor. Wolfheart ve deniz meleğini düşünüyor, yıllardır kimse onlardan haberi olmadan yan komşu olarak yaşamışlar. Eğer evin duvarlarına ve zeminlerine delikler açılsaydı, tüm komşular uzanıp birbirlerine dokunabilirlerdi, hayatları o kadar yakındı ki, ama sonuçta birbirleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorlardı. Ve böylece yıllar geçti.

"Anahtarları buldun mu?" diye sorar Elsa, Renault'nun gösterge panelini işaret ederek.

Annem başını salladı.

"Bence büyükannen onları saklamış. Muhtemelen sadece Britt-Marie'yi kızdırmak için. Arabayı Britt-Marie'nin park yerine park etmesinin sebebi bu olmalı "

"Britt-Marie'nin kendi arabası var mı ki?" diye sorar Elsa, çünkü yattığı yerden Kent'in gülünç derecede büyük arabası BMW'yi net bir şekilde görebiliyor.

"Hayır. Ama yıllar önce bir arabası vardı. Beyaz bir araba. Ve orası hâlâ onun park yeri. Sanırım mesele prensip meselesi. Britt-

" der annem sırıtarak.

Elsa bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyor. Bunun bir fark yaratıp yaratmadığını da bilmiyor.

"O zaman Renault buraya nasıl geldi? Kimsenin anahtarı yoksa?" diye yüksek sesle düşünür, ancak annesinin de bilmediği için cevap veremeyeceğini bilir. Bu yüzden annesinden gölge hakkında bilgi ister. Annesi elini yine yanağına sürer ve bir elini Halfie'nin üzerine koyarak koltuktan zorlukla kalkar.

"Sanırım Maud ve Lennart sana ondan bahsetmek zorunda kalacaklar, canım."

Elsa itiraz etmek ister, ama annesi çoktan Renault'dan inmiştir, bu yüzden Elsa'nın onu takip etmekten başka seçeneği yoktur. Ne de olsa bu, annesinin süper gücüdür. Annesi Wolfheart'ın paltosunu getirir. Eve geldiğinde giyebilmesi için onu yıkayacağını söyler. Elsa bunu düşünmekten hoşlanır. Onun eve dönüşünü.

Arka koltuktaki wurse'nin üzerine battaniyeler örterler ve annesi, biri geldiğini duyarsa kıpırdamaması için ona sakince uyarıda bulunur. O da kabul eder. Elsa, ona daha iyi bir saklanma yeri bulacağına dair birkaç kez söz verir, ancak o bunun ne anlamı olduğunu anlayamıyor gibi görünür. Öte yandan, Elsa'nın daha fazla kurabiye bulmaya gitmesinden çok memnun görünür.

Alfis, bodrum merdivenlerinin altında nöbet tutuyor.

"Kahve yaptım," diye mırıldanıyor.

Annem minnetle bir fincanı kabul eder. Alf, diğer fincanı Elsa'ya uzatır.

"Sana kahve içmediğimi söylemiştim," der Elsa yorgun bir sesle.

"Bu kahve değil ki, şu O'boy markalı içilebilir çikolatalardan biri," der Alf öfkeyle.

Elsa şaşkınlıkla bardağın içine bakar.

"Bunu nereden buldun?" diye sorar. Annem, içinde çok fazla şeker olduğu için evde O'boy içmesine asla izin vermez.

"Evden," diye mırıldanır Alf.

"Evde O'boy mu var?" diye sorar Elsa şüpheyle.

"Dükkana gidebilirim, değil mi?" der Alf ekşi bir şekilde.

Elsa ona sırıtarak bakar. Alf'e "Hakaret Şövalyesi" adını takmayı düşünür, çünkü *Wikipedia'da* hakaret hakkında bir şeyler okumuştur ve genel olarak bu konuda çok az şövalye olduğunu düşünmektedir. Sonra bir yudum alır ve Alf'in deri ceketinin üzerine tükürmek üzere olur.

"Buna kaç kaşık O'boy koydun?"

"Bilmiyorum. On dört ya da on beş, belki?" Alf savunmacı bir tavırla mırıldanır.

"Üç falan yazman gerekiyordu!"

Alf öfkeli görünür. En azından Elsa öyle düşünür. Bir keresinde babasının kelime kavanozuna "öfkeli" kelimesini koymuştu ve bunun öyle bir şey olduğunu hayal eder.

"Bir tadı olmalı, değil mi?" Elsa kalanını kaşıkla yer.

"Demek kilise bahçesinde beni kimin kovaladığını da biliyorsun, değil mi?" diye sorar Alf'e, ağzının köşelerinde ve burnunun ucunda fincanın yarısı kadar yemek kalıntısı varken.

"O senin peşinde değil."

"Ee, ne? Beni *kovalıyordu.*" Alf

sadece yavaşça başını sallar.

"Evet. Ama avladığı kişi sen değilsin."

23

BULASIK BEZİ

Elsa, Alfjust'un söylediklerivle ilgili binlerce sorusu var, ama bunların hiçbirini sormuyor; çünkü daireye çıktıklarında annesi o kadar yorgun ki, o ve Halfie hemen yatmak zorunda kalıyorlar. Annem bu aralar öyle oluyor, sanki biri fişini çekmiş gibi yorgun. Anlaşılan bu Halfie'nin suçu. George, Halfie'nin önümüzdeki on sekiz yıl boyunca onları uykusuz bırakacağını telafi etmek için, ilk dokuz ay boyunca annesini sürekli uyutmaya çalıştığını söylüyor. Elsa yatağın kenarına oturup saçlarını okşuyor; annesi ellerini öpüyor ve fısıldıyor: "Her şey düzelecek, canım. Her şey yoluna girecek." Tıpkı büyükannenin eskiden söylediği gibi. Ve Elsa buna inanmayı çok, çok istiyor. Annem uykulu bir şekilde gülümsüyor.

"Britt-Marie hâlâ burada mı?" der, kapıya doğru başını sallayarak.

Britt-Marie'nin dırdırcı sesi mutfaktan geliyor, bu yüzden soru hemen retorik bir hal alıyor. George'dan, hâlâ garajda Britt-Marie'nin park yerinde duran Renault konusunda "bir karar" vermesini istiyor. ("Kurallar olmadan yaşayamayız George! Ulrika bile bunu anlamalı!") George neşeyle, bunu gayet iyi anlayabildiğini söylüyor, çünkü George herkesin bakış açısını anlayabiliyor. Bu, onun sinir bozucu yanlarından biri ve tabii ki Britt-Marie'yi sinirlendiriyor gibi görünüyor. Sonra George ona yumurta ikram ediyor, ama o bunu görmezden geliyor ve bunun yerine, hala merdivenlerin altında kilitli duran bebek arabasıyla ilgili olarak tüm kiracıların "kapsamlı bir soruşturmaya tabi tutulması"nda ısrar ediyor.

"Merak etme canım, yarın arkadaşın için daha iyi bir saklanma yeri buluruz," der annem uykulu bir şekilde mırıldanır ve sonra gülümseyerek ekler: "Belki onu bebek arabasına saklayabiliriz?"

Elsa gülüyor. Ama sadece biraz. Ve kilitli bebek arabasının gizeminin, delice berbat bir Agatha Christie romanının başlangıcı gibi olduğunu düşünüyor. Elsa bunu biliyor çünkü Agatha Christie'nin neredeyse tüm romanları iPad'de okunabiliyor ve Agatha Christie'nin Britt-Marie kadar klişeleşmiş bir kötü adamı hiç olmamıştı. Daha çok kurban olurdu, çünkü Elsa, kütüphanede birinin Britt-Marie'yi şamdanla döverek öldürdüğü bir cinayet gizemini hayal edebiliyor ve o zaman onu tanıyan herkes şüpheli olurdu çünkü herkesin bir sebebi olurdu: "O cadaloz bir kabustu!" Sonra Elsa bu şekilde düşündüğü için biraz utanır. Ama sadece biraz.

"Britt-Marie kötü niyetli değil, sadece kendini önemli hissetmeye ihtiyacı var," diye açıklamaya çalışır annem.

"O yine de sadece dırdırcı, işgüzar bir ihtiyar," diye mırıldanır Elsa.

Annem gülümser.

Sonra yastıklara rahatça yerleşir ve Elsa, yastıklardan birini annesinin sırtının altına yerleştirmesine yardım eder. Annem Elsa'nın yanağını okşar ve fısıldar:

"Eğer sakıncası yoksa, şimdi hikayeleri dinlemek istiyorum. Miamas'ın masallarını dinlemek istiyorum."

Sonra Elsa sakin bir sesle annemin gözlerini kapatması gerektiğini, ama sadece yarıya kadar, diye fısıldadı; annem de dediği gibi yaptı. Elsa'nın binlerce sorusu vardı ama hiçbirini sormadı. Bunun yerine bulut hayvanlarından, fillerden, pişmanlıklardan, aslanlardan, trollerden, şövalyelerden, Noween'den, Wolfheart'tan, kar meleklerinden, deniz meleklerinden ve rüya avcılarından bahseder, sonra da Miploris Prensesi'nden, onun sevgisi için savaşan iki prens adayıdan ve prensesin hazinesini çalan cadıdan bahsetmeye başlar, ama o sırada annesi ve Halfie uykuya dalmışlardır.

Ve Elsa'nın hâlâ binlerce sorusu vardır ama hiçbirini sormaz. Sadece annesini ve Halfie'yi battaniyeyle örter, annesinin yanağına bir öpücük kondurur ve cesur olmaya zorlar kendini. Çünkü büyükannesinin ona söz verdirdiği şeyi yapmak zorundadır: kaleyi korumak, ailesini korumak, arkadaşlarını korumak.

Annesi ayağa kalkarken eliyle onu arar ve Elsa tam gitmek üzereyken, annesi yarı uykulu bir halde fısıldar:

"Büyükannenin yatak odasındaki tavandaki tüm fotoğraflar, canım. Fotoğraflardaki tüm çocuklar. Bugün cenazeye gelenler onlardı.

artık büyüdüler. Büyümelerine izin verildi çünkü büyükannen hayatlarını kurtardı
"

Ve sonra annem yine uykuya daldı. Elsa, annesinin gerçekten uyanıp uyanmadığından bile tam olarak emin değildi.

"Hadi oradan, Sherlock," diye fısıldar Elsa, lambayı kapatırken. Çünkü o yabancıların kim olduğunu anlamak o kadar da zor değildi. Zor olan, onları affetmekti.

Annem dudaklarında bir gülümsemeyle uyuyor. Elsa kapıyı dikkatlice kapatıyor.

Daire bulaşık bezi kokuyor ve George kullanılmış kahve fincanlarını topluyor. Yabancılar bugün cenazeden sonra hep birlikte burada kahve içtiler. Elsa'ya şefkatle gülümsediler ve Elsa bu yüzden onlardan nefret ediyor. Onların, kendisinden önce büyükannesini tanımış olmalarından nefret ediyor. Büyükannesinin dairesine girip yatağına uzanıyor. Dışarıdaki sokak lambasının ışığı tavandaki fotoğraflara yansıyor ve Elsa izlerken, büyükannesini diğer çocukları kurtarmak için annesini yalnız bıraktığı için affedip affedemeyeceğini hâlâ bilmiyor. Annesinin de bunu affedip affedemeyeceğini bilmiyor. Annesi affetmeye çalışıyor gibi görünse de.

Kapıdan çıkıp merdiven boşluğuna doğru ilerlerken, garajdaki wurse'ye geri döneceğini düşünür. Ama bunun yerine, isteksizce yere çöker. Orada sonsuza dek oturur. Düşünmeye çalışır ama normalde düşüncelerin olduğu yerde sadece boşluk ve sessizlik bulur.

Birkaç kat aşağıdan gelen ayak seslerini duyabilir — yumuşak, hafifçe yuvarlanan, sanki kaybolmuş gibi. Siyah etekli kadının, hala nane kokarken ve beyaz bir kabloya konuşurken sahip olduğu kendinden emin, enerjik yürüyüşe hiç benzemiyor. Artık kot pantolon giyiyor. Ve beyaz kablo yok. Elsa'nın yaklaşık on adım altında durur.

"Merhaba," diyor kadın.

Küçük görünüyor. Yorgun geliyor, ama bu her zamanki yorgunluktan farklı bir yorgunluk. Bu sefer daha iyi bir yorgunluk. Ve ne nane ne de şarap kokuyor. Sadece şampuan kokuyor.

"Merhaba," diyor Elsa.

"Bugün kilise bahçesine gittim," der kadın yavaşça.

"Cenazeye gittin mi?"

Kadın özür dilercesine başını salladı. "Orada değildim. Üzgünüm.

.....G

idemedim

Gidemedim. Ama ben . . ." Sözlerini yutar. Ellerine bakar. "Oğullarımın

.....Çocuklarımın mezarlarına gittim. Oraya çok uzun zamandır gitmemiştim."

"Yardımı oldu mu?" diye sorar Elsa. Kadının dudakları kaybolur. "Bilmiyorum."

Elsa başını sallar. Merdiven boşluğundaki ışıklar söner. Gözlerinin karanlığa alışmasını bekler. Sonunda kadın tüm gücünü bir gülümsemeye toplamış gibi görünür ve ağzının etrafındaki derisi artık eskisi kadar çatlamamaktadır.

"Cenaze nasıldı?" diye sorar.

Elsa omuz silker.

"Normal bir cenaze gibi. Çok fazla insan vardı."

"Bazen tanımadığın insanlarla kederini paylaşmak zor olabilir. Ama bence... büyükanneni çok seven pek çok insan vardı."

Elsa saçlarını yüzüne düşürür. Kadın boynunu kaşıyarak

"Bu... Zor olduğunu anlıyorum. Büyükannenin evden ayrılıp başka bir yerde yabancılara yardım etmek için gittiğini bilmek... Mesela bana."

Elsa biraz şüpheci bir bakış atar. Sanki kadın onun düşüncelerini okumuş gibidir.

"Buna 'tramvay ikilemi' denir. Etik derslerinde. Yani, üniversitedeki öğrenciler için. Bu... bu, birçok kişiyi kurtarmak için bir kişiyi feda etmenin ahlaki açıdan doğru olup olmadığına dair bir tartışma. Muhtemelen Wikipedia'da bununla ilgili bilgi bulabilirsin."

Elsa cevap vermez. Kadın rahatsız olmuş gibi görünür.

"Kızgın görünüyorsun."

Elsa omuz silker ve en çok neye kızgın olduğuna karar vermeye çalışır. Oldukça uzun bir liste vardır.

"Sana kızgın değilim. Sadece aptal Britt-Marie'ye kızgınım," diye karar verir sonunda.

Kadın biraz şaşkın görünür ve elinde tuttuğu şeye bakar. Parmaklarıyla üzerine vurur.

"Canavarlarla savaşma, yoksa sen de bir canavara dönüşebilirsin. Eğer uçuruma yeterince uzun süre bakarsan, uçurum da sana bakar."

"Neden bahsediyorsun?" diye patlar Elsa, kadının ona sanki bir çocuk değilmiş gibi konuşmasından gizlice memnun olarak.

"Pardon, bu... bu Nietzsche'ye ait bir söz. O bir Alman filozofuydu. .....ah, muhtemelen yanlış alıntı yapıyorum. Ama bence bunun anlamı, nefret eden kişiyi nefret edersen, nefret ettiğin kişi gibi olma riskini alabilirsin."

Elsa'nın omuzları kulaklarına kadar yükselir.

"Büyükannem hep şöyle derdi: 'Bokun üzerine tekme atma, her yere sıçrar!' "

Ve bu, Elsa'nın siyah etekli, şimdi ise kot pantolon giyen kadının gerçekten kahkahaya boğulduğunu ilk kez duyduğu andır.

"Evet, evet, muhtemelen böyle söylemek daha doğru olur."

Gülünce çok güzel oluyor. Gülmek ona yakışıyor. Sonra Elsa'ya doğru iki adım atıyor ve ona çok yaklaşmadan elinde tuttuğu zarfı vermek için elini olabildiğince uzatıyor.

"Bu, oğullarımın... onların... mezar taşındaydı. Kim koydu bilmiyorum. Ama büyükannen... belki de benim buraya geleceğimi tahmin etmişti "

Elsa zarfı alır. Kot pantolonlu kadın, Elsa zarftan başını kaldırmaya fırsat bulamadan merdivenlerden aşağı inip kaybolur. Zarfın üzerinde şöyle yazmaktadır: "Elsa'ya! Bunu Lennart ve Maud'a ver!"

Ve Elsa, büyükannesinin üçüncü mektubunu böyle bulur.

Lennart kapıyı açtığında elinde bir kahve fincanı tutmaktadır. Maud ve Samantha onun arkasında durmaktadır, ikisi de çok tatlı görünmektedir. Kurabiye kokmaktadırlar.

"Sana bir mektup var," der Elsa.

Lennart mektubu alır ve tam bir şey söylemek üzeredir ki, Elsa devam eder:

"Bu büyükannemden geldi! Muhtemelen selamlarını gönderiyor ve özür diliyor, çünkü tüm mektuplarında bunu yapıyor."

Lennart uysalca başını sallar. Maud ise daha da uysalca başını sallar.

"Büyükannenle ilgili olanlar yüzünden çok üzgünüz, sevgili Elsa. Ama bizce çok güzel bir cenaze töreniydi. Davet edildiğimiz için çok mutluyuz. İçeri gel ve bir rüya al; Alf de o çikolatalı içecekten getirmiş." Maud gülümser.

Samantha havlar. Havlaması bile dostça geliyor. Elsa, ağzına kadar dolu teneke kutudan bir rüya alır. Maud'a işbirlikçi bir şekilde gülümser.

"Hayalleri çok seven bir arkadaşım var. Ve bütün gün tek başına kaldı.
"Onu buraya getirmemizde bir sakınca olur mu?"

Maud ve Lennart, sanki bu çok doğal bir şeymiş
gibi başlarını salladılar.

24

RÜYALAR

Birkaç dakika sonra wurse mutfak halısının üzerine oturduğunda Maud pek de ikna olmuş görünmüyor. Özellikle de tam anlamıyla mutfak halısının üzerine oturmuş olduğu için.

"Sana rüyaları sevdiğini söylemiştim, değil mi?" der Elsa neşeyle.

Maud sessizce başını sallar. Lennart masanın diğer tarafında oturur, kucağında ise son derece korkmuş görünen Samantha vardır. Wurse rüyaları yer, bir seferde bir düzine kadar.

"Bu hangi cins?" der Lennart, wurse'nin gücenmesinden korkuyormuş gibi, Elsa'ya çok sessizce.

"Bir wurse!" der Elsa memnuniyetle.

Lennart, bir şeyin ne anlama geldiğini hiç anlamadığında yaptığın gibi başını sallar. Maud yeni bir rüya konservesi açar ve ayak parmaklarının ucuyla dikkatlice zeminde iterek ilerletir. Wurse, üç salya akıtan ısırıkla tenekeyi boşaltır, sonra başını kaldırır ve jant kapağı kadar büyük gözleriyle Maud'a bakar. Maud iki teneke daha indirir ve gururlanmamış gibi görünmeye çalışır. Bu pek de iyi gitmez.

Elsa, büyükannesinden gelen mektuba bakar. Mektup, masanın üzerinde açılmış ve katlanmamış bir şekilde durmaktadır. Lennart ve Maud, o bodrumda wurse'yi alırken mektubu okumuş olmalılar. Lennart, onun baktığını fark eder ve elini omzuna koyar.

"Haklısın Elsa. Büyükannen özür diliyor."

"Ne için?"

Maud, sosislerin yanına birkaç tarçınlı çörek ve yarım parça tatlı kek koyar.

"Şey, epey uzun bir listeydi. Büyükannen kesinlikle..." "Farklıydı," diye araya girer Elsa.

Maud sıcak bir şekilde güler ve wurse'nin kafasını okşar.

Lennart mektuba başını sallar.

"Öncelikle, bize sık sık bağırdığı için özür diliyor. Ve sık sık sinirlendiği için. Ve tartıştığı ve sorun çıkardığı için. Aslında özür dilenecek bir şey yok, herkes zaman zaman böyle yapar!" der, sanki büyükannesinin özür dilemesi için özür diliyormuş gibi.

"Sen yapmazsın," der Elsa ve bu yüzden onu sever. Maud kıkırdamaya başlar. "Sonra da bir keresinde balkonundan Lennart'ı o şeylerden biriyle vurduğu için özür diledi, ne deniyordu onlara, boya bombası tabancaları!"

Aniden utanmış gibi görünür.

"Adı bu mu? Boya bombası mı?"

Elsa başını sallar. Aslında öyle olmasa da. Maud gururlu görünür.

"Bir keresinde büyükannen Britt-Marie'yi bile vurmuştu—çiçek desenli ceketinde kocaman pembe bir leke vardı, oysa o Britt-Marie'nin en sevdiği ceketti ve leke Vanish ile bile çıkmadı! Düşünebiliyor musun?"

Maud kıkırdar. Sonra çok suçlu görünür.

"Büyükannen başka ne için özür diliyor?" diye sorar Elsa, birinin Britt-Marie'ye o paintball silahıyla ateş etmesiyle ilgili daha fazla hikaye duymayı umarak. Ama Lennart'ın çenesi göğsüne doğru düşer. Maud'a bakar, Maud başını sallar ve Lennart Elsa'ya dönerek şöyle der:

"Büyükannen, sana tüm hikayeyi anlatmamızı istediği için özür dilediğini yazmış. Bilmen gereken her şeyi."

"Ne hikayesi?" Elsa tam soracakken, aniden arkasında birinin durduğunu fark eder. Sandalyesinde birden dönünce, sendromlu çocuk kollarında peluş bir aslanla yatak odasının kapısında durmaktadır.

Elsa'ya bakar, ama Elsa ona baktığında, tıpkı Elsa'nın bazen yaptığı gibi saçlarını alnına düşürür. Ondan yaklaşık bir yaş küçüktür, ama boyları neredeyse aynıdır ve saç stilleri de aynıdır, saç renkleri de neredeyse aynıdır. Onları ayıran tek şey, Elsa'nın farklı olması ve çocuğun bir sendromu olmasıdır; bu da çok özel bir farklılıktır.

Çocuk hiçbir şey söylemez, çünkü o asla konuşmaz. Maud alnına bir öpücük kondurur ve "Kabus mu gördün?" diye fısıldar; çocuk başını sallar. Maud büyük bir bardak süt ve

bir kutu dolusu rüya alır, elini tutar ve onu yatak odasına geri götürürken, cesurca şöyle der: "Hadi, onu hemen kovalayalım!"

Lennart Elsa'ya döner.

"Sanırım büyükannen başından başlamamı istedi."

Ve işte o gün Elsa, sendromlu çocuğun hikâyesini dinledi. Daha önce hiç duymadığı bir masal. Öyle korkunç bir hikâye ki, insan kendini olabildiğince sıkı kucaklamak istiyor. Lennart ona, bir insana sığabileceğini kimsenin hayal edemeyeceği kadar çok nefret barındıran çocuğun babasından bahseder. Baba uyuşturucu kullanıyordu. Lennart kendini durdurur ve Elsa'yı korkutmaktan endişe duyar gibi görünür, ama Elsa sırtını dikleştirir, ellerini wurse'nin kürküne gömer ve bunun önemli olmadığını söyler. Lennart ona uyuşturucunun ne olduğunu bilip bilmediğini sorar ve Elsa, *Wikipedia*'da okuduğunu söyler.

Lennart, babanın uyuşturucu kullandığında nasıl farklı bir yaratığa dönüştüğünü anlatır. Ruhunun nasıl karardığını. Kimsenin babası olmak istemediği için, hamile olan çocuğun annesine nasıl vurduğunu. Lennart'ın gözleri giderek daha yavaş kırpılmaya başlar ve belki de babanın, çocuğun kendisi gibi olacağından korktuğu için böyle davrandığını söyler. Nefret ve şiddetle dolu. Bu yüzden çocuk doğduğunda ve doktorlar onun bir sendromu olduğunu söylediğinde, babası öfkeden kendinden geçti. Çocuğun farklı olmasına tahammül edemedi. Belki de farklı olan her şeyden nefret ettiği içindi. Belki de çocuğa baktığında, kendisinde farklı olan her şeyi gördüğü içindi.

Bu yüzden alkol içti, *Wikipedia'daki* o maddeden daha fazla aldı ve kimse nerede olduğunu bilmeden bütün geceler, bazen de haftalarca ortadan kayboldu. Bazen eve tamamen sakin ve içine kapanık bir halde gelirdi. Bazen ağlayarak, öfkesini içinden atana kadar ortadan kaybolmak zorunda olduğunu açıklardı. Sanki içinde onu dönüştürmeye çalışan karanlık bir şey yaşıyormuş ve o da buna karşı mücadele ediyormuş gibi. Ondan sonra haftalarca sakin kalabilirdi. Ya da aylarca.

Sonra bir gece karanlık onu ele geçirdi. İkisi de artık kıpırdamayana kadar onlara vurdu, vurdu, vurdu. Sonra kaçtı.

Maud'un sesi, Lennart'ın mutfakta ardında bıraktığı sessizliği nazikçe dolduruyor. Yatak odasında sendromlu çocuk horluyor; bu, Elsa'nın ondan duyduğu ilk seslerden biri. Maud'un parmak uçları mutfak tezgahındaki boş kurabiye kutuları arasında dolaşıyor.

"Onları bulduk. Uzun zamandır, onu çocuğu alıp gitmeye ikna etmeye çalışıyorduk, ama o çok korkuyordu. Hepimiz çok korkuyorduk. O, çok

tehlikeli bir adamdı," diye fısıldıyor. Elsa wurse'yi daha sıkı kavrıyor. "Peki ne yaptınız?"

Maud mutfak masasının yanında çökmüş durumda. Elinde, Elsa'nın geldiğinde elinde tuttuğuna benzer bir zarf var.

"Büyükannenizi tanıyorduk. Hastaneden. O zamanlar doktorlar için bir kafe işletiyorduk, bilirsiniz, ve büyükanneniz her gün oraya gelirdi. Her gün bir düzine rüya ve bir düzine tarçınlı çörek! Nasıl başladı, gerçekten bilmiyorum. Ama büyükanneniz, ne demek istediğimi anlarsınız ya, insanlara dertlerini anlatabileceğiniz türden biriydi. Sam konusunda ne yapacağımı bilmiyordum. Kime danışacağımı bilmiyordum. Hepimiz çok korkmuştuk, ama onu aradım. Gece yarısı paslı eski arabasıyla geldi..."

"Renault!" diye haykırır Elsa, çünkü nedense, onları kurtaran kişi oysa, masalda adının geçmesi gerektiğini hissediyor. Lennart hüzünlü bir gülümsemeyle boğazını temizler.

"Onun Renault'su, evet. Çocuğu ve annesini yanımıza aldık ve büyükannen buraya geldi. Bize dairenin anahtarlarını verdi. Anahtarları nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum, ama binanın sahipleriyle halledeceğini söyledi. O zamandan beri burada yaşıyoruz."

"Peki ya babası? Herkesin gittiğini fark ettiğinde ne oldu?" Elsa bilmek istiyor, ama aslında bilmek istemiyor.

Lennart'ın eli Maud'un parmaklarını arıyor.

"Bilmiyoruz. Ama büyükannen Alf'le buraya geldi ve 'Bu Alf, çocuğun eşyalarını toplayacak' dedi. Alf'le oraya geri döndü ve çocuğun babası ortaya çıktı ve o... o anda tam bir karanlık gibiydi. İçinden gelen bir karanlık. Alf'e çok kötü bir şekilde vurdu..."

Lennart, bir çocukla konuştuğunu aniden hatırladığında insanın yaptığı gibi kendini durdurur. Hikayeyi hızlıca ilerletir.

"Tabii ki, polis geldiğinde o çoktan gitmişti. Alf ise, tanrım, bilmiyorum. Hastanede yaraları sarıldı, kendi başına eve gitti ve bir daha bu konudan tek kelime etmedi. İki gün sonra yine taksisini sürüyordu. O adam çelikten yapılmış."

"Peki ya babası?" diye ısrar eder Elsa.

"Ortadan kayboldu. Yıllarca ortadan kayboldu. Bizi bulmak için çabalamaktan asla vazgeçmeyeceğini düşünmüştük, ama o kadar uzun süre ortada yoktu ki, umduk ki..." der Lennart, sanki sözler diline ağır geliyormuş gibi sözünü keser.

"Ama şimdi bizi buldu," diye ekler Maud.

"Nasıl?" diye sorar Elsa.

Lennart'ın gözleri masa üstünde dolaşır.

"Alf, büyükannenizin ölüm ilanını bulduğunu düşünüyor. Onu kullanarak cenazeciyi buldu. Ve orada buldu ki..." diye başlar, sonra sanki kendine bir şeyi tekrar hatırlatıyormuş gibi bakar.

"Beni mi?" diye sorar Elsa, yutkunur.

Lennart başını sallar ve Maud elini bırakıp masanın etrafından koşarak Elsa'ya sarılır.

"Ah, sevgili Elsa! Anlamalısın ki, o çocuğu yıllardır görmemiş. Üstelik sen de onunla hemen hemen aynı boydasın ve saçların da aynı. Seni torunumuz sanıyor."

Elsa gözlerini kapatır. Şakakları yanmaktadır ve hayatında ilk kez, uykuya dalmaya bile yaklaşmadan, saf ve öfkeli iradesini kullanarak Neredeyse Uyanık Ülkesine gider. Toplayabildiği en güçlü hayal gücüyle bulut hayvanlarını çağırır ve Miaudacas'a uçar. Toplayabildiği tüm cesareti toplar. Sonra gözlerini zorla açar, Lennart ve Maud'a bakar ve şöyle der:

"Demek siz onun annesinin anne babasısınız?"

Lennart'ın gözyaşları, pencere pervazına yağan yağmur gibi masa örtüsüne düşer.

"Hayır. Biz onun babasının anne
babasıyız." Elsa gözlerini kısar.

"Siz babasının anne babası mısınız?"

Maud'un göğsü inip kalkıyor; wurse'nin başını okşadıktan sonra çikolatalı pasta almaya gidiyor. Samantha, wurse'ye temkinli bir bakış atıyor. Lennart biraz daha kahve almaya gidiyor. Fincanı o kadar titriyor ki, kahve tezgâhın üzerine dökülüyor.

"Biliyorum, bir çocuğu babasından almak kulağa korkunç geliyor, Elsa. Kendi oğluna bunu yapmak. Ama büyükanne ve büyükbaba olduğunuzda, her şeyden önce büyükanne ve büyükbaba olursunuz " diye hüzünle fısıldar.

"Her şeyden önce büyükanne ve büyükbabasınız! Her zaman! *Her zaman*!" Maud sarsılmaz bir kararlılıkla ekler ve gözleri, Elsa'nın Maud'da mümkün olabileceğine inanmayacağı bir şekilde parıldar.

Sonra yatak odasından aldığı zarfı Elsa'ya uzatır.

Üzerinde büyükannenin el yazısı var. Elsa ismi tanımıyor, ama bunun çocuğun annesi için olduğunu anlıyor.

"Buraya taşındığımızda adını değiştirmişti," diye açıklıyor Maud ve olabildiğince yumuşak bir sesle ekliyor: "Büyükannen bu mektubu aylar önce bize bırakmıştı. Senin gelip alman gerektiğini söylemişti. Geleceğini biliyordu."

Lennart mutsuz bir şekilde nefes alır. Gözleri Maud'un gözleriyle tekrar buluşur, sonra şöyle açıklar: "Ama korkarım ki öncelikle sana oğlumuzdan bahsetmemiz gerekiyor, Elsa.

Sam'den bahsetmemiz gerekiyor. Ve bu, büyükannenin mektubunda özür dilediği konulardan biri. Mektubunda, Sam'in hayatını kurtardığı iç 'dan özür dilediğini yazmış."

Maud'un sesi çatlar, sözleri küçük ıslık seslerine benzer hale gelir:

"Sonra da bunun için özür dilediğini yazdığı için özür dilediğini, oğlumuzun hayatını kurtardığına pişman olduğu için özür dilediğini yazmış. Artık onun yaşamayı hak edip etmediğini bilmediği için özür dilemiş. Oysa o bir doktordu "

Pencerenin dışındaki sokaklara gece çöküyor. Mutfaktan kahve ve çikolatalı kek kokusu geliyor. Ve Elsa, Sam'in hikâyesini dinliyor.

Dünyanın en iyi kalpli çiftinin oğlu, kimsenin anlayamayacağı kadar kötü birine dönüştü. Bir sendromu olan çocuğun babası oldu; oysa bu çocuk, sanki babası tüm kötülüğü omuzlarına almış ve ona hiçbir şey aktarmamış gibi, kimsenin inanamayacağı kadar az kötülük barındırıyordu. Sam'in bir zamanlar kendisi de küçük bir çocuk olduğunu ve uzun süredir çocuk bekleyen Maud ile Lennart'ın onu, ebeveynlerin çocuklarını sevdiği gibi sevdiğini anlattı. Tüm ebeveynler gibi, en kötüsü bile olsa, bir noktada çocuklarını sevmiş olmalı. Maud böyle ifade ediyor. "Çünkü aksi halde insan olamazsın, aksi halde birinin insan olabileceğini hayal edemiyorum," diye fısıldıyor. Ve bunun kendi suçu olması gerektiğini ısrarla söylüyor, çünkü hiçbir çocuğun kötü doğduğunu hayal edemiyor. Bir zamanlar o kadar küçük ve çaresiz olan bir çocuğun bu kadar korkunç bir şeye dönüşmesi annesinin suçu olmalı, bundan oldukça emin. Elsa, büyükannesinin her zaman bazı insanların aslında sadece pislik olduğunu ve bunun o pisliğin kendisinden başka kimsenin suçu olmadığını söylediğini söylese de.

"Ama Sam hep çok öfkeliydi, o öfkenin nereden geldiğini bilmiyorum. İçimde ona geçtiğim bir karanlık olmalı, ve nereden geldiğini bilmiyorum," diye fısıldıyor Maud, oldukça yıkılmış bir halde.

Sonra büyüyen ve hep kavga eden, okulda diğer çocukları hep eziyet eden, farklı olanları hep kovalayan bir çocuktan bahsediyor. Yetişkin olduğunda savaşa susamış olduğu için asker olup uzak diyarlara gittiğinden ve orada bir arkadaş edindiğinden bahsediyor. İlk gerçek arkadaşından. Bunu gören herkesin, bunun onu değiştirdiğini, içindeki iyi tarafı ortaya çıkardığını söylediğinden bahsediyor. Arkadaşı da bir askerdi, ama o türden bir asker değildi,

o susuzluktan yoksun bir askerdi. İkisi ayrılmaz oldular. Sam, arkadaşının gördüğü en cesur savaşçı olduğunu söyledi.

Birlikte eve döndüler ve arkadaşı Sam'i tanıdığı bir kızla tanıştırdı. Kız Sam'de bir şey gördü ve kısa bir an için Lennart ve Maud da başka birinin izlerini gördüler. Karanlığın ötesindeki bir Sam.

"Onu kurtaracağını düşünmüştük, hepimiz onu kurtarmasını o kadar çok ummuştuk ki; çünkü bu bir masal gibi olurdu ve insan o kadar uzun süre karanlıkta yaşamışsa masallara inanmamak çok zordur," diye itiraf eder Maud; Lennart ise elini sıkıca tutar.

"Ama sonra hayatın o küçük cilveleri devreye girdi," diye iç geçiriyor Lennart, "tıpkı pek çok masalda olduğu gibi. Belki de bu Sam'in suçu değildi. Ya da belki de tamamen Sam'in suçuydu. Belki de her insanın kendi eylemlerinden tamamen sorumlu olup olmadığına karar vermek, benden çok daha bilge insanların işi. Ama Sam savaşlara geri döndü. Ve eve daha da karanlık bir ruh haliyle döndü."

"Eskiden idealistti," diye Maud hüzünle araya girer. "Tüm o nefret ve öfkeye rağmen, idealistti. Bu yüzden asker olmak istedi."

Sonra Elsa, Maud ve Lennart'ın bilgisayarını ödünç alabilir mi diye sorar.

"Yani, eğer bilgisayarınız varsa!" diye ekler özür dilercesine, çünkü Wolfheart'a aynı şeyi sorduğunda yaşadığı tartışmayı hatırlar.

"Tabii ki bilgisayarımız var," der Lennart şaşkın bir şekilde. "Bugünlerde kimde yok ki?"

Haklı, diye düşünür Elsa ve Wolfheart bir dahaki sefere geldiğinde bu konuyu açmaya karar verir. Tabii bir dahaki sefer olursa.

Lennart onu yatak odasının önünden geçirir. Dairenin en ucundaki küçük çalışma odasında, bilgisayarlarının elbette çok eski olduğunu, bu yüzden biraz sabırlı olması gerektiğini açıklar. Ve odadaki masanın üzerinde Elsa'nın şimdiye kadar gördüğü en hantal bilgisayar durmaktadır; bilgisayarın arkasında devasa bir kutu, yerde ise başka bir kutu vardır.

"O ne?" der Elsa, yerdeki kutuyu işaret ederek.

"O asıl bilgisayar," der Lennart.

"Peki ya o ne?" diye sorar Elsa ve diğer kutuyu işaret eder.

"O monitör," der Lennart ve yerdeki kutunun üzerindeki büyük bir düğmeye basar, sonra ekler: "Çalışmaya başlaması bir dakika kadar sürer, o yüzden biraz beklememiz gerekecek."

"BİR DAKİKA!" diye bağırır Elsa, sonra mırıldanır: "Vay canına. Gerçekten çok eskiymiş."

Ama eski bilgisayar sonunda çalışmaya başladığında ve Lennart, pek çok tereddüt ve çekingenliğin ardından onu internete bağladığında ve Elsa aradığını bulduğunda, mutfağa geri dönüp Maud'un karşısına oturur.

"Yani hayalperest demek. Yani idealist. Hayalperest demek."

"Evet, evet, muhtemelen öyle denebilir," der Maud dostça bir gülümsemeyle.

"Öyle denebilir demek değil. Gerçekte anlamı bu," diye düzeltir Elsa.

Sonra Maud daha da sıcak bir şekilde başını salladı. Ardından idealistken alaycıya dönüşen birinin hikâyesini anlattı; Elsa bunun ne anlama geldiğini biliyordu, çünkü anaokulundaki bir öğretmen bir keresinde ona öyle demişti. Elsa'nın annesi bunu öğrendiğinde ortalık karışmıştı, ama öğretmen sözünden dönmemişti. Elsa ayrıntılarını tam olarak hatırlamıyor, ama sanırım o zaman diğer anaokulu çocuklarına sosislerin nasıl yapıldığını anlatmıştı.

Bunları bir tür savunma mekanizması olarak mı düşündüğünü merak eder. Çünkü bu hikâyede gerçekten çok fazla gerçeklik vardır. Neredeyse sekiz yaşındayken, çoğu zaman gerçeklik çok fazla gelir.

Maud, Sam'in yeni bir savaşa nasıl gittiğini anlatıyor. Arkadaşı da yanındaydı ve birkaç hafta boyunca, Maud'un bilmediği bir nedenden ötürü orada yaşayan herkesi öldürmek isteyen insanların saldırısından bir köyü korumuşlardı. Sonunda orayı terk etme emri aldılar, ama Sam'in arkadaşı reddetti. Köy güvenli hale gelene kadar kalmaları için Sam'i ve diğer askerleri ikna etti ve arabalarına sığabilecek kadar yaralı çocuğu, kilometrelerce uzaktaki en yakın hastaneye götürdü; çünkü Sam'in arkadaşı orada doktor olarak çalışan bir kadın tanıyordu ve herkes onun dünyadaki en yetenekli cerrah olduğunu söylüyordu.

Çölden geçerken mayına çarptılar. Patlama acımasızdı. Ateş ve kan yağmuru vardı.

"Kimse öldü mü?" diye sorar Elsa, aslında cevabı bilmek istemese de.

"Hepsi," der Lennart, bu kelimeleri yüksek sesle söylemek istemeden. Sam'in arkadaşı ve Sam'in kendisi hariç. Sam baygındı, ama arkadaşı onu ateşin içinden sürükleyerek çıkardı; Sam, kurtarmaya vakit bulabildiği tek kişiydi. Arkadaşının yüzünde şarapnel parçaları ve korkunç yanıklar vardı, ama silah seslerini duyup pusuya düşürüldüklerini anladığında, tüfeğini kapıp çöle koştu ve sadece kendisi ve Sam çölde nefes nefese ve kanlar içinde yatana kadar ateş etmeyi bırakmadı.

Ona ateş edenler çocuklardı. Askerlerin az önce kurtarmaya çalıştıkları çocuklar gibi. Sam'in arkadaşı, ellerinde kanla onların cesetlerinin başında dururken bunu görebiliyordu. Ve bir daha asla eskisi gibi olamadı.

Bir şekilde Sam'i çölde taşımayı başardı ve hastaneye varıp Elsa'nın büyükannesi onlara doğru koşarak gelene kadar durmadı. O, Sam'in hayatını kurtardı. Sam'in bir bacağı her zaman hafifçe topallayacaktı, ama hayatta kalacaktı ve Sam, o hastanede büyükannesinin markası olan sigaraları içmeye başladı. Büyükannesi mektupta bunun için de özür diliyor.

Maud, sanki duyguları olan küçük bir canlıymış gibi fotoğraf albümünü dikkatlice Elsa'nın önüne koyar. Sendromlu çocuğun annesinin olduğu bir fotoğrafı gösterir. Kadın, Lennart ve Maud'un arasında durmaktadır ve gelinlik giymektedir; üçü de gülmektedir.

"Sanırım Sam'in arkadaşı ona aşıktı. Ama onu Sam'le tanıştırdı ve onun yerine Sam ona aşık oldu. Sam'in arkadaşının bu konuyu hiç açtığını sanmıyorum. O ikisi kardeş gibiydi, hayal edebiliyor musun? Sanırım arkadaşı kendi duygularından bahsetmeyecek kadar nazikti, anlıyor musun?"

Elsa anlıyor. Maud gülümsüyor.

"Sam'in arkadaşı hep çok yumuşak başlı bir çocuktu. Her zaman bir şair ruhu olduğunu düşünmüşümdür. O ve Sam çok farklıydılar. Sam'in hayatını kurtarmak için yaptığı onca şeyi yaptığını hayal etmek çok zor. Bulundukları yerin onu bu kadar korkutucu birine dönüştürebileceğini düşünmek..."

Kederden boğulmuş bir şekilde uzun süre sessiz kalır.

"Savaşçı," diye fısıldar ve fotoğraf albümünün sayfasını çevirir.

Elsa, fotoğrafta kimin olduğunu görmek için fotoğrafa

bakmasına gerek yoktur.

O Sam. Üniforma giymiş, koltuk değneklerine dayanarak çölde bir yerde duruyor. Yanında, boynuna stetoskop asmış Elsa'nın büyükannesi duruyor. Ve ikisinin arasında Sam'in en iyi arkadaşı duruyor. Wolfheart.

25

SPRUCE

Gölgeler, Seçilmiş Kişi'yi kaçırmak için Mimovas krallığına gizlice sızdıklarında onu kurtaranlar bulut hayvanlarıydı. Zira Miamas hayal gücünden oluşurken, Mimovas sevgiden oluşur. Sevgi olmadan müzik olmaz, müzik olmadan da Mimovas olmaz; Seçilmiş Kişi ise tüm krallığın en sevilen kişisiydi. Dolayısıyla gölgeler onu kaçırmış olsaydı, bu eninde sonunda Neredeyse Uyanık Ülke'nin çöküşüne yol açacaktı. Mimovas düşerse Mirevas düşer, Mirevas düşerse Miamas düşer, Miamas düşerse Miaudacas düşer, Miaudacas düşerse Miploris düşer. Çünkü müzik olmadan rüya olamaz, rüya olmadan masal olamaz, masal olmadan cesaret olamaz, cesaret olmadan kimse kederlere katlanamaz, müzik, rüya, masal, cesaret ve keder olmadan Neredeyse Uyanık Ülke'de geriye tek bir krallık kalır: Mibatalos. Ama Mibatalos tek başına yaşayamaz, çünkü oradaki savaşçılar diğer krallıklar olmadan hiçbir değeri olmaz, çünkü artık uğruna savaşacakları bir şey kalmaz.

Büyükanne, savaşacak bir şey olması konusunu da Harry Potter'dan çalmıştı. Ama Elsa onu affetti çünkü oldukça iyiydi. İyi olan şeyleri çalmak serbesttir.

Ve Mimovas'taki evlerin arasında gizlice dolaşan gölgeleri görenler bulut hayvanlarıydı ve bulut hayvanlarının yaptığı şeyi yaptılar: oklar gibi aşağıya süzüldüler ve güçlü gemiler gibi tekrar yukarı çıktılar, kendilerini tek hörgüçlü develere, elmalara ve purolu yaşlı balıkçılara dönüştürdüler ve gölgeler

kendilerini tuzağa attılar. Çünkü çok geçmeden kimi ya da neyi kovaladıklarını bilemez hale geldiler. Sonra birdenbire bulut hayvanları ortadan kayboldu ve içlerinden biri Seçilmiş Kişi'yi alıp götürdü. Miamas'a kadar.

Ve işte böylece Sonsuz Savaş başladı. Ve bulut hayvanları olmasaydı, o gün orada sona ermiş olacaktı ve gölgeler kazanmış olacaktı.

Elsa bütün gece Neredeyse Uyanık Ülke'de. Artık istediği zaman oraya gidebiliyor, sanki bu hiç sorun olmamış gibi. Nedenini bilmiyor, ama artık kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı için olduğunu varsayıyor. Gölge artık gerçek dünyada, Elsa onun kim olduğunu biliyor, Büyükannenin kim olduğunu, Kurtkalbin kim olduğunu ve hepsinin nasıl birbirine bağlı olduğunu biliyor. Artık korkmuyor. Savaşın geleceğini, bunun kaçınılmaz olduğunu biliyor ve bunu bilmek onu garip bir şekilde sakinleştiriyor.

Neredeyse Uyanık Ülke, rüyadaki gibi yanmıyor. Nereye giderse gitsin, her yer her zamanki gibi güzel ve huzurlu. Ancak uyandığında, Miamas'a gitmekten kaçındığını fark ediyor. Diğer beş krallığın hepsine gidiyor, hatta Sonsuz Savaş'tan önce Mibatalos'un bulunduğu harabelere bile. Ama asla Miamas'a gitmiyor. Çünkü Granny'nin orada olup olmadığını bilmek istemiyor. Granny'nin orada *olup olmadığını* bilmek istemiyor.

Babası yatak odasının kapısında durmaktadır. Sanki biri burnuna mentol sıkmış gibi, bir anda tamamen uyanır. (Bu arada, birini uyandırmak istiyorsanız bu yöntem inanılmaz derecede işe yarar. Elsa'nın sahip olduğu türden bir büyükanneniz varsa bunu bilirsiniz.)

"Ne oldu? Annem mi hasta? Halfie mi?"

Babası şüpheli bir ifadeyle bakıyor. Ve biraz şaşkın. Elsa uykusunu silkeliyor ve annesinin hastanede bir toplantıda olduğunu hatırlıyor, çünkü annesi çıkmadan önce onu uyandırmaya çalışmıştı, ama o uyuyormuş gibi yapmıştı. George de mutfakta, çünkü biraz önce gelip yumurta ister mi diye sormuştu, ama o uyuyormuş gibi yapmıştı. Bu yüzden babasına şaşkınlıkla bakıyor.

"Bugün benimle olman gereken gün değil, değil mi?"

Babası boğazını temizler. Babaların, eskiden kızları için önemli olduğu için yaptıkları bir şeyin, artık kızları için babaları için önemli olduğu için yaptıkları şeylerden biri haline geldiğini aniden fark ettiklerinde yaptıkları gibi görünür. Bu, aşılması çok zor bir sınırdır. Ne babalar ne de kızları, bu sınırı aştıklarında bunu asla unutmazlar.

Elsa kafasında günleri sayar, hemen hatırlar ve hemen özür diler. Haklıydı, bugün babasının günü değil. Ama yanılmıştı, çünkü bugün Noel Arifesi'nin arifesi ve bunu unutmak çok kötü bir şey. Çünkü Noel Arifesi'nin arifesi, onun ve babasının günü. Noel ağacı günü.

Adından da belli olduğu gibi, bu gün Elsa ve babasının Noel ağacını aldıkları gündür. Tabii ki plastik bir ağaç, çünkü Elsa gerçek bir ağaç almayı reddediyor. Ama babası bu yıllık geleneği çok sevdiği için, Elsa her yıl yeni bir plastik ağaç almakta ısrar ediyor. Bazıları bunu biraz tuhaf bir gelenek olarak görüyor, ama büyükannesi eskiden "boşanmış her çocuğun ara sıra biraz tuhaf olma hakkı vardır" derdi.

Annem, elbette, plastik ağaç meselesi yüzünden Büyükanneme çok kızgındı, çünkü o gerçek ladin ağacının kokusunu severdi ve plastik ağacın Büyükannenin Elsa'yı kandırdığı bir şey olduğunu söylerdi. Çünkü Miamas'taki Noel ağacı dansını Elsa'ya anlatan Büyükannemdi ve o hikayeyi duyan hiç kimse, birinin kesip köle olarak sattığı bir ladin ağacına sahip olmak istemez. Miamas'ta ladin ağaçları, iğne yapraklı ağaçlar oldukları düşünülürse, ev tasarımına açıklanamaz derecede güçlü bir ilgi duyan, yaşayan, düşünen yaratıklardır.

Ormanda değil, son yıllarda oldukça moda olan Miamas'ın güney bölgelerinde yaşarlar ve genellikle reklamcılık sektöründe çalışırlar ve iç mekanlarda atkı takarlar. Ve her yıl, ilk kar yağdıktan kısa bir süre sonra, tüm ladin ağaçları kalenin altındaki büyük meydanda toplanır ve Noel boyunca birinin evinde kalma hakkı için yarışır. Evleri ladin ağaçları seçer, tersi değil, ve seçim bir dans yarışmasıyla belirlenir. Eskiden bu konuda düellolar yaparlardı, ama ladin ağaçları genellikle o kadar kötü nişancılar ki bu iş sonsuza kadar sürerdi. Bu yüzden artık ladin dansı yapıyorlar, ki bu biraz tuhaf görünüyor, çünkü ladin ağaçlarının ayakları yok. Ladin olmayan bir ağaç dans eden bir ladin ağacını taklit etmek isterse, sadece yukarı aşağı zıplıyor. Bu, özellikle kalabalık bir dans pistinde oldukça kullanışlı.

Elsa bunu biliyor çünkü babası Yılbaşı gecesi bir buçuk kadeh şampanya içtiğinde, bazen mutfakta Lisette ile ladin dansı yapıyor. Ama babası için bu sadece "dans etmek" olarak biliniyor.

"Üzgünüm baba, bugün hangi gün olduğunu biliyorum!" diye bağırır Elsa; kot pantolonunu giyip, süveterini ve ceketini giydikten sonra koridora koşar. "Ama önce bir şey yapmam lazım!"

Elsa, dün gece wurse'yi Renault'ya saklamıştı. Maud'dan bir kova tarçınlı çörek getirmiş ve

"Bir yığın giysi ya da televizyon gibi davranmalısın!" diye önerdi Elsa, ancak wurse pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. Bu yüzden Elsa, Maud'dan bir çuval rüya almak zorunda kaldı; bunun ardından wurse pes etti ve battaniyelerin altına süzüldü. Gerçi televizyona pek benzemiyordu.

Elsa iyi geceler dedi, merdivenlerden gizlice yukarı çıktı ve sendromlu anne ile oğlunun yaşadığı dairenin dışında karanlıkta durdu. Kapıyı çalacaktı ama kendini buna ikna edemedi. Artık başka hikaye duymak istemiyordu. Gölgeler ve karanlık hakkında bir şey bilmek istemiyordu. Bu yüzden mektubu kapıdaki posta kutusuna attı ve kaçtı.

Bugün kapıları kilitli ve kapalı. Diğer tüm kapılar da öyle. Uyanık olan herkes evden çıkmış; geri kalanlar ise hâlâ uyuyor. Bu yüzden Elsa, Kent'in birkaç kat yukarıdan gelen sesini duyuyor, fısıldıyor olsa bile, çünkü merdiven boşluklarının akustiği böyle işliyor. Elsa bunu biliyor çünkü "akustik" kelimesi, kavanoz anlamına gelen bir kelime. Kent'in fısıldadığını duyuyor: "Evet, söz veriyorum, bu gece geri döneceğim." Ama son merdiven basamağından aşağı inerken, wurse'lerin ve Wolfheart'ın dairelerinin yanı sıra oğlan ve annesinin dairesini geçtikten sonra, Kent aniden yüksek sesle konuşmaya başlar ve "Evet, Klaus! Frankfurt'ta! Evet, evet, evet!" diye bağırır. Sonra arkasını döner ve sanki Elsa'nın arkasında durduğunu yeni fark etmiş gibi davranır.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Elsa şüpheyle.

Kent, Klaus'tan hattı açık tutmasını ister; tabii ki hattın diğer ucunda Klaus falan yoktur. Üzerinde numaralı bir rugby forması vardır ve göğsünde at üstünde oturan küçük bir adam resmi bulunur. Kent, Elsa'ya bu tür bir tişörtün bin kron'dan fazla olduğunu söylemiştir ve büyükannesi her zaman bu tür tişörtlerin iyi bir şey olduğunu söylerdi, çünkü at, tişörtün büyük olasılıkla bir kukla taşıdığına dair bir tür üretici uyarısı işlevi görüyordu.

"Ne istiyorsun?" diye alaycı bir şekilde sorar Kent.

Elsa ona bakıyor. Sonra da merdiven boşluğuna dağıttığı küçük kırmızı et kaselerine bakıyor.

"Onlar ne?"

Kent ellerini o kadar hızlı bir şekilde savurur ki, Klaus'u neredeyse duvara fırlatır.

"O köpek hâlâ buralarda dolaşıyor, bu da kira sözleşmesinin değerini düşürüyor!"

Elsa, et kaselerinden gözlerini ayırmadan dikkatle geri çekilir. Kent, kendini biraz beceriksizce ifade ettiğini fark eder gibi görünür, bu yüzden Elsa'nın yaşındaki kızlarla konuşurken onların anlayabilmesi için Kent'in yaşındaki erkeklerin takması gerektiğini düşündüğü türden bir ses tonuyla bir deneme daha yapar:

"Britt-Marie merdivenlerde köpek tüyleri buldu, anlıyor musun canım? Binada vahşi hayvanların dolaşmasına izin veremeyiz—bu kira sözleşmesinin değerini düşürüyor, anlıyor musun?" Küçümseyici bir şekilde gülümser; Elsa, Kent'in tedirgin bir şekilde telefonuna baktığını görebilir. "Onu öldürecek değiliz ya! Sadece biraz uyuyacak, tamam mı? Hadi, uslu bir kız ol ve annene git, olur mu?" Elsa kendini pek iyi hissetmiyor. Ayrıca Ken'in "uykuya dal" derken havada tırnak işareti yapmasından hoşlanmıyor. "Telefonda kiminle konuşuyorsun ?"

"Klaus, Almanya'dan bir iş arkadaşım," diye cevaplar Kent, sanki öyle bir şey yapmıyormuş gibi.

"Tabii," der Elsa.

Kent'in kaşları çöküyor.

"Bana tavır mı takınıyorsun?"

Elsa omuz silker.

"Bence şimdi evine, anneciklerinin yanına koşmalısın," der Kent, biraz daha tehditkar bir ses tonuyla.

Elsa kaseleri işaret etti. "İçlerinde zehir mi var?"

"Dinle kızım, başıboş köpekler *haşere* gibidir. Burada haşerelerin dolaşmasına, garajda pas yığınlarının ve her türlü pisliğin olmasına izin veremeyiz. Bu evin değerini düşürür, anlamıyor musun? Böylesi herkes için daha iyi."

Ama Elsa, "pas yığınları" dediğinde sesinde kötü bir şey duyar, bu yüzden onu itip geçerek bodrum merdivenlerinden aşağı koşar. Garajın kapısını açar ve ellerini titreyerek, kalbi göğsünde çarparak orada durur. Geri çıkarken her basamakta dizlerini çarpar.

"RENAULT NEREDE! RENAULT'A NE YAPTIN RENAULT'U NE YAPTIN!?" diye Kent'e bağırır. Yumruklarını ona doğru sallar, ama sadece Klaus'u yakalayabilir, bu yüzden Klaus'u bodrum merdivenlerinden aşağı atar, böylece cam vitrin ve plastik kapak parçalanır ve depolama ünitelerine doğru minyatür bir elektronik çığ gibi yuvarlanır.

"Aklını mı kaçırdın... lanet olası... *akl*ını mı kaçırdın, seni aptal çocuk? O telefonun ne kadara *mal olduğunu* biliyor musun?" diye bağırır Kent ve sonra ona lanet olası sekiz bin kron'a mal olduğunu söyler.

Elsa, fiyatının ne olduğu umurunda olmadığını söyler. Sonra Kent, gözlerinde sadist bir parıltıyla ona Renault'ya ne yaptığını anlatır.

Elsa babasını çağırmak için merdivenleri koşarak çıkar, ama sondan bir önceki katta aniden durur.

Britt-Marie kapısının eşiğinde duruyor. Ellerini karnının üzerine kavuşturmuş,

ve Elsa onun terlediğini görebiliyor. Arkasında mutfaktan Noel yemekleri kokusu geliyor ve üzerinde büyük broşlu çiçek desenli ceketi var. Pembe paintball lekesi neredeyse hiç görünmüyor.

"Kent'in onu öldürmesine izin vermemelisin," diyor Elsa, gözlerini kocaman açarak. "Lütfen, Britt-Marie, o benim arkadaşım "

Britt-Marie onun gözlerine bakar ve bir anlığına gözlerinde biraz insanlık belirir. Elsa bunu görebilir. Ama sonra merdiven boşluğundan Kent'in sesi duyulur, Britt-Marie'ye daha fazla zehir getirmesi gerektiğini söyler ve sonra normal Britt-Marie geri döner.

"Kent'in çocukları yarın buraya geliyor. Köpeklerden korkuyorlar," diye sertçe açıkladı.

Eteğinde olmayan bir kırışıklığı düzeltir ve çiçek desenli ceketinden görünmez bir şeyi silkeliyor.

"Yarın burada geleneksel bir Noel yemeği yiyeceğiz. Normal Noel yemekleriyle. Medeni bir aile gibi. Biz barbar değiliz, biliyorsun."

Sonra kapıyı çarpar. Elsa olduğu yerde kalır ve babasının bu sorunu çözemeyeceğini anlar, çünkü bu tür acil durumlarda tereddüt etmek pek de yararlı bir süper güç değildir. Takviyeye ihtiyacı vardır.

Bir dakikadan fazla bir süre kapıyı yumrukladıktan sonra Alf'in ağır adımlarını duyar. Elinde, kokusu o kadar güçlü ki bir kaşığın içine saplanıp kalacağından emin olduğu bir fincan kahveyle kapıyı açar.

"Uyuyorum," diye homurdanır.

"Renault'u öldürüyor!" diye ağlar Elsa.

"Öldürüyor mu? Buralarda kimseyi öldürmüyor. Alt tarafı lanet olası bir araba," der Alf, bir yudum kahve yutar ve esner.

"Bu sıradan bir araba değil! Bu bir RENAULT!"

"Renault'u öldüreceğini sana kim söyledi?" "Kent!"

Elsa, Renault'nun arka koltuğunda ne olduğunu açıklamaya bile fırsat bulamadan Alf kahve fincanını bırakıp ayakkabılarını giydi ve merdivenlerden aşağı indi. Alf ve Kent'in birbirlerine o kadar korkunç bir şekilde bağırdıklarını duydu ki kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Ne dediklerini duyamıyor, ama çok fazla küfür ettiklerini ve Kent'in kira sözleşmeleriyle ilgili bir şeyler bağırdığını, garajda "pas yığınları" park edilemeyeceğini, çünkü o zaman insanların evin "sosyalistlerle" dolu olduğunu düşüneceklerini söylediğini duyuyor. Elsa, bunun Kent'in "lanet olası aptallar" demek için kullandığı bir ifade olduğunu anlıyor. Sonra Alf bağırıyor:

"Lanet olası aptal," ki bu da tam olarak bunu ifade etme şekli, çünkü Alf işleri karmaşıklaştırmayı pek sevmez.

Sonra Alf yine merdivenleri tırmanarak gelir, gözleri çılgına dönmüş, mırıldanır: "O piç kurusu birine arabayı çekmesini yaptırmış. Baban burada mı?"

Elsa başını sallar. Alf tek kelime etmeden merdivenleri tırmanır ve birkaç dakika sonra Elsa ve babası, babası hiç istemese de Taxi'de oturmaktadırlar.

"Bunu yapmak istediğimden emin değilim," der babam.

"Lanet olası Renault'yu eve birinin sürmesi lazım," diye homurdanır Alf.

"O zaman Kent'in arabayı nereye gönderdiğini nasıl öğreneceğiz?" diye sorar Elsa, babam ise tamamen kararsız görünmemeye çalışır.

"Otuz yıldır lanet olası taksi şoförlüğü yapıyorum," der Alf.

"Ee?" diye tıslar Elsa.

"Bu yüzden çekilmiş bir Renault'yu nasıl bulacağımı çok iyi biliyorum!"

Yirmi dakika sonra şehir dışındaki bir hurdalıkta duruyorlar ve Elsa, bir bulut hayvanına sarılır gibi, tüm vücuduyla Renault'nun kaputuna sarılıyor. Arka koltuktaki televizyonun, ilk sarılan o olmadığı için oldukça hoşnutsuz bir şekilde kıpırdanıp durduğunu görebiliyor, ama eğer neredeyse sekiz yaşındaysan ve bir Renault'daki wurse'yi kucaklamayı unutuyorsan, bunun nedeni wurse'den çok, onu bulan zavallı hurdalık işçisi için endişelenmen.

Alf ve oldukça şişman ustabaşı, Renault'yu çekip götürmenin ne kadara mal olacağı konusunda kısa bir süre tartışırlar. Ardından Alf ve Elsa, Elsa'nın Renault'nun anahtarının kendisinde olmadığını neden hiç söylemediğini uzun uzadıya tartışırlar. Sonra şişman adam, mopedini daha önce buraya bıraktığından emin olduğunu ve şimdi nerede olduğunu mırıldanarak etrafta dolaşır. Sonra Alf ve şişman adam, Renault'yu eve çekmenin ne kadara mal olacağı konusunda pazarlık yaparlar. Ve sonunda babam hepsini ödemek zorunda kalır.

Bu, babasının Elsa'ya verdiği en güzel hediye. Kırmızı keçeli kalemden bile daha güzel.

Alf, Renault'nun garajda Britt-Marie'nin yerine büyükannenin yerine park edilmesini sağlar. Elsa onları birbirleriyle tanıştırdığında, babam wurse'ye kök kanal tedavisi için hazırlanan biri gibi bakar. Wurse de biraz kendini beğenmiş bir şekilde ona ters ters bakar. Elsa, "Çok kibirli" diye düşünür ve hurda deposu ustabaşının mopedini yiyip yemediğini sorarak onu azarlar. Bunun üzerine wurse kibirli bakışını keser, battaniyenin altına uzanır ve sanki "insanlar mopedlerimi yememi istemiyorsa, o zaman tarçınlı çörekleri daha cömertçe vermeli" diye düşünüyormuş gibi görünür.

Babasına, onun büyük bir rahatlamasına neden olacak şekilde, gidip Audi'de bekleyebileceğini söyler. Sonra Elsa ve Alf, merdiven boşluğundaki tüm kırmızı mama kaselerini toplayıp büyük siyah bir

çöp torbasına koyarlar. Kent onları yakalar ve zehirin kendisine altı yüz kron'a mal olduğunu söyleyerek öfkelenir. Britt-Marie sadece orada durur.

Sonra Elsa, babasıyla birlikte plastik bir ağaç almaya gider. Çünkü Britt-Marie yanılıyor, Elsa'nın ailesi barbar değildir. Zaten doğru terim "baa-baa-rians"tır, çünkü Miamas'ta ladin ağaçları, gerçek dünyada yaşayan ağaçları kesip, sonra onları taşıyarak köleliğe satan o aptal koyunlara böyle derler.

"Sana üç yüz veririm," der Elsa dükkândaki adama.

"Canım, bu dükkanda pazarlık yapılmaz," der dükkandaki adam, tam da dükkandaki adamlardan beklenecek türden bir ses tonuyla. "Fiyatı dört yüz doksan beş."

"Sana iki yüz elli veririm."

Adam alaycı bir şekilde

gülümser.

"Şimdi sana sadece iki yüz veririm," der Elsa.

Adam Elsa'nın babasına bakar. Babası ayakkabılarına bakar. Elsa adama bakar ve ciddi bir şekilde başını sallar.

"Babam sana yardım etmeyecek. Ben sana iki yüz veririm."

Adam yüzünü, muhtemelen çocukların sevimli ama aptalca davrandıklarında onlara bakışını andıran bir ifadeye büründürdü.

"İşler böyle yürümüyor, canım."

Elsa omuz silkti. "Bugün saat kaçta

kapanıyorsunuz?" "Beş dakika sonra," diye iç

geçirdi adam.

"Peki burada büyük bir deponuz var mı?" "Bunun

konuyla ne ilgisi var?"

"Sadece merak ettim."

"Hayır. Hiç depomuz yok." "Peki Noel arifesinde açık

mısınız?"

Adam bir an durur. "Hayır."

Elsa, şaşırmış gibi dudaklarını büküyor.

"Yani burada bir ağacınız var. Ve deponuz yok. Yarın hangi gün, tekrar sorabilir miyim?"

Elsa ağacı iki yüz dolara alır. Aynı fiyata bir kutu balkon ışığı ve inanılmaz büyüklükte bir Noel geyiği de alır.

"İçeri girip ona fazladan para vermemelisin!" Elsa, babası her şeyi Audi'ye yüklerken onu uyarır. Babası iç çeker.

"Bunu sadece bir kez yaptım, Elsa. Tek bir sefer. Ve o zaman sen satış elemanına gerçekten çok kaba davrandın."

"Pazarlık yapmalısın!"

Bunu Elsa'ya büyükannesi öğretmiştir. Babası da eskiden onunla alışverişe gitmekten nefret ederdi.

Audi evin önünde durur. Her zamanki gibi, babam Elsa'nın kendi müziğini dinlemek zorunda kalmaması için müzik setinin sesini kısmıştır. Alf, babama kutuyu yukarı taşımada yardım etmek için dışarı çıkar, ama babam kendi başına taşımakta ısrar eder. Çünkü kızına ağacı eve getirmek onun için bir gelenektir. Baba gitmeden önce Elsa, Halfie doğduktan sonra onunla daha fazla vakit geçirmek istediğini söylemek ister. Ama babasını üzmek istemediği için sonunda hiçbir şey söylemez. Sadece "Ağaç için teşekkürler baba" diye fısıldar, babası mutlu olur ve sonra Lisette ile çocuklarının yanına, evine gider. Elsa ise orada durup babasının gidişini izler.

Çünkü hiçbir şey söylemezsen kimse üzülmez. Neredeyse sekiz yaşına basacak tüm çocuklar bunu bilir.

26

PİZZA

Miamas'ta, İsveç'te olduğu gibi Noel'i bir gün önce kutlarsınız, ama bunun nedeni Noel masallarının o zaman anlatılmasıdır. Miamas'ta tüm masallar birer hazine olarak görülür, ama Noel masalları gerçekten çok özeldir. Normal bir hikaye komik, hüzünlü, heyecan verici, korkutucu, dramatik ya da duygusal olabilir, ama bir Noel masalı tüm bunları bir arada barındırmalıdır. "Bir Noel masalı, sahip olduğun her kalemle yazılmalıdır," derdi büyükannem. Ve mutlu sonla bitmelidirler, ki bu Elsa'nın tamamen kendi başına karar verdiği bir şeydir.

Çünkü Elsa aptal değil. Hikâyenin başında bir ejderha varsa, hikâye bitmeden o ejderhanın tekrar ortaya çıkacağını biliyor. Sonunda her şeyin yoluna girmesi için önce her şeyin daha karanlık ve daha korkunç bir hal alması gerektiğini biliyor. Çünkü en iyi hikâyeler hep böyle ilerler.

Savaşmaktan yorgun düşmüş olsa da, savaşmak zorunda kalacağını biliyor. Bu yüzden bu masal mutlu sonla bitmek zorunda.

Öyle olmak zorunda.

Merdivenlerden inerken pizzanın kokusunu özlüyor. Büyükannesi, Miamas'ta Noel arifesinde pizza yemek zorunda olduğuna dair bir yasa olduğunu söylemişti. Büyükannesi elbette saçmalıyordu, ama Elsa buna uymuştu, çünkü pizzayı seviyordu ve vejeteryansan Noel yemekleri pek de iyi sayılmazdı.

Pizzanın bir başka avantajı da, merdiven boşluğunda Britt-Marie'yi çileden çıkaran bir yemek kokusu yaymasıydı. Çünkü Britt-Marie, kendisi ve Ken'in ön kapısına Noel süsleri asar, çünkü Kent'in çocukları her Noel'de gelir ve Britt-Marie "merdivenleri herkes için güzel göstermek" ister! Sonra da Noel süsleri bütün yıl pizza kokar, bu da Britt-Marie'yi kızdırır ve büyükannesini "medeniyetsiz" olarak kınamasına neden olur.

"Sanki o yaşlı cadaloz medeniyetsizlikten bahsedebilirmiş gibi?! Kimse benden daha medeni olamaz!" Büyükannem her yıl, gelenek gereği gizlice dolaşıp Britt-Marie'nin Noel süslerinin her yerine küçük kalzone parçaları asarken burun kıvırırdı. Ve Britt-Marie, Noel arifesi sabahı annesi ve George'un dairesine her zamanki gibi berbat bir ruh haliyle gelip her şeyi iki kez tekrar ettiğinde, büyükanne kendini savunarak bunların "pizza Noel süsleri" olduğunu ve aslında sadece "herkes için ortamı güzelleştirmek" istediğini söylerdi! Bir keresinde, bütün calzone'yi Britt-Marie ve Kent'in posta kutusuna düşürdü ve Britt-Marie Noel sabahı o kadar sinirlendi ki, çiçek desenli ceketini giymeyi unuttu.

Kimse, bir kalzonun bütün halini birinin posta kutusuna nasıl atabileceğini açıklayamadı.

Elsa merdivenlerde birkaç derin, kontrollü nefes alır, çünkü annesi ona sinirlendiğinde bunu yapmasını söylemiştir. Annesi, büyükannesinin asla yapmadığı her şeyi yapar. Örneğin, Elsa'dan Britt-Marie ve Kent'i diğer tüm komşularla birlikte Noel yemeğine davet etmesini istemek gibi. Büyükannesi bunu asla yapmazdı. "Cesedimi çiğnemeden olmaz!" Anne bunu önermiş olsaydı, büyükanne böyle haykırırdı. Elsa, büyükanne artık öldüğü için bunu yapamayacağının farkında, ama yine de. Mesele prensip meselesi. Büyükanne burada olsaydı böyle derdi.

Ama Elsa şu anda annesine hayır diyemez, çünkü annesi, uzun süren dırdırın ardından, wurse'nin Noel boyunca büyükannenin dairesinde saklanmasına izin vermeyi kabul etmiştir. Eve bir wurse getirmenize izin veren bir anneye hayır demek oldukça zordur, Elsa, Kent'in onu öldürmeye çalıştığını söylediğinde annesi hâlâ Elsa'nın "abarttığını" söyleyip iç çekse de.

Öte yandan, Elsa, wurse'nin George'dan anında hoşlanmaması nedeniyle mutludur. Elsa, kimsenin George'dan nefret etmesi gerektiğini düşünmüyor, ama aslında kimse ondan nefret etmedi, bu yüzden değişiklik olması açısından bu durum hoş.

Sendromlu çocuk ve annesi, büyükannenin dairesine taşınmak üzeredir. Elsa bunu biliyor çünkü annesi, George, Alf, Lennart, Maud ve çocuğun annesi mutfakta oturup sırlar hakkında konuşurken, o bütün öğleden sonra çocukla anahtar saklama oyunu oynadı. Tabii ki inkar ediyorlar, ama Elsa gizli konuşmaların sesinin nasıl olduğunu bilir. Neredeyse sekiz yaşındaysan bunu bilirsin. Annesinin ondan sır saklamasından nefret ediyor. Birinin senden sır sakladığını bildiğinde kendini aptal gibi hissedersin ve kimse aptal gibi hissetmekten hoşlanmaz. Bunu en çok annesi bilmeli.

Elsa, Sam buraya gelirse büyükannenin dairesinin savunulmasının daha kolay olacağından bahsettiklerini biliyor. Sam'in er ya da geç geleceğini ve annesinin en üst katta büyükannenin ordusunu toplayacağını biliyor. Annem Maud'a sadece "gerekli eşyaları topla" dediğinde ve bu hiç de ciddi bir durum değilmiş gibi davranmaya çalıştığında, Elsa wurse'lerle birlikte Lennart ve Maud'un dairesindeydi. Sonra Maud ve wurse bulabildikleri tüm kurabiye kutularını büyük çantalara doldurdu ve annem bunu görünce içini çekip şöyle dedi: "Lütfen Maud, sadece gerekli olanları demişti!" Maud ise anneme şaşkın bir şekilde bakarak cevap verdi: "Kurabiyeler gerekli *olanlardır.*"

Wurse bu söz üzerine mutlu bir şekilde hırladı, sonra anneme kızgın olmaktan çok hayal kırıklığına uğramış gibi baktı ve çantaya bir kutu çikolatalı ve fıstıklı kurabiye daha ekledi. Sonra hepsini yukarıya, büyükannenin dairesine taşıdılar ve George herkesi sıcak şarap içmeye davet etti. Wurse, aralarından en çok sıcak şarap içen oldu. Ve şimdi tüm yetişkinler, annemle George'un mutfağında oturmuş, aralarında sırlar paylaşıyorlar.

Britt-Marie ve Kent'in kapısı Noel süsleriyle dolu olsa da, Elsa zili çaldığında kimse cevap vermedi. Britt-Marie'yi alt kattaki koridorda, girişin hemen içinde buldu. Ellerini karnında birleştirmiş, hâlâ tırabzana kilitli olan bebek arabasına kederli bir şekilde bakıyordu. Üzerinde çiçek desenli ceket ve broş vardı. Ve duvarda yeni bir uyarı yazısı vardır.

İlk levhada, oraya bebek arabası bırakmanın yasak olduğu yazıyordu. Sonra biri o levhayı indirdi. Şimdi de biri yeni bir levha asmış. Bebek arabası hâlâ orada. Elsa yaklaştığında fark ediyor ki, aslında o bir levha değil. Bir bulmaca.

Britt-Marie onu gördüğünde irkildi.

"Sanırım bunu komik buluyorsunuz," diye başlar, "siz ve aileniz. Bu evde geri kalanımızı aptal durumuna düşürüyorsunuz. Ama ben bu işin aslını astarını öğreneceğim ve bundan sorumlu olanları bulacağım, bundan emin olabilirsiniz. Aslında merdiven boşluğunda bebek arabası bırakmak ve duvarlara bildirimler yapıştırmak

! Kağıtlar gerçekten alev alabilir!"

Broşundaki görünmez bir lekeyi siler.

"Aslında ben aptal değilim, gerçekten değilim. Bu kiracılar derneğinde arkamdan konuştuğunuzu biliyorum, biliyorum!"

Elsa o anda içinde ne olduğunu tam olarak bilmiyor, ama belki de "aptal değilim" ve "arkamdan" kelimelerinin birleşiminden kaynaklanıyor olmalı. Elsa'nın boğazında çok tatsız, ekşi ve kötü kokulu bir şey yükseliyor ve iğrenerek bunun sempati olduğunu kendine itiraf etmesi uzun zaman alıyor.

Kimse kendini aptal gibi hissetmekten hoşlanmaz.

Bu yüzden Elsa, Britt-Marie'nin insanların kendisiyle biraz daha konuşmasını istiyorsa, belki de her zaman bu kadar lanet olası bir işgüzar olmayı bırakmayı deneyebileceğinden bahsetmez. Bunun aslında bir kiracılar derneği olmadığını bile söylemez. Sadece içindeki gururu yutar ve mırıldanır:

"Annem ve George, yarın Noel yemeğine seni ve Kent'i davet etmek istiyorlar. Evdeki herkes orada olacak."

Britt-Marie'nin bakışları bir an için sarsılır. Elsa, bugün erken saatlerde ona attığı bakışı, insani bakışı kısaca hatırlar, ama sonra birden kendine gelir gibi görünür.

"Şey, şey, davetlere öylece cevap veremem, çünkü Kent şu anda ofiste ve bu evdeki bazı kişilerin halletmesi gereken *işleri* var. Bu mesajı annene iletebilirsin. Herkesin Noel tatili boyunca boş *vakti* yok. Yarın Kent'in çocukları geliyor ve onlar aslında ortalıkta koşuşturmayı, başkalarının partilerine gitmeyi sevmezler, benimle ve Kent'le evde olmayı severler. Ve biz de medeni bir aile gibi sıradan Noel yemekleri yiyeceğiz. Öyle yapacağız. Annene bu mesajı iletebilirsin!"

Britt-Marie öfkeyle çıkar; Elsa olduğu yerde kalır, başını sallayarak "Muppet, muppet, muppet" diye mırıldanır. Bebek arabasının üstündeki çapraz bulmacaya bakar; onu oraya kimin koyduğunu bilmez, ama şimdi keşke bunu kendisi düşünseydi diye düşünür, çünkü bu açıkça Britt-Marie'yi çılgına çevirmektedir.

Elsa merdivenlerden yukarı çıkar ve siyah etekli kadının kapısını çalar.

"Yarın bizim evde Noel yemeği veriyoruz. İsterseniz siz de gelebilirsiniz," der Elsa ve ekler: "Aslında oldukça güzel olabilir, çünkü Britt-Marie ve Kent gelmiyor!"

Kadın donakalır.

"Ben... ben insanlarla tanışmakta pek iyi değilim."

"Biliyorum. Ama sen de tek başına olmaktan pek hoşlanmıyor gibisin."

Kadın ona uzun uzun bakar, elini yavaşça saçlarının arasından geçirir. Elsa kararlı bir şekilde ona bakar.

"Ben... belki gelebilirim. Bir... kısa süreliğine."

"Pizza alabiliriz! Eğer, bilirsin, Noel yemeklerini sevmiyorsan," der Elsa umutla.

Kadın gülümser. Elsa da gülümser.

Elsa merdivenleri tırmanırken Alf, büyükannesinin dairesinden çıkar. Sendromlu çocuk mutlu bir şekilde etrafında dolanıp küçük bir dans yapmaktadır ve Alf'in bir elinde kocaman bir alet çantası vardır; Elsa'yı görünce onu saklamaya çalışır.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Elsa.

"Hiçbir şey," der Alf kaçamak bir cevapla.

Çocuk annesi ve George'un dairesine atlar ve büyük bir kasedeki çikolatalı Noel Baba figürlerine doğru yönelir. Alf merdivenlerde Elsa'yı geçmeye çalışır ama Elsa yoluna çıkar.

"O ne?" diye sorar, alet çantasını işaret ederek. "Hiçbir şey!"

der Alf tekrar ve onu arkasına saklamaya çalışır. Elsa, Alf'in

ağzından güçlü bir talaş kokusu geldiğini fark eder.

"Tabii ki hiçbir şey!" der Elsa huysuzca.

Kendini aptal gibi hissetmemeye çalışır. Ama pek başarılı olamaz.

Kız, daireye doğru bakarak çocuğa göz attı. Çocuk, kocaman bir kase dolusu çikolatadan yapılmış Noel Baba figürlerinin önünde dururken, ancak yedi yaşına basmak üzere olan bir çocuğun gösterebileceği türden bir mutlulukla gülümsüyordu. Elsa, çocuğun çikolatadan yapılmamış gerçek Noel Baba'yı bekleyip beklemediğini merak etti. Elbette Elsa Noel Baba'ya inanmıyordu, ama ona inanan insanlara büyük bir güven duyuyordu. Eskiden her Noel'de Noel Baba'ya mektuplar yazardı, sadece dilek listeleri değil, tam anlamıyla mektuplar. Mektuplar pek Noel ile ilgili değildi, çoğunlukla siyasetle ilgiliydi. Çünkü Elsa, Noel Baba'nın sosyal meselelere yeterince dahil olmadığını düşünüyordu ve her yıl diğer tüm çocuklardan aldığı açgözlü mektupların seli arasında, onun bu konuda bilgilendirilmesi gerektiğine inanıyordu. Birinin biraz sorumluluk alması gerekiyordu. Bir yıl Coca-Cola reklamını görmüştü ve o sefer mektubu, Noel Baba'nın ne kadar "ruhsuz bir satılmış" olduğu üzerineydi. Başka bir yıl çocuk işçiliği hakkında bir TV belgeseli izlemiş ve hemen ardından epeyce Amerikan Noel komedisi izlemişti; Noel Baba'nın "elf" tanımının Eski İskandinav mitolojisindeki elflerle mi, Tolkien'in dünyasındaki ormanlarda yaşayan elflerle mi, yoksa genel anlamda kısa boylu bir insan gibi bir

bir şey olarak sınıflandırılması gerektiğinden emin olamadığı için, Noel Baba'dan kendisine hemen kesin bir tanımla geri dönmesini talep etmişti.

Noel Baba bunu asla yapmadı, bu yüzden Elsa çok uzun ve öfkeli bir mektup daha gönderdi. Ertesi yıl, Elsa Google'ı kullanmayı öğrenmişti, bu yüzden Noel Baba'nın hiç cevap vermemesinin sebebinin onun var olmaması olduğunu anladı. Böylece artık mektup yazmadı. Ertesi gün annesine ve büyükannesine Noel Baba'nın var olmadığını söyledi; annesi o kadar sinirlendi ki sıcak şarabını boğazına kaçırdı; büyükannesi bunu görünce hemen dramatik bir şekilde Elsa'ya döndü ve daha da sinirlenmiş gibi davranarak şöyle bağırdı: "Böyle konuşma Elsa! Eğer konuşursan, gerçeklik algın bozuk demektir!"

Annem buna hiç gülmedi, bu da büyükannemi rahatsız etmedi, ama öte yandan Elsa epey güldü ve bu da büyükannemi son derece memnun etti. Noel'den önceki gün, Elsa'ya Noel Baba'dan bir mektup geldi. Mektupta, Elsa'ya "kendine bir tavır takındığı" için sert bir azarlama vardı ve ardından "seni nankör velet" diye başlayan uzun bir nutuk geliyordu. Nutukta, Elsa'nın Noel Baba'ya inanmayı bıraktığı için elflerin o yıl maaşlar konusunda uygun bir toplu sözleşme yapamadıkları yazıyordu.

"Bunu senin yazdığını biliyorum," demişti Elsa, Büyükanne'ye tıslayarak.

"Nasıl?" Büyükannem abartılı bir öfkeyle sordu.

"Çünkü Noel Baba bile 'collective' kelimesini çift 't' ile yazacak kadar aptal değildir!" Bunun üzerine Granny biraz daha az öfkeli görünmeye başladı ve özür diledi. Sonra Elsa'yı dükkana koşup bir çakmak alması için ikna etmeye çalıştı, karşılığında "zaman tutması" karşılığında dükkana koşup çakmak almasını sağlamaya çalıştı. Ama Elsa bu tuzağa düşmedi.

Sonra Büyükanne, yeni aldığı Noel Baba kostümünü huysuzca çıkardı ve Büyükanne'nin arkadaşının çalıştığı çocuk hastanesine gittiler. Büyükanne bütün gün ağır hastalıkları olan çocuklara masal anlatarak dolaştı ve Elsa da onun peşinden giderek oyuncak dağıttı. O, Elsa'nın şimdiye kadarki en güzel Noel'iydi. Büyükanne bunu bir gelenek haline getireceklerine söz verdi, ama bu gerçekten berbat bir gelenekti çünkü bunu sadece bir yıl yapabildiler, sonra o öldü.

Elsa önce çocuğa, sonra Alf'e baktı ve onunla göz göze geldi. Çocuk bir kase çikolatalı Noel Baba'ları görünce ortadan kaybolunca, Elsa dairenin giriş holüne süzüldü, oradaki sandığı açtı ve Noel Baba kostümünü çıkardı. Merdiven sahanlığına geri döndü ve kostümü Alf'in kollarına tutuşturdu.

Alf, sanki az önce onu gıdıklamaya çalışmış gibi ona baktı.

"O ne?"

"Neye benziyor?" diye sorar Elsa.

"Boş ver!" der Alf küçümseyerek ve kostümü Elsa'ya doğru iter.

"Unut gitsin, unutabilirsin!" der Elsa ve kostümü daha da geri iter.

"Büyükannen, senin lanet olası Noel Baba'ya bile inanmadığını söyledi," diye mırıldanır Alf.

Elsa gözlerini devirir.

"Hayır, ama dünyadaki her şey benimle ilgili değil, değil mi?"

Daireyi işaret eder. Oğlan televizyonun önünde yerde oturmaktadır. Alf ona bakar ve homurdanır.

"Neden Lennart Noel Baba olamıyor?"

"Çünkü Lennart, Maud'dan sır saklayamaz," diye cevaplar Elsa sabırsızca.

"Bunun ne alakası var ki?"

"Bunun alaka noktası, Maud'un kimseye sır saklayamamasıdır!"

Alf, Elsa'ya ters ters baktı. Sonra isteksizce bunun doğru olduğunu mırıldandı. Çünkü Maud, sır elinin içlerine yapıştırılsa bile saklayamazdı. George, daha önce Elsa ve sendromlu çocukla anahtar saklama oyunu oynarken, Maud arkalarından geçip defalarca fısıldamıştı: "Belki de kitaplıktaki saksıya bakmalısınız," ve Elsa'nın annesi Maud'a oyunun amacının anahtarın nereye saklandığını kendin bulmak olduğunu açıkladığında, Maud üzgün bir ifadeyle, "Çocuklar ararken çok üzgün görünüyorlar, üzülmelerini istemiyorum," dedi.

"O zaman Noel Baba sen olmalısın," der Elsa kesin bir şekilde.

"Peki ya George?" diye sordu Alf.

"O çok uzun. Hem zaten çok bariz olur, çünkü Noel Baba kostümünün üzerine koşu şortunu giyecek."

Alf, bunun kendisi için pek bir fark yaratmayacakmış gibi görünüyor. Merdiven sahanlığından geçip salona doğru birkaç adım atıyor ve sanki daha iyi bir seçenek bulmayı umuyormuş gibi sandığın kenarından içeriye bakıyor. Ama orada gördüğü tek şey çarşaflar ve Elsa'nın Örümcek Adam kostümü.

"O da ne?" diye sorar Alf ve sanki kostüm ona karşılık verecekmiş gibi onu dürter.

"Benim Örümcek Adam kostümüm," diye homurdanır Elsa, kapağı kapatmaya çalışırken.

"Onu ne zaman giyeceksin?" diye merak ediyor Alf, görünüşe göre yıllık Örümcek Adam gününün tam tarihini öğrenmeyi bekliyor.

"Okul yeniden başladığında giymem gerekiyordu. Sınıf projemiz var." Sandığı güm diye kapatır. Alf, elinde Noel Baba kostümüyle orada durur ve hiç ilgilenmiyor gibi görünür. Aslında hiç ilgilenmiyor. Elsa inler.

"Madem bilmek istiyorsun, ben Örümcek Adam olmayacağım, çünkü görünüşe göre kızların Örümcek Adam olmasına izin verilmiyor! Ama umurumda değil çünkü sürekli herkesle kavga edecek enerjim yok!"

Alf çoktan merdivenlere doğru yürümeye başlamıştır. Elsa gözyaşlarını yutar, böylece Alf duymaz. Ama belki de yine de duymuştur. Çünkü korkuluğun köşesinde durur. Noel Baba kostümünü yumruğunda buruşturur. İç çeker. Elsa'nın duymadığı bir şey söyler.

"Ne?" der Elsa sinirli bir şekilde.

Alf yine iç çeker, bu sefer daha şiddetli.

"Büyükannenin, istediğin herhangi bir şeye kılık değiştirmeni isteyeceğini düşündüm," der, arkasını dönmeden sert bir sesle.

Elsa ellerini ceplerine sokar ve yere bakarak öfkeyle bakar.

"Okuldaki diğerleri kızların Örümcek Adam olamayacağını söylüyor..." Alf merdivenlerden iki ağır adım atar. Durur. Ona bakar.

"Sence de büyükannene bir sürü pislik aynı şeyi söylememiş midir?"

Elsa ona dikkatle bakar.

"Örümcek Adam kılığına mı girmiş?"

"Hayır."

"O zaman neden bahsediyorsun?"

"Doktor kılığına girmiş."

"Ona doktor olamayacağını mı söylediler? Kız olduğu için mi?" Alf alet çantasındaki bir şeyi yerinden oynatıp Noel Baba kostümünü içine tıkıştırdı.

"Muhtemelen ona, çeşitli nedenlerle yapamayacağı bir sürü lanet şey söylediler. Ama o yine de hepsini yaptı. O doğduktan birkaç yıl sonra bile kızlara lanet olası seçimlerde oy kullanamayacaklarını söylüyorlardı, ama şimdi kızlar yine de oy kullanıyor. Yapabileceğin ve yapamayacağın şeyleri söyleyen piçlere karşı koymanın yolu budur. O lanet şeyleri yine de yaparsın."

Elsa ayakkabılarına bakar. Alf alet çantasına bakar. Sonra Elsa salona gider, iki çikolatalı Noel Baba alır, birini yer, diğerini Alf'e atar, Alf de boş eliyle onu yakalar. Hafifçe omuz silker.

"Bence büyükannen, istediğin herhangi bir şeye kılık değiştirmeni isterdi."

Bunu söyleyerek sürünerek uzaklaşır, kapısını açıp arkasından kapatırken İtalyan opera müziği sızar. Elsa koridora gider ve çikolatalı Noel Baba'ların olduğu kaseyi alır. Sonra çocuğun elini tutar ve Wurse'yi çağırır. Üçü de

üçü de merdiven sahanlığından geçerek büyükannenin dairesine giderler ve orada, büyükannenin ölümünden sonra büyümeyi durduran sihirli gardıroba girerler. İçerisi talaş kokmaktadır. Ve aslında, gardırop sihirli bir şekilde iki çocuk ve bir wurse'yi barındıracak tam boyuta ulaşmıştır.

Sendromlu çocuk çoğunlukla gözlerini kapalı tutar ve Elsa onu Neredeyse Uyanık Ülkesine götürür. Altı krallığın hepsinin üzerinden uçarlar ve Mimovas'a doğru döndüklerinde çocuk nerede olduğunu anlar. Bulut hayvanından atlar ve koşmaya başlar. Mimovas'ın müziğinin dışarıya taştığı şehir kapılarına vardığında dans etmeye başlar. Çok güzel dans eder. Ve Elsa da onunla dans eder.

27

SICAK ŞARAP

O gece geç saatlerde, Wurse tuvaletini yapmak istediği için Elsa'yı uyandırır. Elsa uykulu bir şekilde, belki de Wurse'un o kadar çok sıcak şarap içmemesi gerektiğini mırıldanır ve tekrar uykuya dalmaya çalışır. Ama ne yazık ki Wurse, bir Gryffindor atkısının üzerine işemeyi planladığında Wurse'ların genellikle aldığı o haldeki gibi görünmeye başlar; bunun üzerine Elsa atkıyı elinden kapar ve isteksizce onu dışarı çıkarmayı kabul eder.

Dolaptan çıktıklarında, Elsa'nın annesi ve sendromlu çocuğun annesi hâlâ yatakları yapmaktadır.

"İşemesi gerekiyor," diye yorgun bir şekilde açıklar Elsa. Annesi isteksizce başını sallar ama Alf'i de yanında götürmesi gerektiğini söyler.

Elsa başını sallar. Sendromlu çocuğun annesi ona gülümser.

"Maud'dan duyduğuma göre, dün büyükannenin mektubunu posta kutumuza bırakan sen olabilirsin."

Elsa gözlerini çoraplarına diker.

"Zili çalacaktım ama istemediğim için çalmadım. Rahatsız etmek istemedim de."

Çocuğun annesi tekrar gülümser.

"Özür diledi. Yani büyükannen. Artık bizi koruyamadığı için özür diledi. Ve sana güvenmem gerektiğini yazdı. Her zaman. Sonra da sana güvenmeni sağlamaya çalışmamı istedi."

"Biraz kaba kaçabilecek bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Elsa, avucunu dürterek.

"Tabii ki."

"Nasıl hayatta kalıp sürekli korku içinde yaşayabiliyorsun? Yani, dışarıda Sam gibi biri seni avladığını bildiğin halde?"

"Tatlım, Elsa..." diye fısıldar Elsa'nın annesi ve çocuğun annesine özür dilercesine gülümser; çocuk annesi ise elini eliyle reddedici bir hareketle sallayarak bunun hiç önemli olmadığını gösterir.

"Büyükannen eskiden derdi ki, bazen tehlikeli şeyler yapmak zorundayız, çünkü aksi takdirde gerçek anlamda insan sayılmayız."

"Bunu *The Brothers Lionheart* kitabından alıntılamıştı," der Elsa.

Çocuğun annesi Elsa'nın annesine döner ve konuyu değiştirmek istermiş gibi görünür. Belki de kendi iyiliği için değil, daha çok Elsa'nın iyiliği için. "Erkek mi kız mı olduğunu biliyor musun?"

Annem neredeyse suçlu bir şekilde gülümser ve başını sallar.

"Doğuma kadar beklemek istiyoruz."

"Kız mı erkek mi olacak?" diye sorar Elsa. Annesi utanmış gibi görünür.

"Ben de doğana kadar bilmek istemedim," diyor çocuğun annesi sıcak bir sesle, "ama sonra onunla ilgili her şeyi hemen bilmek istedim!"

"Evet, aynen öyle, ben de öyle hissediyorum. Ne olduğu önemli değil, sağlıklı olduğu sürece!"

Son kelime dudaklarından çıkar çıkmaz annenin yüzünde suçluluk duygusu belirir. Elsa'nın yanından geçip, çocuğun uyuduğu gardıroba doğru bakar.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim..." der, ama çocuğun annesi hemen sözünü keser.

"Oh, özür dileme. Sorun değil. İnsanların ne dediğini biliyorum. Ama o sağlıklı. Sadece her şeyden biraz fazla, diyebiliriz."

"Her şeyin fazlalığını severim!" diye sevinçle haykırır Elsa, ama sonra utanmış gibi görünür ve mırıldanır: "Vejetaryen burgerler hariç. Domatesi hep atarım."

Sonra iki anne de o kadar kahkahaya boğulur ki, daire yankılanır. Ve ikisinin de en çok ihtiyacı olan şeyin bu olduğu bellidir. Bu yüzden, niyeti bu olmasa da, Elsa bunun övgüsünü kendine mal etmeye karar verir.

Alf, merdivenlerde onu ve wurse'yi beklemektedir. Elsa, Alf'in onların geldiğini nasıl bildiğini bilmez. Evin dışındaki karanlık o kadar yoğundur ki, bir

kar topu atsan, eldiveninden çıkmadan gözden kaybolur. Wurse'yi ele vermemek için Britt-Marie'nin balkonunun altından gizlice geçerler. Wurse bir çalıya sırtını dayar ve bir gazete falan olsaydı iyi olurdu der gibi görünür.

Elsa ve Alf saygıyla aralarını verirler. Elsa boğazını temizler.

"Renault konusunda bana yardım ettiğin için teşekkürler."

Alf homurdanır. Elsa ellerini ceketinin ceplerine sokar.

"Kent tam bir pislik. Biri *onu* zehirlemeli!" Alf başını yavaşça çevirir.

"Öyle söyleme."

"Ne?"

"Lanet olsun, öyle konuşma."

"Ne? O bir pislik, değil mi?"

"Belki öyledir. Ama benim önümde ona öyle deme!" "Sen ona sürekli aptal diyorsun!"

"Evet. Benim hakkım var. Senin yok." "Neden yok?"

Alf'in deri ceketi gıcırdıyor.

"Çünkü ben küçük kardeşime kötü davranabilirim. Sen yapamazsın."

Elsa'nın bu bilgiyi sindirmesi epey zaman aldı.

"Bunu bilmiyordum," der sonunda. "Kardeşseniz neden birbirinize bu kadar kötü davranıyorsunuz?"

"Kardeşlerini sen seçemezsin," diye mırıldanır Alf.

Elsa buna nasıl cevap vereceğini bilemez. Halfie'yi düşünür. Bu konuyu açmak istemez, bu yüzden konuyu değiştirir:

"Neden bir kız arkadaşın yok?" "Sana ne?"

"Hiç aşık oldun mu?"

"Ben lanet olası bir yetişkinim. Aşık olduğum çok açık. Herkes bir ara aşık olmuştur."

"Kaç yaşındaydın?" "İlk seferinde mi?"

"Evet."

"On."

"Peki ikinci kez?"

Alf'in deri ceketi gıcırdıyor. Saatine bakıyor ve eve doğru yürümeye başlıyor.

"İkinci sefer olmadı."

Elsa başka bir şey sormak üzeredir. Ama tam o anda duyarlar. Daha doğrusu, onu duyan wurse'dur. Çığlık. Wurse çalılıktan fırlar ve siyah bir mızrak gibi karanlığa doğru fırlar. Sonra Elsa onun havlamasını ilk kez duyar. Daha önce havladığını duyduğunu sanmıştı, ama yanılmıştı. Daha önce duydukları, buna kıyasla sadece havlamalar ve inlemelerdi. Bu havlama, evin temellerini sarsıyor. Bu bir savaş çığlığı.

Elsa oraya ilk varır. Alf'ten daha iyi koşar.

Britt-Marie, kapıdan birkaç metre ötede, yüzü bembeyaz bir şekilde durmaktadır. Karın üzerine düşmüş bir market poşeti vardır. İçinden lolipoplar ve çizgi romanlar dökülmüştür. Bir taş atımı uzaklıkta Sam durmaktadır.

Elinde bir bıçak var.

Wurse kararlı bir şekilde aralarında duruyor, ön ayakları karda beton sütunlar gibi sabitlenmiş, dişleri açık. Sam kıpırdamıyor ama Elsa onun tereddüt ettiğini görebiliyor. Yavaşça arkasını dönüp onu görüyor ve bakışları Elsa'nın omurgasını parçalıyor. Dizleri çöküp karın içine batarak ortadan kaybolmak istiyor. Bıçak sokak lambalarının ışığında parıldıyor. Sam'in eli havada asılı, vücudu düşmanlıkla kaskatı kesilmiş. Gözleri soğuk ve savaşçı bir şekilde ona saplanıyor. Ama bıçak ona doğrultulmuş değil, bunu görebiliyor.

Elsa, Britt-Marie'nin hıçkırdığını duyabilir. Bu içgüdünün nereden geldiğini, cesaretin nereden geldiğini bilmez, ya da belki de bu sadece saf aptallıktır — Büyükanne her zaman, kendisinin ve Elsa'nın derinlerde biraz kafası çalışmayan insanlar olduğunu ve bunun er ya da geç başlarına bela açacağını söylerdi — ama Elsa koşar. Doğruca Sam'e doğru koşar. Sam'in bıçağı kendinden emin bir şekilde birkaç santim aşağı indirdiğini ve diğer elini, Elsa zıplarken onu yakalamak için pençe gibi kaldırdığını görebilir.

Ama oraya varacak zamanı yok. Kuru ve siyah bir şeye çarpıyor. Kuru deri kokusu alıyor. Alf'in ceketinin gıcırdamasını duyuyor.

Ve sonra Alfis, aynı uğursuz beden diliyle Sam'in önünde duruyor. Elsa, çekicin ceket kolundan avucuna kayışını görüyor. Alf onu sakin bir şekilde bir yandan diğer yana sallıyor. Sam'in bıçağı kıpırdamıyor. Gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlar.

Elsa orada ne kadar süre durduklarını bilmiyor. Masallardaki sonsuzluklardan kaç tanesi kadar. Sanki hepsi kadar gibi geliyor. Sanki ölmeye vakti varmış gibi geliyor. Sanki dehşet kalbini parçalıyor gibi.

"Polis yolda," der Alf sonunda alçak sesle. Sanki bunu üzücü buluyormuş gibi konuşur. Sanki bu işi burada, şu anda bitirememelerini üzücü buluyormuş gibi.

Sam'in gözleri sakin bir şekilde Alf'ten wurse'ye kayar. Wurse'nin tüyleri diken diken olmuştur. Ciğerlerinden yuvarlanan gök gürültüsü gibi hırlar. Sam'in dudaklarında dayanılmaz bir süre boyunca hafif bir gülümseme belirir. Sonra tek bir adım geri atar ve karanlık onu yutar.

Polis arabası sokağa kayarak girer, ama o zamana kadar Sam çoktan gitmiştir. Elsa, sanki giysilerinden içindeki her şey boşaltılmış gibi karın üzerine yığılır. Alf'in onu yakaladığını hisseder ve polisin onu görmeden önce merdivenlere koşması için wurse'ye tıslad ığını duyar. Britt-Marie'nin nefes nefese kaldığını ve polisin karda çıtırdadığını duyar. Ama bilinci çoktan kaybolmaktadır, çok uzaktadır. Bundan utanıyor, o kadar çok korktuğu için gözlerini kapatıp zihnine kaçtığı için utanıyor. Hiçbir Miamas şövalyesi korkudan bu kadar felç olmamıştı. Gerçek bir şövalye yerinde kalır, sırtını dik tutar, uykuya sığınmazdı. Ama elinde değil. Neredeyse sekiz yaşında bir çocuk için bu gerçeklik fazla ağır.

Büyükannesinin yatak odasındaki yatakta uyanır. Ortam sıcaktır. Omzuna değen wurse'nin burnunu hisseder ve kafasını okşar.

"Ne kadar cesursun," diye fısıldadı.

Wurse sanki bir kurabiye hak etmiş gibi görünüyor. Elsa terli çarşaflardan sıyrılıp yere iner. Kapı aralığından, yüzü solgun bir şekilde anneyle ön salonda duran annesini görür. Alf'e öfkeyle bağırıyor, o kadar kızgın ki ağlıyor. Alf sessizce orada durup her şeyi dinliyor. Elsa koşarak annesinin kollarına atılır.

"Onların suçu değildi, sadece beni korumaya çalışıyorlardı!" diye hıçkırır Elsa.

Britt-Marie'nin sesi onu keser.

"Hayır, bu açıkça benim hatamdı! Benim hatamdı. Her şey açıkça benim hatamdı, Ulrika."

Elsa Britt-Marie'ye döner ve o anda Maud, Lennart ve sendromlu çocuğun annesinin de salonda olduğunu fark eder. Herkes Britt-Marie'ye bakar. O, ellerini karnının üzerinde birleştirir.

"Kapının dışında saklanıyordu ama sigara kokusunu aldım, gerçekten. Ben de ona bu kiracılar derneğinde sigara içilmediğini söyledim! Sonra o şeyi çıkardı...

Britt-Marie, sesi yine titremeden "bıçak" kelimesini söyleyemiyor.

Bir sırrı en son öğrenen kişi olduğunda senin de yaptığın gibi, kızmış gibi görünüyor.

"Elbette hepiniz onun kim olduğunu biliyorsunuz! Ama belli ki hiçbiriniz beni bu konuda uyarmayı düşünmemiş, ah hayır. Oysa ben bu sakinler derneğinin

!"

Eteğindeki bir kırışıklığı düzeltir. Bu sefer gerçek bir kırışıklık. Ayaklarının yanında lolipop ve çizgi roman dolu bir torba durmaktadır. Maud, Britt-Marie'nin koluna nazikçe elini uzatmaya çalışır, ama Britt-Marie elini çeker. Maud hüzünlü bir gülümseme atar.

"Kent nerede?" diye sorar yumuşak bir sesle.

"İş toplantısında!" diye tersler Britt-Marie.

Alf önce ona, sonra süpermarketten aldığı çantaya, sonra tekrar ona bakar.

"Bu saatte dışarıda ne yapıyordun?" der annem.

"Kent'in çocukları Noel'de geldiklerinde lolipop ve çizgi roman alırlar! Her zaman! Ben dükkândaydım!"

"Üzgünüm, Britt-Marie. Ne diyeceğimizi bilemedik. Bak, en azından bu gece burada kalsana? Hepimiz bir arada olursak daha güvenli olmaz mı?"

Britt-Marie burnunun ucundan onlara bakar.

"Evde uyuyacağım. Kent bu gece eve geliyor. Kent geldiğinde ben hep evde olurum."

Yeşil gözlü kadın polis memuru arkasından merdivenleri çıkıyor. Britt-Marie birden arkasını dönüyor. Yeşil gözler dikkatle ona sabitlenmiş durumda.

"Nihayet geldiniz!" der Britt-Marie. Yeşil gözlü polis memuru hiçbir şey söylemez. Arkasında başka bir polis memuru durmaktadır ve Elsa, onun Elsa ile annesini gördüğü için şaşkın olduğunu fark eder. Onları hastaneye kadar götürdüğünü, ancak oraya vardıklarında ortadan kaybolduklarını hatırlıyor gibi görünmektedir.

Lennart ikisini de kahve içmeye davet etmeye çalışır ve yaz stajyeri polis memuru, köpeklerle bölgeyi aramaktansa bunu tercih edecekmiş gibi görünür, ancak amirinin sert bir bakışının ardından başını sallayarak yere bakar. Yeşil gözlü kadın polis memuru, odayı zahmetsizce dolduran bir ses tonuyla konuşur.

"Onu bulacağız," der, bakışları hâlâ Britt-Marie'ye sabitlenmiş halde. "Ayrıca, Kent'in dün aradığı köpek var ya, Britt-Marie? Merdivenlerde köpek tüyleri bulduğunu söylemişti. Bu gece gördün mü?"

Elsa nefesini tutar. Öyle ki, Yeşil Gözlü'nün neden Kent ve Britt-Marie'den ilk isimleriyle bahsettiğini merak etmeyi bile unutur. Britt-Marie odaya, Elsa'ya, annesine, Maud'a, Lennart'a ve sendromlu çocuğun annesine bakınır. En son Alf'e. Yüzünde hiçbir ifade yok. Yeşil gözler ön salonu tarıyor. Elsa, ellerinin titremesini durdurmak için avuçlarını açıp kapattığında avuç içleri terlemiş. Wurse'un sadece birkaç metre arkasında, büyükannesinin yatak odasında uyuduğunu biliyor. Her şeyin bittiğini biliyor ve

bunu durdurmak için ne yapacağını bilmiyor. Merdivenlerin altında duyduğu onca polis varken wurse ile birlikte kaçması imkansız, bunu bir wurse bile başaramaz. Onu vuracaklar. Öldürecekler. Gölgenin başından beri planladığı şeyin bu olup olmadığını merak ediyor. Çünkü gölge, wurse ile savaşmaya cesaret edemedi. Wurse olmadan ve Wolfheart olmadan, kale savunmasız kalır.

Britt-Marie, Elsa'nın kendisine bakakaldığını görünce dudaklarını büzüştürdü. Ellerini karnının üzerinde bir yerden bir yere kaydırdı ve Yeşil Gözlü'ne, aniden kazandığı yeni bir özgüvenle burun kıvırdı.

"Belki de Kent ve ben yanlış değerlendirmişizdir. Belki de köpek tüyleri değildi, başka bir rahatsızlık verici şeydi. Bu günlerde bu merdivenlerde dolaşan o kadar tuhaf insan varken, bu o kadar da garip olmazdı," der, yarı özür dilercesine, yarı suçlayıcı bir tavırla, ve çiçek desenli ceketindeki broşu düzeltir.

Yeşil gözler Elsa'ya hızlıca bir bakış attı. Sonra kadın polis memuru, sanki mesele bitmiş ve halledilmiş gibi hızlıca başını salladı ve gece boyunca evi gözetim altında tutacaklarını garanti etti. Kimse başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan, iki memur merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı bile. Elsa'nın annesi ağır ağır nefes alıyordu. Elini Britt-Marie'ye uzattı, ama Britt-Marie geri çekildi.

"Benden sır saklamayı eğlenceli buluyorsun belli ki. Beni aptal durumuna düşürmek eğlenceli, sen böyle düşünüyorsun!"

"Lütfen, Britt-Marie," der Maud, ama Britt-Marie başını sallar, çantasını alır ve kapıdan çıkıp gider. İyi niyetle.

Ama Elsa, Britt-Marie giderken Alf'in ona nasıl baktığını görür. Wurse de aynı ifadeyle yatak odasının kapısında durmaktadır. Ve artık Elsa, Britt-Marie'nin kim olduğunu bilmektedir.

Annesi de merdivenlerden aşağı iner, Elsa nedenini bilmez. Lennart kahve yapar. George yumurtaları çıkarır ve biraz daha sıcak şarap hazırlar. Maud kurabiyeleri dağıtır. Sendromlu çocuğun annesi oğlunu bulmak için gardıroba girer ve Elsa onun güldüğünü duyar. Bu, onun sahip olduğu iyi bir süper güç.

Alf balkona çıkar, Elsa da peşinden gider. Uzun bir süre tereddütle onun arkasında durur, sonra yanına yaklaşır ve korkuluğun üzerinden dışarıya bakar. Yeşil Gözlü, karda durmuş, Elsa'nın annesiyle konuşmaktadır. O, polis karakolunda o zaman büyükanneme gülümsediği gibi gülümser.

"Birbirlerini tanıyorlar mı?" diye sorar Elsa şaşkınlıkla. Alf başını sallar.

"En azından tanıyorlardı. Senin yaşındayken en iyi arkadaştılar."

Elsa annesine bakar ve onun hâlâ kızgın olduğunu anlar. Sonra Alf'in balkonun köşesine bıraktığı çekici inceler.

"Sam'i öldürecek miydin?" Alf'in gözleri özür diler gibi ama dürüsttür. "Hayır."

"O zaman annem sana neden bu kadar kızdı?" Alf'in deri ceketi hafifçe sallanır.

"Orada çekiç tutan o olmadığı için kızgındı."

Elsa'nın omuzları çöküyor; soğuktan korunmak için kollarını kendine doluyor. Alf deri ceketini onun üzerine asıyor. Elsa ceketinin içine kıvrılıyor.

"Bazen Sam'i birinin öldürmesini isterdim." Alf cevap vermez. Elsa çekiçe bakar.

"Yani... bir nevi öldürsün, her neyse. İnsanların ölmeyi hak ettiğini düşünmemek gerektiğini biliyorum. Ama bazen onun gibi insanların yaşamayı hak ettiklerinden emin olamıyorum ....."

Alf, balkon korkuluğuna yaslanır.

"Bu insani bir şey."

"İnsanların ölmesini istemek insanca mıdır?" Alf sakin bir şekilde başını salladı.

"Emin olmamak insanca."

Elsa ceketinin içinde daha da kamburlaşır. Cesur olmaya çalışır.

"Korkuyorum," diye fısıldar.

"Ben de," der Alf.

Ve bu konuda başka bir şey söylemezler.

Herkes uykuya daldığında wurse ile birlikte gizlice dışarı çıkarlar, ama Elsa annesinin onları gördüğünü bilir. Yeşil Gözlü'nün de onları gördüğünden emindir. Onun da, Wolfheart orada olsaydı yapacağı gibi, karanlıkta bir yerden onları gözetlediğinden emindir. Ve Elsa, Wolfheart'a, orada olmadığı için, onu her zaman koruyacağına söz verdikten sonra onu yüzüstü bıraktığı için, suçluluk duymamaya çalışır. Bu pek iyi gitmez.

Alf ile konuşmaz. Alf de hiçbir şey söylemez. Noel arifesinin gecesidir, ama her şey tuhaf gelir.

Merdivenlerden yukarı çıkarken Alf, Britt-Marie'nin kapısının önünde bir an durur. Elsa, Alf'in kapıya bakışını fark eder. Bir zamanlar bir ilk kez olmuş, ama ikinci kez olmamış ve daha fazlası da olmamış gibi bakan bir bakış. Elsa, ilk kez pizza kokmayan Noel süslerine bakar.

"Kent'in çocukları kaç yaşında?" diye sorar.

"Yetişkinler," der Alf acı bir şekilde.

"O zaman Britt-Marie neden çizgi roman ve lolipop istediklerini söyledi?"

"Britt-Marie her Noel'de onları akşam yemeğine davet eder. Asla gelmezler. En son geldiklerinde hâlâ çocuklardı. O zamanlar lolipop ve çizgi roman severlerdi," diye cevaplar Alf boş boş.

Alf ağır adımlarla merdivenlere doğru ilerlerken Elsa da onu takip eder, ama wurse olduğu yerde kalır. Elsa ne kadar zeki olursa olsun, bunun nedenini anlaması nedense çok uzun sürer.

Miploris Prensesi, iki prens tarafından o kadar çok seviliyordu ki, onun sevgisini kazanmak için kavga ettiler ve sonunda birbirlerinden nefret etmeye başladılar. Miploris Prensesi'nin bir zamanlar bir cadı tarafından çalınan bir hazinesi vardı ve şimdi o, keder krallığında yaşıyor.

Ve wurse, prensesin kalesinin kapılarını koruyor. Çünkü wurseler bunu yapar.

28

PATATES

Elsa kulak misafiri değildi. O, kulak misafiri olacak türden bir insan değildi. Özellikle de Noel arifesi sabahında.

Sadece ertesi sabah erkenden merdivenlerde duruyordu ve o sırada Britt-Marie ile Kent'in konuşmalarını duydu. Kasıtlı değildi; wurse'yi ve Gryffindor atkısını arıyordu. Kent ile Britt-Marie'nin dairesinin kapısı da açıktı. Orada bir süre durup dinledikten sonra, şimdi kapılarının önünden geçerse onu fark edeceklerini ve sanki merdivenlerde durup *kasten* kulak misafiri olmuş gibi görüneceğini fark etti. Bu yüzden olduğu yerde kaldı.

"*Britt-Marie*!" diye bağırdı Kent içeriden — yankıya bakılırsa banyodaydı ve bağırışının sesine bakılırsa Britt-Marie çok uzaktaydı.

"Evet?" diye cevapladı Britt-Marie, sanki tam yanındaymış gibi ses tonuyla.

"Lanet olası elektrikli tıraş makinem nerede?" diye bağırdı Kent, bağırdığı için özür dilemeden. Elsa bu yüzden ondan çok hoşlanmazdı. Çünkü "lanet" değil, "lanet olası" denir.

"İkinci çekmece," diye cevapladı Britt-Marie.

"Neden oraya koydun? Her zaman birinci çekmecede durur!" "Her zaman ikinci çekmecede durmuştur."

İkinci çekmece açıldı; ardından elektrikli tıraş makinesinin sesi geldi. Ama Kent'in "teşekkürler" dediğine dair en ufak bir ses bile yoktu. Britt-Marie dairenin girişine gitti ve elinde Kent'in takım elbisesiyle ön kapıdan dışarı sarktı. Nazikçe fırçaladı

Bir kolundan çıkan görünmez bir esinti. Elsa'yı görmemişti, ya da en azından Elsa öyle olduğunu düşünmüyordu. Ve Elsa tam olarak emin olamadığı için, şimdi olduğu yerde kalıp sanki orada olması gerekiyormuş gibi davranması gerektiğini fark etti. Sanki sadece korkulukların kalitesini kontrol etmeye çıkmış gibi, ya da onun gibi bir şey. Hiç de kulak misafiriymiş gibi değil. Her şey çok karmaşık hale gelmişti.

Britt-Marie daireye geri girdi.

"David ve Pernilla ile konuştun mu?" diye sordu nazikçe.

"Evet, evet."

"Peki ne zaman gelecekler?"

"Bilmiyorum ki."

"Ama yemekleri planlamam lazım, Kent ...."

"Geldiklerinde yiyelim gitsin—altı ya da belki yedi," dedi Kent umursamazca. "Peki hangisi, Kent?" diye sordu Britt-Marie, endişeli bir sesle. "Altı mı yedi mi?" "Tanrı aşkına, Britt-Marie, ne fark eder ki."

"Eğer bir farkı yoksa, o zaman belki altı buçuk uygun olur?" "Tamam, neyse ne."

"Onlara normalde saat altıda yediğimizi söyledin mi?" "Biz *her zaman* saat altıda yeriz."

"Ama David ve Pernilla'ya öyle söyledin mi?"

"Başından beri saat altıda akşam yemeği yiyoruz; muhtemelen şimdiye kadar bunu anlamışlardır," dedi Kent iç çekerek.

"Anlıyorum. Birdenbire bununla ilgili bir sorun mu çıktı?"

"Hayır, hayır. O zaman altı diyelim. Gelmezlerse, gelmezler," dedi Kent, sanki onların gelmeyeceğinden zaten eminmiş gibi. "Artık gitmem gerek, Almanya ile bir toplantım var," diye ekledi ve banyodan çıktı.

"Sadece bütün aile için güzel bir Noel düzenlemeye çalışıyorum, Kent," dedi Britt-Marie umutsuzca.

"Onlar geldiğinde yemeği ısıtamaz mıyız be?!"

"Ne zaman geleceklerini bilirsem, geldiklerinde yemeğin sıcak olmasını sağlayabilirim," dedi Britt-Marie.

"Madem bu kadar önemli, herkes geldiğinde yiyelim gitsin." "Peki o zaman herkes ne zaman gelecek?"

"Lanet olsun, Britt-Marie! Bilmiyorum! Onların nasıl olduğunu bilirsin, saat altıda da gelebilirler, saat sekiz buçukta da!"

Britt-Marie birkaç saniye boyunca sessizce durdu. Sonra derin bir nefes aldı ve içinden bağırdığını belli etmemek için

içinden bağırdığını belli etmek istemediğinde yaptığın gibi sesini sakinleştirmeye çalıştı.

"Noel yemeğini saat sekiz buçukta yiyemeyiz, Kent."

"Biliyorum! O zaman çocuklar geldiklerinde yemek yemek zorunda kalacaklar, değil mi!"

"Sinirlenmene gerek yok," dedi Britt-Marie, sesi biraz ters çıkmıştı.

"Lanet manşet düğmelerim nerede?" diye sordu Kent ve yarısı düğümlenmiş kravatı arkasında sürüklenirken dairede sendeleyerek dolaşmaya başladı.

"Şifonyerin ikinci çekmecesinde," diye cevapladı Britt-Marie.

"Genelde ilk çekmecede olmazlar mı?"

"Her zaman ikinci çekmecedeydiler....."

Elsa öylece orada duruyor. Elbette kulak misafiri değil. Ama ön kapının hemen içindeki antrede büyük bir ayna asılı ve Elsa merdivenlerde durduğunda Kent'in yansımasını görebiliyor. Britt-Marie, Kent'in gömlek yakasını kravatın üzerine düzgünce katlıyor ve takım elbisesinin yakasını nazikçe fırçalıyor.

"Ne zaman eve geleceksin?" diye alçak sesle soruyor.

"Bilmiyorum ki, Almanların nasıl olduğunu bilirsin, beni bekleme," diye yanıtlıyor Kent kaçamak bir şekilde, kendini kurtarıp kapıya doğru yöneliyor.

"Geri geldiğinde gömleği hemen çamaşır makinesine at lütfen," der Britt-Marie ve onun peşinden yürüyerek pantolon paçasından bir şeyi silkelemek için yaklaşır.

Kent, çok pahalı saatleri olan erkeklerin saatlerine baktıkları gibi saatine bakar. Elsa bunu bilir, çünkü Kent, Elsa'nın annesine saatinin bir Kia'dan daha pahalı olduğunu söylemiştir.

"Çamaşır makinesine koy lütfen Kent! Eve gelir gelmez, hemen!" diye seslenir Britt-Marie.

Kent cevap vermeden merdiven sahanlığına çıkar. Elsa'yı görür. Elsa'nın konuşmalarını dinlediğini hiç düşünmüyor gibi görünür, ama öte yandan onu gördüğüne pek de memnun görünmez.

"Selam!" der sırıtarak, yetişkin erkeklerin çocukların böyle konuştuğunu düşündükleri için çocuklara "selam" dedikleri şekilde.

Elsa cevap vermez. Çünkü o öyle konuşmaz. Kent'in telefonu çalar.

Elsa, bunun yeni bir telefon olduğunu fark eder. Kent, ona ne kadara mal olduğunu söylemek ister gibi görünür.

"Almanya arıyor!" der Elsa'ya ve sanki dün bodrum merdivenleriyle ilgili olayda Elsa'nın da parmağı olduğunu ve bu yüzden son telefonunun bozulduğunu yeni hatırlamış gibi görünür.

Zehri ve bunun bedelini de hatırlıyormuş gibi görünüyor. Elsa, sanki onu kavgaya davet ediyormuş gibi omuz silkiyor. Kent, merdivenlerden inerken yeni telefonuna "Yez Klaus!" diye bağırmaya başlıyor

telefonuna "Yez Klaus!" diye bağırmaya başlar.

Elsa merdivenlere doğru birkaç adım atar, ama kapının eşiğinde durur. Koridordaki aynada banyoyu görür. Britt-Marie orada durmuş, Ken'in elektrikli tıraş makinesinin kablosunu dikkatlice sarıp üçüncü çekmeceye koymaktadır.

Koridora çıkar. Elsa'yı görür. Ellerini karnının üzerine katlar.

"Ah, anlıyorum, anlıyorum " diye başlar.

"Dinlemiyordum!" der Elsa hemen.

Britt-Marie, antredeki askılardaki paltoları düzeltir ve Kent'in tüm paltolarının ve ceketlerinin sırtını elinin tersiyle özenle okşar. Elsa, parmak uçlarını kot pantolonunun ceplerine sokar ve mırıldanır:

"Teşekkürler."

Britt-Marie şaşkınlıkla arkasını döner.

"Anlamadım?"

Elsa, neredeyse sekiz yaşında olup da iki kez teşekkür etmek zorunda kaldığınızda yaptığınız gibi inler.

"Teşekkür ederim dedim. Polise şu konuda hiçbir şey söylemediğin için..." der ve "en kötüsü" demeden önce kendini durdurur.

Britt-Marie anlamış gibi görünüyor.

"O korkunç yaratık hakkında bana haber vermeliydin, genç hanım." "O korkunç bir yaratık değil."

"Birini ısırana kadar olmaz."

"Kimseyi ısırmayacak! Ve seni Sam'den kurtardı!" diye homurdanır Elsa.

Britt-Marie bir şey söyleyecekmiş gibi görünür. Ama söylemez. Çünkü bunun doğru olduğunu bilir. Elsa da bir şey söyleyecek gibidir, ama o da söylemez. Çünkü Britt-Marie'nin aslında iyiliğin karşılığını verdiğini bilir.

Aynadan daireye bakar.

"Neden jileti yanlış çekmeceye koydun?" diye sorar.

Britt-Marie eteğini fırçalar, fırçalar, fırçalar. Ellerini kavuşturur.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," der, oysa Elsa onun ne demek istediğini çok iyi anlar.

"Kent, jilet her zaman ilk çekmecede olurdu demişti. Ama sen her zaman ikinci çekmecede olurdu demiştin. Sonra o gittikten sonra, jileti üçüncü çekmeceye koydun," der Elsa.

Britt-Marie bir anlığına dalgın görünür. Sonra başka bir şeye dalar. Belki de yalnız kalmak ister. Sonra mırıldanır:

"Evet, evet, belki de öyle yaptım. Belki de öyle yaptım." Elsa başını eğdi.

"Neden?"

Sonra masallardaki sessizlikler kadar uzun bir sessizlik olur. Sonra Britt-Marie, sanki Elsa'nın önünde durduğunu unutmuş gibi fısıldar:

"Çünkü o benim adımı bağırdığında hoşuma gidiyor." Sonra Britt-Marie kapıyı kapatır.

Elsa ise dışarıda durup ondan hoşlanmamaya çalışıyor. İşler pek de yolunda gitmiyor.

29

İSVİÇRE MERENGÜLERİ

İnanmalısın. Büyükannem hep böyle derdi. Masalları anlayabilmek için bir şeye inanmalısın. "Tam olarak neye inandığın önemli değil, ama bir şeye inanmalısın, yoksa tüm bu lanet olası şeyi unut gitsin."

Ve belki de sonunda her şey, tüm bunlar, bununla ilgilidir.

Elsa, evin dışında karların arasında Gryffindor atkısını bulur; onu önceki gece Sam'e saldırırken düşürmüştür. Yeşil gözlü kadın polis birkaç metre ötede durmaktadır. Güneş henüz doğmamıştır. Elsa karların üzerinde yürürken, karlar patlayan mısır gibi ses çıkarır.

"Merhaba," der Elsa.

Yeşil Gözler sessizce başını sallar.

"Pek konuşkan biri değilsin, değil mi?"

Yeşil gözlü gülümser. Elsa atkısını boynuna sarar.

"Büyükannemi tanıyor muydun?"

Polis memuru evin duvarını ve küçük sokağı gözden geçirir.

"Herkes büyükannenizi tanırdı."

"Peki annemi?" Yeşil gözlü kadın yine başını sallar. Elsa ona gözlerini kısarak bakar. "Alf, sizin en iyi arkadaş olduğunuzu söylüyor." Kadın yine başını sallar. Elsa bunun nasıl bir his olduğunu merak eder. Kendi yaşıtı bir en iyi arkadaşa sahip olmak. Sonra polis kadının yanında sessizce durur ve güneşin doğuşunu izler. Olan biten her şeye rağmen

Boğazını temizler ve ön kapıya doğru yürür, elini kapı koluna koyarak durur.

"Bütün gece burada nöbet mi tuttun?" Kız yine başını sallar.

"Sam geri gelirse onu öldürecek misin?" "Umarım öldürmem."

"Neden?"

"Çünkü öldürmek benim işim değil."

"O zaman işin ne?"

"Korumak."

"Onu mu, yoksa bizi mi?" Elsa sitemkar bir sesle sordu.

"İkisini de."

"Tehlikeli olan o. Biz değil." Yeşil gözlü, mutlu görünmeden gülümser.

"Ben küçükken büyükannen, polis memuru olursan kimi koruyacağını seçemezsin derdi. Herkesi korumaya çalışmalısın."

"Polis olmak istediğini biliyor muydu?" diye sorar Elsa.

"Polis olmak istememi sağlayan oydu." "Neden?"

Yeşil gözlü kız gülümsemeye başlar. Bu sefer içtenlikle.

"Çünkü küçükken her şeyden korkuyordum. O da bana en çok korktuğum şeyi yapmam gerektiğini söyledi. Korkularımla alay etmem gerektiğini."

Elsa, sanki bu onun zaten bildiği bir şeyi doğruluyormuş gibi başını sallar.

"Telling Dağı'nı Noween'den ve korkulardan kurtaran altın şövalyeler siz ve annemdiniz, değil mi? Miaudacas'ı inşa eden de siz ve annemdiniz."

Polis memuru fark edilmeyecek kadar hafifçe kaşlarını kaldırır.

"Sanırım büyükannenin masallarında birçok şeyduk." Elsa kapıyı açar, ayağını kapı aralığına koyar ve orada durur. "Önce annemi mi tanıdın, yoksa büyükannemi mi?"

"Büyükannen."

"Sen, yatak odasının tavanındaki çocuklardan birisin, değil mi?"

Yeşil gözlü kız ona doğrudan bakar. Kız yine içten bir gülümsemeyle gülümser.

"Sen zekisin. O her zaman senin tanıdığı en zeki kız olduğunu söylerdi."

Elsa başını sallar. Kapı arkasında kapanır. Ve her şeye rağmen, güzel bir Noel Arifesi olur.

Kilerde ve Renault'da wurse'yi arar, ama ikisi de boştur. Büyükannesinin dairesindeki gardırobun da boş olduğunu bilir ve wurse kesinlikle annesi ile George'un dairesinde değildir, çünkü hiçbir aklı başında insan Noel sabahı orada kalmaya dayanamaz. Annesi Noel'de her zamankinden daha verimlidir.

Normalde her yıl Mayıs ayında Noel alışverişine başlar. Bunun nedeninin "düzenli" olması olduğunu söyler, ama büyükannesi buna katılmayıp aslında "takıntılı" olduğu için olduğunu söylerdi ve o zaman Elsa kulaklıklarını oldukça uzun bir süre takmak zorunda kalırdı. Ama bu yıl annem biraz özgür ruhlu ve çılgın olmaya karar verdi, bu yüzden 1 Ağustos'a kadar bekleyip Elsa'ya Noel'de ne istediğini sordu. Elsa ona söylemeyi reddettiğinde çok sinirlendi, oysa Elsa, neredeyse sekiz yaşındayken bir insanın altı ayda ne kadar değiştiğini anladığını açıkça sormuştu. Annem de her zamanki gibi yaptı: kendi inisiyatifiyle gidip bir hediye aldı. Ve her zamanki gibi sonuç felaket oldu. Elsa bunu biliyordu çünkü annesinin hediyeleri nereye sakladığını biliyordu. Neredeyse sekiz yaşında bir çocuğa beş ay önceden hediye alırsanız ne bekleyebilirsiniz ki?

Bu yüzden bu yıl Elsa, Harry Potter kitaplarındaki çeşitli karakterlerin bir şekilde değindiği farklı temalarla ilgili üç kitap alacak. Kitaplar, Elsa'nın çok sevdiği bir kağıda sarılmış. Elsa bunu biliyor çünkü annesinin ilk hediyesi tamamen işe yaramazdı ve Elsa bunu Ekim ayında annesine söylediğinde yaklaşık bir ay boyunca tartıştılar, sonra Elsa'nın annesi pes etti ve Elsa'ya para verdi, böylece gidip "o zaman ne istiyorsan onu al!" dedi. Sonra da kitapları çok sevdiği bir kağıda sardı. Paketi annesinin pek de gizli olmayan yerine koydu ve bu yıl Elsa'nın ne istediğini tam olarak bildiği için yine çok düşünceli ve duyarlı olduğu için annesini övdü. Sonra annesi Elsa'ya "Grinch" dedi.

Elsa bu geleneğe çok bağlandı.

Alf kapıyı açana kadar zili yarım düzine kez çaldı. Alf, sabahlığıyla, sinirli bir ifadeyle ve Juventus kahve fincanıyla karşısına çıktı.

"Ne oldu?" diye bağırır.

"Mutlu Noeller!" der Elsa, soruyu yanıtlamadan.

"Uyuyorum," diye homurdanır.

"Bugün Noel arifesi sabahı," der Elsa.

"Biliyorum," der adam. "O zaman neden uyuyorsun?"

"Dün gece geç saatlere kadar ayaktaydım." "Ne yapıyordun?"

Alf kahvesinden bir yudum alır.

"Sen burada ne yapıyorsun?"
"İlk soran bendim," diye
ısrar eder Elsa.
"Gecenin ortasında kapının önünde duran ben değilim!" "Gecenin
ortası değil. Ve bugün *Noel*!"
Adam biraz daha kahve içer. Elsa sinirli bir şekilde paspası tekmeler.
"Wurse'yi bulamıyorum."
"Bunu da biliyorum." Alf kayıtsızca başını sallar.
"Nasıl?"
"Çünkü burada."
Elsa'nın kaşları, sanki ıslak boyanın üzerine oturmuşlar gibi yukarı fırlar.
"En kötüsü burada mı?"
"Evet."
"Neden söylemedin?" "Az
önce söyledim ya."
"Neden burada?"
"Çünkü Kent bu sabah saat beşte eve geldi ve onu merdivenlere bırakamazdı. Eğer evde olduğunu fark etseydi, Kent polisi arardı."
Elsa, Alf'in dairesine bakıyor. Wurse yerde oturmuş, önündeki büyük metal kasede bir şeyi yalıyor. Üzerinde Juventus yazıyor. Yani metal kasenin üzerinde.
"Kent'in eve saat kaçta geldiğini nereden biliyorsun?"
"Çünkü o lanet BMW'siyle geldiğinde ben garajdaydım," der Alf sabırsızca.
"Garajda ne yapıyordun?" diye sordu Elsa sabırla.
Alf, bu sorunun inanılmaz derecede aptalca olduğunu düşünür gibi bakıyor.
"Onu bekliyordum." "Ne
kadar bekledin?"
"Saat beşe kadar dedim ya," diye homurdanır.
Elsa ona sarılmayı düşünür, ama vazgeçer. Wurse metal kaseden başını kaldırır, son derece memnun görünür. Burnundan siyah bir şey damlamaktadır. Elsa Alf'e döner.
"Alf, wurse'ye... kahve mi verdin?"
"Evet," der Alf ve bunun nesi yanlış olabileceğini anlayamıyormuş gibi bakar.
"O bir HAYVAN! Neden ona KAHVE verdin?"
Alf kafasını kaşıyor, ki bu onun için saçını kaşımakla aynı şey.
Sonra sabahlığını düzeltir. Elsa, göğsünde kalın bir yara izi olduğunu fark eder

. Alf, Elsa'nın bunu fark ettiğini görür ve bu durumdan hoşnutsuz görünür.

Alf yatak odasına girip kapıyı kapatır ve tekrar çıktığında üzerinde taksi rozeti olan deri ceketini giymektedir. Noel arifesi olmasına rağmen. Wurse'nin garajda işemesine izin vermek zorundadırlar, çünkü binanın dışında artık daha da fazla polis vardır ve bir kase kahve içtikten sonra bir wurse bile çok uzun süre dayanamaz.

Büyükannem buna bayılırdı. Garajda işemek. Bu, Britt-Marie'yi çılgına çevirecek.

Yukarı çıktıklarında, annem ve George'un dairesi İsviçre merengleri ve bearnaise soslu makarna graten kokuyor, çünkü annem bu yıl evdeki herkesin birlikte Noel kutlaması yapmaya karar vermiş. Kimse ona karşı çıkmadı, kısmen iyi bir fikir olduğu için, kısmen de kimse anneme karşı çıkmadığı için. Sonra George, herkesin Noel büfesi için kendi en sevdiği yemeği yapmasını önerdi. George bu konuda iyidir, bu da Elsa'yı çileden çıkarır.

Sendromlu çocuğun en sevdiği yemek İsviçre merengi, bu yüzden annesi onun için yaptı. Aslında, annesi tüm malzemeleri çıkardı, Lennart merengleri yerden topladı ve Maud, çocuk ve annesi dans ederken gerçek İsviçre merengini yaptı.

Sonra Maud ve Lennart, siyah etekli kadının da kendini dahil hissetmesinin önemli olduğunu düşündüler – çünkü onlar böyle iyi insanlar – ve ona özellikle hazırlamak istediği bir şey olup olmadığını sordular. Kadın dairenin en ucundaki sandalyesine yapışmış gibi oturuyordu, çok utanmış görünüyordu ve birkaç yıldır yemek pişirmediğini mırıldandı. "Yalnız yaşarken pek yemek pişirmiyorsunuz," diye açıkladı. Sonra Maud çok üzgün bir hal aldı ve bu kadar duyarsız davrandığı için özür diledi. Ardından siyah etekli kadın Maud'a o kadar acıdı ki, béarnaise soslu makarna graten yaptı. Çünkü bu, oğullarının en sevdiği yemekti. Böylece hepsi İsviçre merengi ve béarnaise soslu makarna graten yediler, çünkü bu tür bir Noel'di. Her şeye rağmen.

Wurse, Maud'dan iki kova tarçınlı çörek alır ve George, Elsa'nın bebekken kullandığı küveti getirmek için bodruma iner ve onu sıcak şarapla doldurur. Bunu bir teşvik olarak gören wurse, büyükannenin dairesindeki gardıropta bir saat saklanmayı kabul eder ve ardından annem aşağı iner ve evin dışından polisi içeri davet eder. Yeşil gözlü, annemin yanına oturur. Gülerler. Yaz stajyeri de oradadır; hepsinden en çok İsviçre merengi yer ve kanepede uykuya dalar.

Siyah etekli kadın masanın en uzak köşesinde sessizce oturur. Yemeği bitirdikten sonra, George bulaşıkları yıkarken ve Maud masaları silerken

Lennart, elinde bir fincan kahveyle taburede oturmuş, kahve makinesinin hazır olmasını bekliyor ve makinenin bir numara çevirmeyeceğinden emin oluyor; sendromlu çocuk ise daireyi geçip merdiven sahanlığını aşarak büyükannenin dairesine giriyor. Geri döndüğünde ağzının etrafı tarçınlı çörek kırıntılarıyla doludur ve süveterinde o kadar çok sosis kılı vardır ki, sanki biri onu kostüm partisine davet etmiş ve o da halı kılığına girmeye karar vermiş gibi görünür. Elsa'nın odasından bir battaniye alır ve siyah etekli kadına doğru yürür, ona uzun uzun bakar, sonra parmak uçlarına yükselir ve burnunu çimdikler. Kadın şaşkınlıkla sıçrar ve çocuğun annesi, çocukları tamamen yabancı birinin burnunu çimdiklediğinde annelerin çıkardığı türden bir çığlık atarak çocuğa doğru koşar. Ama Maud nazikçe kadının kolunu tutar ve onu durdurur. Çocuk, siyah etekli kadına bakarken başparmağını, işaret parmağıyla orta parmağının arasından dışarı çıkararak kaldırınca Maud nazikçe şöyle açıklar:

"Bu bir oyun. Sanki burnunuzu çalmış gibi yapıyor."

Kadın Maud'a bakar. Çocuğa bakar. Buruna bakar. Ve sonra çocuğun burnunu çalar. Çocuk o kadar yüksek sesle güler ki pencereler sallanmaya başlar. Battaniyeye sarılmış olarak kadının kucağında uykuya dalar. Annesi özür diler gibi gülümseyerek onu kaldırmaya çalışırken, "aslında bu kadar doğrudan davranması hiç ona göre değil" diye fark edince, siyah etekli kadın titrek bir şekilde eline dokunur ve fısıldar:

"Eğer... eğer sakıncası yoksa... onu biraz daha tutabilir miyim...?"

Çocuğun annesi, iki elini kadının elinin üzerine koyar ve başını sallar. Kadın alnını çocuğun saçlarına dayar ve fısıldar:

"Teşekkürler."

George biraz daha sıcak şarap hazırlar ve her şey neredeyse normal, hiç de korkutucu gelmez. Polisler misafirperverlikleri için teşekkür edip merdivenlerden aşağı indikten sonra, Maud üzgün bir ifadeyle Elsa'ya bakar ve Noel arifesinde evde polislerin bulunmasının bir çocuk için ne kadar korkutucu olabileceğini anlayabildiğini söyler. Ama Elsa onun elini tutar ve şöyle der:

"Endişelenme, Maud. Bu bir Noel masalı. Noel masallarının sonu her zaman mutlu biter."

Ve Maud'un buna inandığı açıktır.

Çünkü inanmak zorundasın.

30

PARFÜM

Noel arifesinin geç saatlerinde sadece bir kişi kalp krizi geçirerek yere yığılır. Ama iki kalp kırılır. Ve ev bir daha asla eskisi gibi olmaz.

Her şey, öğleden sonra geç saatlerde uyanıp acıkmış olan çocukla başlar. Wurse ve Samantha, sıcak şarap bittiği için gardıroptan dışarı fırlar. Elsa, Alf'in etrafında daireler çizerek dolaşır ve Noel Baba kostümünü giyme zamanının geldiğini ima eder. Elsa ve Wurse, Alf'i garaja kadar takip eder. Alf, Taxi'ye biner. Elsa yolcu kapısını açıp kafasını içeri sokarak ne yaptığını sorduğunda, Alf kontak anahtarını çevirir ve homurdanır:

"Günün geri kalanında Noel Baba rolünü oynamak zorundaysam, önce gazete almaya çıkacağım."

"Annem benim bir yere gitmemi istemiyor galiba."

"Kimse seni davet etmedi ki!"

Elsa ve Wurse onu görmezden gelip arabaya atlarlar. Alf, insanlara ait arabalara öylece atlayamayacağını söyleyerek ona bağırmaya başladığında, Elsa bunun aslında bir taksi olduğunu ve taksiyle seyahat etmenin tam da böyle bir şey olduğunu söyler. Alf huysuzca taksimetreye dokunup taksi yolculuğunun paraya mal olduğunu belirtince, Elsa bu taksi yolculuğunu Noel hediyesi olarak almak istediğini söyler. Sonra Alf uzun bir süre çok huysuz bir ifadeyle bakar ve ardından Elsa'nın Noel hediyesi için yola çıkarlar.

Alf, Noel arifesinde bile açık olan bir gazete bayisi bilir. Bir gazete alır. Elsa iki dondurma alır. Wurse kendi dondurmasını tamamen, Elsa'nınkini ise yarısını yer. Wurselerin dondurmayı ne kadar sevdiğini bilenler için bu, onun ne kadar düşünceli olduğunu gösterir. Arka koltuğa biraz dondurma döker, ama Alf ona sadece on dakika kadar bağırır. Alf'in, wurse'lerin Taxi'nin arka koltuğuna dondurma dökmesinden ne kadar hoşlanmadığını bilenler için bu, onun ne kadar düşünceli olduğunu gösterir.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sorar Elsa, bunun da bir soru olduğunu çok iyi bildiği halde. "Britt-Marie neden polise wurse hakkında her şeyi anlatmadı?"

"Bazen biraz dırdırcı olabilir. Ama o kadar da kötü biri değil," diye açıklıyor Alf.

"Ama o köpeklerden nefret ediyor," diye ısrar eder Elsa.

"Ah, sadece onlardan korkuyor. Büyükannen buraya taşındığında eve bir sürü sokak köpeği getirirdi. O zamanlar Britt-Marie, Kent ve ben sadece küçük veletlerdik. Köpeklerden biri Britt-Marie'yi ısırdı ve annesi bu konuda büyük bir yaygara kopardı," der Alf; Alf'tan geldiği düşünülürse şaşırtıcı derecede uzun bir açıklama.

Taksi sokağa girer. Elsa, büyükannesinin Miploris Prensesi hakkındaki hikâyelerini düşünür.

"Yani on yaşından beri Britt-Marie'ye aşık mısın?" diye sorar.

"Evet," diye cevaplar Alf, sanki bu son derece açık bir şeymiş gibi. Bundan çok etkilenen Elsa ona bakar ve bekler, çünkü sadece bekleyerek onun tüm hikayeyi anlatmasını sağlayabileceğini bilir. Neredeyse sekiz yaşındayken böyle şeyleri bilirsin.

Gerektiği kadar bekler.

Sonra iki kırmızı ışık geçtikten sonra Alf, hikâye anlatmayı sevmese de kendini buna hazırlarken yaptığın gibi, boyun eğmiş bir şekilde iç geçirir. Ve sonra Britt-Marie'nin hikâyesini anlatır. Ve kendininkini. Gerçi ikinci kısım onun niyetinde olmayabilir. Hikayede oldukça fazla küfür var ve Elsa, gramer hatalarını düzeltmemek için epey çaba sarf etmek zorunda kalıyor. Ama bir sürü "eğer" ve "ama" ile epeyce "lanet"ten sonra Alf, kendisinin ve Kent'in, Alf'in şu anda yaşadığı dairede anneleriyle birlikte büyüdüklerini anlatıyor. Alf on yaşındayken, üst katlarına Alf ve Kent ile aynı yaşta iki kızı olan başka bir aile taşınır. Anne ünlü bir şarkıcıdır ve baba takım elbise giyer ve hep işte olur. Büyük kız kardeş Ingrid'in olağanüstü bir şarkı söyleme yeteneği vardır. Bir yıldız olacakmış, annesi Alf ve Kent'in annesine böyle açıklamıştır. Diğer kızı

. Alf ve Kent onu yine de gördüler. Görmemek imkansızdı.

Kimse genç tıp öğrencisinin eve tam olarak ne zaman geldiğini hatırlamıyor. Bir gün, o zamanlar evin en üst katının tamamını kaplayan devasa dairede birdenbire oradaydı ve Alf ile Kent'in annesi ona neden bu kadar büyük bir dairede tek başına yaşadığını sorduğunda, genç tıp öğrencisi "poker oyununda kazandım" diye cevap verdi. Elbette evde pek fazla bulunmazdı ve ne zaman evde olsa, yanında hep tuhaf arkadaşları ve zaman zaman da sokak köpekleri olurdu. Alf'in anlattığına göre, bir akşam eve, görünüşe göre yine bir poker oyununda kazandığı büyük, siyah bir köpek getirdi. Alf, Kent ve komşu ailenin kızları sadece onunla oynamak istiyorlardı; köpeğin uyuduğunu anlamamışlardı. Alf, köpeğin Britt-Marie'yi ısırmak istemediğinden emindi, sadece hazırlıksız yakalanmıştı. Britt-Marie de öyle.

O olaydan sonra köpek ortadan kayboldu. Ama Britt-Marie'nin annesi genç tıp öğrencisinden hâlâ nefret ediyordu ve kimse ne derse desin fikrini değiştiremezdi. Sonra evin hemen önündeki caddede bir trafik kazası oldu. Britt-Marie'nin annesi kamyonu hiç görmedi. Çarpışma tüm binayı sarsmıştı. Anne, birkaç sıyrık dışında hiçbir şeyi olmayan, sersemlemiş ve kafası karışmış bir halde arabanın ön koltuğundan çıktı, ama arka koltuktan kimse çıkmadı. Anne, tüm o kanı görünce korkunç bir çığlık attı. Genç tıp öğrencisi geceliğiyle koşarak dışarı çıktı, yüzü tarçınlı çörek kırıntılarıyla doluydu ve arka koltukta iki kızı gördü. Kendi arabası yoktu ve sadece bir kızı taşıyabilirdi. Kapıyı araladı ve birinin nefes aldığını, diğerinin almadığını gördü. Hâlâ nefes alan kızı kucağına aldı ve koştu. Hastaneye kadar koştu.

Alf sessizleşti. Elsa kız kardeşine ne olduğunu sordu. Alf üç kırmızı ışık boyunca sessiz kaldı. Sonra acı dolu bir sesle şöyle dedi:

"Bir ebeveynin çocuğunu kaybetmesi korkunç bir şey. O aile bir daha asla tam anlamıyla bir bütün olamadı. Annenin suçu değildi. Lanet olası bir trafik kazasıydı, kimsenin suçu değildi. Ama muhtemelen annen bunu asla atlatamadı. Ve büyükanneni de asla affetmedi."

"Neden?"

"Çünkü büyükannenin yanlış kızı kurtardığını düşündü." Elsa'nın sessizliği yüz kırmızı ışık gibi gelir.

"Kent de Britt-Marie'ye aşık mıydı?" diye sordu sonunda.

"Biz kardeşiz. Kardeşler rekabet eder."

"Ve Kent kazandı mı?"

Alf'in boğazından bir ses çıkar; Elsa bunun öksürük mü yoksa kahkaha mı olduğunu tam olarak anlayamaz.

"Hayatta olmaz. Ben kazandım." "Sonra ne oldu?"

"Kent taşındı. Çok genç yaşta, iğrenç bir kadınla evlendi. David ve Pernilla adında ikizleri oldu. O çocukları çok seviyor, ama o kadın onu çok mutsuz etti."

"Peki ya sen ve Britt-Marie?" Bir kırmızı ışık. Bir tane daha.

"Gençtik. İnsanlar gençken tam bir aptaldır. Ben gittim. O burada kaldı." "Nereye gittin?" "Savaşa."

Elsa ona bakıyor.

"Sen de asker miydin?"

Alf elini saçsız kafasına götürdü.

"Yaşlandım, Elsa. Hayatımda pek çok şey yaşadım."

"Peki Britt-Marie'ye ne oldu?"

"Eve dönüyordum. Bana sürpriz yapmak için geliyordu. Ve beni başka bir kadınla gördü."

"Bir ilişkin mi vardı?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü insanlar gençken lanet olası aptallardır." Kırmızı ışık.

"Sonra ne yaptın?" diye sorar Elsa.

"Gittim," diye cevaplar.

"Ne kadar süreliğine?"

"Çok uzun süre."

"Peki Kent?"

"Boşandı. Annemin yanına taşındı. Britt-Marie hâlâ oradaydı. Evet, ne de olsa onu hep sevmişti. Bu yüzden, Britt-Marie'nin anne babası öldüğünde onların dairesine taşındılar. Kent, ev sahiplerinin tüm binayı kiralık daireler olarak satmayı düşündüklerini duymuştu. Bu yüzden orada kalıp parayı beklediler. Evlendiler ve Britt-Marie muhtemelen çocuk istiyordu ama Kent, zaten sahip olduğu çocukların yeterince baş belası olduğunu düşünüyordu. Ve şimdi işler bu hal aldı."

Elsa, Taxi'nin torpido gözünü açıp kapıyor.

"O zaman neden savaştan eve döndün?"

"Bazı savaşlar biter. Ayrıca annem hastalandı. Birinin ona bakması gerekiyordu." "Kent bunu yapmadı mı?"

Alf'in tırnakları, tırnakların anılar arasında dolaşıp uzun zamandır kapalı olan kapıları açarken yaptığı gibi, alnında dolaşıyor.

"Kent, annem hayattayken ona bakıyordu. O bir aptal ama her zaman iyi bir evlat oldu, bu gerçeği o piçten alamazsın. Annem hayattayken hiçbir şeyden mahrum kalmadı. Ben de o ölürken ona baktım."

"Peki sonra?"

Alf kafasını kaşıyor. Kendisi de kesin cevabı bilmiyor gibi görünüyor.

"Sonra ben de... bir nevi... kaldım."

Elsa ona ciddiyetle bakar. Derin bir nefes alır ve şöyle der:

"Senden çok hoşlanıyorum, Alf. Ama öylece çekip gittiğinde biraz pislik gibi davrandın."

Alf yine öksürür ya da güler.

Bir sonraki kırmızı ışıkta mırıldanır:

"Britt-Marie, baban öldüğünde annene bakmıştı. Büyükannen hâlâ çok seyahat ederken, bilirsin. O zamanlar şimdiki gibi dırdırcı bir kadın değildi."

"Biliyorum," der Elsa.

"Bunu sana büyükannen mi anlattı?"

"Bir bakıma. Bana keder krallığındaki bir prenses ve onu o kadar çok seven ki birbirlerinden nefret etmeye başlayan iki prens hakkında bir hikaye anlattı. Prensesin ailesi, prensleri sürgüne gönderdi ama savaş çıktığında prenses onları geri getirdi. Bir de prensesin hazinesini çalan bir cadı hakkında."

Sessizleşir. Kollarını kavuşturur. Alf'e döner.

"Hazine bendim, değil mi?"

Alf içini çeker.

"Peri masallarını pek sevmem."

"Biraz çaba gösterebilirsin!"

"Britt-Marie tüm hayatını, hiç evde olmayan bir erkeğin yanında olmak ve başkasının çocuklarının onu sevmesini sağlamak için harcadı. Büyükbaban öldüğünde ve annenin yanında olabildiğinde, belki de ilk kez hissetti ki..."

Doğru kelimeyi arıyor gibi görünüyor. Elsa ona bu kelimeyi söylüyor.

"İhtiyaç duyulduğunu."

"Evet."

"Sonra annem büyüdü mü?"

"Evden ayrıldı. Üniversiteye gitti. Ev çok uzun bir süre boyunca çok sessiz kaldı. Sonra babanla birlikte geri döndü ve hamileydi."

"Ben, Britt-Marie'nin tüm ikinci şansları olacaktım," diyor Elsa alçak sesle, başını sallayarak.

"Sonra büyükannen eve geldi," der Alf ve bir dur işaretinin yanında durur.

Bu konuda fazla bir şey söylemezler. Söylenecek pek bir şey kalmadığında insanın yaptığı gibi. Alf, ceketinin altında bir şey kaşınıyormuş gibi elini göğsüne koyar.

Elsa fermuara bakar.

"O yara izi savaşta mı oldu?"

Alf'in bakışları biraz savunmacı bir hal alır. Elsa omuz silker.

"Göğsünde kocaman bir yara izi var. Sabahlığı giydiğinde görmüştüm. Bu arada, kendine yeni bir sabahlık almalısın."

"Ben o tür bir savaşta hiç bulunmadım. Kimse bana ateş etmedi." "Demek bu yüzden kırılmamışsın?"

"Kim gibi kırılmış?"

"Sam gibi. Ve Wolfheart gibi."

"Sam asker olmadan önce de kırılmıştı. Ve tüm askerler öyle değildir. Ama o çocukların gördüğü şeyleri görürsen, geri döndüğünde yardıma ihtiyacın olur. Ve bu ülke silah ve savaş uçaklarına milyarlarca dolar harcamaya can atıyor, ama o çocuklar eve döndüklerinde ve gördükleri şeyleri anlattıklarında, kimse onları beş dakika bile dinlemeye tenezzül etmiyor."

Elsa'ya hüzünlü bir bakış attı.

"İnsanlar hikayelerini anlatmak zorundalar, Elsa. Yoksa boğulurlar." "O zaman bu yara izi nereden geldi?"

"Kalp pili." "Oh!"

"Ne olduğunu biliyor musun?" Alfasks şüpheyle sorar.

Elsa biraz kırılmış gibi görünür.

"Sen gerçekten de çok farklı bir çocuksun." "Farklı olmak güzel bir şey."

"Biliyorum."

Otoyolda ilerlerken Elsa, Alf'e bir tür süper kahraman olan Iron Man'in de bir tür kalp pili taşıdığını anlatır. Ama aslında bu daha çok bir elektromıknatıs gibidir, çünkü Iron Man'in kalbinde şarapnel parçaları vardır ve mıknatıs olmasaydı şarapnel parçaları kalbinde delikler açar ve o da ölürdü. Alf, hikayenin ince ayrıntılarını tam olarak anladığını göstermiyor, ama sözünü kesmeden dinliyor.

"Ama üçüncü filmin sonunda ona ameliyat yapıp mıknatısı çıkarıyorlar!" Elsa heyecanla anlatır, sonra boğazını temizler ve biraz utanarak ekler: "Spoiler uyarısı. Özür dilerim."

Alf bu durumdan pek etkilenmiş gibi görünmüyor. Dürüst olmak gerekirse, "spoiler"ın ne olduğunu tam olarak biliyor gibi durmuyor, tabii arabanın bir parçası değilse.

Yine kar yağıyor ve Elsa, sevdiği insanlar daha önce ona kötü davranmış olsalar bile, onları sevmeye devam etmeyi öğrenmesi gerektiğine karar veriyor. Bir noktada kötü davranmış olan herkesi elemeye kalksan, çok çabuk insan kalmazdı. Bunun bu hikayenin ahlaki dersi olması gerektiğini düşünüyor. Noel hikayelerinin ahlaki dersleri olması gerekir.

Alf'in koltuklar arasındaki bölmede bulunan telefonu çalar. Ekrana bakar ama cevap vermez. Telefon tekrar çalar.

"Cevap vermeyecek misin?" diye sorar Elsa.

"Kent arıyor. Herhalde muhasebeci ve o kira sözleşmesi dönüştürme piçleriyle ilgili bir saçmalık hakkında gevezelik etmek istiyor, kafasında hep bu var. Yarın da bu konuyu konuşabilir," diye mırıldanır Alf.

Telefon tekrar çalar; Alf cevap vermez. Üçüncü kez çalar. Elsa sinirli bir şekilde telefonu alır ve Alf ona küfür etmesine rağmen cevap verir. Telefonun diğer ucunda bir kadın vardır. Ağlamaktadır. Elsa telefonu Alf'e uzatır. Telefon kulağında titrer. Yüzü şeffaflaşır.

Noel arifesidir. Taksi U dönüşü yapar. Hastaneye giderler.

Alf tek bir kırmızı ışıkta bile durmaz.

Elsa koridordaki bir bankta oturmuş annesiyle telefonda konuşurken, Alf ise bir odada doktorla konuşuyor. Hemşireler Elsa'yı torunu sanıyorlar, bu yüzden ona Alf'in kalp krizi geçirdiğini ama iyileşeceğini söylüyorlar. Kent hayatta kalacak.

Odanın dışında duran genç bir kadın var. Ağlıyor ve çok güzel. Parfüm kokusu çok yoğun. Elsa'ya hafifçe gülümsüyor ve Elsa da

. Alf odadan çıkar ve kadına gülümsemeden başını sallar; kadın onun gözlerine bakmadan kapıdan kaybolur.

Alf tek kelime etmez, sadece girişe doğru yürür ve otoparka çıkar, Elsa da onun arkasındadır. Ve ancak o zaman Elsa Britt-Marie'yi görür. Hava sıfırın altında olmasına rağmen çiçek desenli ceketini giymiş, bankta kıpırdamadan oturmaktadır. Broşunu unutmuştur. Paintball lekesi parlamaktadır. Britt-Marie'nin yanakları morarmış ve parmağındaki alyansını çevirip duruyor. Kucağında Kent'in gömleklerinden biri var; taze yıkanmış gibi kokuyor ve mükemmel bir şekilde ütülenmiş.

"Britt-Marie?" Alf'in sesi akşam karanlığında boğuk bir şekilde yankılanır ve kızdan bir metre uzaklıkta durur.

Britt-Marie cevap vermiyor. Sadece elini kucağındaki gömleğin yakasında gezdiriyor. Kıvrımdan görünmez bir şeyi nazikçe silkeliyor. Bir manşet düğmesini diğerinin altına dikkatlice katlıyor. Orada olmayan bir kırışıklığı düzeltiyor.

Sonra çenesini kaldırır. Yaşlı görünür. Her kelime yüzünde küçük bir iz bırakmış gibidir.

"Aslında rol yapmada gerçekten çok başarılıydım, Alf," diye kararlı bir şekilde fısıldar.

Alf cevap vermez. Britt-Marie karın üzerine bakar ve alyansını çevirir.

"David ve Pernilla küçükken, hikâye uydurmakta çok kötü olduğumu söylerlerdi. Ben hep kitaplardaki hikâyeleri okumak isterdim. Hep 'Bir tane uydur!' derlerdi ama her şeyin en başından itibaren yazıldığı kitaplar varken, neden oturup öylece bir şeyler uydurmak zorunda kalınması gerektiğini anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum."

Şimdi sesini yükseltti. Sanki birinin ikna edilmeye ihtiyacı varmış gibi.

"Britt-Marie—" dedi Alf sessizce, ama kadın onu soğuk bir şekilde kesti.

"Kent çocuklara, hayal gücüm olmadığı için hikaye uyduramadığımı söyledi, ama bu doğru değil. Değil. Benim hayal gücüm kesinlikle mükemmel. Rol yapmada çok iyiyim." Alf parmaklarını kafasında gezdiriyor ve uzun süre gözlerini kırpıştırıyor. Britt-Marie, kucağındaki gömleği sanki uykuya dalmak üzere olan bir bebekmiş gibi okşuyor. "Onunla bir yerde buluşacaksam, her zaman yeni yıkanmış bir gömlek getiririm. Çünkü parfüm kullanmıyorum."

Sesi kısıldı. "David ve Pernilla Noel yemeğine hiç gelmediler. Meşgul olduklarını söylediler. Meşgul olduklarını anlayabiliyorum, yıllardır meşguller. Sonra Kent aradı ve birkaç saat ofiste kalacağını söyledi. Sadece birkaç saat, Almanya ile başka bir konferans görüşmesi yapacaktı. Aslında

Almanya'da da Noel olmasına rağmen. Ama eve hiç gelmedi. Ben de onu aramaya çalıştım. Cevap vermedi. Mesaj bıraktım. Sonunda telefon çaldı, ama arayan Kent değildi."

Alt dudağı titriyor.

"Ben parfüm kullanmam ama o kullanır. Bu yüzden her zaman onun temiz bir gömleği olmasını sağlarım. Tek istediğim, eve geldiğinde gömleğini doğrudan çamaşır makinesine atması. Bu çok mu zor bir şey?"

"Lütfen, Britt-Marie..."

Spazmodik bir şekilde yutkunur ve alyansını çevirir.

"Kalp krizi geçirdi. Bunu biliyorum çünkü o arayıp bana söyledi, Alf. Beni aradı. Çünkü dayanamadı, dayanamadı. Hastanede oturup Kent'in benim haberim olmadan ölebileceğini bilmeye dayanamayacağını söyledi. Buna kesinlikle dayanamadı..." Bir elini diğerinin içine koydu, gözlerini kapattı ve titrek bir sesle ekledi:

"Aslında hayal gücüm müthiş. Gerçekten de müthiş. Kent hep Almanlarla akşam yemeğine gittiğini, uçağın kardan dolayı rötar yaptığını ya da ofise sadece biraz uğradığını söylerdi. Ben de buna inanıyormuş gibi yapardım. O kadar ustaca rol yapardım ki, sonunda kendim de inanırdım."

Bankın kenarından kalkar, arkasını döner ve gömleği özenle bankın kenarına asar. Sanki şimdi bile yeni ütülenmiş bir şeye duygularını yansıtmaya izin veremiyormuş gibi.

"Rol yapmada çok iyiyim," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye fısıldar Alf.

Sonra gömleği bankta bırakıp eve giderler.

Kar yağışı durmuştur. Sessizce yürürler. Anneleri ön kapıda onları karşılar. Elsa'ya sarılır. Britt-Marie'ye de sarılmaya çalışır. Britt-Marie onu uzak tutar. Şiddetle değil, sadece kararlılıkla.

"Ondan nefret etmiyorum, Ulrika," der.

"Biliyorum," der annem yavaşça başını sallayarak.

"Ondan nefret etmiyorum, köpeğinden de nefret etmiyorum, arabasından da nefret etmiyorum." Annem başını sallayıp elini tuttu.

Britt-Marie gözlerini kapattı.

"Hiç nefret etmiyorum, Ulrika. Gerçekten etmiyorum. Sadece beni dinlemeni istedim. Bu çok mu zor bir şey? Sadece arabayı benim yerime bırakmanı istemedim. Aslında sadece gelip benim yerimi almanı istemedim." Evlilik yüzüğünü parmağında çevirir.

Annem onu merdivenlerden yukarı çıkarır, eli çiçek desenli ceketin üzerinde sıkı ama sevgiyle durur. Alf daireye hiç gelmez, ama Noel Baba gelir. Sendromlu çocuğun

gözleri, birileri onlara dondurma, havai fişek, ağaçlara tırmanma ve su birikintilerinde sıçrama hakkında anlattığında çocukların gözleri gibi parlıyor.

Maud masaya fazladan bir yer ayarlar ve daha fazla graten çıkarır. Lennart kahve daha yapar. George bulaşıkları yıkar. Paketler dağıtıldıktan sonra, çocuk ve siyah etekli kadın yere oturur ve televizyonda *Sindirella'yı* izler.

Britt-Marie, kanepede Elsa'nın yanında biraz tedirgin bir şekilde oturur. Birbirlerine dikkatle bakarlar. Hiçbir şey söylemezler, ama muhtemelen bu, aralarındaki düşmanlığın sona ermesi anlamına gelir. Bu yüzden, Elsa'nın annesi ona artık çikolatalı Noel Baba'ları yemeyi bırakması gerektiğini, yoksa midesinin ağrıyacağını söylediğinde ve Elsa yemeye devam ettiğinde, Britt-Marie hiçbir şey söylemez.

Ve *Külkedisi'nde* kötü üvey anne ortaya çıktığında, Britt-Marie dikkat çekmeden ayağa kalkıp eteğindeki kırışıklığı düzeltir ve ağlamak için ön salona gider, Elsa da onu takip eder.

Ve birlikte sandığın üzerine oturup çikolatalı Noel Baba'ları yiyorlar.

Çünkü çikolatalı Noel Baba yerken de üzgün olabilirsin. Ama bu çok, çok, çok daha zor.

31

FISTIKLI PASTA

Beşinci mektup Elsa'nın kucağına düşer. Kelimenin tam anlamıyla.

Ertesi sabah Granny'nin sihirli gardırobunda uyanır. Oğlan, kollarında moogun'la, rüyalarının arasında uyur. Wurse, Elsa'nın süveterine biraz damlamıştır ve çimento gibi kurumuştur.

Uzun bir süre karanlıkta uzanır. Ağaç talaşının kokusunu içine çeker. Büyükannesinin "Neredeyse Uyanık Ülke"den bir öyküsü için çaldığı Harry Potter alıntısını düşünür. Bu alıntı, *Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı* kitabından alınmıştır ki bu açıkça ironiktir ve bunu anlamak için Harry Potter kitapları ile filmleri arasındaki farklar hakkında oldukça bilgili olmak ve "ironik" kelimesinin anlamını iyi bilmek gerekir.

Çünkü "*Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı*", Elsa'nın en sevdiği Harry Potter alıntılarından birine sahip olmasına rağmen, Elsa'nın en az sevdiği Harry Potter filmi. Harry'nin, Voldemort ile yaklaşan savaşta kendisinin ve arkadaşlarının bir avantajı olduğunu söylediği alıntı; çünkü Voldemort'un sahip olmadığı bir şeye sahipler: "Uğruna savaşmaya değer bir şey."

Bu ironik çünkü bu alıntı, Elsa'nın filmden çok daha fazla sevdiği kitapta yok, ancak kitap onun en sevdiği Harry Potter kitaplarından biri değil. Şimdi düşününce, belki de bu o kadar da ironik değil. Bunu Wikipedia'da

düşünüyor ve oturuyor. Ve tam o anda mektup kucağına düşüyor. Mektup, gardırop tavanına bantlanmış. Ne kadar süredir orada olduğunu bilmiyor.

Ama bu tür şeyler masallarda mantıklıdır.

Bir dakika sonra Alf kapısının önünde duruyor. Kahve içiyor ve bütün gece uyumamış gibi görünüyor. Zarfı inceliyor. Üzerinde gereksiz yere büyük harflerle sadece "ALF" yazıyor.

"Bunu gardıropta buldum. Büyükannemden gelmiş. Sanırım bir şey için özür dilemek istiyor," der Elsa.

Alf, *sus* işareti yapar ve arkasındaki radyoyu gösterir, ama Elsa bundan hiç hoşlanmaz. Radyoda trafik haberleri vardır. "Otoyolda lanet olası bir kaza olmuş. Şehre giden tüm trafik saatlerdir tıkanmış durumda," der, sanki bu Elsa'nın ilgisini çekecek bir şeymiş gibi. Çekmez; Elsa mektuba çok fazla ilgi duymaktadır. Alf, uzun süre dırdır ettikten sonra mektubu okur.

"Ne yazıyor peki?" Elsa, adam konuşmasını bitirir bitirmez sordu.

"Özür dilerim diyor."

"Evet, ama *ne* için özür diliyor?"

Alf, son zamanlarda Elsa'ya karşı genellikle yaptığı gibi içini çeker.

"Bu benim lanet mektubum, değil mi?"

"Yürürken ayaklarını kaldırmadığın için ayakkabılarının bu kadar yıprandığını söylediği için mi özür diliyor?"

"Ayakkabılarımın nesi var?" der Alf, ayakkabılarına bakarak. Bu, mektubun konularından biri gibi görünmüyor.

"Hiçbir şey. Ayakkabılarının hiçbir sorunu yok," diye mırıldanır Elsa.

"Bu ayakkabıları beş yıldan fazladır giyiyorum!"

"Çok güzel ayakkabılar," diye yalan söylüyor

Elsa.

Alf ona pek güvenmiş gibi görünmüyor. Yine şüpheyle mektuba bakıyor.

"Büyükannen ölmeden önce ikimiz arasında feci bir kavga çıktı, tamam mı? Hastaneye gitmek zorunda kalmadan hemen önce. Elektrikli tornavidamı ödünç almıştı ve geri verme zahmetine hiç girmedi, ama geri verdiğini söyledi, oysa ben onun asla geri vermediğini çok iyi biliyordum."

Elsa, son zamanlarda Alf'e karşı genellikle yaptığı gibi iç çeker.

"Kendini küfür ederek öldüren adamı duydun mu hiç?" "Hayır,"

der Alf, sanki soru ciddiye alınmış gibi.

Elsa gözlerini devirdi.

"O zaman büyükanne elektrikli tornavida hakkında ne yazıyor?"

"Sadece kaybettiği için özür diliyor."

Mektubu katlayıp zarfa geri koyar. Elsa inatla olduğu yerde kalır.

"Başka ne var? Mektupta bundan daha fazlası olduğunu gördüm. Ben aptal değilim, biliyorsun!"

Alf zarfı şapka rafına koyar. "Bir sürü şey için özür diliyor." "Karmaşık mı?"

"Büyükannenin hayatında karmaşık olmayan tek bir şey bile yoktu."

Elsa ellerini ceplerine daha da sokar. Çenesinden aşağıya doğru bakarak atkısındaki Gryffindor amblemini inceler. Okuldaki kızlar yırttıktan sonra annesinin onardığı dikişlere bakar. Annesi hâlâ, büyükannesinin hayvanat bahçesindeki çiti tırmanırken yırtıldığını düşünüyor.

"Ölümden sonra hayat olduğuna inanır mısın?" diye sordu Alf'e, ona bakmadan.

"Hiçbir fikrim yok," der Alf, ne hoş ne de hoş olmayan bir şekilde, sadece tam Alf'e özgü bir şekilde.

"Yani, şey, sen... cennet... gibi şeylere inanır mısın?" diye mırıldanır Elsa.

Alf kahvesini yudumlar ve düşünür.

"Bu çok karmaşık olurdu. Yani lojistik açıdan. Cennet, o kadar çok lanet olası insanın olmadığı bir yer olmalı," der sonunda mırıldanarak.

Elsa bunu düşünür. Mantığını anlar. Elsa için cennet, sonuçta büyükannesinin olduğu yerdir, ama Britt-Marie için cennet muhtemelen büyükannesinin orada olmamasına tamamen bağlı bir yer olmalıdır.

"Bazen oldukça derin düşünüyorsun," der Alf'e.

Alf kahvesini içer ve bu sözlerin neredeyse sekiz yaşında bir çocuk için biraz ağır geldiğini düşünür gibi görünür.

Elsa mektupla ilgili başka bir şey sormak niyetindedir, ama hiç vakti olmaz. Ve geriye baktığında, farklı seçimler yapsaydı bu günün sonunda olduğu kadar berbat geçmeyeceğini düşünecektir. Ama o zamana kadar bunun için çok geç olacaktır.

Ve babası arkasındaki merdivenlerde duruyor. Nefesi kesilmiş.

Bu, babasına hiç de benzemiyor.

Elsa onu görünce gözlerini kocaman açar ve sonra Alf'in dairesine, radyoya bakar. Çünkü masallarda tesadüf diye bir şey yoktur. Bir Rus oyun yazarı bir zamanlar şöyle demişti: "Eğer birinci perdede duvarda asılı bir tabanca varsa, son perde bitmeden o tabanca ateşlenmelidir." Elsa bunu bilir. Ve bunu

Elsa'nın bu tür şeyleri nasıl anladığını şimdiye kadar anlayamayanlar, sadece dikkatlerini vermemişlerdir. Bu yüzden Elsa, radyo ve otoyoldaki kaza ile ilgili tüm bu olayların, içinde bulundukları masalla bir ilgisi olması gerektiğini anlar.

"O... annem mi?" diye sorar.

Babası başını sallar ve Alf'e tedirgin bir bakış atar. Elsa'nın yüzü titrer.

"Hastanede mi?"

"Evet, bu sabah bir toplantıya katılmak için çağrıldı. Bir tür kri..." Babası söze başlar, ama Elsa onu keser:

"O trafik kazasına karışmıştı, değil mi? Otoyoldaki kazaya?" Babam son derece şaşkın görünüyor.

"Ne kazası?"

"Araba kazası!" Elsa, kendini kaybetmiş bir halde tekrarlıyor.

"Hayır... hayır!" Sonra gülümsüyor. "Artık birinin ablasısın. Annenin suyu geldiğinde toplantıdaydı!"

Elsa bunu tam olarak kavrayamıyor, gerçekten kavrayamıyor. Oysa bu oldukça açık.

Suyunun gelmesi durumunda ne olacağını çok iyi biliyor olmasına rağmen.

"Ama araba kazası? Bunun araba kazasıyla ne ilgisi var?" diye mırıldanır.

Babası nefes kesici bir tereddüt içinde.

"Hiçbir şey, sanırım. Yani, ne demek istiyorsun?"

Elsa Alf'e bakar. Babasına bakar. O kadar çok düşünür ki, sinüslerinde gerginlik hisseder.

"George nerede?" diye sorar.

"Hastanede," diye cevaplar babam.

"Oraya nasıl gitti? Radyoda otoyoldaki tüm trafiğin tıkandığını söylediler!"

"Koşarak gitti," diyor babam, yeni gelen adam hakkında olumlu bir şey söylemek zorunda kaldıklarında babaların yaşadığı o hafif sıkıntıyı hissederek.

Ve o anda Elsa gülümser. "George bu konuda iyidir," diye fısıldar.

"Evet," diye kabul eder babam.

Ve Elsa, her şeye rağmen, belki de radyonun artık bu masalda bir yer edindiğine karar verir. Sonra endişeyle patlar:

"Ama otoyol tıkalıysa hastaneye nasıl gideceğiz?"

"Eski lanet yolu kullanırsınız," der Alf sabırsızca. Babam ve Elsa, sanki onlara uydurma bir dilde konuşmuş gibi ona bakarlar. Alf iç çeker. "Eski yol, lanet olsun. Eski mezbahayı geçin. O fabrikaların olduğu yeri, o piçler her şeyi Asya'ya taşıyana kadar ısı eşanjörleri ürettikleri yeri.

o yoldan hastaneye gidebilirsiniz. Bugünün gençleri, size söyleyeyim, tüm dünyayı otoyol sanıyorlar."

Ve tam o anda Elsa, kendisinin ve Wurse'un taksiyle gideceğini düşünür. Ama sonra fikrini değiştirir ve babasını üzmek istemediği için Audi ile gitmeye karar verir. Ve eğer fikrini değiştirmiş olmasaydı, o günün yakında olacağı kadar iğrenç ve korkunç bir şekilde bitmeyeceği de mümkündü. Çünkü korkunç şeyler olduğunda insan hep şöyle düşünür: "Keşke şunu yapmasaydım..." Ve sonradan, bu da o anlardan biri olduğu ortaya çıkacaktır.

Maud ve Lennart da hastaneye gelmeye karar verirler. Maud kurabiye getirmiştir; Lennart ise evin girişine vardığında kahve makinesini de alacağına karar verir, çünkü hastanede kahve makinesi olmayabileceğinden endişelenmektedir. Olsa bile, Lennart içinden bir ses, muhtemelen bir sürü düğmesi olan modern kahve makinelerinden biri olacağını söylüyor. Lennart'ın kahve makinesinde ise tek bir düğme vardır. Lennart o düğmeyi çok sever.

Sendromlu çocuk ve annesi de geliyor. Kot pantolonlu kadın da. Çünkü artık bir nevi takım olmuşlar ve Elsa bundan çok memnun. Annesi dün ona, artık büyükannesinin dairesinde bu kadar çok insan yaşadığı için, tüm evin Elsa'nın sürekli bahsettiği, tüm X-Men'lerin yaşadığı ev gibi hissettirdiğini söylemişti. Britt-Marie'nin kapısını da çalıyor. Ama kimse açmıyor.

Elsa, geriye dönüp baktığında, merdiven boşluğunda kilitli bebek arabasının yanında kısa bir süre durduğunu hatırlayacak. Çapraz bulmacanın olduğu not hâlâ duvarın üzerinde asılıydı. Ve biri onu çözmüştü. Bütün kareler doldurulmuştu. Kurşun kalemle.

Elsa durup biraz düşünseydi, belki de işler farklı gelişirdi. Ama durmadı. Dolayısıyla işler farklı gelişmedi. Wurse, Britt-Marie'nin kapısının önünde bir an tereddüt etmiş olabilir. Elsa, bunu yapsaydı onu anlardı, tıpkı wurselerin bu masalda kimi korumak için gönderildiklerinden emin olmadıklarında bazen tereddüt ettiklerini düşündüğü gibi. Wurseler normal masallarda prensesleri korurlar ve Hatta Neredeyse Uyanık Ülke'de bile Elsa hiçbir zaman bir şövalyeden fazlası olmamıştı. Yine de, eğer wurse tereddüt ettiyse de, bunu göstermedi. Elsa ile birlikte gitti. Çünkü o, işte böyle bir dosttur.

Eğer Elsa ile gitmemiş olsaydı, belki de işler farklı gelişirdi.

Alf, polise "her şeyin güvenli olduğundan emin olmak için" bloğun etrafında bir tur atmalarını ikna eder. Elsa, Alf'in onlara tam olarak ne söylediğini asla öğrenemez, ama Alf istediğinde oldukça ikna edici olabilir. Belki karda ayak izleri gördüğünü söyler. Ya da caddenin diğer tarafındaki evde birinin ona bir şey söylediğini duyduğunu

. Elsa bilmiyor, ama yaz stajyeri polisin arabaya bindiğini görüyor ve Yeşil Gözlü'nün uzun bir tereddütten sonra aynı şeyi yaptığını görüyor. Elsa bir saniye onun bakışlarıyla buluşuyor ve eğer Yeşil Gözlü'ne wurse hakkındaki gerçeği söyleseydi, belki de her şey farklı bir şekilde sonuçlanabilirdi. Ama söylemedi. Çünkü wurse'yi korumak istiyordu. Çünkü o, işte böyle bir arkadaş.

Alf eve geri dönüp garaja inerek Taxi'yi almaya gider.

Polis arabası sokağın sonundaki köşeyi döndüğünde, Elsa, wurse ve sendromlu çocuk ön kapıdan dışarı fırlar, caddeyi geçer ve orada park edilmiş olan Audi'ye biner. Çocuklar önce arabaya atlar.

Wurse adımını yarıda keser. Tüyleri diken diken olur.

Muhtemelen sadece birkaç saniye geçer, ama sonsuzluk gibi gelir. Daha sonra Elsa, hem milyarlarca düşünceyi düşünecek zamanı varmış gibi hem de hiç düşünmeye zamanı olmamış gibi hissettiğini hatırlayacaktır.

Audi'nin içinde onu şaşırtıcı derecede huzurlu hissettiren bir koku vardır. Nedenini tam olarak bilmez. Açık kapıdan wurse'ye bakar ve ne olacağını fark etmeye vakit bulamadan, belki de acı çektiği için arabaya atlamak istemediğini düşünür. Acı çektiğini bilir, tıpkı büyükannesinin son günlerinde vücudunun her yerinde çektiği acı gibi.

Elsa cebinden bir kurabiye çıkarmaya başlar. Çünkü günümüzde hiçbir gerçek wurse dostu, acil durumlar için en az bir kurabiye almadan evden çıkmaz. Ama elbette buna vakti yoktur, çünkü Audi'deki kokunun nedenini anlar.

Sam arka koltuğun arkasından birden fırlayarak çıkar; Elsa, Sam'in eli ağzını kapattığında dudaklarında soğukluğu hisseder. Kasları boğazını sıkıca kavrar; Gryffindor atkısının aralıklarından, derisindeki tüylerin çakıl taşı gibi sürtündüğünü hisseder. Sam'in çocuğu gördüğü anda gözlerindeki kısa süreli şaşkınlığı fark edecek kadar vakti vardır. Yanlış çocuğu avladığını anladığı andır bu. Elsa, masaldaki gölgelerin Seçilmiş Kişi'yi öldürmek istemediğini anlamaya vakit bulur. Sadece onu çalmak istiyorlar. Onu kendilerine ait kılmak. Önlerine çıkan herkesi öldürmek. Ve tam Sam çocuğu yakalamak üzereyken, wurse'nin çeneleri Sam'in diğer bileğini kavrar. Sam kükreder. Sam onu bıraktığında, Elsa tepki vermek için bir saniyelik bir zaman kazanır.

Elsa, dikiz aynasında bıçağı görür.

Ve ondan sonrası karanlık.

Elsa koştuğunu hissediyor, elinde çocuğun elini hissediyor ve ön kapıya ulaşmaları gerektiğini biliyor. Babası ve Alf'in onları duyabilmesi için bağırmaya zamanları olmalı.

Elsa ayaklarının hareket ettiğini görür, ama onları kendisi yönlendirmiyor. Vücudu içgüdüsel olarak koşuyor. O ve çocuğun yarım düzine adım atacak kadar zamanları olduğunu düşünürken, wurse'nin korkunç bir acı içinde uluduğunu duyar ve çocuğun elini bırakıp bırakmadığını ya da kendisinin onun elini bırakıp bırakmadığını bilemez. Nabzı o kadar hızlı atıyor ki gözlerinde hissedebiliyor. Oğlan kayar ve yere düşer. Elsa, Audi'nin arka kapısının açıldığını duyar ve Sam'in elindeki bıçağı görür. Üzerindeki kanı görür. Yapabileceği tek şeyi yapar: Oğlanı elinden geldiğince kaldırır ve olabildiğince hızlı koşar.

Koşmakta iyidir. Ama bunun yeterli olmayacağını bilir. Arkasında Sam'in zorlandığını duyar, çocuk elinden koparılırken kolunda bir çekiş hisseder; kalbi sarsılır, gözlerini kapatır ve hatırladığı tek şey alnındaki acıdır. Ve Maud'un çığlığı. Ve babasının elleri. Merdiven boşluğundaki sert zemin. Dünya, ters dönerek önünde sallanana kadar dönüyor ve o, ölmek böyle bir şey olmalı diye düşünüyor. Sanki içe doğru, kim bilir neye doğru düşüyormuş gibi.

Nereden geldiğini anlamadan bir gürültü duyar. Sonra yankı. "Yankı," diye düşünmeye vakti olur ve içeride olduğunu fark eder. Göz kapaklarının altında çakıl taşı varmış gibi hissediyor. Merdivenleri koşarak çıkan çocuğun hafif adımlarını duyuyor; bir çocuğun ayakları ancak bunun olabileceğini yıllardır bildiği zaman koşabilir. Çocuğun annesinin dehşete kapılmış sesini duyuyor; annesi, sadece bir annenin yapabileceği ve korkuyu doğal bir durum olarak kabullenmiş olduğunda yapabileceği şekilde, sakin ve metodik kalmaya çalışarak çocuğun peşinden koşuyor.

Büyükannenin evinin kapısı arkalarından kapanır ve kilitlenir. Elsa, babasının ellerinin onu desteklemediğini, aksine onu geride tuttuğunu hisseder. Neyden koruduğunu bilmez. Ta ki giriş kapısındaki camdan gölgeyi görene kadar. Diğer tarafta Sam'i görür. Hareketsiz durmaktadır. Yüzündeki bir şey ona o kadar hiç uymamaktadır ki, ilk başta Elsa tüm bunları hayal ettiğini düşünmekten kendini alamaz.

Sam korkuyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar başka bir gölge onun üzerine çöküyor, o kadar devasa ki Sam'in gölgesi onun içinde kayboluyor. Wolfheart'ın ağır yumrukları öfkeyle yağıyor, hiçbir masalın tarif edemeyeceği bir şiddet ve karanlıkla. Sam'e vurmuyor, onu karın içine çakıyor. Onu zararsız hale getirmek için değil. Korumak için değil. Yok etmek için. Elsa'nın babası onu kucağına alıp merdivenleri koşarak çıkıyor. Kızının görmemesi için onu ceketine bastırır. Kapının içeriden açıldığını duyar ve Maud ile Lennart'ın Wolfheart'a vurmayı kes, vurmayı kes, vurmayı kes diye yalvardığını duyar. Ama

süt kartonlarını yere düşürdüğünüz zamanki gibi o donuk gümbürtü seslerine bakılırsa, durmuyor. Onları duymuyor bile. Masallarda Wolfheart, ne yapabileceğini bildiği için Sonsuz Savaş'tan çok önce karanlık ormanlara kaçmıştı.

Elsa babasının elinden kurtulur ve merdivenlerden aşağı koşar. Maud ve Lennart, o merdivenlerin altına ulaşmadan çığlıklarını keserler. Wolfheart'ın çekiç gibi yumruğu, Sam'in üzerinde o kadar yükseğe kalkmıştır ki, geri dönüp aşağıya savrulmadan önce bulut hayvanlarının uzanmış parmaklarına sürtünür.

Ama Wolfheart hareketin ortasında donup kalır. Onunla kanlar içindeki adamın arasında, rüzgârın içinden geçebilecek kadar küçük ve narin görünen bir kadın durmaktadır. Elinde önemsiz bir mavi kurutma makinesi tüyü topu vardır ve parmağında eskiden alyansının olduğu yerde ince beyaz bir çizgi vardır. Varlığının her zerresi, canını kurtarmak için kaçmasını haykırıyor gibi görünüyor. Ama o olduğu yerde kalıyor, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış birinin kararlı bakışlarıyla Wolfheart'a bakıyor.

Kurutma makinesinden çıkan tüy yumağını bir elinin avucunda yuvarlar, o elini diğer elinin üzerine koyar ve ikisini karnında birleştirir; sonra Wolfheart'a kararlılıkla bakar ve otoriter bir sesle şöyle der:

"Bu kiracılar derneğinde insanları döverek öldürmeyiz."

Wolfheart'ın yumruğu hâlâ havada titriyor. Göğsü inip kalkıyor. Ama kolları yavaşça yanlarına düşüyor.

Polis arabası sokağa kayarak girdiğinde, o hâlâ Wolfheart ile Sam'in arasında, canavarla gölgenin arasında duruyor. Yeşil gözlü kadın polis, araba durmadan çok önce silahını çekerek arabadan atlıyor. Wolfheart karın üzerine diz çökmüş.

Elsa kapıyı itip açar ve dışarıya fırlar. Polisler Wolfheart'a bağırır. Elsa'yı durdurmaya çalışırlar, ama bu avuçlarında su tutmaya benzer: parmaklarının arasından kayıp gider. Yıllar sonra anlayacağı nedenlerden ötürü, Elsa'nın annesinin bir keresinde Elsa'nın uyuduğunu sanırken George'a söylediği şeyi düşünmeye vakti olur. Büyümeye başlayan bir kızın annesi olmak işte böyle bir şeymiş.

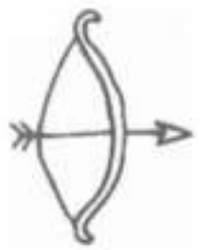
Wurse, Audi ile ön girişin ortasında, yerde hareketsiz yatmaktadır. Kar kırmızıdır. Ona ulaşmaya çalışmıştır. Audi'den sürünerek çıktı ve yığılana kadar sürünerek ilerledi. Elsa ceketini ve Gryffindor atkısını çıkarıp hayvanın vücudunun üzerine serdi, yanına karda kıvrıldı ve onu sıkıca, çok sıkı kucakladı, nefesinin fıstıklı kek koktuğunu hissetti ve kulağına tekrar tekrar "Korkma

korkma, korkma" diye fısıldıyor. "Korkma, korkma, Kurt Kalp ejderhayı yendi ve ejderha yenilene kadar hiçbir masal sona eremez."

Babasının yumuşak elleri onu yerden kaldırdığını hissettiğinde, yüksek sesle bağırır, böylece wurse, Neredeyse Uyanık Ülke'ye giden yolun yarısını katetmiş olsa bile onu duyabilir:

"ÖLEMEZSİN! DUYUYOR MUSUN?! ÖLEMEZSİN ÇÜNKÜ BÜTÜN NOEL MASALLARI MUTLU SONLA BİTER!"

32

CAM

Ölüm hakkında mantıklı düşünmek zor. Sevdiğin birini bırakıp gitmek zor.

Büyükanne ve Elsa eskiden akşam haberlerini birlikte izlerdi. Arada sırada Elsa, büyükanneye neden yetişkinlerin birbirlerine hep bu kadar aptalca şeyler yaptığını sorardı. Büyükanne genellikle bunun nedeninin yetişkinlerin genel olarak insan olması ve insanların genel olarak pislik olması olduğunu söylerdi. Elsa ise, tüm bu aptallıkların arasında yetişkinlerin pek çok iyi şeyden de sorumlu olduğunu söylerdi; örneğin uzay araştırmaları, BM, aşılar ve peynir dilimleyiciler gibi. Büyükanne o zaman hayatın asıl püf noktasının, neredeyse hiç kimsenin tamamen pislik olmadığı ve neredeyse hiç kimsenin tamamen pislik olmadığı olduğunu söylerdi. Hayatın zor kısmı, mümkün olduğunca pislik olmayan tarafta kalmaya çalışmaktır.

Bir keresinde Elsa, neden her yerde bu kadar çok "pislik olmayan" insanın ölmek zorunda olduğunu, neden bu kadar çok "pislik" insanın ölmediğini sordu. Ve neden herkesin, pislik olsun ya da olmasın, ölmek zorunda olduğunu sordu. Büyükanne, Elsa'nın dikkatini dondurma ile dağıtıp konuyu değiştirmeye çalıştı, çünkü büyükanne ölümü dondurmaya tercih ediyordu. Ama Elsa şaşırtıcı derecede inatçı bir çocuk olabiliyordu, bu yüzden büyükanne sonunda pes etti ve başka bir şeyin onun yerini alabilmesi için her zaman bir şeyin kendi yerini bırakması gerektiğini kabul etti.

"Tıpkı otobüsteyken yaşlı insanlar bindiğinde olduğu gibi mi?" diye sordu Elsa. Sonra büyükanne, Elsa'ya daha fazla dondurma ve başka bir

konuşma konusuna ne derdi diye sordu. Elsa bunu kabul edebileceğini söyledi.

Miamas'ın en eski masallarında, bir wurse'un ancak kalbi kırıldığında ölebileceği söylenir. Aksi takdirde ölümsüzdürler. İşte bu yüzden, prensesi ısırdıkları için Neredeyse Uyanık Ülke'den sürgüne gönderildikten sonra onları öldürmek mümkün hale geldi: çünkü onları, koruduklarını ve sevdikleri insanlar tarafından uzaklaştırılmışlardı. "İşte bu yüzden Sonsuz Savaş'ın son muharebesinde öldürülebildiler," diye açıkladı Büyükanne —çünkü o son muharebede yüzlerce wurse öldü— "çünkü savaşta tüm canlıların kalbi kırılır."

Elsa, veteriner kliniğinin bekleme odasında otururken bunu düşünür. Oda kuş yemi kokmaktadır. Britt-Marie, ellerini kucağında birleştirmiş, odanın diğer tarafındaki kafeste oturan bir kakaduyu izlerken yanına oturur. Britt-Marie kakadulara pek de meraklı görünmemektedir. Elsa, kakaduların duygusal ifadelerini tam olarak bilmez, ama bu hissin karşılıklı olduğunu düşünür.

"Burada benimle beklemek zorunda değilsin," diyor Elsa, sesi keder ve öfkeyle boğulmuş.

Britt-Marie ceketinden görünmez tohumları silkeliyor ve kakadudan gözlerini ayırmadan cevap veriyor: "Sorun değil, sevgili Elsa. Böyle hissetmemelisin. Hiç sorun değil."

Elsa, onun bunu kötü niyetle söylemediğini anlıyor. Polis, olan biten her şey hakkında babamla Alf'i sorguluyor ve Britt-Marie ilk sorgulanan kişi olduğu için, Elsa'nın yanında oturup veterinerin çıkıp wurse hakkında bir şeyler söylemesini beklemeyi teklif etti. Yani Elsa, bunda kötü bir şey olmadığını anlıyor. Sadece Britt-Marie'nin, öyle gelmeden bir şey söylemesi zor.

Elsa ellerini Gryffindor atkısına sarar. Derin bir nefes alır.

"Wolfheart ile Sam'in arasına girmen çok cesurcaydı," diye fısıldar.

Britt-Marie, önündeki masadan görünmez tohumları ve muhtemelen görünmez kırıntıları avucuna süpürür. Sanki onları atmak için görünmez bir çöp kutusu arıyormuş gibi, elini kapatıp öylece oturur.

"Dediğim gibi, bu kiracılar derneğinde kimseyi döverek öldürmüyoruz," diye çabucak yanıtlar; böylece Elsa, duygularının onu nasıl alt üst ettiğini duyamaz.

İkisi de sessiz kalır. İki gün içinde ikinci kez barıştığınızda olduğu gibi, ama bunu karşı tarafa açıkça söylemek istemediğinizde olduğu gibi. Britt-Marie bekleme odasındaki kanepenin kenarındaki bir yastığı kabartır.

"Büyükannenizden nefret etmiyordum," der, Elsa'ya bakmadan.

"O da senden nefret etmiyordu," der Elsa, arkasına bakmadan.

"Aslında, dairelerin kiralık daireye dönüştürülmesini hiç istemedim. Kent istiyor ve ben Kent'in mutlu olmasını istiyorum, ama o daireyi satıp para kazanmak ve taşınmak istiyor. Ben taşınmak istemiyorum."

"Neden?"

"Burası benim evim."

Bu yüzden ondan hoşlanmamak zor.

"Sen ve büyükanne neden hep kavga ediyordunuz?" diye sorar Elsa, ama cevabı zaten biliyor.

"O benim... dırdırcı bir işgüzar olduğumu düşünürdü," diyor Britt-Marie, asıl nedeni açıklamadan.

"O zaman neden böylesin?" diye sorar Elsa, prensesi, cadıyı ve hazineyi düşünerek.

"Çünkü *bir şeye* önem vermelisin, Elsa. Bu dünyada biri bir şeye önem vermeye başlar başlamaz, büyükannen bunu her zaman 'dırdır' olarak görmezden gelirdi, ama hiçbir şeye önem vermezsen aslında hiç yaşamıyorsun demektir. Sadece var oluyorsun "

"Oldukça derin düşünüyorsun, biliyor musun Britt-Marie."

"Teşekkürler." Elsa'nın paltosunun kolundaki görünmez bir şeyi silkeleme dürtüsüne açıkça direnmek zorunda. İçinde silkelenecek dolgu kalmayalı yıllar olmasına rağmen, yine de kanepenin minderini kabartarak kendini tatmin ediyor. Elsa, atkısını parmaklarının her birine doluyor.

"Sevilemeyeceğini söyleyen yaşlı bir adam hakkında bir şiir var, bu yüzden sevilmemek onu pek rahatsız etmiyor. Yeter ki biri onu görsün," diyor Elsa.

"*Doktor Glas,*" diyor Britt-Marie başını sallayarak.

"Wikipedia," diye düzeltir Elsa.

"Hayır, bu *Doktor Glas*'tan bir alıntı," diye ısrar eder Britt-Marie.

"O bir site mi?" "O
bir tiyatro
oyunu."

"Ah."

"Wikipedia nedir?"

"Bir site."

Britt-Marie ellerini kucağında birleştirir.

"Aslında, anladığım kadarıyla *Doktor Glas* bir roman. Okumadım. Ama tiyatroda sahneliyorlar," der tereddütle.

"Oh," der Elsa.

"Tiyatroyu severim."

"Ben de."

İkisi de başlarını sallar.

"'Doktor Glas' iyi bir süper kahraman adı olurdu," diyor Elsa.

O, bu ismin aslında bir süper kahraman düşmanına daha uygun olacağını düşünüyor, ama Britt-Marie düzenli olarak kaliteli edebiyat okuyan birine benzemiyor, bu yüzden Elsa onun için işi fazla karmaşıklaştırmak istemiyor.

"'Sevilmek istiyoruz,'" diyor Britt-Marie. "'Bu olmazsa, hayranlık duyulmak; bu da olmazsa, korkulmak; bu da olmazsa, nefret edilmek ve hor görülmek. Ne pahasına olursa olsun, başkalarında bir tür duygu uyandırmak istiyoruz. Ruh boşluğu sevmez. Ne pahasına olursa olsun, temas arar.'"

Elsa bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildir, ama yine de başını sallar. "O zaman ne olmak istiyorsun?"

"Bazen yetişkin olmak karmaşıktır, Elsa," der Britt-Marie kaçamak bir şekilde.

"Çocuk olmak da o kadar kolay değil," diye karşılık verir Elsa kavgacı bir tavırla.

Britt-Marie'nin parmak uçları, yüzük parmağındaki beyaz dairenin üzerinde dikkatlice dolaşır.

"Eskiden sabahın erken saatlerinde balkonda dururdum. Kent uyanmadan önce. Büyükannen bunu biliyordu, bu yüzden o kardan adamları yaptı. Ve bu yüzden o kadar sinirlendim. Çünkü o benim sırrımı biliyordu ve sanki o ve kardan adamlar bununla benimle alay etmeye çalışıyorlardı."

"Ne sırrı?"

Britt-Marie ellerini sıkıca birleştirir.

"Ben hiç büyükannen gibi olmadım. Hiç seyahat etmedim. Hep burada kaldım. Ama bazen sabahları, rüzgarlı havalarda balkonda durmayı severdim. Tabii ki bu aptalca, herkes bunun aptalca olduğunu düşünüyor, elbette öyle." Dudaklarını büzüştürdü. "Ama saçlarımda rüzgarı hissetmeyi seviyorum."

Elsa, her şeye rağmen Britt-Marie'nin o kadar da berbat bir insan olmayabileceğini düşünür.

"Soruma cevap vermedin, ne olmak istiyorsun?" der, atkısını parmaklarının arasında çevirerek.

Britt-Marie'nin parmak uçları, dans pistinde birine dans etmeyi teklif etmek için yaklaşan biri gibi, tereddütle eteğinin üzerinde hareket eder. Ve sonra, temkinli bir şekilde, şu sözleri söyler:

"Birinin benim var olduğumu hatırlamasını istiyorum. Birinin burada olduğumu bilmesini istiyorum."

Ne yazık ki Elsa son cümleyi duymaz, çünkü veteriner hekim kapıdan içeri girer ve yüzündeki ifade Elsa'nın kafasında bir gürültü yaratır. O daha ağzını açmaya fırsat bulamadan Elsa yanından koşarak geçer. Elsa koridorda koşarken ve kapıları birbiri ardına açarken arkalarından bağırışlarını duyar. Bir hemşire onu yakalamaya çalışır, ama o koşmaya devam eder, daha fazla kapı açar, wurse'nin ulumasını duyana kadar durmaz. Sanki wurse onun yolda olduğunu biliyor ve onu çağırıyormuş gibi. Sonunda doğru odaya daldığında, onu soğuk bir masanın üzerinde, karnında bir bandajla yatarken bulur. Her yer kan içinde. Yüzünü onun paltosuna derin, derin, derin gömer.

Britt-Marie hâlâ bekleme odasında. Yalnız. Eğer şimdi çıkarsa, muhtemelen kimse onun orada olduğunu hatırlamayacaktır. Bir an bunu düşünüyormuş gibi görünür, sonra masanın kenarından görünmez bir şeyi siler, eteğindeki bir kırışıklığı düzeltir, ayağa kalkar ve çıkar.

Wurse gözlerini kapatıyor. Sanki gülümsüyor gibi görünüyor. Elsa, onu duyup duymadığını bilmiyor. Ağır gözyaşlarının kürküne düştüğünü hissedip hissetmediğini bilmiyor. "Ölmemelisin. Ölmemelisin, çünkü ben şimdi buradayım. Ve sen benim arkadaşımsın. Gerçek bir arkadaş öylece gidip ölmez, anlıyor musun? Arkadaşlar birbirlerini bırakıp ölmezler," diye fısıldar Elsa, wurse'yi ikna etmekten çok kendini ikna etmeye çalışır.

Wurse anlıyor gibi görünüyor. Burnundan çıkan sıcak hava ile Elsa'nın yanaklarını kurutmaya çalışıyor. Elsa, Granny'nin Miamas'tan onunla birlikte dönmediği o gece hastane yatağında yattığı gibi, tedavi masasında kıvrılmış olarak wurse'nin yanına uzanıyor.

Orada sonsuza kadar yatıyor. Gryffindor atkısı, wurse'nin kürküne gömülü.

Wurse'un nefesleri yavaşladıkça ve kalın siyah kürkün diğer tarafındaki gümbürtü giderek uzadıkça, polis kadının sesi duyulur. Yeşil gözleri, kapı aralığından kızı ve hayvanı izler.

"Arkadaşını karakola götürmemiz gerekiyor, Elsa." Elsa, onun Wolfheart'tan bahsettiğini biliyor.

"Onu hapse atamazsınız! O kendini savunmak için yaptı!" diye haykırdı Elsa.

"Hayır, Elsa, öyle değil. Kendini savunmuyordu."

Sonra kapıdan geri çekilir. Sanki kafası karışmış gibi saatine bakar, sanki tamamen farklı bir yerde halletmesi gereken son derece önemli bir şey olduğunu yeni fark etmiş gibi, ve karakola götürmesi için çok net emir aldığı birinin

bir anlığına gözetilmemesi ne kadar çılgınca olurdu. Gerçekten de çılgınca olurdu.

Ve sonra kadın gider. Wolfheart ise kapının eşiğinde durmaktadır. Elsa masadan atlar ve kollarıyla ona sarılır; Wolfheart eve gittiğinde alkollü el dezenfektanıyla yıkanıp yıkanmayacağı umurunda bile değildir.

"Wurse ölmemeli! Ona ölmemesi gerektiğini söyle!" diye fısıldadı Elsa.

Wolfheart yavaşça nefes alıyor. Sanki biri süveterine asitli bir şey dökmüş gibi, ellerini garip bir şekilde uzatmış halde duruyor. Elsa, ceketinin hâlâ evdeki dairede olduğunu fark ediyor.

"Paltonunu geri alabilirsin, annem onu çok özenle yıkadı ve plastik bir kılıfın içine koyup gardıroba astı," diye özür dilercesine fısıldar ve ona sarılmaya devam eder.

O ise, Elsa bunu yapmasa çok daha iyi olurmuş gibi görünüyor. Elsa umursamıyor.

"Ama bir daha kavga etmen yasak!" diye emreder, yüzünü onun süveterine gömer, sonra başını kaldırıp bileğiyle gözlerini siler. "Asla kavga edemezsin demiyorum, çünkü bu konuda tam olarak ne düşündüğüme karar veremedim. Yani ahlaki açıdan, öyle bir şey. Ama senin kadar iyi dövüşebiliyorsan kavga edemezsin!" diye hıçkırır.

Ve sonra Wolfheart çok ilginç bir şey yapar. Ona sarılır.

"Wurse. Çok eski. Çok eski wurse, Elsa," diye gizli dilde homurdanır.

"Herkesin sürekli ölmesine dayanamıyorum," diye ağlar Elsa.

Wolfheart onu iki eliyle tutar. İşaret parmaklarını nazikçe sıkar. Sanki kızgın demir tutuyormuş gibi titriyor, ama bırakmıyor, tıpkı çocuk bakterilerinden korkmaktan daha önemli şeyler olduğunu fark ettiğinde kimse bırakmaz gibi.

"Çok eski bir durum. Artık çok yorgunum, Elsa."

Elsa çılgınca başını sallayıp ona artık kimsenin ölmemesi gerektiğini haykırınca, adam onun ellerinden birini bırakıp pantolon cebine uzanır, oradan çok buruşuk bir kağıt parçası çıkarır ve onu Elsa'nın eline verir. Bu bir çizimdir. Bunu büyükannenin çizdiği bellidir, çünkü çizim yeteneği yazma becerisiyle aynı seviyededir.

"Bu bir harita," der Elsa, kağıdı açarken hıçkırarak; sanki gözyaşları bitmiş ama ağlaması bitmemiş gibi.

Wolfheart ellerini nazikçe daireler çizerek ovuşturur. Elsa parmaklarını mürekkebin üzerinde gezdirir.

"Bu yedinci krallığın haritası," der, daha çok kendine değil, ona.

Wurse'un yanına masaya tekrar uzanır. O kadar yakındır ki, kürkü süveterini delip geçerek ona batar. Soğuk burnundan gelen sıcak nefesini hisseder. Uyuyor. Uyumasını umar. Burnunu öper, böylece gözyaşları bıyıklarına damlar. Wolfheart nazikçe boğazını temizler.

"Mektupta yazıyordu. Büyükannenin mektubunda," der gizli dilde ve mektubu gösterir. "Mipardonus." Yedinci krallık. Büyükannen ve ben... onu kuracaktık."

Elsa haritayı daha dikkatli inceler. Aslında harita, Neredeyse Uyanık Ülke'nin tamamını göstermektedir, ancak oranlar tamamen yanlıştır, çünkü oranlar büyükannesinin hiç de ilgilendiği bir konu değildir.

"Bu yedinci krallık, tam da Mibatalos kalıntılarının bulunduğu yer," diye fısıldar.

Wolfheart ellerini ovuşturur.

"Mipardonus'u ancak Mibatalos'un üzerine inşa edebiliriz. Bu büyükannenin fikriydi."

"Mipardonus ne anlama geliyor?" diye sorar Elsa, yanağını wurse'nin yanağına dayayarak.

"'Affediyorum' anlamına geliyor."

Yanaklarından akan gözyaşları birer kırlangıç kadar büyüktür. Devasa eli, wurse'nin başına nazikçe iner. Wurse gözlerini açar, ama sadece birazcık, ve ona bakar.

"Çok yaşlı, Elsa. Çok, çok yorgun," diye fısıldar Wolfheart.

Sonra parmaklarını, Sam'in bıçağının kalın kürkü keserek açtığı yaraya şefkatle dokundurur.

Sevdiğin birini bırakmak zordur. Özellikle de neredeyse sekiz yaşındaysan.

Elsa wurse'ye yaklaşır ve onu sıkı, sıkı, sıkı sarar. Wurse ona son bir kez bakmayı başarır. Elsa gülümser ve fısıldar: "Sen sahip olduğum en iyi ilk arkadaşsın," ve wurse yavaşça yüzünü yalar ve pandispanya hamuru kokar. Elsa gözyaşları yağarken yüksek sesle güler.

Bulut hayvanları Neredeyse Uyanık Ülke'ye indiğinde, Elsa onu elinden geldiğince sıkıca sarar ve fısıldar: "Görevini tamamladın, artık kaleyi korumak zorunda değilsin. Artık büyükannemi koru. Tüm masalları koru!" Hayvan, yüzünü son bir kez yalar.

Sonra koşarak uzaklaşır.

Elsa, Wolfheart'a döndüğünde, o da tıpkı masalların sonsuzluğu kadar uzun bir süredir "Neredeyse Uyanıklar Ülkesi"ne gitmemiş biri gibi güneşe gözlerini kısarak baktı. Elsa, Mibatalos'un kalıntılarını işaret etti.

"Alf'i buraya getirebiliriz. O, bir şeyler inşa etmekte iyidir. En azından gardırop yapmakta iyidir. Yedinci krallıkta da gardıroplara ihtiyacımız olacak, değil mi? Ve hazır olduğumuzda Büyükanne, Miamas'ta bir bankta oturuyor olacak. Tıpkı *Aslan Yürekli Kardeşler*'deki büyükbaba gibi. O isimde bir masal var, onu Büyükanne'ye okudum, bu yüzden bir bankta bekleyeceğini biliyorum çünkü başkalarının masallarından böyle şeyler çalmak onun tipik bir davranışıdır. Ve o, *Aslan Yürekli Kardeşler'in* en sevdiğim masallardan biri olduğunu biliyor!"

Hala ağlıyor. Wolfheart da öyle. Ama ellerinden geleni yapıyorlar. Kavga sözlerinin yıkıntılarından affetme sözcükleri inşa ediyorlar.

Wurse, Elsa'nın kardeşinin doğduğu gün ölür. Elsa, kardeşi büyüdüğünde ona her şeyi anlatacağına karar verir. Ona ilk en iyi arkadaşından bahsedecek. Bazen bir şeylerin yerini başka bir şeyin alabilmesi için yer açılması gerektiğini söyleyecek. Sanki Wurse, otobüsteki yerini Halfie'ye bırakmış gibi.

Ve Halfie'ye bu konuda üzülmemesi ve vicdan azabı duymaması gerektiğini özellikle vurgulayacağını düşünür.

Çünkü wurseler otobüsle seyahat etmekten nefret ederler.

33

BEBEK

Bir masalı bitirmek zordur. Elbette tüm masalların bir gün sona ermesi gerekir. Bazıları ise bir an önce bitsin isteriz. Örneğin bu masal, çoktan tamamlanıp rafa kaldırılabilirdi. Sorun, masalların sonundaki kahramanlar ve onların "ömürlerinin sonuna kadar mutlu yaşamaları" gerektiği konusudur. Bu, anlatı açısından zor bir konudur, çünkü hayatlarının sonuna gelen insanlar, onlarsız yaşamak zorunda kalan diğerlerini geride bırakmak zorundadır.

Geride kalıp onlarsız yaşamak zorunda olan kişi olmak çok, çok zordur.

Veterinerden çıktıklarında hava kararmıştı. Eskiden Elsa'nın doğum gününden önceki gece evin önünde kar melekleri yaparlardı. O, büyükannenin melekler hakkında kötü şeyler söylemediği yılın tek gecesiydi. Bu, Elsa'nın en sevdiği geleneklerden biriydi. Alf'le birlikte Taxi'ye biniyor. Babasıyla gitmek istemediği için değil, babasının ona, Sam'le olan olay sırasında Alf'in garajda Taxi'nin yanında olduğu için kendine çok kızgın olduğunu söylediği için. Elsa'yı korumak için orada olmadığı için kızgın.

Elf ve Elsa, elbette takside pek konuşmazlar; söyleyecek çok şeyiniz olmadığında böyle olur. Ve hastaneye giderken Elsa sonunda evde bir işi olduğunu söylediğinde, Alf nedenini sormaz. Sadece sürer. Alf bu konuda iyidir.

Taxi evin önünde durduğunda Elsa, "Kar melekleri yapabilir misin?" diye sorar.

"Ben altmış dört yaşındayım," diye homurdanır Alf.

"Bu bir cevap değil."

Alf, taksinin motorunu kapatır. "Altmış dört yaşında olabilirim, ama doğduğumda altmış dört yaşında değildim! Tabii ki kar melekleri yapabilirim!"

Ve sonra kar melekleri yaparlar. Doksan dokuz tane. Ve sonrasında bu konu hakkında pek konuşmazlar. Çünkü bazı arkadaşlar, fazla konuşmadan da arkadaş olabilirler.

Kot pantolonlu kadın onları balkonundan görür. Güler. Bu konuda giderek daha da ustalaşıyor.

Hastaneye vardıklarında babaları hastane girişinde onları bekliyor. Bir doktor yanlarından geçiyor ve Elsa bir an için onu tanıdığını sanıyor. Sonra George'u görüyor, bekleme salonunu baştan başa koşuyor ve kendini onun kollarına atıyor. George, taytının üzerine şort giymiş ve elinde annesi için buz gibi bir bardak su tutuyor.

"Koştuğun için teşekkürler!" der Elsa, kollarını onun boynuna dolayarak.

Babam Elsa'ya bakar ve kıskanç olduğu ama bunu göstermeye çalışmadığı bellidir. Bu konuda iyidir. George de ona bakar, çok etkilenmiştir.

"Koşmakta oldukça iyiyim," der sessizce.

Elsa başını sallar.

"Biliyorum. Çünkü sen farklısın."

Sonra annemi görmek için babamla birlikte gider. George ise bir bardak suyla o kadar uzun süre geride kalır ki, sonunda su oda sıcaklığına döner.

Annemin odasının dışında, Elsa'yı içeri almayı reddeden sert bakışlı bir hemşire durmaktadır, çünkü görünüşe göre annem zor bir doğum geçirmiştir. Hemşire böyle ifade eder, "zor" kelimesindeki "zor" harfini telaffuz ederken çok kararlı ve vurgulu konuşur. Elsa'nın babası boğazını temizler.

"Acaba yeni mi başladınız?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye bağırır hemşire. "Bugün ziyaretçi yok!" diye kesin bir şekilde söyler ve arkasını dönüp annemin odasına geri girer.

Baba ve Elsa oldukları yerde kalır, sabırla bekler ve başlarını sallar, çünkü bu sorunun kendiliğinden çözüleceğini düşünürler. Çünkü annem annemdir, ama aynı zamanda büyükannemin de kızıdır. Elsa doğmadan hemen önce gümüş renkli arabadaki adamı hatırlıyor musun? Annem doğum yaparken kimse onunla uğraşmamalı.

Koridorun yankılanmaya başlaması belki otuz saniye sürer; duvardaki resimler adeta titremeye başlar.

"KIZIMI BURAYA GETİR, YOKSA SENİ STETOSKOPLA BOĞAR VE HASTANEYİ YERE BİRAVURURUM, ANLADIN MI?"

Otuz saniye, Elsa ve babasının tahmin ettiğinden çok daha uzun sürdü. Ama muhtemelen üç ya da dört saniye geçmeden, annem bir kez daha kükredi:

"UMURUMDA DEĞİL! BU HASTANENİN BİR YERİNDE BİR STETOSKOP BULACAĞIM VE SENİ ONUNLA BOĞACAĞIM!"

Hemşire tekrar koridora çıktı. Artık o kadar kendinden emin görünmüyordu. Elsa'nın tanıdığını sandığı doktor arkasından ortaya çıktı ve dostça bir sesle "bu sefer bir istisna yapabiliriz" dedi. Elsa'ya gülümsedi. Elsa kararlı bir şekilde nefes aldı ve eşikten içeri adım attı.

Annesinin vücudunun her yerinde tüpler var. Elsa, yanlışlıkla bir tanesini çıkarmadan cesaret edebildiği kadar sıkı sarılır. Bunlardan birinin elektrik kablosu olabileceğini ve böyle bir durumda annesinin anında bayılacağını düşünür. Annesi defalarca elini Elsa'nın saçlarında gezdirir.

"Arkadaşın Wurse için çok, çok üzgünüm," der nazikçe.

Elsa, yatağının kenarında o kadar uzun süre sessizce oturur ki yanakları kurur ve zamanı ölçmenin yepyeni bir yolunu düşünmeye vakit bulur. Sonsuzluklar ve masallardaki sonsuzluklarla ilgili tüm bu mesele biraz idare edilemez hale gelmektedir. Daha az karmaşık bir şey olmalı; örneğin göz kırpmak ya da bir sinekkuşunun kanat çırpması gibi. Birisi bunu düşünmüş olmalı. Eve gittiğinde bunu Wikipedia'da arayacaktır.

Mutlu görünen annesine bakar. Elsa annesinin elini okşar. Annesi elini tutar.

"Mükemmel bir anne olmadığımı biliyorum, canım."

Elsa alnını annesinin alnına dayadı.

"Her şeyin mükemmel olması gerekmez, anne."

O kadar yakın oturuyorlar ki, annesinin gözyaşları Elsa'nın burnunun ucundan aşağı akıyor.

"Çok çalışıyorum, canım. Eskiden büyükannen hiç evde olmadığı için ona çok kızardım, ama şimdi ben de aynı durumdayım ....."

Elsa, Gryffindor atkısıyla ikisinin de burnunu siler.

"Hiçbir süper kahraman mükemmel değildir anne. Bu harika bir şey." Anne gülümser. Elsa da.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki sorabilirsin," der annem.

"Nasıl babanı andırıyorum?"

Annem tereddütlü görünür. Anneler, kızlarının sorularını tahmin etmeye alıştıklarında ve sonra aniden yanıldıklarını fark ettiklerinde böyle olurlar. Elsa omuz silker.

"Büyükannemden farklı olma özelliğini aldım. Babam gibi her şeyi bilen biriyim ve her zaman herkesle kavga ediyorum, bunu da büyükannemden aldım. Peki babanızdan ne aldım? Büyükannem bana onunla ilgili hiç hikaye anlatmadı."

Annem cevap veremiyor. Elsa gergin bir şekilde burnundan nefes alıyor. Annem ellerini Elsa'nın yanaklarına koyuyor ve Elsa, Gryffindor atkısıyla annemin yanaklarını kuruluyor.

"Sanırım farkında olmadan büyükbaban hakkında konuşuyordu," diye fısıldar annem.

"O zaman ona nasıl benziyorum?" "Onun kahkahasına sahipsin."

Elsa ellerini süveterinin içine sokar. Ve boş kollarını yavaşça önünde sallandırır.

"Çok güler miydi?"

"Her zaman. Her zaman, her zaman, her zaman. Bu yüzden büyükannenizi seviyordu.

Çünkü büyükannen onu tüm vücuduyla güldürürdü. Tüm ruhuyla."

Elsa, hastanede yatan annesinin yanına tırmanır ve muhtemelen bir milyar kolibri kanat çırpışı kadar bir süre orada uzanır. "Büyükannem tamamen boktan bir insan değildi. Ama tamamen boktan olmayan bir insan da değildi," der.

"Elsa! Diline dikkat et!" Sonra annem yüksek sesle güler. Elsa da. Büyükbabasının kahkahası.

Sonra orada uzanıp bir süre süper kahramanlar hakkında konuşurlar. Annem, Elsa'nın artık birinin ablası olduğunu, ablaların her zaman küçük kardeşleri için birer idol olduğunu unutmaması gerektiğini söyler. Ve bunun büyük bir güç olduğunu. Büyük bir kuvvet.

"Ve büyük güç, büyük sorumluluk getirir," diye fısıldıyor annem.

Elsa yatakta dik oturur.

"Spider-Man mi okuyordun?!"

"Onu Google'da aradım," der annem gururlu bir gülümsemeyle.

Ve sonra tüm o suçluluk duyguları yüzüne yansır. Tıpkı büyük bir sırrı açığa çıkarma vaktinin geldiğini fark eden annelerde olduğu gibi.

"Elsa... canım... büyükannemden gelen ilk mektup. Onu alan sen değildin. Seninkinden önce başka bir mektup vardı. Büyükannem onu bana verdi.

önce ....."

Annem, sanki herkesin gözü önünde yüksek bir tramplenin kenarında duruyor ve bunu yapamayacağına karar vermiş gibi görünür.

Ama Elsa sadece sakin bir şekilde başını sallıyor, omuz silkiyor ve annemin yanağına hafifçe dokunuyor, tıpkı ne yaptığını bilmediği için hata yapan küçük bir çocuğa yaptığın gibi.

"Biliyorum anne. Biliyorum."

Annem ona garip bir şekilde

göz kırpıyor.

"Ne? Biliyor musun? Nereden

biliyorsun?" Elsa sabırla iç geçiriyor.

"Yani, evet, tamam, anlamam biraz zaman aldı. Ama bu tam olarak kuantum fiziği gibi bir şey değildi. Öncelikle, büyükannem bile sana haber vermeden beni hazine avına gönderecek kadar sorumsuz davranmazdı. İkincisi, Renault'yu sadece sen ve ben sürebiliriz, çünkü o biraz farklıdır, ama büyükannem kebap yerken bazen ben sürdüm, büyükannem sarhoşken bazen de sen sürdün. Yani onu Britt-Marie'nin yerine garaja park eden ikimizden biri olmalı. Ve o ben değildim. Ayrıca ben aptal sayılmam. Saymayı biliyorum."

Annem bu konuda o kadar yüksek sesle ve o kadar uzun süre güldü ki, Elsa kolibri için ciddi ciddi endişelenmeye başladı.

"Sen tanıdığım en zeki insansın, biliyor musun?"

Ve Elsa şöyle düşünür: "Bu çok hoş ama annemin gerçekten dışarı çıkıp birkaç kişiyle daha tanışması gerekiyor."

"Büyükannen mektubunda ne yazmış?" diye sorar Elsa.

Annem dudaklarını sıkıştırır.

"Özür diledi."

"Kötü bir anne olduğu için mi?"

"Evet."

"Onu affettin mi?"

Annem gülümser ve Elsa, Gryffindor atkısıyla yine yanaklarını siler.

"Sanırım ikimizi de affetmeye çalışıyorum. Ben Renault gibiyim. Fren mesafem uzun," diye fısıldar annem.

Elsa, kolibri pes edip başka bir şey yapmaya gidene kadar ona sarılır.

"Büyükannen çocukları kurtardı çünkü kendisi de küçükken kurtarılmıştı, canım. Bunu hiç bilmiyordum ama mektubunda yazmıştı. O bir yetimdi," diye fısıldar annem.

"X-Men gibi." Elsa başını sallar.

"Bir sonraki mektubun nerede saklandığını biliyorsun, değil mi?" der annesi gülümseyerek.

"Sadece 'nerede' demen yeterli," der Elsa, çünkü kendini durduramaz.

Ama elbette biliyor, tabii ki biliyor. Başından beri biliyordu. Aptal değil. Ve bu, pek de tahmin edilemez bir masal değil.

Annem yine gülüyor. Kötü kalpli hemşire içeri girip, artık buna bir son verilmesi gerektiğini, yoksa tüplerle ilgili sorunlar çıkacağını söyleyene kadar gülüyor.

Elsa ayağa kalkar. Annesi elini tutar ve öper.

"Halfie'nin adını kararlaştırdık. Elvir olmayacak. Başka bir isim olacak. George ve ben onu görür görmez karar verdik. Sanırım hoşuna gidecek."

Bu konuda haklıdır. Elsa ismi beğenir. Hem de çok beğenir.

Birkaç dakika sonra, küçük bir odada durmuş, camın arkasından ona bakıyor. O, küçük bir plastik kutunun içinde yatıyor. Ya da kocaman bir beslenme çantasının içinde. Hangisi olduğunu anlamak zor. Her tarafında tüpler var, dudakları morarmış ve yüzü sanki deli gibi esen bir rüzgara karşı koşuyormuş gibi görünüyor, ama tüm hemşireler Elsa'ya bunun tehlikeli olmadığını söylüyor. O bundan hoşlanmıyor. Bunun aslında tehlikeli olduğunu anlamanın en bariz yolu bu.

Fısıldarken ellerini camın üzerine koyuyor, böylece o da diğer taraftan duyabilecek. "Korkma, Halfie. Artık bir kız kardeşin var. Ve her şey düzelecek. Her şey yoluna girecek."

Sonra gizli diline geçer:

"Sana kıskançlık duymamaya çalışacağım. Sana deli gibi uzun zamandır kıskançlık duyuyordum, ama Alf adında bir arkadaşım var ve o ile küçük kardeşi yüz yıldır kavgalılar. Bizim de yüz yıl boyunca kavga etmemizi istemiyorum. O yüzden bence en başından itibaren birbirimizi sevmeye çalışmalıyız, anlıyor musun?"

Halfie anladığını gösterir. Elsa alnını cama dayar.

"Senin de bir büyükannen var. O bir süper kahraman. Eve gittiğimizde sana onun hakkında her şeyi anlatacağım. Maalesef moo-gun'u aşağıdaki çocuğa verdim ama sana bir tane daha yapacağım. Seni Neredeyse Uyanık Ülkesine götüreceğim, orada rüyalar yiyeceğiz, dans edeceğiz, güleceğiz, ağlayacağız, cesur olacağız ve insanları affedeceğiz. Bulut hayvanlarıyla uçacağız ve büyükannem Miamas'ta bir bankta oturmuş, sigara içip bizi bekliyor olacak. Bir gün büyükbabam da oraya gelip dolaşmaya başlayacak. Onu uzaktan duyacağız çünkü tüm vücuduyla gülüyor. O kadar çok gülüyor ki, sanırım onun için sekizinci bir krallık kurmamız gerekecek.

Wolfheart'a annesinin dilinde "gülmek" ne demek diye soracağım. Ve wurse de Neredeyse Uyanık Ülke'de orada. Wurse'yi seveceksin. Wurse'den daha iyi bir arkadaş yoktur!"

Halfie plastik kutudan ona bakar. Elsa camı Gryffindor atkısıyla siler.

"Güzel bir ismin var. En güzel isim. Bu ismi aldığın çocuk hakkında sana her şeyi anlatacağım. Onu seveceksin."

Her şeye rağmen, kolibri meselesinin muhtemelen kötü bir fikir olduğunu fark edene kadar camın yanında kalır. Bir süre daha sonsuzluklara ve masalların sonsuzluklarına bağlı kalacaktır. Sadece basitlik olsun diye. Ve belki de ona büyükannesini hatırlattığı için.

Gitmeden önce, ellerini kupa şeklinde birleştirip Halfie'ye gizli dilde fısıldar:

"Senin gibi bir kardeşe sahip olmak, şimdiye kadarki en büyük macera olacak, Harry.

En büyük, en büyük macera!"

Her şey büyükannenin dediği gibi oluyor. Her şey daha iyiye gidiyor. Her şey yoluna girecek.

Elsa'nın tanıdığını hissettiği doktor, o odaya geri döndüğünde annesinin yatağının yanında duruyor. Sanki annesinin onu nerede gördüğünü hatırlamasının biraz zaman alacağını biliyormuş gibi, kıpırdamadan bekliyor. Ve sonunda annesi durumu kavradığında, sanki başka bir seçenek hiç olmamış gibi gülümsüyor.

"Sen muhasebecisin," diye şüpheyle patlar Elsa ve sonra ekler, "Ve kilisenin papazısın. Seni büyükannemin cenazesinde gördüm ve papaz kıyafeti giyiyordun!"

"Ben birçok şeyim," diye cevaplar doktor neşeli bir ses tonuyla, yüzünde büyükannenin hayattayken kimsenin hiç göstermediği bir ifadeyle.

"Aynı zamanda doktor musun?" diye sorar Elsa.

"Her şeyden önce bir doktorum," der doktor ve kendini tanıtırken elini uzatır:

"Marcel. Büyükannenizin yakın arkadaşıydım." "Ben Elsa."

"Anlıyorum," der Marcel gülümseyerek.

"Sen büyükannemin avukatındın," der Elsa; tıpkı bir masalın başlarında, mesela ikinci bölümün sonlarına doğru yapılan telefon görüşmelerinin ayrıntılarını hatırlarken insanın yaptığı gibi.

"Ben birçok şeyim," diye tekrarlar Marcel ve ona bir kağıt uzatır.

Bu, bilgisayardan çıktısı alınmış bir kağıt ve yazım kurallarına uygun olduğu için, bunu büyükannenin değil, Marcel'in yazdığını anlar. Ancak kağıdın altında büyükannenin el yazısı da biraz görülmektedir. Marcel, Britt-Marie'nin yaptığı gibi ellerini karnının üzerinde birleştirir.

"Yaşadığın evin sahibi büyükannenmiş. Belki bunu zaten anlamışsındır. Poker oyununda kazandığını söylüyor, ama kesin olarak bilmiyorum."

Elsa mektubu okur. Dudaklarını bükerek somurtur.

"Ne yani? Şimdi benim mi oldu? Bütün ev mi?"

"On sekiz yaşına gelene kadar annen senin vasin olacak. Ama büyükannen, bu evle istediğini yapabilmeni sağlamış. İstersen daireleri kiralık olarak satabilirsin. İstemiyorsan da satmak zorunda değilsin."

"O zaman neden evdeki herkese, herkes kabul ederse kiralık mülk haline getirileceğini söyledin?"

"Eğer o zaman kabul etmezsen, teknik olarak hepiniz kabul etmiş sayılmazsınız. Büyükannen, komşuların hepsi kabul ederse senin de onların istediğini kabul edeceğine emindi, ama aynı zamanda evde yaşayan kimseye zarar verecek bir şey yapmayacağından da emindi. Bu yüzden vasiyeti görmeden önce tüm komşularını tanımanı sağlaması gerekiyordu."

Elini kadının omzuna koydu.

"Bu büyük bir sorumluluk, ama büyükannen bunu senden başkasına vermemi yasakladı. Senin 'diğer tüm o delilerin hepsinden daha akıllı' olduğunu söyledi. Ve bir krallığın, içinde yaşayan insanlardan oluştuğunu hep söylerdi. Senin bunu anlayacağını söyledi."

Elsa, kağıdın altındaki büyükannesinin imzasını parmak uçlarıyla okşadı.

"Anlıyorum."

"Sana ayrıntıları anlatabilirim, ama bu çok karmaşık bir sözleşme," dedi Marcel yardımsever bir tavırla.

Elsa saçlarını yüzünden çekiyor.

"Büyükannem pek de basit bir insan değildi."

Marcel kahkahalarla güler. Buna kahkaha denebilir. Kahkaha. Gülmek için çok gürültülüdür. Elsa bunu çok sever. Sevmemek imkansızdır.

"Sen ve büyükannem arasında bir ilişki mi vardı?" diye sorar aniden.

"ELSA!" Annem sözünü keser, o kadar üzgündür ki tüpü neredeyse yerinden çıkacak gibidir.

Elsa, kırgın bir şekilde kollarını açar.

"SORMANIN nesi var ki?" Marcel'e sert bir tavırla döner. "Bir ilişkin var mıydı, yok muydu?"

Marcel ellerini birleştirir. Hem üzüntüyle hem de mutlulukla başını sallar. Sanki çok büyük bir dondurma yemiş ve artık bittiğini fark etmiş gibi.

"O hayatımın aşkıydı, Elsa. Birçok erkeğin hayatının aşkıydı.
Aslında kadınların da." "Sen
onun muydun?"

Marcel duraksar. Kızgın ya da kırgın görünmüyor. Sadece biraz kıskanç.

"Hayır," der, "O sendin. Her zaman sendin, sevgili Elsa."

Şefkatle elini uzatıp Elsa'nın yanağını okşar, tıpkı sevdiğin birini torununun gözlerinde gördüğünde yaptığın gibi.

Elsa, annem ve mektup, saniyeler, sonsuzluklar ve sinekkuşunun kanat çırpışları boyunca sessizliği paylaşırlar. Sonra annem Elsa'nın eline dokunur ve soruyu sanki o kadar da önemli değilmiş gibi, sadece aklına spontane gelen bir şey gibi göstermeye çalışır:

"Benden neyin var?"

Elsa sessizce durur. Annem umutsuz görünür.

"Şey, ben de, bilirsin. Büyükannenden ve babanızdan bazı şeyler miras aldığını söylemiştin, ben de öyle düşünüyordum, bilirsin..."

Annem sessizleşti. Annelerin, kızlarından kızlarının kendilerinden beklediğinden daha fazlasını bekledikleri o dönemi geride bıraktıklarını fark ettiklerinde hissettikleri utançla. Elsa, annesinin yanaklarına ellerini koydu ve nazikçe şöyle dedi:

"Geri kalan her şey, anne. Geri kalan her şeyi senden aldım."

Babam Elsa'yı eve bırakır. Elsa'nın onun müziğini dinlemek zorunda kalmaması için Audi'deki müzik setini kapatır ve geceyi büyükannenin dairesinde geçirir. Gardıropta uyurlar. Gardırop talaş kokar ve babamın uzanıp parmak uçlarıyla ve ayak parmaklarının uçlarıyla her iki taraftaki duvarlara dokunabileceği kadar büyüktür. Dolap bu açıdan iyidir.

Babası uykuya dalınca, Elsa merdivenlerden sessizce aşağı iner. Hâlâ ön girişte kilitli duran bebek arabasının önünde durur. Duvardaki çapraz bulmacaya bakar. Biri onu kurşun kalemle doldurmuştur. Her kelimede bir harf vardır ve bu harfler sırayla dört uzun kelimeyle birleşir. Ve bu dört kelimenin her birinde, diğerlerinden daha kalın yazılmış bir kare içinde bir harf vardır. E-L-S-A.

Elsa, bebek arabasını merdiven korkuluğuna sabitleyen asma kilidi kontrol eder. Bu bir şifreli kilittir, ancak dört silindirde rakamlar yoktur. Harfler vardır.

Adını heceliyor ve kilidi açıyor. Bebek arabasını kenara itiyor. Ve işte tam o anda, Büyükannenin Britt-Marie'ye yazdığı mektubu buluyor.

34

BÜYÜKANNE

Neredeyse Uyanıklar Ülkesi'nde asla veda etmezsin. Sadece "Görüşürüz" dersin. Neredeyse Uyanıklar Ülkesi'ndeki insanlar için bunun böyle olması önemlidir, çünkü hiçbir şeyin gerçekten tamamen ölmediğine inanırlar. Sadece bir hikayeye dönüşür, gramerinde küçük bir değişiklik olur, zaman kipi "şimdi"den "o zaman"a geçer.

Bir cenaze töreni haftalarca sürebilir, çünkü hayatta hikaye anlatmak için bundan daha iyi bir fırsat pek yoktur. Kuşkusuz ilk gün hikayeler çoğunlukla keder ve kayıpla ilgilidir, ancak günler ve geceler geçtikçe, bu hikayeler kahkahalara boğulmadan anlatılamayacak türden hikayelere dönüşür. Ölen kişinin bir zamanlar bir cilt kreminin ambalajında "Yüzünüze uygulayın, ancak göz çevresine uygulamayın" yazısını okuduktan sonra, yüzün tam da orada olduğunu belirtmek için son derece sinirli bir şekilde üreticiyi aradığına dair hikayeler. Ya da şatoda düzenlenecek büyük bir partiden önce tüm crème brûlée'lerin üstünü karamelize etmesi için bir ejderha tuttuğu, ancak ejderhanın nezle olup olmadığını kontrol etmeyi unuttuğuna dair hikayeler. Ya da bornozunu açık bırakmış halde balkonunda durup, paintball silahıyla insanlara ateş ettiği hikayeler.

Ve Miamaslılar o kadar yüksek sesle gülüyorlar ki, hikâyeler mezarın etrafında fenerler gibi yükseliyor. Ta ki tüm hikâyeler tek bir hikâyeye, tüm zamanlar da tek bir zamana dönüşene kadar. Gülüyorlar, ta ki kimse şunu unutamayacak hale gelene kadar: Gittiğimizde geride bıraktığımız şeyin bu olduğunu; kahkahaları.

"Halfie'nin yarısı erkek çıktı. Adı Harry olacak!" Elsa, taştan karları kazıyarak gururla açıklıyor.

"Alf, onun erkek çıkmasının şans olduğunu söylüyor, çünkü ailemizdeki kadınlar 'o kadar çılgın ki güvenlik tehlikesi oluşturuyorlar'," diye gülüyor, havada tırnak işaretleri yaparken ve Alf tarzında huysuzca ayaklarını karda sürüklüyor. Soğuk yanaklarını ısırıyor. O da soğuğu ısırıyor. Babası karı kazıyor ve küreğiyle toprağın üst tabakasını kazıyor. Elsa, Gryffindor atkısını boynuna sıkıca sarıyor. Wurse'un küllerini büyükannesinin mezarının üzerine serpiyor ve küllerin üzerine kalın bir tabaka tarçınlı çörek kırıntıları serpiyor.

Sonra mezar taşına sıkıca, sıkıca, sıkıca sarılır ve fısıldar:

"Görüşürüz!"

O, hepsinin hikâyesini anlatacak. Babasıyla birlikte Audi'ye doğru yürürken, ona ilk birkaçını şimdiden anlatmaya başlamış bile. Babası da dinliyor. Elsa araya girmeye fırsat bulamadan, babası müzik setinin sesini kısıyor. Elsa babasına dikkatle bakıyor.

"Dün hastanede George'a sarıldığımda kızdın mı?" diye soruyor.

"Hayır."

"Üzülmeni istemiyorum." "Ben
üzülmem."

"Birazcık bile mi?" der Elsa, kırılmış bir
şekilde. "Üzülmeye hakkım var mı?" diye
merak eder babası. "Birazcık üzülebilirsin,"
mırıldanır Elsa.

"Tamam... Biraz üzgünüm," der babam ve gerçekten de üzgün görünür.

"Bu çok üzgün görünüyorsun."

"Üzgünüm," der babam, sesinde gerginlik belirmeye başlar.

"Benim kendimi suçlu hissetmeme neden olacak kadar üzülmemelisin. Sadece, hiç rahatsız olmamış gibi görünmeyecek kadar üzülmelisin!" diye açıklıyor Elsa.

Babam tekrar dener.

"Şimdi *hiç* üzgün görünmüyorsun!" "Belki
içimden üzgünümdür?"

Elsa onu dikkatle süzdükten sonra kabul etti:

"Anlaştık." Bunu İngilizce söyler.

Babam şüpheyle başını sallar ve kendi dilinde gayet uygun alternatifler varken İngilizce kelimeler kullanmaktan kaçınması gerektiğini söylemekten kendini zor tutar. Audi otoyolda süzülürken Elsa torpido gözünü açıp kapatır.

"O gayet iyi. George'dan bahsediyorum."

"Evet," der babam.

"Bunu içten söylemediğini biliyorum," diye itiraz eder Elsa.

"George iyi." Babam sanki ciddiyseymiş gibi başını sallar.

"O zaman neden hiç birlikte Noel kutlamıyoruz?" diye sinirli bir şekilde mırıldanır Elsa.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve Lisette'in Noel'de bize hiç gelmediğinizi, George'u sevmediğiniz için sandım."

"George'a karşı hiçbir şeyim yok." "Ama?"

"Ama?"

"Ama burada bir 'ama' geliyor, değil mi? Sanki bir 'ama' geliyor gibi hissediyorum," diye mırıldanır Elsa.

Babam içini çeker.

"Ama sanırım George ile ben, kişiliklerimiz açısından... pek farklıyız, belki de. O çok..."

"Eğlenceli mi?"

Babam yine gergin görünüyor.

"Onun çok dışa dönük olduğunu söyleyecektim."

"Peki sen çok... içe dönük müsün?"

Babam sinirli bir şekilde direksiyonu parmaklarıyla okşuyor.

"Neden annenin suçu olamıyor ki? Belki de Noel'de sizi ziyaret etmiyoruz çünkü annem Lisette'i sevmiyor."

"Öyle mi?"

Babam rahatsız görünüyor. Berbat bir yalancı. "Hayır. *Herkes* Lisette'i sever. Bunun çok iyi farkındayım." Bunu, birlikte yaşadıkları kişinin son derece sinir bozucu bir karakter özelliğini değerlendirirken insanların yaptığı gibi söylüyor.

Elsa ona uzun uzun bakar ve sonra sorar:

"Lisette seni bu yüzden mi seviyor? Çok içe dönük olduğun için mi?" Babam gülümsüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, beni neden sevdiğini bilmiyorum."

"Onu seviyor musun?"

"İnanılmaz," diyor hiç tereddüt etmeden.

Ama sonra hemen yine oldukça tereddütlü görünüyor.

"Annemle birbirimizi neden sevmeyi bıraktığımızı mı soracaksın?"

"Neden sevmeye başladığınızı soracaktım."

"Sence evliliğimiz o kadar mı kötüydü?" Elsa omuz silkiyor.

"Yani, siz çok farklısınız, hepsi bu. O Apple'ı sevmiyor, o tür şeyleri. Ve siz de *Star Wars'ı* pek sevmiyorsunuz."

"*Star Wars'u* sevmeyen pek çok insan var."

"Baba, senden başka *Star Wars'ı* sevmeyen KİMSE yok!" Babam buna itiraz etmek istemiyor gibi görünüyor.

"Lisette ve ben de çok farklıyız," diye belirtiyor.

"O *Star Wars'ı* seviyor mu?"

"İtiraf etmeliyim ki hiç sormadım."

"Nasıl ona bunu sormazsın?!"

"Başka yönlerden farklıyız. Bundan neredeyse eminim." "O zaman neden birliktesiniz?"

"Belki de birbirimizi olduğumuz gibi kabul ettiğimiz içindir." "Peki sen ve annem birbirinizi değiştirmeye mi çalıştınız?" Adam eğilip kızının alnına bir öpücük kondurdu.

"Bazen ne kadar akıllı olduğunu merak ediyorum, canım."

Elsa gözlerini hızla kırpıştırdı. Derin bir nefes aldı. Gücünü topladı ve fısıldadı: "Noel tatili öncesindeki okulun son gününde annemden gelen o mesajlar Beni almaya gelmene gerek olmadığına dair olanlar mı? Onları ben yazdım. Yalan söyledim, böylece büyükannemin mektuplarından birini teslim edebilecektim..."

"Biliyordum," diye sözünü keser.

Elsa ona şüpheyle gözlerini kısar. Adam gülümser.

"Dilbilgisi çok kusursuzdu. Hemen anladım."

Hala kar yağıyor. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi görünen o büyülü kışlardan biri. Audi annemin evinin önünde durduktan sonra, Elsa babama çok ciddi bir şekilde dönüyor.

"Her iki haftada bir değil, daha sık seninle ve Lisette'le kalmak istiyorum. Sen istemesen bile."

"Sen... canım... bizimle istediğin kadar kalabilirsin!" Babam oldukça şaşkın bir şekilde kekeliyor.

"Hayır. Sadece her iki haftada bir. Bunun nedeninin benim farklı olmam ve 'aile uyumunu' bozmam olduğunu anlıyorum. Ama annem şimdi Halfie'yi doğuracak. Aslında annem her zaman her şeyi yapamaz çünkü kimse her zaman mükemmel değildir. Annem bile!"

"Nereden... 'aile uyumu'... bunu nereden çıkardın?" "Bir şeyler okudum."

"Seni evden uzaklaştırmak istemedik," diye fısıldadı. "Çünkü beni annemden uzaklaştırmak istemedin mi?" "Çünkü hiçbirimiz seni büyükannenden uzaklaştırmak istemedik."

Aralarındaki son sözler havaya karışıp hiçbir iz bırakmadan yok oluyor. Kar taneleri Audi'nin ön camına o kadar yoğun yağıyor ki, önlerindeki dünya sanki ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Elsa babasının elini tutuyor. Babası da onun elini daha da sıkı tutuyor.

"Bir ebeveynin, çocuğunu her şeyden koruyamayacağını kabul etmesi zordur."

"Bir çocuk için de bunu kabul etmek zor," der Elsa ve babasının yanağına hafifçe vurur. Babası onun parmaklarını tutar.

"Ben çelişkili biriyim. Bunun beni kötü bir baba yaptığını biliyorum. Sen bizimle daha uzun süre yaşamaya başlamadan önce hayatımın daha düzenli olması gerektiğini hep düşünmüşümdür. Bunun senin iyiliğin için olduğunu sanıyordum. Bence ebeveynler genellikle böyle yapar, her şeyi çocuğun iyiliği için yaptığımıza kendimizi inandırırız. Çocuklarımızın, ebeveynleri başka şeylerle meşgul olduğu için büyümek için beklemeyeceklerini kabul etmek bizim için çok acı verici "

Elsa, alnını babasının avucuna dayayarak fısıldadı: "Mükemmel bir baba olmana gerek yok, baba. Ama benim babam olmalısın. Ve sırf annem bir süper kahraman diye, onun senden daha fazla ebeveyn olmasına izin veremezsin."

Baba burnunu kızının saçlarına gömer.

"Sadece senin, iki evi olan ama her ikisinde de misafir gibi hisseden çocuklardan biri olmanı istemedik," der.

"Bu da nereden çıktı?" diye sorar Elsa.

"Biz de bir şeyler okuruz."

"Akıllı insanlar arasında, sen ve annem bazen gerçekten inanılmaz derecede akılsız oluyorsunuz," diyor Elsa ve sonra gülümsüyor. "Ama benimle yaşarken nasıl olacağı konusunda endişelenme, baba. Söz veriyorum, bazı şeyleri gerçekten sıkıcı hale getirebiliriz!"

Baba başını sallar ve Elsa, annesi, George ve Halfie'nin hâlâ hastanede olduğu için doğum gününü onun ve Lisette'in evinde kutlayacaklarını söylediğinde şaşkın görünmemeye çalışır. Elsa, Lisette'i arayıp her şeyi ayarladığını söylediğinde de babam stresli görünmemeye çalışır. Ama Elsa, davetiyeleri babamın yapabileceğini söylediğinde babam çok daha sakin görünür. Çünkü babam hemen uygun yazı tiplerini düşünmeye başlar ve yazı tipleri babam üzerinde çok sakinleştirici bir etkiye sahiptir.

"Ama bu öğleden sonra hazır olmalılar!" der Elsa ve babam hazır olacağını söz verir.

Aslında davetiyeler Mart ayında hazır olur. Ama bu başka bir hikaye.

Elsa arabadan atlamak üzere. Ancak babası her zamankinden daha tereddütlü ve gergin göründüğü için, bir süreliğine o berbat müziklerini dinleyebilsin diye babasının müzik setini açar. Ama müzik gelmez ve Elsa'nın durumun tam olarak farkına varması muhtemelen iki ya da üç sayfa sürer.

"Bu, *Harry Potter ve Felsefe Taşı*'nın son bölümü," der sonunda.

"Bu bir sesli kitap," diyor babası utanarak.

Elsa müzik setine bakıyor. Babası ellerini direksiyonda tutuyor, konsantre oluyor. Audi bile bir süredir hareketsiz duruyor.

"Sen küçükken hep birlikte okurduk. Her kitapta hangi bölümde olduğunu hep bilirdim. Ama artık çok hızlı okuyorsun ve sevdiğin her şeye ayak uyduruyorsun. Harry Potter senin için çok önemli gibi görünüyor ve ben de senin için önemli olan şeyleri anlamak istiyorum," der babam, yüzü kızarmış bir şekilde kornaya bakarken.

Elsa sessizce oturuyor. Babası boğazını temizliyor.

"Aslında, bugünlerde Britt-Marie ile bu kadar iyi anlaşman biraz yazık, çünkü bu kitabı dinlerken aklıma geldi de, uygun bir fırsatta ona 'Adı Anılmaması Gereken Kişi' diyebilirdim. Bunun seni güldüreceğini hissetmiştim "

Ve bu gerçekten biraz yazık, diye düşünür Elsa. Çünkü bu, babasının şimdiye kadar söylediği en komik şeydir. Bu onu heyecanlandırmış gibi görünüyor, çünkü birdenbire canlanıyor.

"Harry Potter hakkında bir film var, biliyor muydun?" diye sorar, sırıtarak.

Elsa şefkatle babasının yanağına hafifçe vurur.

"Baba. Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama sen bir kayanın altında mı yaşıyorsun ne?" "Bunu zaten biliyor muydun?" diye sorar babam, biraz şaşkın bir şekilde.

"Bunu herkes biliyor baba."

Babam başını sallar. "Ben pek film izlemem. Ama belki bir ara bu Harry Potter filmini ikimiz birlikte izleyebiliriz? Çok uzun mu?"

"Yedi kitap var, baba. Ve sekiz film," der Elsa dikkatlice.

Ve sonra babam yine çok, çok stresli görünür.

Elsa ona sarılır ve Audi'den iner. Güneş karın üzerinde parıldıyor.

Alf, elinde bir kar küreği ile, yıpranmış ayakkabılarında kaymamaya çalışarak girişin dışında zorlukla yürüyor. Elsa, Land-

Britt-Marie'nin kapısı açık. Üzerinde çiçek desenli ceket var. Elsa, koridordaki aynadan onun yatak odasında yatağı yaptığını görebiliyor. Eşiğin içinde iki valiz var.

Britt-Marie'nin kapısı açık. Çiçek desenli ceketini giymiş. Elsa, koridordaki aynadan onun yatak odasında yatağı yaptığını görebiliyor. Eşikte iki valiz duruyor. Britt-Marie yatak örtüsündeki son kırışıklığı düzeltir, derin bir nefes alır, arkasını döner ve koridora çıkar.

Britt-Marie Elsa'ya bakıyor, Elsa da ona bakıyor ve ikisi de bir şey söylemeye cesaret edemiyor, ta ki ikisi de aynı anda patlayana kadar:

"Sana bir mektubum var!"

Sonra Elsa "Ne?" der ve Britt-Marie tam o anda "Anlamadım?" der. Her şey oldukça kafa karıştırıcıdır.

"Sana büyükanneden bir mektup var! Merdivenlerin yanındaki bebek arabasının altındaki zemine bantlanmıştı!"

"Anlıyorum, anlıyorum. Benim de sana bir mektubum var. Çamaşır odasındaki kurutma makinesinin filtresindeydi."

Elsa başını eğiyor. Valizlere bakıyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Britt-Marie, biraz gergin bir şekilde ellerini karnının üzerinde birleştirir. Görünüşe göre Elsa'nın ceketinin kolundaki bir şeyi silkelemek istiyor.

"Evet."

"Nerede?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Britt-Marie. "Çamaşırhanede ne yapıyordun?" Britt-Marie dudaklarını büzüyor.

"Yatakları yapmadan ve kurutma makinesinin filtresini temizlemeden buradan ayrılmam mümkün değildi, Elsa. Ya ben yokken başıma bir şey gelseydi? İnsanların benim bir tür barbar olduğumu düşünmelerine izin veremem!"

Elsa sırıtıyor. Britt-Marie sırıtmıyor, ama Elsa içten içe sırıttığını hissediyor.

"Merdivende bağıran sarhoşa o şarkıyı söyleyen sen miydin? Sonra sarhoş tamamen sakinleşip yatağına gitti. Annen de şarkı öğretmeniymiş. Sarhoşların öyle şarkılar söyleyebileceğini sanmıyorum."

Britt-Marie ellerini daha da sıkı birleştirir. Evlilik yüzüğünün olduğu yerde bulunan beyaz izi sinirli bir şekilde ovuşturur.

"David ve Pernilla küçükken onlara o şarkıyı söylediğimde çok hoşlarına giderdi. Tabii ki şimdi bunu hatırlamıyorlar, ama eskiden çok hoşlarına giderdi, gerçekten."

"Sen tam bir pislik değilsin, değil mi Britt-Marie?" der Elsa gülümseyerek.

"Teşekkürler," der Britt-Marie tereddütle, sanki kendisine tuzak bir soru sorulmuş gibi. Sonra mektuplarını değiştirirler. Elsa'nın zarfında "ELSA" yazıyor, Britt-Marie'ninkinde ise "THE BAT" yazıyor. Elsa sormasına gerek kalmadan Britt-Marie mektubunu okur. Britt-Marie bu konuda iyidir. Elbette mektup oldukça uzundur. Büyükannenin özür dilemesi gereken pek çok şey vardır ve çoğu insan, yıllar boyunca Britt-Marie kadar özür dilenecek pek çok nedene sahip olmamıştır. Kardan adamla ilgili bir özür var. Kurutma makinesinde yorganın kabarmasıyla ilgili bir özür. Ve büyükannenin paintball silahını yeni almışken, balkondan "biraz denerken" Britt-Marie'ye ateş ettiği o olayla ilgili bir özür. Görünüşe göre, bir keresinde Britt-Marie en güzel eteğini giyerken poposuna isabet etmiş ve popodaki lekeleri broşlarla bile gizleyemezsin. Çünkü popona broş takmak medeni bir davranış değildir. Büyükanne, bunu artık anlayabildiğini yazıyor.

Ancak en büyük özür mektubun sonunda geliyor ve Britt-Marie bunu okurken sözcükler boğazında takılıyor, bu yüzden Elsa öne eğilip kendisi okumak zorunda kalıyor.

"Kent'ten çok daha iyisini hak ettiğini sana hiç söylemediğim için özür dilerim. Çünkü hak ediyorsun.
Eski bir cadaloz olsan bile!"

Britt-Marie mektubu kenarları tam olarak üst üste gelecek şekilde özenle katlar, sonra Elsa'ya bakar ve normal bir insan gibi gülümsemeye çalışır.

Elsa koluna hafifçe vurur.

"Büyükannen merdivenlerdeki bulmacayı senin çözeceğini biliyordu." Britt-Marie, ne yapacağını bilemezmişçesine büyükannesinin mektubuyla oynar.

"Ben olduğumu nereden bildin?"

"Kalemle yazılmıştı. Büyükannem hep senin tatile çıkmadan önce tüm yatakları toplamak zorunda olanlardan olduğunu ve önce iki kadeh şarap içmeden mürekkeple bulmaca çözemeyeceğini söylerdi. Ve ben seni hiç şarap içerken görmedim."

Sonra Britt-Marie'nin elindeki zarfı işaret eder. İçinde başka bir şey daha vardır. Çınlayan bir şey. Britt-Marie mührü açar ve başını açıklığa doğru eğerek, sanki büyükannenin birazdan içinden atlayıp "WAAAAAAAAAAAAH!" diye bağıracağını düşünüyormuş gibi içine bakar.

Sonra elini içeri sokar ve büyükannenin araba anahtarlarını çıkarır.

Elsa ve Alf ona çantaları taşımada yardım eder. Renault ilk denemede çalışır. Britt-Marie, Elsa'nın şimdiye kadar bir insanda gördüğü en derin nefesini alır. Elsa başını yolcu tarafındaki pencereden içeri sokar ve motorun gürültüsünün üstüne bağırır:

"Lolipopları ve çizgi romanları severim!"

Britt-Marie cevap vermeye çalışıyor gibi görünür ama boğazında bir şey takılmış gibidir. Elsa gülümser, omuz silker ve ekler:

"Sadece söylüyorum. Belki elinde fazladan varsa diye."

Britt-Marie, çiçek desenli ceketinin koluyla nemli gözlerini siler gibi görünüyor. Elsa kapıyı kapatır. Sonra Britt-Marie arabayla uzaklaşır. Nereye gittiğini bilmiyor. Ama dünyayı görecek ve saçlarında rüzgarı hissedecek. Ve tüm çapraz bulmacalarını mürekkeple çözecek.

Ama bu, tüm masallarda olduğu gibi, bambaşka bir hikâye.

Alf garajda kalır ve Elsa gözden kaybolduktan sonra da uzun süre ona bakmaya devam eder. Bütün akşam ve ertesi sabahın büyük bir kısmını kar küreyerek geçirir.

Elsa, büyükannesinin gardırobunda oturur. Burası büyükannesinin kokusuyla doludur. Bütün ev büyükannesinin kokusuyla doludur. Bir büyükannenin evinde oldukça özel bir şey vardır. On, yirmi ya da otuz yıl geçse bile, o kokuyu asla unutmazsınız. Ve büyükannesinin son mektubunun bulunduğu zarf da tıpkı ev gibi kokar. Tütün, maymun, kahve, bira, zambak, temizlik maddeleri, deri, lastik, sabun, alkol, protein barları, nane, şarap, lastikler, talaş, toz, tarçınlı çörekler, duman, pandispanya karışımı, giyim mağazası, mum yağı, O'boy, bulaşık bezi, rüyalar, ladin ağacı, pizza, sıcak şarap, patates, beze, parfüm, fıstıklı kek, cam ve bebek kokuyor. Burası büyükannemin kokusuyla dolu. Mümkün olan en iyi şekilde çılgın olan birinin en iyi yanlarının kokusu.

Zarfın üzerine Elsa'nın adı neredeyse düzgün harflerle yazılmış ve büyükannenin her şeyi doğru yazmak için gerçekten elinden geleni yaptığı belli. Pek de iyi gitmemiş.

Ama ilk beş kelime şöyle: "Üzgünüm, boyamam lazım."

Ve o gün Elsa, büyükannesini bu konuda affeder.

EPİLOG

Şövalyem Elsa'ya.

Üzgünüm, boyamalıyım. Üzgünüm, boyadım. Üzgünüm, yaşlandım.

Seni terk ettiğim için özür dilerim, bu lanet kanser için de özür dilerim. Bazen boktan birinden daha boktan davrandığım için özür dilerim.

Seni masallardaki 10.000 sonsuzluktan daha çok seviyorum. Halfie'ye masalları anlat!

Ve kaleyi koru! Arkadaşlarını koru çünkü onlar da seni koruyacak. Kale artık senin. Kimse senden daha cesur, daha akıllı ve daha güçlü değil. Sen hepimizin en iyisisin. Büyü ve farklı ol ve kimsenin sana farklı olmamanı söylemesine izin verme, çünkü tüm süper kahramanlar farklıdır. Ve eğer sana sataşırlarsa, onları haydi oraya tekmele! Yaşayın, gülün, hayal kurun ve Miami'ye yeni masallar getirin. Ben orada bekleyeceğim. Belki büyükbaba da gelir, kim bilir. Ama her halükarda harika bir macera olacak.

Kızdığım için özür dilerim.

Seni seviyorum.

Kahretsin, seni ne kadar seviyorum.

Büyükannemin imlası gerçekten berbattı.

Masallardaki epiloglar da zordur. Sonlardan bile daha zordur. Çünkü size tüm cevapları vermek zorunda olmasalar da, daha fazla soru uyandırırlarsa biraz tatmin edici olmayabilirler. Çünkü hayat, hikaye bittiğinde hem çok basit hem de çok karmaşık olabilir.

Elsa, babası ve Lisette ile sekizinci yaş gününü kutlar. Babası üç bardak sıcak şarap içer ve "ladin dansı" yapar. Lisette ve Elsa, *Star Wars* izler. Lisette tüm diyalogları ezbere bilir. Sendromlu çocuk ve annesi de oradadır ve çok gülerler, çünkü korkuları böyle yenersiniz. Maud kurabiye pişirir, Alf'in keyfi yoktur ve Lennart, Lisette ile babaya yeni bir kahve makinesi hediye eder. Lennart, Lisette ile babanın kahve makinesinde bir sürü düğme olduğunu fark etmiştir ve Lennart'ınki daha iyidir çünkü tek bir düğmesi vardır. Babam bu gözlemi takdir etmiş gibi görünür.

Ve durum gittikçe iyileşiyor. Her şey yoluna girecek.

Harry, büyükannenin ve wurse'nin gömülü olduğu kilise bahçesindeki küçük bir şapelde vaftiz ediliyor. Annem, dışarıda kar yağıyor olmasına rağmen herkesin görebilmesi için tüm pencerelerin açık tutulmasında ısrar ediyor.

"Peki çocuğun adı ne olacak?" diye sorar papaz; kendisi aynı zamanda muhasebeci ve doktordur, üstelik ortaya çıktığı üzere, ek iş olarak kütüphanecilik de yapmaktadır.

"Harry," der anne gülümseyerek.

Papaz başını sallar ve Elsa'ya göz
kırpar. "Peki çocuğun vaftiz
ebeveynleri olacak mı?" Elsa yüksek
sesle burnunu çeker.

"Vaftiz babasına ihtiyacı yok! Onun ablası var!"

Ve o, gerçek dünyadaki insanların bu tür şeyleri anlamadığını bilir. Ama Miamas'ta yeni doğan bir çocuğun vaftiz babası olmaz, onun yerine bir Laugher olur. Çocuğun anne babası, büyükannesi ve Elsa'nın büyükannesinin ona bu hikayeyi anlatırken pek de önemli görmediği birkaç kişi dışında, Miamas'ta bir çocuğun hayatındaki en önemli kişi Laugher'dır. Ve Laugher, anne babası tarafından seçilmez, çünkü Laugher'lar anne babası tarafından seçilemeyecek kadar önemlidir. Seçimi yapan çocuktur. Bu yüzden Miamas'ta bir çocuk doğduğunda, ailenin tüm arkadaşları beşiğin başına gelir, hikayeler anlatır, yüzlerini buruşturur, dans eder, şarkı söyler ve şakalar yapar; çocuğu ilk güldüren kişi "Laugher" olur. "Laugher", bunu mümkün olduğunca sık, yüksek sesle ve mümkün olduğunca çok durumda, özellikle de ebeveynleri utandıracak durumlarda gerçekleştirmekle kişisel olarak sorumludur.

Elbette Elsa, herkesin ona Harry'nin ablası olacağı gerçeğini tam olarak anlayamayacak kadar küçük olduğunu söyleyeceğini çok iyi biliyor. Ama kollarında ona baktığında, ikisi de onun ilk kez güldüğünü çok iyi biliyorlar.

Eve geri dönerler, orada insanlar hayatlarına devam etmektedir. İki haftada bir, Alf taksiye biner ve Maud ile Lennart'ı büyük bir binaya götürür; orada küçük bir odada oturup çok uzun süre beklerler. Sam, iki iri güvenlik görevlisiyle birlikte küçük bir kapıdan içeri girdiğinde, Lennart kahve çıkarır ve Maud kurabiye getirir. Çünkü kurabiye en önemli şeydir.

Muhtemelen pek çok insan Maud ve Lennart'ın bunu yapmaması gerektiğini, Sam gibilerinin ise kurabiye yemesi bir yana, yaşamasına bile izin verilmemesi gerektiğini düşünür. Ve bu insanlar muhtemelen haklıdır. Ama muhtemelen yanılıyorlar da. Ancak Maud, öncelikle bir büyükanne, sonra bir kayınvalide ve son olarak da bir anne olduğunu söyler ve

büyükanneler, kayınvalide ve anneler bunu yapar. Onlar iyilik için savaşır. Lennart kahve içer ve ona katılır. Maud kurabiye pişirir, çünkü karanlık dayanılmaz hale geldiğinde ve çok fazla şey, bir daha asla tamir edilemeyecek şekilde parçalandığında, Maud, hayalleri kullanamazsak hangi silahı kullanacağını bilemez.

İşte o da bunu yapıyor. Her günü tek tek. Her hayali tek tek. Kimisi bunun doğru olduğunu söyler, kimisi yanlış olduğunu. Muhtemelen ikisi de haklıdır. Çünkü hayat hem karmaşık hem de basittir.

İşte bu yüzden kurabiyeler var.

Wolfheart, Yılbaşı gecesi eve geri döner. Polis, herkesin onun kendini korumadığını bildiği halde, bunun meşru müdafaa olduğuna karar vermiştir. Bu da doğru ya da yanlış olabilir, muhtemelen.

O dairesinde kalır. Kot pantolonlu kadın da kendi dairesinde kalır. Ve ellerinden geleni yaparlar. Kendileriyle yaşamayı öğrenmeye çalışırlar, sadece var olmak yerine yaşamaya çalışırlar. Toplantılara giderler. Hikayelerini anlatırlar. Bunun içlerinde kırılan her şeyi onarmanın yolu olup olmadığını kimse bilmiyor, ama en azından bir şeye doğru giden bir yol. Nefes almalarına yardımcı oluyor. Her pazar Elsa, Harry, annem ve George ile akşam yemeği yiyorlar. Evdeki herkes yiyor. Bazen Yeşil Gözlü de geliyor. Hikaye anlatmakta şaşırtıcı derecede iyi. Ve sendromlu çocuk hâlâ konuşmuyor, ama hepsine nasıl güzelce dans edileceğini öğretiyor.

Alf bir sabah susuzluktan uyanır. Kalkar, biraz kahve içer ve tam yatağına geri dönmek üzereyken kapı çalınır. Kahvesinden derin bir yudum alarak kapıyı açar. Kardeşine uzun uzun bakar. Kent koltuk değneğine dayanmış, ona bakmaktadır.

"Ben tam bir aptalmışım," diye mırıldanır Kent.

"Evet," diye mırıldanır Alf.

Kent, koltuk değneğini daha da sıkı kavradı.

"Şirket altı ay önce iflas etti."

Aralarında bir ömür boyu süren çatışmalarla, orada sert bir sessizlik içinde dururlar.

Kardeşler arasında olduğu gibi.

"Kahve ister misin, yoksa ne?" diye homurdanır Alf.

"Hazırsa," diye homurdanır Kent.

Sonra kahve içiyorlar. Kardeşler gibi. Alf'in mutfağında oturup Britt-Marie'den gelen kartpostalları karşılaştırıyorlar. Çünkü Britt-Marie her hafta ikisine de mektup yazıyor. Britt-Marie gibi kadınların yaptığı gibi.

Hala her ay bir kez, en alt kattaki odada sakinler toplantısı yapıyorlar. Her zamanki gibi tartışıyorlar. Çünkü burası normal bir ev. Genel olarak. Ve ne büyükanne ne de Elsa başka türlüsünü isterdi.

Noel tatili sona erer ve Elsa okula geri döner. Spor ayakkabılarını sıkıca bağlar ve sırt çantasının kayışlarını dikkatlice sıkar; tıpkı Noel tatilinden sonra Elsa gibi çocukların yaptığı gibi. Ama o gün Alex de onun sınıfına başlar ve o da farklıdır. Sekiz yaşına yeni girmiş çocukların yapabileceği gibi hemen en iyi arkadaş olurlar ve bir daha asla kaçmak zorunda kalmazlar. O dönem ilk kez müdürün odasına çağrıldıklarında, Elsa'nın gözü morarmış, Alex'in yüzünde ise çizikler vardır. Müdür iç çekip Alex'in annesine "uyum sağlamaya çalışması gerektiğini" söylediğinde, Alex'in annesi ona küreyi fırlatmaya çalışır. Ama Elsa'nın annesi ondan önce davranır.

Elsa, annesine bunun için sonsuza kadar minnettar kalır.

Birkaç gün geçer. Belki birkaç hafta. Ama ondan sonra, oyun parkında ve koridorlarda Alex ve Elsa'nın peşine tek tek başka farklı çocuklar takılmaya başlar. Ta ki sayıları o kadar artana kadar ki, artık kimse onları kovalamaya cesaret edemez. Ta ki kendileri bir ordu haline gelene kadar. Çünkü yeterince çok insan farklıysa, kimsenin normal olması gerekmez.

Sonbaharda, sendromlu çocuk birinci sınıfa başlar. Kostüm partisi olduğunda, prenses kılığına girer. Bir grup büyük çocuk ona gülüp alay eder, ta ki o ağlamaya başlayana kadar. Elsa ve Alex bunu fark eder ve onu dışarıya, otoparka çıkarır; Elsa babasını arar. Babası bir çanta dolusu yeni kıyafetle gelir.

İçeri geri döndüklerinde, Elsa ve Alex de prenses kılığına girmiştir. Örümcek Adam prensesleri.

Ve o andan itibaren, onlar o çocuğun süper kahramanları olurlar.

Çünkü tüm yedi yaşındaki çocuklar süper kahramanları hak eder.

Ve buna katılmayanların kafasını bir doktora göstermesi gerekir.

TEŞEKKÜRLER

Neda. Her şey hala seni güldürmek için. Bunu asla unutma. (Banyo zeminindeki ıslak havlular için özür dilerim.) Asheghetam.

Hiç de deli olmayan, ama her zaman yedi yaşındaki bir çocuğun isteyebileceği en iyi kurabiyeleri pişiren anneannem.

Babamın annesi. Bana her zaman en çok inanan kişi.

Kız kardeşim. Bir aslandan daha güçlü olan.

Annem. Bana okumayı öğreten.

Astrid Lindgren. Bana okumayı sevmeyi öğreten kişi.

Çocukluğumun tüm kütüphanecileri. Bir çocuğun yükseklik korkusu olduğunu fark edip ona kanatlar verdiler.

Ayrıca teşekkürler:

Obi-Wan'ım, Niklas Natt och Dag. Editörüm, John Häggblom.

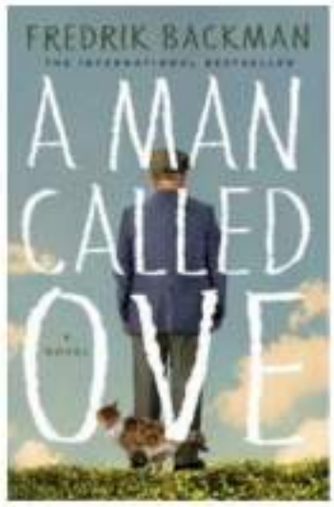
Menajerim, Jonas Axelsson. Dil saldırı gücü, Vanja Vinter. Fredrik Söderlund (Noween'i ödünç verdiğin için).

Johan Zillén (herkesten önce anlayan). Kersti Forsberg (bir çocuğa bir şans verdiği için). Nils Olsson (iki muhteşem kapak tasarımı için). Forum, Månpocket, Bonnier Audio, Bonnier Agency, Tre Vänner ve Partners in Stories'de hem bu kitapta hem de *A Man Called Ove*'da emeği geçen herkese. Yedi krallığın isimlerindeki gramer hatalarını şüphesiz bulacak olan dilbilimci "bilmişlere" şimdiden ekstra bir teşekkür (gergin bir high-five).

En çok da okuyan sizlere teşekkür ederim. Sizin son derece şüpheli yargılarınız olmasaydı, büyük olasılıkla dışarı çıkıp kendime düzgün bir iş bulmak zorunda kalırdım.

Elsa ve büyükannesini sevdiyseniz, Ove ile tanışana kadar bekleyin.

Bu keyifli ilk romanda, huysuz ama sevimli bir adam, yan daireye gürültücü bir genç ailenin taşınmasıyla yalnız dünyasının altüst olduğunu fark eder.

Ove Adlı Adam

HEMEN SİPARİŞ VERİN!

SIMON & SCHUSTER
A CBS COMPANY

FREDRIK BACKMAN'IN ilk romanı *Ove Adında Bir Adam*, ve dünya çapında yirmi beşten fazla dilde yayınlanmaktadır. Yazar, eşi ve iki çocuğuyla birlikte Stockholm'un dışında yaşamaktadır.

YAZARLARLA TANIŞIN, VIDEOLARI IZLEYIN VE DAHA FAZLASINI

SimonandSchuster.com

authors.simonandschuster.com/Fredrik-Backman

Facebook.com/AtriaBooks @AtriaBooks

"Büyükanne, Elsa kendini bildi bileli bu masalları anlatırdı. Başlarda yalnızca Elsa'nın uyumasını sağlamak ya da onu Büyükanne'nin gizli diline alıştırmak içindi. Biraz da Büyükanne tam da bir büyükannenin olması gerektiği gibi kafadan çatlak olduğundan. Ama son zamanlarda bu masallar başka bir boyut daha kazandı. Elsa'nın tam olarak tanımlayamadığı bir şey."

Elsa yedi yaşında ve farklı. Büyükannesi yetmiş yedi yaşında ve çılgın. Balkona çıkıp paintball tabancasıyla yabancıları vuracak kıvamda çılgın. Aynı zamanda da Elsa'nın en iyi arkadaşı. Ve tek. Elsa geceleri, büyükannesinin masallarına, Uyur Uyanıklar Diyarı'na ve herkesin farklı olduğu, kimsenin kendini normal olmak zorunda hissetmediği Micama Krallığı'na iltica ediyor.

Büyükannesi ölüp de ardında hata yaptığı insanlara verilecek bir dizi özür mektubu bırakınca Elsa'nın en büyük macerası başlıyor. Büyükannesinin mektupları onu ayyaşlar, canavarlar, saldırgan köpekler ve huysuz ihtiyarlarla dolu apartmanda kapı kapı gezdirirken bir yandan da masalların, krallıkların ve kimselere benzemeyen bir büyükannenin ardındaki gerçeklere kapı aralıyor.

Büyükannem Size Özürlerini İletmemi İstedi, Fredrik Backman'ın uluslararası çoksatan çıkış romanı *A Man Called Ove*'nin mizahî hassasiyeti ve yürekleri ısıtan sıcaklığıyla örülmüş bir roman. Hayata ve ölüme, bir de en önemli insan haklarından birine dair bir hikâye: farklı olmaya.

Hikâyelerin şifalı yanına ve insanları rahatlatma gücüne dair şahane bir roman.
-Booklist